

Chuyện tình New York

Hà Kin

1. Lời người viết

Nếu bạn muốn nghe một câu chuyện tình yêu cổ tích, với những tình tiết thật lãng mạn như phim Hàn Quốc và một cái kết đẹp như trong mơ, thì tôi đã không kể cho bạn nghe câu chuyện của mình.

Dịu êm, ngọt ngào, thơ mộng, đó là nửa đầu của câu chuyện, và có nhiều người chỉ thích đọc đến đó. Dữ dội, ồn ào, đau khổ, tuyệt vọng, và hồi sinh, đó là nửa sau của câu chuyện.

Khác với những tác phẩm được xuất bản ngoài kia, tôi là một người ngoại đạo, tôi không phải là nhà văn, tôi chưa có tác phẩm văn học nào trong quá khứ để mọi người biết đến. Vậy nên, trong "tác phẩm" của tôi cũng không có những từ ngữ "chuyên nghiệp"; những gì bạn đọc được chỉ là một kiểu "tự truyện" nhẹ nhàng, có chút ngô nghê của một người thích viết blog mà thôi.

Khi bắt tay vào viết câu chuyện này, tôi rơi vào một thời kỳ khủng hoảng nhẹ. Bế tắc về công việc, bạn bè, tiền bạc, đèn đui rớt liên tiếp lên đầu. Tôi có một công việc mà nhiều người mơ ước và đã tốn bao công sức để đạt được nó, nhưng tôi nhận ra nó không phải là sự lựa chọn đúng đắn! Tôi có người bạn thân vì đôi chút ích kỷ mà "lãng quên" mất mình. Tôi có một khoản nợ từ trên trời rớt xuống mà tôi thôn thờ không biết trả bằng cách nào... cứ thế cứ thế... Tôi ngồi một mình, lần giở lại cuốn nhật ký xưa kia, những kỉ niệm của một thời chưa có blog, những kỉ niệm mà tôi nghĩ rằng người khác sẽ không bao giờ được biết.

Tôi buồn, và tôi quyết định phá lệ. Tôi viết!

Và khi đã bắt tay vào những dòng chữ đầu tiên, tôi vẫn không biết mình định viết đến đâu? Tôi chỉ viết như một cách để quên đi những rắc rối mình đang gặp phải mà thôi! Nhưng rồi cảm hứng ào đến, càng viết, càng hứng thú, có lúc vui, có lúc ứa nước mắt, có lúc buồn vô hạn, và có lúc nhớ... nhớ đến mê mẩn mang!".

Đã có lúc tôi muốn dừng lại, khi những gì êm ả sắp đi qua, tôi sợ "độc giả" của mình sẽ bị sốc, những ấn tượng hay ho họ dành cho câu chuyện của tôi sẽ bay mất. Tôi cũng e ngại, liệu có cần phải kể hết cho tất cả cùng biết hay không? Câu trả lời là có, vì câu chuyện đã bắt đầu lan đi ngoài tầm kiểm soát, mọi người rỉ tai nhau để đọc, những lời comment, khích lệ, nhưng hơn tất cả, là những lời cảm ơn. Vì những lời cảm ơn ấy, tôi không thể dừng câu chuyện của mình lại giữa chừng.

Có người hỏi tôi, đây là chuyện riêng, tại sao lại dám chương lên cho thiên hạ biết hết như vậy? Tôi trả lời rằng, nếu đã đọc, chẳng ai coi đó là chuyện của một cá nhân nào đó, mà như một câu chuyện, một bài học cuộc sống thú vị mà mọi người muốn được sẻ chia cho nhau. Điều này được chứng minh bằng những lời cảm ơn và dòng tâm sự của độc giả gửi đến cho tôi, những con người mà tôi chưa bao giờ biết tên biết mặt. Họ nói rằng, nhờ câu chuyện tình yêu này mà họ yêu cuộc sống lên bao nhiêu, bản lĩnh lên bao nhiêu, có lẽ đó là phần thưởng lớn nhất mà tôi nhận được khi quyết định viết tiếp!

Tác phẩm của tôi chỉ là một dạng tự truyện, không phải là một tác phẩm văn học. Câu chuyện thế nào là tùy sự khen chê và cảm nhận của mỗi người, nhưng trong đó chỉ có những câu chuyện và bài học cuộc sống thực tế tôi cóp nhặt và muốn chia sẻ. Và mặc dù tôi tự nhận là đang kể một câu chuyện thật, nhưng lại có những tình tiết "hoàn hảo đến khó tin", hệ quả là rất nhiều người hỏi tôi câu chuyện này thật đến bao nhiêu phần trăm? Lúc đầu tôi cũng định phân bua, thanh minh đấy, nhưng về sau tôi nghĩ lại và phát hiện ra mình chẳng thích câu hỏi này chút nào! Vẫn biết bạn tò mò vì câu chuyện của tôi, nhưng chẳng có

gì thỏa mãn mọi sự tò mò đến tận cùng là tốt hết, và bạn cũng không cần phải biết, bạn chỉ cần biết, bạn thích đọc nó, cảm thấy thích nó, có những hiệu quả tích cực thực sự cho cuộc sống của bạn, vậy thôi!

Có lẽ cũng không cần phải ngồi mất thời gian phân tích tác phẩm vì sao nó "ăn khách", nó thật tới đâu, bắt bẻ từng chi tiết một? Nó là một tác phẩm mang lại niềm vui cho những người yêu thích nó, hãy để nó được như vậy đi!

Có một số nhà sách đã đề nghị xuất bản câu chuyện của tôi khi tôi vẫn đang tiếp tục những phần tiếp theo trên blog của mình. Nhưng cuối cùng tôi đã chọn công ty sách Domino, một công ty sách mới thành lập từ đầu tháng Tư vì sự năng động và sáng tạo trong cách làm sách của họ, vì công ty đã làm tất cả những gì có thể để cuốn sách ra đời theo đúng như ý tưởng của tôi.

Và tôi hài lòng, cuốn sách đã ra đời nhưng không theo một cách bình thường như bao cuốn sách khác. Nó có thêm một đĩa âm thanh (đọc trích những đoạn hay nhất của câu chuyện đi kèm với giọng hát và phần nhạc do chính tôi lựa chọn). Ngoài ra còn có những bức tranh minh họa của các bạn hâm mộ vẽ theo đúng ý tôi thích.

Tôi đã trải qua những kỷ niệm thật thú vị khi làm cuốn sách, khi hàng tối được ngồi nghe bạn tôi đọc sách để ghi âm, được ngồi "sáng tác" những kịch bản nhạc nền, được bạn đánh piano, guitar và tự mình hát "minh họa" cho câu chuyện. Tôi chỉ muốn chia sẻ hết mọi sự thú vị của mình qua cuốn sách này.

Tôi muốn đó là một tác phẩm tổng hòa của "thương hiệu" Hà Kin như mọi người đã biết đến thời gian qua, như là một món quà dành tặng cho những người đã yêu mến tôi.

Tôi chúc cho tất cả những ai đọc câu chuyện của tôi sẽ yêu đời và bản lĩnh hơn thật nhiều trong cuộc sống!

Cuối cùng, tôi xin gửi lời cảm ơn tới anh Lê Khánh Duy, Giám đốc công ty sách Domino, tới hai nhạc sĩ - biên tập viên âm nhạc Đặng Trần Văn và Đặng Trần Thi, tới chị Trần Kim Thanh, biên tập viên của Vietnamnet, tới hai cô bé đã tặng tôi những bức tranh minh họa, và tất cả những người bạn, những độc giả đã đọc, giúp đỡ và chia sẻ với tôi câu chuyện này!

Chuyện tình tôi, giống như bao người, giờ xa tít giữa ngàn khơi, mà xanh thắm những cơn mưa lòng tôi. Tôi đã gặp anh thật tình cờ. Tình cờ anh đến...

Vẫn nhớ ngày đó là ngày 29/12, đúng một ngày sau sinh nhật thứ 22 của tôi. Tuyết rơi tả tơi trên phố 34, tôi bước chân vào Macy's mà hai tay tê dại vì quên không cầm theo găng tay. Vẫn nhớ cái không khí đón năm mới ở New York lúc nào cũng đặc biệt, mọi người thân thiện và hào hứng hơn ngày thường một cách rõ rệt. Khắp đường phố và cửa hàng phủ màu ấm cúng, đến tuyết rơi cũng gọi sự ấm áp. Vậy nên khi về Việt Nam, lúc Giáng Sinh rồi gần năm mới, tự nhiên hay gọi ra cái cảm giác rất... New York.

Đáp vào Macy, lúc đó dự định mua một cái mascara hiệu Este Lauder, cũng khá đắt những tiền nào của nấy. Đảo qua gian hàng rực rỡ đủ màu trong khu mỹ phẩm, dừng lại, cầm lên, và mua rất nhanh gọn. Bất ngờ nhìn qua sau gương, một khuôn mặt đàn ông cực kỳ hấp dẫn khiến tôi không thể nào không quay ngoắt lại nhìn.

Một anh chàng khá cao ráo, khuôn mặt lai giữa Á Đông và phương Tây, thậm chí cả nét của Mỹ La Tinh nữa, tóc dài, râu quai nón, đôi mắt, và cả cái miệng, tuyệt đẹp.

Thật vô duyên, nhưng tôi không thể không ngoái lại nhìn, vì hiếm khi tôi thấy một người đẹp trai tới như vậy. Và chúng ta, chẳng ai nỡ bỏ lỡ một cơ hội được thỏa mãn đôi mắt mình như vậy... đúng không nhỉ?

Thực sự, cũng có lúc tôi nhìn thấy nhiều người đẹp trai trên đường phố hay đâu đó, nhưng đôi khi tôi kiêu hãnh không thèm ngoái lại nhìn. Vì tôi nghĩ rằng, những người như vậy cứ nghĩ mình quan trọng lắm, chắc ai cũng phải nhìn ngắm họ? Tôi không thèm? Nhưng anh thì khác, lần đầu tiên, tôi nhìn, và nhìn thẳng vào mắt, chắc cũng phải vài giây tôi mới bối rối ngược ra chỗ khác, một hành động không thể kiểm chế. Và khuôn mặt tôi thoáng đỏ, hình như thế?

Tôi cũng liếc thấy hình như có nụ cười từ phía đó, cười vì hãnh diện hay vì cười đùa, tôi không rõ nữa. Chỉ thấy mình thật vô duyên và thú nhận rằng, có lúc cũng phải gục ngã trước cái đẹp mà thôi. Vậy nên, tôi nhanh chóng quay ra thanh toán chiếc mascara rồi chuồn lẹ. Tất nhiên tôi cũng chẳng phải là người duy nhất ngắm anh, ngay cô bán hàng cũng vừa bán hàng cho tôi, vừa nhìn anh hau háu!

Tôi vừa lang thang trong Macy, vừa nghĩ về người đàn ông đó. Cứ như xoẹt điện vậy, tôi không nghĩ rằng có thể có lúc tôi bị "tiếng sét ái tình". Tôi chỉ tự an ủi rằng: "Đó là một người đàn ông quyền rũ, cả tí cô nhìn thấy anh ta thì cả tí cô bị xoẹt như vậy", mình chỉ là ham hố "đẹp trai" mà thôi. Thực ra ngay cả những lúc tôi gặp được một cô gái xinh đẹp, tôi cũng ngần ngại khá lâu. Vì sao, vì tôi ghen tị với sắc đẹp của họ! Và với anh, tôi cũng thoáng ghen tị, ghen tị vì giá như anh ta sẽ là người đàn ông của mình (có vô duyên không thế?

Tôi động thêm một lời thắc mắc. Anh là chủng tộc gì vậy nhỉ, tại sao lại cuốn hút tới như thế?

Quả thật, cũng không dễ dàng quên một người quá ấn tượng như vậy. Dẫn tới hệ quả cứ mỗi lần đi qua phố 34, mà liếc thấy bách hóa Macy's là lòng lại bồi hồi, ngắm nghía đâu đó, biết đâu tôi lại gặp được anh ta nhỉ? Thật là dở hơi!

Tôi tin vào duyên số, và đúng là duyên số. "Có duyên ở chân trời cũng sẽ gặp, vô duyên ở trước mặt cũng như không". Quả thật, có những người tôi đối mặt hàng ngày hàng giờ hay một thời gian dài, thậm chí có lúc nghĩ tới một cái gì đó "xa hơn", nhưng rồi tôi và họ chẳng bao giờ đi tới đâu. Có những người, khi gặp một lần, nhưng là duyên số của ta, để rồi dù người ấy ở đâu, người ấy cũng sẽ trở về bên ta. Nhưng ngay lúc đó, tôi không nghĩ, và cũng không dám nghĩ, rằng anh sẽ là duyên số của tôi, cho tới khi chúng tôi đã chạm mặt nhau trên tàu điện ngầm...

Cả anh và tôi cùng nắm chung một cái cột trong tàu mà không biết, cho tới khi tôi ngẩng mặt nhìn lên, bốn mắt chạm nhau. Có lẽ ánh nhìn của tôi nó kỳ lạ lắm, chỉ có anh mới tả lại được cho tôi biết mà thôi.

Tôi chỉ biết, hình như nhĩn cầu của tôi mờ đi, vì lúc đó tôi... nhĩn không rõ nữa, nguyên nhân có thể là do nhĩp tim đập hồi hỏ nhanh gấp mười lần bác sĩ cho phép!".

Và tôi lại thấy anh mỉm cười! Một nụ cười có cả thế giới hạnh phúc chứa chan trong đó. Có lẽ cả đời này rồi tôi sẽ chẳng thể nào quên được khoảnh khắc ấy?".

"Hi", câu chào "làm quen" được mở cùng một nụ cười. Và tất nhiên, tôi cũng "Hi". Tôi vừa vui vừa bối rối.

Lúc đó, ý nghĩ trong đầu tôi, đó là "phải làm quen cấp tốc đừng bỏ lỡ cơ hội, phải bắt lấy anh ấy..." Càng nhìn cận mặt, tôi càng ngất ngây bởi cái vẻ đàn ông "xù xì", (vì bộ râu quai nón cho dù đã mờ hơn hôm trước) của anh. Thú thực, bây giờ nghĩ lại tôi không nhớ lúc đó mặt tôi đã đỏ cỡ nào và tôi đã ăn nói ngớ ngẩn ra sao nữa.

Tất nhiên, câu tiếp theo, không nằm ngoài dự đoán: "Anh đã nhìn thấy em ở đâu đó rồi đúng không?". "Trông em quen lắm?" Và tôi cũng trả lời: "Tôi cũng cảm thấy thế, tôi đã thấy anh ở đâu đó rồi". "Ở đâu?" là thế nào, là tôi biết tổng "ở đâu" là ở đâu rồi, nhưng lòng kiêu hãnh lại làm cho tôi ra vẻ là một kẻ không mấy quan tâm. (Nhưng tôi biết tôi không che giấu nổi cảm xúc của mình).

Và cả hai cùng cười, kiểu cười "Ừ, tôi biết tổng đã nhìn bạn ở đâu rồi". "Em có một đôi mắt rất đặc biệt! Chúng có năng lượng rất mạnh!". "Thật á? Tại sao?". "Vì chúng làm anh đau đớn". Lại điện chạy xoèn xoẹt trong người. Tôi cũng biết mình có một đôi mắt khá đặc biệt, nhưng ít khi tôi tận dụng "năng lượng" của nó để phục vụ cho những lợi ích riêng, chẳng hạn như... liếc trai. Và từ giây phút đó, tôi hiểu đôi mắt mình đã làm được một việc quá có ích. Có thể anh đã bị cuốn hút bởi ánh mắt của tôi, có thể lắm chứ, cho dù tôi đã không cố ý?

"Làm anh đau ư? Tại sao có thể thế được?". "Nói cho em biết nhé. Đừng bao giờ nhìn thẳng vào mắt của người khác, em sẽ làm họ đau đớn đây em biết không?".

"Tại sao cơ? Nghe khủng khiếp quá?".

"Em đã làm anh đau".

Anh nhanh chóng chặn câu nói có vẻ đầy hờn dỗi mà lại rất "tự hào" của tôi ngay lập tức. Và tôi cười đầy sung sướng:

"Giờ đây anh đang đổ lỗi cho em vì sự đau đớn của mình sao?".

"Anh đổ lỗi đây!"

Lúc đó, cảm giác tự hào thật sự, và hạnh phúc nữa. Vì dường như cái người tôi nghĩ đến lâu nay cũng đã nghĩ đến tôi và tôi đã gặp được người ấy. Có thể ông trời (hay đôi mắt?) đã cho chúng tôi đến với nhau, thì sao?

"Anh có thể biết được em là người nước nào không? Em có sinh ra ở đây không?"

Oà, tôi chưa kịp hỏi anh là người nước nào, thì anh đã hỏi tôi. Chứng tỏ, anh có đầy những thắc mắc trong đầu y như tôi thắc mắc về anh vậy. Nói sơ qua về cái ngoại hình của tôi khi ở nước ngoài, tôi rất thích thú khi mọi người ở đây hỏi tôi về quốc tịch. Ai cũng thấy tôi châu Á nhưng da lại nâu nâu, miệng rộng, môi dày, mắt khá to và nâu, khác xa với những cô gái châu Á rất giống nhau ở đây. Những cô gái Tàu và Việt đều có một ngoại hình chung: tóc dài ngang lưng, da trắng, nhỏ nhỏ xinh xinh. Các cô Hàn thì nhìn rõ hăn, mắt một mí, cao ráo. Nhật thì bụi phỉ và bé nhỏ. Philippines hay Indo gì đó thì da rất đen? Tóm lại là tôi chẳng giống ai, và khả năng gọi tôi là Việt Nam thì lại càng không, vì chỉ số người biết tới Việt Nam đã không phải là quá nhiều? Và như bao người khác, tôi bắt anh đoán. Đây luôn là thú vui khi ai đó đoán tôi là người nước nào, vì hầu như chẳng ai đoán trúng cả.

"Trung Quốc à?"

"Không thể".

"Philippines? Không".

"Thái? Có thể, anh đoán thế. Đúng rồi, em là người Thái, à mà không..."

Anh cứ đứng đoán như vậy khiến tôi cười như một đứa trẻ đang được cho ăn kẹo. Tôi vừa cười vừa tự hào, vừa chột lo, cái bển tôi sắp phải xuống cũng còn không lâu nữa. Tôi quyết định, anh xuống đâu, tôi sẽ xuống đó.

Mặc dù hôm đó tôi có một cái hẹn ăn trưa với một ông luật sư và tôi cũng chả có di động để báo lại cho ông ta.

Và tàu đã đi qua cái bển tôi cần xuống. Tôi đánh liều hỏi anh rằng khi nào anh sẽ xuống? Anh hỏi lại tôi khi nào tôi sẽ xuống? Thật ngại quá đi, chẳng lẽ nói với anh rằng cái bển tôi cần đến, nó đã qua được một lúc rồi. Tôi đành nói dối rằng tôi đang đi chơi lang thang, muốn xuống lúc nào cũng được. Cũng dở hơi phết, vì rõ ràng ngày đó bão tuyết cũng mịt mù lắm, vừa lạnh vừa âm u, không có việc chả ai hâm

ra khỏi nhà cả. Anh bảo hai bên nữa sẽ xuống, anh (cũng) đang có một cuộc hẹn ăn trưa với mấy "đối tác". Tôi chưa rõ lắm anh làm nghề gì? Và vì tôi không chịu nói cho anh biết tôi là người "từ đâu đến", nên anh cũng không chịu nói cho tôi biết anh là "chủng tộc" nào. Có khả năng không phải là công dân sinh ra ở Mỹ, vì tiếng Anh của anh có pha tạp chút Tây Ban Nha. Tôi đoán anh có nguồn gốc Tây Ban Nha gì đó, và phải có cả châu Á, vì nét châu Á trên khuôn mặt anh không lẫn đi đâu được. Đặc biệt là lông mày rậm và râu quai nón, rất đặc trưng của người Nhật.

Đặc điểm tôi nhớ mãi về anh, cho tới tận bây giờ, vừa nhớ, vừa vô cùng thích thú mỗi lần nghĩ đến, đó là mỗi khi anh nói, anh lại cúi xuống, nhú lông mày và phì cười. Điều đó cuốn hút không tả nổi. Tôi đang được nói chuyện với một người đàn ông quyền rũ đến khó tin. Và thế rồi tôi bắt đầu hoang mang khi bên anh cần xuống đã sắp tới. Tôi có nên xuống cùng không? Có nên hỏi số điện thoại không? Anh đã có người yêu chưa nhỉ? (chắc chắn là phải có rồi chứ). Tôi muốn hỏi quá, nhưng thú thực trong cuộc đời tôi chưa bao giờ làm những việc như vậy cả. Tôi bắt đầu thấy cuống quýt, và chột tặc lưỡi. Với người đàn ông này, với cơ hội hiếm hoi này, tôi sẽ cho mình cái quyền được điên trước anh ta!

Có thể tôi đã đúng, vì từ giây phút quyết định để "điên" đó, tôi đã chuyển vào cuộc đời của mình cả một thời yêu thương và dữ dội...

Rồi cái bến đó cũng tới. Tức thật, sao họ "nghĩ" ra cái tàu điện ngầm chạy nhanh thế, câu chuyện chỉ vài câu ngắn ngủi mà đã phải dừng lại. Cửa mở, gió lạnh ủa vào từ phía đường tàu đối diện khiến tôi hắt xì liên tiếp hai cái "Chúa phù hộ cho em", anh lại phì cười. "Cảm ơn anh?".

"Em có xuống cùng anh không? " Anh đã hỏi vậy.

"Vâng, thì xuống, em đang đi lang thang mà".

Tôi cười, nhún vai và bắt đầu ngáp ngừng.

Có lẽ tôi đã cố tình ngáp ngừng, tôi chờ một tín hiệu "giữ liên lạc" từ phía anh.

"Số điện thoại của em là gì? Em có số di động không?"

Thờ phào kín đáo một cái. Tôi lắc đầu rằng tôi chỉ có số điện thoại nhà, và có thể... thêm địa chỉ email nữa. (Hồi đó cái gì tôi cũng giao lưu qua email, chưa biết chat, và hôm nào tôi cũng check mail).

"Tốt, thế thì cho anh số nhà và email của em đi". Tôi lại lúng túng vì tôi chả đem theo tờ giấy hay cái bút nào cả, đi ăn trưa mang theo mấy cái đó làm gì.

Tôi hỏi anh có giấy tờ không và anh rút ra một cái card, nói rằng đó là số điện thoại của anh. Thật tiếc là lúc đó anh chỉ có một cái card và không bút. Mà anh dường như rất vội vã, tôi không dám làm phiền lâu. Quyết định để anh đi mà không kịp kiểm tra cái gì viết số điện thoại hay email của mình cho anh. Nhưng dù sao tôi đã có cái card của anh!

"Gọi hoặc email cho anh số điện thoại của em nhé? Ok? Anh phải đi đây. Gặp lại em nhé, "Đôi mắt làm đau".

Và rồi anh nhanh chóng đi mất. Tôi cũng hơi hụt hẫng, nhưng một chút xiu thôi, còn thực ra tôi vô cùng sung sướng. Cảm giác bất ngờ vẫn còn nguyên xì, cứ như mình vừa nằm mơ tỉnh dậy vậy. Tôi ngắm nghía chiếc card, chợt nghĩ, nếu mà gió đường tàu thổi bay mất cái card này, thì chắc tôi sẽ lao theo bắt mất! Anh tên là Ryan, và không sai khi có một cái họ rất đặc trưng của Tây Ban Nha, đang là trợ lý cho một trung tâm nha sĩ tư nhân. Có thể anh ta còn đang đi học đại học, tôi nghĩ thế.

Lúc này, hơi "tỉnh tỉnh", tôi mới nhớ ra ông luật sư đáng kính nọ. Kể thì cũng hơi muộn, nhưng rồi tôi quyết định đi ngược lại tìm gặp ông ta. Tôi cũng đói lắm rồi, vì dậy muộn và chưa ăn uống gì cả. Tôi định bụng nếu không gặp ông ấy, tôi sẽ mua một miếng bánh pizza thật to rồi chui vào Central Park lạnh lẽo ngồi hưởng thụ niềm vui của mình chứ chưa về nhà vội.

Chờ tàu đi ngược lại thật là lâu. Tôi đang ở quận Queens, trong khi tôi hẹn ông luật sư tận bên quận Manhattan. Lúc đó tôi có những cảm giác hòa trộn vô cùng thú vị, vui, lo lắng, hồi hộp. Và tôi chỉ muốn cười mà thôi, thấy mọi người ai cũng dễ thương. Thậm chí, khi tàu đến, mặc dù tàu không đông lắm, nhưng khi thấy một người phụ nữ đứng tuổi (mà không già lắm đâu) phải đứng, tôi đứng dậy nhường ghế cho bà ta khiến cả bà ta và mấy người xung quanh giật mình. Vẫn còn vài ghế trống lác đác ở phía xa xa, bà ta chắc cũng chẳng có nhu cầu ngồi mà lại đi đứng ngay trước mắt tôi. Vậy nên, khi tôi đứng nhường chỗ, cũng "bất đắc dĩ" mà ngồi. Chắc lúc đó tự hỏi lôi đầu ra cái đùa dở hơi tốt bụng đến thế nhỉ?

Đứng trên tàu, một tay nắm cột, một tay cho vào trong túi, mân mê cái card, và tôi bắt đầu suy nghĩ... lung tung. Liệu anh ta có người yêu chưa nhỉ? Mà có thì cũng kệ, biết đâu anh ay thích mình thì sao? Không làm người yêu thì làm bạn vậy. Rồi tôi thậm chí nghĩ xa hơn nữa, rằng chúng tôi mà có mối quan hệ gì, thì tôi sẽ buồn lắm, vì tôi chỉ được ở đây có vài tháng, tôi sẽ phải trở về Việt Nam để hoàn thành nốt năm cuối đại học. Nhưng rồi tôi tặc lưỡi, theo kiểu: "Chả biết ngày mai sẽ ra sao, mà có ra sao cũng chả sao". Cứ tận hưởng niềm vui kỳ diệu trước mắt này đi đã.

Xuống bến, tôi mò ra được văn phòng của ông luật sư trên phố 23. Lúc bấm tín hiệu từ dưới lobby, tôi cũng hơi lo không có ai trả lời, ngại thật đi. Ông luật sư hẹn tôi qua email. Tôi và ông ta tình cờ gặp nhau trên đảo Roosevelt, nơi tôi ở cùng gia đình, nhà ông ta cũng ở trên đó. Lúc chúng tôi đang chờ chiếc xe bus đưa ra bến tàu điện ngầm thì ông ta nhìn thấy tôi. Và làm quen ngay lập tức (Cả thời ở NY, cái ví của tôi đầy chật card của những người làm quen tình cờ như vậy. Dường như đi đâu cũng kiếm được người muốn làm quen, họ thấy mình kỳ lạ, xinh xắn, độc đáo hay... thậm chí xấu xí cũng không hề ngại ngần bắt chuyện, văn hóa lai tạp tự do của Mỹ là thế đấy?) Tất nhiên, tôi và ông ta cũng mở đầu câu chuyện bằng cái trò "cô đến từ nước nào nhỉ?". Đến cuối khi đã lộ ra Việt Nam, thì mắt ông ta sáng rực:

"Ôi, Hồ Chí Minh, yeah, tôi rất ngưỡng mộ ông ấy". Và vì sự hâm mộ cuồng nhiệt của ông luật sư cũng hơi già này (khoảng cỡ 50 tuổi), nên tôi đã email cho ông ta, không ngoài mục đích tìm hiểu về kiến thức luật uyên bác của ông này (tôi đang học luật ở đại học Việt Nam mà?). Chúng tôi giao lưu bằng email là chính, và hôm nay tôi được mời ăn trưa "để ngồi bàn thảo về... luật".

Chợt nghĩ bây giờ ông ta có đón tôi, tôi cũng không có tâm trí mà nói chuyện về luật. Cuối cùng cũng có tiếng trả lời, giọng phụ nữ, chắc là thư ký:

"Đây là văn phòng của Laytol, tôi có thể giúp được gì?"

"Tôi muốn gặp ông Lay ton".

"Ông ấy đã ra ngoài ăn trưa. Cô có hẹn với ông ấy không?"

"Có tôi có hẹn".

"Vậy cô hãy cho tôi biết tên của cô để tôi gọi cho ông ấy".

"Nói với ông ấy tên tôi là Hà Kin, K-I-N".

Tôi bắt đầu thấy ngại quá, vì mình đã đến muộn, mà đây thì không phải là Việt Nam, đặc biệt là với luật sư thì họ lại càng không chấp nhận trễ hẹn.

"Ông ấy nói sẽ gặp cô vào hôm khác".

"À vậy à, cảm ơn chị!".

Thôi chả sao, đằng nào cũng là lỗi tại tôi và đằng nào tôi cũng không có hứng cho lắm. Vì tôi đã sẵn sàng đánh đổi cuộc hẹn này để bắt lấy một cơ hội lớn lao như thế kia cơ mà! Vậy thì, đi ăn bánh pizza và vào Central Park chơi như dự định. Nhưng mà bây giờ... lạnh quá, tôi lại muốn đi về. Tôi sẽ mua cái bánh ăn xong rồi mau chóng đi về. Rét quá? Không hiểu do tôi ăn mặc chưa đủ ấm hay vì những cảm xúc lúc đó khiến người tôi cứ run hết cả lên.

Mua được cái bánh, nhảy lên tàu F. Chả lẽ ăn trước đông người, nhưng mà rồi cứ vô tư như thế, mà cũng chẳng ai quan tâm. Tôi cũng chả quan tâm, tôi đang vui!

Về đến nhà, việc đầu tiên là tôi giành máy với ông em của mình để ngồi đánh email "tạ lỗi" với ông luật sư.

Và có một điều bất ngờ xảy ra, thật chả hiểu ra làm sao nữa. Tới khi đọc lại cái mail của ông ta và reply, tôi mới phát hiện ra... tôi đã đi gặp ông ta nhầm ngày. Thực sự ngày mai mới là ngày chúng tôi hẹn ăn trưa. Tôi ngẩn người ra một lúc, và phá lên cười ầm ĩ khiến thằng em tôi tưởng tôi bị chạm mắt. Tôi cười sung sướng, vì nhờ sự đãng trí vô duyên này mà tôi đã gặp được anh. Mọi người có thấy sự việc hơi kỳ lạ không? Chả lẽ nói rằng đó không phải là duyên số?

Cười chán chê như một đứa dở hơi, tôi mới thò tay vào túi lấy card của anh ra, định xem lại địa chỉ email.

Nhưng mà, biết sao không? Tôi đã sầm mặt lại khi lục cả hai cái túi áo lông không thấy cái card đâu. Trời ạ, nó ở đâu? Tôi chỉ để ở trong hai cái túi áo lông thôi mà, hay là do tôi đeo găng tay, lúc móc tiền ra trả bánh tôi đã làm rơi mất mà không biết? Gì chứ cái tính bất cẩn và đãng trí của tôi, tôi hiểu quá rõ! Nhớ lúc đó trả 4\$, tôi cầm theo 20\$, tôi được trả lại một tờ 10\$, một tờ 5\$ và một tờ 1\$, tiền vẫn còn nguyên. Nhưng mà lục khắp hai túi không thấy cái card đâu cả, chỉ có đăm tiền đó thôi. Tôi đã muốn òa khóc rồi đấy, muốn lao xuống dưới nhà ra ven sông đứng khóc, và... hết, và... tức? Ý nghĩ đầu tiên, hay là quay lại cái chỗ bán pizza xem có phải nó rơi ở đó hay không nhỉ?

Và tôi đứng dậy mặc lại quần áo, ra bến tàu. Rồi bời? Tiếc, tức?

Hội ngộ rồi chia ly, cuộc đời vẫn thế...

Chưa bao giờ tôi sốt ruột tới như vậy, đứng chờ cái xe bus đỏ mà bồn chồn không chịu nổi. Tức mình, tôi tự đi bộ ra bến tàu dù cũng khá xa. Đi rất khẩn trương, đi như ai đuổi, tôi muốn đi thật mau chóng như sợ cái card đó sẽ có ai nhặt mất, hay bị quét mất, hay tóm lại là... mất! Mặt tôi ửng đỏ, có lẽ vừa do lạnh vừa do tâm trạng nó bất ổn, cứ thay đổi xoành xoạch như vậy. Trời lạnh dã man, gió mạnh quất những hạt tuyết mỏng tới tấp làm mặt tôi đau rát. Tôi sống trên đảo nên bốn bên là sông nước, gió đủ thổi cho tôi bay xuống sông chứ chưa nói đi bộ trong giá băng như vậy. Lúc đó tôi còn rất đau đầu nữa? Tự nhủ sao mà mình phải khổ thế, chưa bao giờ tôi phải khổ tới thế này. Khổ vì cái tính đặng trí, khổ vì... đại trai (nhưng "tận tình" và "cuồng nhiệt" là hai đặc trưng rất... Hà Kin!)

Lúc đó, tôi tức cái bản thân mình lắm. Hix, trong cuộc đời đã bao nhiêu lần tôi đặng trí như vậy rồi. Nhớ hồi mới sang NY, cả gia tài của tôi là một tờ 100 \$ mẹ cho, chắc để tiêu cả... năm luôn, hix. Vậy mà hôm đầu tiên ra đường tôi cho vào túi quần hay áo nào đó mà nó mất tiêu luôn. Nghĩ lại giờ đây vẫn thấy đau lòng.

Thế rồi ra được tới bến tàu, tự nhiên các ý nghĩ của tôi bắt đầu dịu lại (tôi là người rất dễ hay an ủi mình), đã nghĩ tới việc sẽ không bao giờ liên lạc lại được với anh nữa, và sẽ chấp nhận điều đó. Dù sao, chúng tôi đã được gặp nhau, một cuộc gặp gỡ thú vị mà không phải ai trên đời này cũng có được một lần. Tôi ra bến tàu, đi chậm lại, từ tốn đứng chờ tàu, bây giờ có vội cũng chả làm cái gì. Nhưng tôi hồi hộp, hồi hộp không biết khi tôi tới cửa hàng pizza đó, cái card có ở đây hay không? Và tôi cũng không rõ là tôi đang sốt ruột hay là tôi đang... tò mò nữa!

Tàu đến, vắng tanh. Tự nhiên thấy mất hy vọng và cứ trống rỗng. Lúc đó tầm 2,3 giờ chiều gì đó, không phải giờ cao điểm, mọi người ai cũng gà gât, lạnh lẽo và thiếu sức sống. Vừa bước chân vào trong toa là mấy anh chàng Hispanic nhìn tôi chăm chăm, rồi xì xỏ ra một loạt tiếng Tây Ban Nha gì đó khiến tôi lại càng có thêm cảm giác... bất ổn làm sao đó.

Cửa hàng tôi mua chiếc bánh pizza cũng phải cách bến tàu điện ngầm tôi xuống khoảng hai bến xe bus. Tôi sốt ruột nên không đứng chờ xe bus đi tới đó nữa mà sẽ đi bộ, tính ra cũng phải tới sáu con phố. Tôi cũng phải công nhận lúc đó tôi khá là điên, vì thời tiết rất khủng khiếp, người ta thậm chí còn không muốn lộ cái mặt ra ngoài đường vút rác chứ chưa nói đi "dạo phố" như tôi?

Tôi cũng lo rằng cái card đã bị rơi trên chuyến xe bus lúc lôi ra tàu điện ngầm trở về. Rơi ở cửa hàng pizza còn được, chứ rơi trên xe bus và tàu điện ngầm thì hết hy vọng thật rồi!

Tới cửa hàng, tôi hít thở một cái thật sâu, rồi đi tới tìm kiếm. Hix, bạn cứ tưởng tượng xem, trời tuyết và mưa bắn thui thế này, giả sử cái card có còn thì chắc cũng nát bemb và đen xì. Tôi nhìn thấy một đồng giấy trắng trắng bần bần ở trước cửa hàng, cái nào tôi cũng nhìn đầy hy vọng. Anh chàng bán hàng đã nhìn thấy tôi:

"Cô bé đến mua cái bánh pizza khác à?"

Tôi gãi đầu gãi tai mỉm cười, mắt lảo liên:

"Không, chỉ là đi tìm một thứ vừa bị rơi thôi".

"Em mất gì à? Hoa tai? Tiền? Vàng bạc châu báu? Ha ha?"

"Em cần anh giúp không?"

"Em không lạnh à...?"

...

Trời a, đã đang sốt ruột rồi mà anh ta cứ đứng nói như súng liên thanh, còn nghe răng ra mà cười. Tôi chỉ thiếu nước nhảy lên mà đâm cho vài phát vào mặt, vì tôi đau hết cả đầu vì cái giọng của anh ta nghe rất vô tư và... đều giả (lúc đấy tôi tức tôi thấy thế chứ thực ra anh này cũng dễ thương lắm, hi).

Hix, đây, tôi chả tìm thấy cái gì cả. Toàn một đồng giấy lỏn nhỏ, bần bản và một anh chàng bán pizza cứ đứng cười nói như mắc bệnh đao. Tôi chả hiểu sao có những người không bao giờ bị ảnh hưởng bởi thời tiết như anh này. Anh ta lúc lại chạy vào, lúc lại chạy ra xem tôi đang đi tìm gì. Và cũng chả cần biết tôi đang tìm gì, anh ta cũng bò ra đất đi tìm cùng tôi. Nhặt được cái gì trông "được được", như là cái dây gì đó đen đen dưới đất cũng chìa ra hỏi tôi: "Cái này à?", rồi lại chạy vào bán bánh.

Anh ta mặc mỗi cái tạp dề trắng bên ngoài một cái áo mỏng nên xem chừng khá lạnh.

Bất lực, tôi bất chấp bản thủ và lạnh lẽo ngồi phệt một phát xuống dưới đất, mặt đầy chán chường khó chịu, hai tay đã hoàn toàn giá băng. Anh pizza lại chạy ra, vừa nhìn thấy tôi vậy đã rú lên:

"Ôi Chúa ơi, em bị làm sao thế. Ồi không!"

Tôi bất cần: "Không có gì cả".

"Đứng lên đi. Này đứng lên đi, vào trong đi".

"Không không không không".

Tôi chỉ thiếu nước khóc mà thôi, lúc đó tuyệt vọng lắm ấy.

"Đứng dậy đi cô bé. Nghe này, em đang chần mất cái bánh món ăn đặc biệt hôm nay của chúng tôi".

Ồ, thì ra anh ta lo cho tôi một phần thôi, còn một phần là tôi đang ngồi chần xừ nó cái bánh... quảng cáo món đặc biệt hôm đó của cửa hàng họ. Hix, hãm thế, ngượng quá? Tôi lại phui áo đứng dậy, cái áo choàng bần lem nhem. Tôi rũ tung mái tóc ướt của mình rồi thở dài một cái. Chân đá đá vài phút, nhón một nụ cười rất khó hiểu. Thôi, đi về. Thế là hết, coi như là hết? Cho chết cái bệnh đoảng của mình đi, tôi phải trả giá thôi, đúng là mẹ của duyên?

Giờ thì chả việc gì phải đi bộ, hai chân tôi đã rã rời vì chống chọi với những cơn gió mạnh. Tôi ra bến xe bus, đứng chờ, vẫn không quên cố tìm xem xung quanh có cái gì trắng trắng bần bản dưới đất không. Chả có gì. Tôi lên xe, tới bến tàu, ra về. Hoàn toàn trống rỗng, và có thêm cảm giác chấp nhận. Tôi bắt đầu nghĩ. Không hiểu anh ấy thấy mình không liên lạc lại nữa, anh ta có nhớ nhung hay tiếc nuối gì mình không nhỉ? Có đi tìm tôi không?

Chắc phải có chứ, phải nhớ chứ, phải tiếc chứ? Nhưng chả hiểu sao tôi vẫn có một niềm tin rất mãnh liệt rằng, chúng tôi là những người có duyên với nhau, chắc chắn sẽ còn cơ hội gặp lại nhau. Có duyên, chắc chắn thế.

Trở về nhà, tôi bắt đầu phải gánh chịu cái sự điên rồ của mình. Tôi bắt đầu lên cơn sốt đùng đùng, chắc chắn đã bị "phải gió". Nằm vật ra giường, mặt đỏ gay gắt, tôi chờ mẹ về đánh cảm. Mỗi lần ôm đầu, lại thêm có sự thất vọng và buồn chán, tôi hay rơi vào tuyệt vọng.

Và cơn sốt tới hơn 40 độ ấy đã đánh thức được trong cơn mơ tuyệt vọng vô cùng của tôi một khơi gợi diệu.

Tim tôi sẽ nóng lên
 Nung chảy lưỡi gươm sắc nghiệt
 Lồng ngực rách sẽ liền da thịt
 Tôi sẽ hồi sinh
 Tôi lại hồi sinh
 Nguyên vẹn trái tim mình...
 Sao tả lại được cái cảm giác của một đứ như lên cơn sốt rét nhỉ?

Chìm trong hai cái chăn bông, hơi nóng tỏa ra từ chính cơ thể mình một cách điên cuồng, mồ hôi rịn, đầu tiên ướt hết mái tóc, rồi đến cái áo, rồi đến cả hai cái chăn. Nhiệt độ trong phòng khoảng chừng 28 độ thì tôi cũng tự hâm nóng mình trên 40 độ. Con nóng đến ngạt thở nhưng cảm thấy dễ chịu vì cảm tưởng như, mỗi giọt mồ hôi toát ra thì "khí độc" trong người cũng thoát ra theo.

Và hoàn toàn vô thức, tự nhiên bật dậy, bật bản nhạc rock "to change your mind" dài đúng 35 phút 20 giây. 35 phút 20 giây, bài hát dài nhất trong lịch sử nhạc rock đã tưởng chừng như rơi vào vô tận. Chính bản nhạc đã lôi tôi vào một cơn bóng đè, hình như tay đã đè lên ngực! Chỉ nhớ lúc đó chìm vào một cơn tuyệt vọng miên man, không lối thoát! Cảm tưởng như tất cả đã là tận cùng của thế gian! Biết vậy mà không tài nào dứt trở dậy với thực tại, chỉ nhớ nước mắt chảy ướt đầm cùng mồ hôi.

Thật khủng khiếp! Bản nhạc kết thúc thì tôi cũng trôi theo một miền miên man khác.

Lúc này, một loạt các hình ảnh chẳng đâu vào đâu chạy lung tung trong đầu, hình của bà ngoại lúc còn sống đang ngồi vo gạo, hình ngọn núi ở nhà ông nội, dưới chân núi là nhà mình, hình ảnh tôi lang thang trên đảo, trên phố 34, khuôn mặt của anh, và cuối cùng... là hình ảnh của cái card. Tôi bắt đầu lơ mơ nhớ ra những chi tiết trên cái card (có lẽ dù trong tình trạng không kiểm soát tôi vẫn cố cho suy nghĩ mình dừng lại và tập trung tại đây).

Tôi nhớ nhất có hai chi tiết, đó là màu... của chữ in trên đó, màu xanh ánh kim, và tên email của anh (không nhớ có gạch dưới hay không và vì cái họ Tây Ban Nha của anh đính kèm hơi rắc rối), anh dùng địa chỉ American Online. Tôi cũng loáng thoáng nhìn thấy tên phố văn phòng nơi anh làm việc, chắc chắn có một số 5, tôi không nhớ là phố 57 hay là phố 65, và đại lộ... 3. Chắc chắn thế! Đúng thế, khi nhớ ra được tên đại lộ, sẽ có khả năng "truy tìm" xem những văn phòng nha sĩ nào bắt nguồn từ đại lộ số 3 của một phố có con số 5. (Phố ở Manhattan đánh từ 1 cho tới 200 theo chiều dọc, chiều ngang từng con phố lại đánh dấu đại lộ từ 1 đến 12).

Khi tỉnh dần, cảm nhận của những nốt ban đang bắt đầu hiện ra, có lẽ do nóng quá, ngứa ngáy, khó chịu, đau đầu, cổ họng đắng ngắt và rát, tỉnh khỏi ác mộng một cái là một trận ho rũ rượi và rồi, bắt đầu thấy "minh mẫn", biết mình vừa thoát khỏi một cơn co giật. Bắt đầu có thể bỏ được một chiếc chăn bông, vớ cái gương thấy một khuôn mặt tê dại không sức sống. Ngắm lại cái lắc tay bằng bạc đã hoàn toàn đổi sang màu sắt rỉ. Nhưng lúc này bắt đầu thấy mình hồi sinh, cơn tuyệt vọng đã hoàn toàn qua.

Một giờ rưỡi sáng. Cậu em chưa chịu đi ngủ đang vươn vai uể oải nghịch nốt máy tính. Tôi lơ đãng đi ra xin cái máy "có việc" một lúc. Định bụng, vừa viết cái thư xin lỗi ông luật sư không đi ăn trưa được, vừa bắt tay vào truy tìm cái họ của anh (để cần tên chính xác viết email), vừa truy xem có địa chỉ tên văn phòng của anh hay không. (Mỹ có chương trình tìm địa chỉ rất hay, chỉ cần đánh một vài từ khóa có liên quan là nó sẽ cho một loạt danh sách tha hồ lựa chọn). Tôi định dùng cụm từ "Manhattan dental office". Thằng em hỏi chị có sao không, và dứt khoát nó không cho tôi dùng máy. Với lý do đã quá muộn, bố bắt tắt và vì tôi đang ốm. Tức điên, chả làm được gì, tôi đành ghi ra những gì mình nhớ và cần phải làm ra giấy, kẹp cẩn thận trên bàn máy tính rồi quay ra giường ngủ tiếp. Rất hồi hộp và... háo hức, chỉ mong sáng đến thật nhanh để thí nghiệm ý tưởng của tôi mà thôi.

Uống viên thuốc cảm, trèo lên giường ấm áp, lòng lại tràn trề hy vọng. Nghĩ rằng mình không nên bỏ cuộc quá sớm, cũng hơi tự hành hạ cái bản thân một tí nhưng đôi lúc cũng là cái gì đó thử thách. Thử xem nào, nếu thành công, quá thú vị ấy chứ?

Cũng chả ngủ được thật. Vừa háo hức vừa do ngủ đã quá, nên 7 giờ sáng, mẹ dậy tôi cũng dậy theo, mò ngay ra cái máy tính. Tiếng mẹ kêu ầm ầm: "Ngủ đi, mà đi tắt vào, mệt vì cô lắm cơ". Kệ. sao mà cái máy tính khởi động lâu thế hả giờ. Chưa đợi máy ngừng hẳn tôi đã nhảy vào google, đầu tiên là đi tìm cái họ của anh. (Để tôi bí mật không kể cái họ của anh ra đây nhé?) Tôi muốn biết tên nào là phổ biến nhất và đúng nhất. Cũng giống như Việt Nam họ Nguyễn chỉ là Nguyễn thôi chứ không thể có Nguyễn hay là Nguồn được, tôi nghĩ thế. Tôi đánh đại vào theo trí nhớ của mình những ký tự nhớ được. Và google đúng là google, nó ra ngay một loạt những người có tên với cái họ như vậy. Có một cái họ giống nhất và phổ biến nhất, tạm gọi đó là X. Tôi nhớ không nhầm thì địa chỉ email của anh là tên đầu và cuối của anh. Đại loại là hoặc. hoặc, hoặc X_ryan. Không sao cả, gửi vào một và đồng gửi sang tất cả các địa chỉ email còn lại, đúng sẽ đi sai sẽ gửi trả.

Vội vã vào trong email của mình đánh thư. Rất hồi hộp và đầy hy vọng. Tôi đánh rất ngắn gọn, đại loại: "Xin chào, đây là Hà Kin, chúng ta đã gặp nhau trên tàu F, có nhớ không? Cô gái có đôi mắt gây đau đớn ấy Tôi đã mất cái card của anh vậy nên đang cố thử liên lạc với anh. Đây là email và số điện thoại của tôi, làm ơn hãy ding tôi một cái nếu anh nhận được email này. Cũng xin lỗi nếu email không phải là của người tôi cần gặp".

Cái thư gửi đi, tôi sung sướng lắm, tôi cc vào tất cả các địa chỉ còn lại. Và trong lúc chờ yahoo gửi thư hồng trở về (nếu cả bốn cùng hồng thì tôi sẽ tìm cách khác, nếu trở về ba, thì có nghĩa là một địa chỉ của tôi là đúng). Trong lúc chờ, tôi vào đánh email xin hẹn dời ngày ăn trưa với ông luật sư lại. Hôm nay cho tiền và vàng tôi cũng không dám ra khỏi nhà nữa rồi. Ngoài trời vẫn âm u đen tối, gió thổi rít qua mấy kẽ cửa sổ nghe u hết cả đầu. Hôm nay ở nhà mà thôi?

Lại hít một hơi thở dài. Thư gửi ông luật sư đã xong. Tôi bấm vào chữ check mail. Quả không sai, đã thấy failure notice của những thư gửi trả. Tim tôi thất lại, thế nào đây, lạ trời sẽ chỉ có ba địa chỉ email bị hồng, Nam mô a di đà Phật. Thư cuối cùng đã được mở, và...

Tôi mở thư, đếm thật nhanh sơ qua là mấy chú địa chỉ bị gửi trả. Hix, và chỉ có... ba thôi. Một địa chỉ email đã đi. Đó là địa chỉ Ryanx. Thật vui sướng. Tôi thở phào nhẹ nhõm một cái. May quá, thế là tôi đã có hy vọng. Tự nghĩ mình cũng lanh lẹ thông minh tháo vát ra phết đấy chứ. Và 15 phút dành cho mơ màng.

Ngồi ngắm tuyết rơi dày đặc, cả bên ngoài đều được phủ một màu trắng tinh khiết. Lúc này đang là cuối tháng Một, cơ quan của mẹ cũng đang chuẩn bị đón Tết Nguyên đán. Tự nhiên thấy cảnh vật đẹp và trong sáng tới kỳ lạ. Thèm được nhảy tung tung ra cái sân trụi cỏ ngay trước cửa sổ, có mấy cái ghế đá và mấy chiếc đèn cổ được phủ trắng tuyết trông như trong tranh vẽ minh họa của mấy truyện cổ tích. Có vẻ như đã khỏe hẳn, "người buồn thì cảnh có vui bao giờ" thế nên người vui thì cảnh có là bóng đêm mịt mùng vẫn thấy... vui. Thấy mẹ gõ cửa, ca cẩm:

"Khỏe chưa? Hôm qua đi đâu, làm gì mà ăn mặc thế nào để về đến nhà ra nông nổi thế. Phải bảo vệ cái sức khỏe của mình chứ. Ốm đau có phải khổ thân mình đâu, khổ cả bố cả mẹ ra nữa chứ!"

Lần nào mà tôi ốm do phong phanh hay do bất cẩn đều bị bố mẹ than vãn, quả thực thì cũng chẳng oan uổng gì (nhưng mà giả sử mẹ mà biết lý do thì mẹ có thông cảm cho không nhỉ?). Mọi ngày thì cãi lại nhâu nhâu đấy, nhưng hôm nay hã, thấy mẹ mắng mà đáng yêu hơn bình thường, tôi cứ ngồi cười khúc khích làm mẹ tôi nói mãi cũng... chán! (Cứ cãi lại thì mắng nó mới thích, thường là vậy?)

"Thèm ăn gì không? Mẹ hâm lại cái bánh pizza trong tủ lạnh cho ăn nhé?"

Ồi giờ ơi, lại nhắc cái pizza mà đau lòng. Nhưng kể thì cũng thèm ăn thật, cho dù pizza này là pizza đông lạnh. Gật đầu cái rụp, ngồi hát vãn vơ.

Nhà có tiếng gõ cửa, một cô hàng xóm cũng là người Việt, đang đi làm nail (là làm móng chân móng tay, nghề này là nghề độc chiếm của người Việt bên đó, kiếm rất khá mà trốn được thuế) ngó qua chơi trước khi đi làm. Hôm nay thấy mình dậy sớm, bèn hỏi han một chút. Rồi bất ngờ, cô ta bảo:

"Cháu thích đi học trang điểm và đánh móng chân móng tay không?"

Nghe móng chân móng tay thì tôi không thích. Nhưng nghe thấy trang điểm thì thích mê lên. Tôi đồng ý ngay tắp lự.

"Ể đi luôn không?"

"Ồi không cô ạ, cháu đang bị cảm".

"Thế khỏe đi nhé, rồi đi, có khi kiếm được tiền đấy! Mai nhé, họ cũng cần người".

"À dạ vâng, hi hi". Tôi cười hơi bị nhiều!".

No say, tôi lại lăn ra ngủ tiếp, có lẽ do uống thuốc vẫn còn mệt. 10 giờ sáng, bất ngờ chuông điện thoại réo ầm ầm. Thằng em tôi uể oải chạy ra bên ngoài nghe máy, tôi nghe loáng thoáng: "Anh muốn gặp Hà Kin hả? Vâng, chị ấy ở nhà, chờ một chút nhé".

Tự nhiên tôi thót cả tim. Làm gì có ai gọi điện cho tôi bao giờ nhỉ. Tôi hầu như không bao giờ cho số điện thoại lung tung ở ngoài đường, vì đặc thù nghề nghiệp của mẹ, chỉ cho những ai tôi cho là "đáng tin tưởng" mà thôi. Thế thì, biết đâu... anh đã check mai và gọi ngay cho tôi thì sao. Ôi thế thì anh ta còn máu hơn cả mình ấy chứ, vì đã gọi ngay cho mình còn gì. Thế là chả đợi bé em gào lên, tôi hấp tấp ra bắt máy ngay.

"Ồi giờ, nhanh thế, đang định gọi".

"Ai đấy?"

"Không biết, nghe đi thì biết".

"Đàn ông à?"

"Thì nghe đi này".

Vừa chạy ra vừa hỏi han đầy tò mò. Chộp lấy cái máy:

"Xin chào Hà Kin, hôm nay cô bé OK chưa?"

Hix, ời giờ, đây là... ông luật sư. Tôi và ông ta có số điện thoại nhưng toàn liên lạc qua email là chính, tự nhiên hôm nay gọi điện. Làm tôi như ngã từ trên giường xuống đất.

"À cháu đang khỏe ra rồi, chỉ là bị cảm nhẹ thôi".

"Cháu biết thời tiết New York thế nào rồi đấy, chắc là cháu chưa quen với thời tiết ở đây, cô bé, cẩn thận nhé!"

"Cảm ơn chú, nhưng cháu bây giờ ổn rồi?"

"Chắc chắn chứ? Tôi đã chuẩn bị xong buổi hẹn hò của chúng ta vào buổi trưa nay rồi. Hay là đến nhà tôi nhé? Tôi sẽ về nhà hôm nay, tôi sẽ cho cháu xem cái này!"

Nhà ông ta ngay ở building bên cạnh. Tôi hơi chột dạ, cũng biết là ông ta già rồi, nhưng ở Mỹ hay ở đâu thì việc tới nhà người lạ mặt như thế này là tối kỵ, mà chả biết thế nào. Tôi tìm có thoái thác:

"Cháu không thể ra ngoài được, ngoài kia thời tiết đáng sợ lắm, ha ha".

"Ôi chán quá! Tôi định đánh đàn piano cho cháu nghe, và tôi có rất nhiều sách cho cháu làm luận văn".

Ồ, tự nhiên mắt tôi sáng rực lên, còn gì bằng, vừa được tới nghe piano, vừa có bao nhiêu là tài liệu tôi cần để về nhà dự định làm luận văn. Thế là chắc lưỡi, vẫn quyết định đi.

"OK, thế cháu đến".

"Được rồi, gặp cháu vào 12 giờ ở căn hộ của tôi nhé. Đừng quên mặc ấm và đem ảnh đi cho tôi xem đấy, cẩn thận nhé?" (tôi khoe có nhiều ảnh đẹp chụp ở Việt Nam, ông ta muốn xem).

Vươn vai, dậy đi ra ngay cái máy tính. Em trai đã ngồi chiếm mất cái máy, nịnh nọt cỡ nào nó cũng không cho mượn máy (nó mà đã ngồi thì dứt ra khó vô cùng, đến bây giờ tuy hai chị em có máy riêng nhưng mà một máy mà hong thì vật nhau với nó giành máy cũng là cả một vấn đề "nhức nhối").

"Cho chị check mail thôi mà!".

"Check gì, sáng sớm đã dậy rồi không check à, check gì bây giờ".

"Check thôi, rồi muốn làm gì thì làm, chị đi bây giờ đây".

"Đi đâu? Máu ra ngoài đường thế? Bị hâm rồi, he he".

Nó cứ ngồi trên người tôi thế có tức không. Cuối cùng cũng cho tôi check mail. Có hai thư mới, toàn của bạn ở Việt Nam gửi sang. Tôi tự nhủ: Thôi không sốt ruột nữa? Mới có từ sáng đến giờ, có khi anh đang tắt bật trong phòng răng rồi, làm gì mà đi check mail giờ này?

Tôi ra ngoài xem mấy chương trình TV chán ồm buổi sáng. 12 giờ kém 15, tôi ra khỏi nhà, sang nhà ông luật sư. Tôi muốn mình thật đúng giờ, đỡ "mang tiếng".

Building ngay bên cạnh, đi khoảng 5 phút là tới, chờ thang máy nữa là 10 phút. Tôi trùm kín người bằng cái áo lông của mẹ, chạy thật nhanh từ nhà này sang nhà bên kia.

Và luật sư đúng là luật sư. Đúng 12 giờ, ông ta bước ra từ thang máy và nhìn thấy tôi, nở một nụ cười đầy thân thiện.

"Cô bé ngoan, đúng giờ quá, đã khỏe hơn chưa?"

"Rồi ạ, hơn rất nhiều, chú có đàn piano sao?".

"Tất nhiên, khả khả!"

Tôi hỏi ngay cái piano (nguyên nhân chính tôi chịu ra khỏi nhà hôm nay mà). Căn phòng của ông luật sư trang trí rất lịch sự và ấm cúng, khác hẳn với cái phòng nhếch nhác của mấy chị em ở nhà. Ông ta ở một mình, tôi thấy bắt đầu lo lo. Cái piano màu đen nhỏ được đặt ở một góc phòng, có che rèm cửa. Lúc đó tôi chưa biết đánh piano nhưng tôi rất thích, tôi mở đàn và ngồi nghịch tưng tưng. Ông luật sư mỉm cười:

"Cháu thích đúng không? Muốn học không?"

"Có, thích mà, nhưng cháu chưa có cơ hội để học".

"Đề tôi chơi gì đó cho cháu nghe".

Phòng khách ông rất tối vì che rèm cửa, ông bật hai cái đèn có ánh vàng trông rất sang trọng và ngồi vào tặng tôi một bản nhạc. Ông ta hỏi tôi thích nhạc gì, tôi bảo: "Spanish music?". Và ông đã tặng tôi một bản nhạc Tây Ban Nha thật tuyệt vời (tôi không nhớ tên nó là gì, nó bằng tiếng Tây Ban Nha mà, lúc này cái gì tôi cũng... Tây Ban Nha, hix hix). Cái cảm giác lo lắng tan biến mà thấy thật bình yên.

"Thỏa mãn chưa cô bé?"

"Muốn ăn spaghetti cho bữa trưa không để tôi nấu?"

"Vâng, tất nhiên rồi".

Hix, tôi vẫn còn no và hơi ngấy ngấy vì cái vị pizza ban sáng vẫn còn, nhưng mà nhoẻn cười tươi, chả mấy khi.

"Này, tôi rất yêu nụ cười của cháu, nó đẹp lắm".

"Thật không? Chú cũng có thích mắt cháu không?".

"À chúng cũng đẹp lắm".

"Điều gì khiến chú ấn tượng về cháu nhất khi lần đầu tiên chú nhìn thấy cháu? Nụ cười hay đôi mắt?".

"Ồi, cả hai".

"Nhưng mắt cháu đẹp hơn đúng không?".

"Không, nụ cười của cháu đẹp hơn".

Hi hi, tôi cố muốn biết rằng khi ông ta gặp tôi, thực sự là ông ta ấn tượng ở tôi điều gì? Tôi muốn biết đôi mắt tôi có thực sự tạo hiệu ứng với những người khác hay không? Hay chỉ khi tôi "si tình" tôi mới thế? Với ông già này, ông ta thích cái miệng rộng ngoác của tôi hơn, và thường mấy người đứng tuổi bên đó đều vậy!.

Hai chúng tôi ngồi ăn món mỳ Ý nhạt thêch của ông luật sư. Tôi cho cả ketchup vào làm ông ta vô cùng ngạc nhiên. Chả ai ăn mỳ Ý với ketchup như tôi cả.

Nhưng mà không thì nhạt lắm. Ông luật sư rất nhã nhặn và vui tính, hỏi về gia đình, về bạn trai của tôi. Tôi nói rằng chưa bao giờ tôi có bạn trai cả. Ông ta không tin, nói rằng một "cô gái đẹp" (xin lỗi, người Tây hay gọi tôi như vậy) như tôi mà không có thì thật là kỳ lạ. Tôi nói rằng ở Việt Nam, mọi người không hợp với cái ngoại hình của tôi cho lắm, nên rằng tôi rất khó có bạn trai.

"Không thể tin được, làm thế nào mà họ lại bỏ qua một người phụ nữ đẹp và thông minh như cháu nhỉ?"

Và tôi để ý ông ta đã dùng tới từ "woman" "người phụ nữ", chứ không còn là "girl" "cô bé" nữa.

"Thế thì kiếm bạn trai ở đây đi, đó có lẽ là một điều dễ dàng nhất cháu có thể làm được ở cái đất nước này". Tôi cười ha hả, "Vẫn đang đi tìm anh ta".

Thế rồi, bất ngờ giọng ông ta trầm xuống:

"Tôi vừa mới thất tình xong, bạn gái tôi đã bỏ tôi đi".

Tôi trợn ngược mắt. Hix, già rồi mà còn tâm sự với tôi thế đấy.

"Ôi cháu lấy làm tiếc!".

"Cô ấy dân Mỹ La Tinh đấy, trông hao hao giống cháu". (lại Mỹ La Tinh)"

"Thế à? Cô ấy bao nhiêu tuổi?".

"Bằng tuổi của cháu (em)".

Lúc này thì tôi thèm ăn không ngon nữa, chỉ thiếu nước sắc một phát ra đám mì loãng ngoắt trong miệng. Trời, "ông già" này có bạn gái bằng tuổi tôi, thế thì ông ta cũng đang tiếp tôi không phải tư cách là "hai chú cháu" nữa, mà là một người bạn gái mời về nhà rồi. Tôi cố tỏ ra bình tĩnh an ủi và tìm cách lảng câu chuyện sang đồng sách ông ta hứa cho mượn để mà còn tìm cách chuồn về nhà mau chóng. Tôi thấy không thoải mái.

"Em có nghĩ tới việc cưới một anh chàng Mỹ làm chồng không?"

"À, bây giờ thì cháu chưa nghĩ tới cưới xin gì cả!".

Ông ta vẫn tiếp tục đề tài. Cuối cùng, ông ta cũng chịu nói về mấy cuốn sách, mắt không ngừng nhìn tôi đây (chắc lúc đó tôi thấy thế, he he) ông ta nói rằng sẽ mời tôi đến văn phòng và cô thư ký sẽ đưa cho tôi những tài liệu tôi cần, hiện giờ ông ta chỉ có một cuốn sách về luật quốc tế mà thôi! Tôi cảm ơn, tỏ vẻ bắt đầu thấy mệt mỏi và xin phép về ngay. Ông ta ngồi... suy nghĩ một lúc rồi bảo:

"OK, chào em,保重!"

Dường như ông luật sư đã nhận thấy tôi "sợ hãi" nên thôi không dám cưa cẩm tiếp nữa, giọng bắt đầu nhuốm mùi hờn dỗi.

Tôi ra khỏi cửa mà thở phào một cái. Đúng là nước Mỹ, chả biết thế nào, thật là "nguy hiểm", hừm. Tôi cũng thấy hơi mệt thật nên muốn trở về nhà để nghỉ ngơi. Sáng mai tôi sẽ theo cô hàng xóm kia đến chỗ tiệm nail học nail và trang điểm, biết đâu lại có việc ra tiền còn đi chơi.

Và tiệm nail của ngày mai, đã đưa vào cuộc đời tôi một người đàn ông thứ hai, một nhân vật đáng kể cho câu chuyện tình mới đang ở hồi bắt đầu này của tôi.

Trở về nhà, việc đầu tiên là tôi lại nhảy vào check mail. Thật chán, vẫn là hai cái email ban sáng, tôi cũng chưa kịp đọc. Hai cái mail, một cái báo tin vui, một cái chuyện buồn. Một người thì vừa có người yêu, người kia thì vừa chia tay người yêu. Đúng là nhân tình thế thái, muôn màu muôn vẻ. Chống tay lên bàn, lại ngẩng nhìn ra cửa sổ. Cũng bắt đầu thấy khoẻ khoắn ra, thấy yêu đời hơn, dù trong lòng không thoải mái lắm. Chợt nghĩ có khi mình cũng một ngày viết mail, đủ cả hai thể loại như mấy người bạn kia?

Tôi chờ một đột phá cho ngày hôm sau. Sẽ được biết thêm mấy điều mới kỳ thú và có một niềm hy vọng đang được chờ đợi.

Buổi sáng, mới có 8 giờ rưỡi cô hàng xóm đã có mặt. Tôi cũng thấy hơi ngại ngại, quen được nằm ngủ nướng ăn chơi đông dài rồi, tự nhiên bây giờ lại phải ra khỏi nhà vào buổi sớm giá rét. Nhưng mà chắc lười, đi thì đi, còn hơn nằm nhà quanh năm suốt tháng lãng phí thời gian. Cô ta giục tôi thật nhanh, và dặn dò vài điều để đi tiếp xúc Việt kiều tôi không nói năng lằng nhằng lờ mờ. Tóm lại là, ở đất Mỹ gặp Việt kiều quên hết mấy chuyện chính trị đi. Tôi ok cái rụp vì tôi không thích bàn mấy chuyện đó ở cái chốn này, tôi cũng không phải là hứng thú. Tôi thích trang điểm móng tay móng chân cơ.

Tôi được dẫn tới một con phố nhỏ vắng tanh, khoảng phố bấy mấy gì đó. Cửa hàng nail bé tí tẹo, chỉ có ba cái bàn, một anh chủ và một cô làm nail. Một cái bàn trống, chắc để dành cho tôi. Cửa hàng bé tí nhưng rất sạch sẽ và hai người rất dễ thương.

Ở đây có dịch vụ nhô lông mày bằng wax rất hay lại đẹp nữa, và vẽ lên móng. Tôi xin học hai thứ đó. Wax lông mày là dùng một cái que gỗ nhỏ, quét wax lên lông mày rồi dùng vải giặt ra thành hình (về sau tôi nghiệm cái trò này, tôi rất hay shape lông mày cho bạn bè bằng wax).

Anh chủ ở đây là Việt kiều gốc Hoa sang đây đã được 15 năm, khoảng chừng ngoài 30 tuổi gì đó (nhưng anh ta trông trẻ hơn tuổi rất nhiều). Anh ta có một khuôn mặt khá khôi ngô và dễ mến. Anh chủ hỏi han tôi làm gì, ở đâu Tôi nói rằng tôi sang đây theo gia đình và đang định đi kiếm tiền để học cao học. Anh ta đồng ý cho tôi ngồi học, dù sao cũng chả mất gì, và tôi có thể giúp anh ta mỗi lần đông khách. Ngày đầu tiên khá suôn sẻ, tôi ngồi "theo dõi" hai anh chị này làm móng tay cho khách là chính. Còn lại có lúc cũng chạy ra ngoài lang thang đôi chút cho đỡ cái mùi bột nail. Buổi trưa, ít khách, tôi đi bộ ra Central Park, trời rất lạnh nhưng tự nhiên tôi cứ thích hành mình thế. Tôi thích được mơ màng trong giá rét.

Buổi chiều, trở về nhà, việc đầu tiên là tôi lại check mail. Vẫn không có gì. Dăm ba cái thư quảng cáo vớ vẩn, tôi xóa sạch, tức điên! Tôi tức mình, tôi tức anh, có khi anh ta chẳng thèm đoái hoài gì tới tôi nữa.

Tôi đã chờ, nhưng cái box thư tuyệt nhiên không có cái thư nào có sender là Ryan cả. Một tuần, rồi hai tuần, Tết tới, mấy ngày nữa đã là Valentine... well, chút lạnh lùng cô đơn!

Tiệm nail này rất vắng khách do ở vị trí không đẹp. Tuy nhiên tiệm không phải thuê mà đã được anh kia mua đứt nên không bị quá áp lực về trả bill hàng tháng. Để giết thời gian trong lúc chờ khách, anh chỉ có một cái tivi và thuê một bộ chương về xem. Xem quanh năm không biết buồn, có khách vào thì pause lại làm, "xử lý" xong khách thì lại play xem tiếp. Chỉ là, tôi ở đó một thời gian nhưng chẳng xem được bộ nào trọn vẹn cả, vì đơn giản, mỗi hôm anh chủ đem tới một bộ, xem khoảng chừng được vài tập hôm sau lại xem tiếp, chỉ khác là vài tập của... bộ khác.

Chả hiểu mô tê gì, cùng một diễn viên, hôm nay tôi thấy rõ ràng anh ta đóng vai hoàng đế với cả chục mỹ nhân, hôm sau lại thấy đã đóng vai... bang chủ cái bang, bị gái lừa mất cái gây đánh chó gì đó. Hix!

Hàng ngày ngồi đây tôi lấy những móng tay giả tí mẩn ngồi vẽ hoa lá cành lên đó. Lúc đầu xấu òm, về sau nhờ có chút năng khiếu hội họa nên tôi vẽ cũng nhanh và sáng tạo ra được nhiều mẫu mới nhìn trông đến "chết cười". Đặc biệt về lông mày thì học nhanh tới mức khó tin, vì một lý lẽ rất đơn giản, tôi thuận cả hai tay. Cứ lông mày phải thì tôi dùng tay trái và ngược lại, trong khi hầu hết mọi người đều dùng chỉ tay phải. Tôi bắt đầu được "tín nhiệm". Anh chủ cũng bắt đầu cho tôi thực hành wax lông mày và vẽ hoa lá cành trên tay khách. Anh chủ tỏ ra rất quý mến tôi, rất hay hỏi han và "trấn an tinh thần" mỗi lần gặp

phải khách khó tính. Mỗi lần như thế tay tôi run lăm, anh lại ở bên cạnh, vừa làm móng vừa nói với sang bằng tiếng Việt: "Kệ cha nó đi cưng, nó mà tát em, em cứ tát nó cho anh. Bọn nó ăn bo sữa nhiều thịt đâm sượng lăm". Làm tôi cứ phì cả cười nhưng nhờ thế mà bớt run "hoàn thành nhiệm vụ". Anh chủ rất khoái mỗi lần bật chương trình TV mà có mấy cái "quiz show" kiểu Ai là triệu phú) thấy tôi ngồi trả lời nhao nháy.

Anh ta ngạc nhiên vì: "Con nhỏ này giỏi dữ ở Việt Nam sang đây mà biết nhiều ghê, nói tiếng Anh gì mà như gió thế?". Vì tôi không nói với anh ta rằng ngày nhỏ tôi đã từng ở đây.

Tôi cũng bắt đầu lảng dần đi chuyện mình đã từng gặp một anh chàng rất đẹp trai như trong mơ.

Một buổi chiều, trở về nhà, lẳng lặng đứng bên ven đường ray của tàu điện ngầm. Một hình bóng chợt lướt qua khiến tôi giật mình, thực sự thảng thốt. Một khuôn mặt có râu quai nón, một mái tóc màu nâu đậm giống y chang như anh. Thật tiếc, đó không phải là anh, nhưng vô cùng giống. Tôi đưa mắt nhìn vội rồi lại cúi xuống. Tôi sợ mình để lại "tia lửa" gì thì thêm phiền. Anh chàng đó thấy tôi nhìn cũng quay lại nhìn tôi, nở một nụ cười. Tôi bối rối quay mặt đi, tay đưa lên cầm nhíu mày kiểu... ở không có gì.

Trở về nhà, tôi lại lên quyết tâm một lần nữa. Rất rất quyết tâm. Tôi lên mạng nhờ cậu em chỉ cho cái web tìm địa chỉ. Tôi muốn lọc ra những con phố nào đề chữ "3rd Avenue". Rồi từ đó lọc ra một loạt những phố có số 5, đại lộ 3, mà có dental offices. Tôi có một loạt, khoảng chừng 20 địa chỉ, in ra, và ngồi nghiền cứu. Tôi sẽ phải đi từng nơi và hỏi: ở đây có Ryan X hay không? Bắt đầu thấy điên rồi đây!

Hôm sau tới tiệm, là thứ bảy thì phải. Chỉ có tôi và anh chủ, cô kia xin nghỉ. Tôi dò hỏi vợ xem anh chủ có biết tiệm nha sĩ nào không? Anh tưởng tôi bị đau răng, nói rằng rất đắt. Tôi bảo không, anh chủ hỏi vì sao, tôi nói tôi muốn đi tìm người. "Em muốn tìm ai sao? Em có địa chỉ rõ ràng không? Người Việt à?".

Tôi lắc đầu quầy quậy, chả lẽ kể cho anh ta là tôi đi tìm một người trời ơi đất hời nhưng mà... đẹp trai.

"Anh sẽ dẫn em đi tìm. Em có danh sách các tiệm rồi chứ gì, anh sẽ dẫn em đi hết!".

Tôi sững sốt vì sự tốt bụng tới khó tin này. Hix, người đầu mà tốt thế không biết.

"Em muốn đi luôn không?".

"Ôi, hôm nay là thứ bảy, đông khách mà".

"Thôi hôm nay anh cũng mệt, nghỉ đi!".

"Mệt thế sao đi tìm cùng em được?".

"À muốn thay đổi không khí một chút".

Thế là hai chúng tôi lên đường. Thực ra thì tôi thích đi một mình hơn, nhưng mà tự nhiên người ta tốt quá khó từ chối.

"Đàn ông hả? Tên là gì? Em quen thế nào?".

Hix, toàn hỏi tôi những câu khó. Tôi nói rằng anh ta tên là Ryan.

"Chắc cu cậu đẹp trai lắm, nên bây giờ có người đang cầm cúi tìm nè".

Hix, ghét, chỉ được cái nói... chuẩn!

Chúng tôi đi từ downtown lên uptown. Tới mỗi nơi tôi chỉ hỏi một câu thôi:

"Có ai làm. việc ở đây tên là Ryan không? Hình như là Ryan X hay gì đó?".

Tất nhiên là những cái lắc đầu. Anh chủ tiệm nhìn tôi đầy thông cảm. Thực ra lúc đó tôi cũng nản lăm rồi, tôi chả thích đi tìm nữa. Tuy nhiên, trên đường đi tôi thấy hứng thú vì đã nói được khá nhiều chuyện với anh chủ.

Anh ta dẫn tôi vào một quán ăn Nhật trên Tim Squares để ăn trưa. Chúng tôi cũng chưa đi được nhiều, nhưng thực tình lúc đó tôi thấy ấm áp và thoải mái. Anh chủ là một người đàn ông khá từng trải, ga lăng và rất quan tâm tới tôi "Trông em lạ nhỉ? Thảo nào bọn khách da màu nó thích em thế".

"Haha, ở Việt Nam em cũng được coi là người da màu mà".

Bữa trưa xong, tôi quyết định sẽ không chiếm thêm buổi chiều của anh nữa, nên nói rằng thế đã đủ và muốn trở về nhà. Chúng tôi chia tay nhau, tôi lên tàu F. "Bắt ngờ sẽ đến với em trong Valentine này đây". Anh ta nói vậy, tôi mỉm cười!

Ngồi trên tàu, bất chợt một ý tưởng lóe lên. Tôi cũng gặp anh trên chuyến tàu F này, ngày đó có thể anh đi làm về. Tôi chợt khựng lại cố nhớ xem cái con phố mà tôi bắt ngờ gặp anh là ở đâu. Tôi lơ mơ nhớ ra, đó cũng là một con phố có số 5. Sao lôi không nghĩ ra sớm nhỉ?

Xem trong danh sách của mình, có một dental office ở đúng chỗ đó, mắt tôi sáng rực. Tôi nhảy xuống ngay tấp lự đúng cái bên đó!

Chạy lên, hớn hờ, đi tìm vội. Chẳng lâu, tôi tìm ra ngay một tiệm nha sĩ nho nhỏ, có một cái tên rất kiêu hãnh và... khó nhớ (đến giờ tôi chả nhớ chính xác nó là gì nữa, hix). Đứng ngoài cửa, lại thở dài một cái, tôi đẩy cửa bước vào. Cô trợ lý ngồi bên trong hỏi ra:

"Vâng, tôi giúp gì được cô?"

"Tôi đang đi tìm người".

"Cô muốn tìm ai?"

"Có ai làm việc ở đây tên là Ryan không?" (câu này tua cả sáng nên nói không nhuốm mùi gió lạnh).

"À Ryan Xas, ý cô là thế?"

"Vâng, vâng".

Tôi yes tán loạn luôn, chắc không thể nhầm được nữa rồi...

"À thế xin lỗi, hôm nay anh ấy nghỉ rồi thưa cô".

Có duyên ở chân trời cũng sẽ gặp,
vô duyên ngay trước mặt cũng như không...

"Cô có thể để lại tên của mình ở đây và tôi sẽ báo cho anh ấy gọi điện lại cho cô. "(í, nói nhỏ, tự nhiên giọng cô trợ lý lạnh tanh tỏ vẻ khó chịu, ha ha).

"Tôi có thể xin số của anh ấy được không? Tôi là bạn của anh ấy".

"Ồi, tôi xin lỗi, chúng tôi không thể làm thế được. Cô có thể để thông tin của mình ở lại đây và chúng tôi sẽ báo cho anh ấy biết!"

Oải, thấy hơi nản! Không sao, để lại địa chỉ thì dễ, dù sao tôi đã tìm ra chỗ này, Ryan off hôm nay thì tôi sẽ on vào ngày anh on. Nhưng quả thật lúc đấy thấy bất an lắm, vì nét mặt của cô trợ lý rất cau có, bố tôi cũng chả biết là do cô ta đang bức tức vì cái "tội" hỏi thăm anh Ryan đẹp trai hay là do tôi không tới chữa răng mà lại đi hỏi lung tung làm mất công mất việc của cô ta. Tôi xin một mảnh giấy nhỏ và cái bút nhưng cô ta có một hành động rất bất lịch sự. Lúc đó, có một cái bút ngay trước mặt tự nhiên cô ta giật lấy và giả vờ ngồi... viết gì đó (tôi nghĩ thề), còn đưa cho tôi một cái bút khác trên bàn có cái dây (mà chống ăn cắp hay là cầm đi lung tung ấy). Eo ôi cái dây vừa ngắn vừa cứng, viết xiên xiên xẹo xẹo, xấu tính thế là cùng?

Chả sao, làm thế cũng chẳng được tích sự gì. Tôi vẫn ghi được tên, số điện thoại và email của mình vào tờ giấy, không quên ghi chữ "đôi mắt làm đau" mở ngoặc bên cạnh chữ Hà Kin để anh ta nhận ra tôi? Đưa tờ giấy, nàng nhận cho vào trong ngăn kéo, rồi nở một nụ cười nhìn thấy nham hiểm và mẹ mìn: "Tôi sẽ đưa cho anh ấy". Tôi cảm ơn và đi ra. Quay lưng về phía cô ta cái mắt tôi nhú lại. Hừm, để xem anh ấy có nhận được không!

Lúc đó, tôi rất phấn khích và sung sướng. Đúng là có mất mát một cái gì, lúc tìm lại được sao mà sung sướng đến thế. Thực lòng mà nói, không phải tôi đang rất vui vì tôi có hy vọng gặp được anh, mà do tôi thích cảm giác tôi đã kiên trì làm được một việc gì đó thành công, cho dù đôi khi có những việc rất vô nghĩa. Tôi là người rất sợ thất bại mà?

Lên lầu, tôi rất vui nhưng rất buồn ngủ. Trong lúc tàu vắng, tôi cho cả hai chân lên hàng ghế vừa đứng đưa hai bàn chân vừa lắc lắc đầu, dù sao cũng sắp về đến nhà. Tôi đoán chắc lúc đó trông tôi cũng đáng yêu lắm?

Nơi tôi sống là một đảo rất nhỏ nằm giữa hai quận Manhattan và Queens. Nơi phần lớn lập trung dân trí thức trung lưu và một... bệnh viện tâm thần lớn. Tôi rất hay gặp họ đi lại trên đảo bằng xe lăn. Có những người cũng không hẳn là tâm thần nhưng đã già, khuyết tật và không người thân thích. Bố tôi rất hay đi lang thang và nói chuyện với một ông da đen già tên là Washington, là cựu chiến binh từ thời chiến tranh Việt Nam. Tôi rất quý mến những con người này, vì họ rất dễ mến, rất hiểu biết, thậm chí có một số người từng là nhà văn và chính trị gia. Và họ rất đáng thương.

Ven sông lúc nào cũng có một ông già ngồi xe lăn, đầu ghé một bên, hàng ngày ngồi viết truyện hay nhật ký gì đó rất chăm chỉ, trừ những lúc quá bão bùng là không thấy. Tôi chưa bao giờ nói chuyện với ông nhưng tôi hay đi ven sông và hay gặp ông ngồi ở một góc nào đó. Lúc nào tôi cũng nhìn ông rồi nở một nụ cười rất to "Hi", và ông lắc lắc tay chào lại. Hôm nay trời tuy lạnh lẽo nhưng không có tuyết rơi, tôi lại đi ven sông mặc dù gió rất buốt. Trời vắng lạnh nhưng cảm thấy tâm hồn ấm áp. Qua cái góc của ông già, tôi theo bản năng quay lại nhìn. Hôm nay tôi dự định sẽ cười to hơn, hét "Hi" to hơn, vì tôi vui mà. Bất ngờ thấy ông già ngồi góc, giấy rơi mấy tờ tung tóe, cái mũ cũng rơi dưới đất. Ông đang cố với đôi tay của mình để lấy những thứ đó một cách rất khó khăn, mà cứ lấy được một tờ thì cái bút lại rơi, lấy được cái bút thì cái mũ rơi. Tôi chạy ngay ra và nhặt chúng lại. Hôm nay, tôi quyết định sẽ nói chuyện với ông:

"Ông đang viết gì thế? Tại sao ông không dùng sổ thay vì giấy, giấy sẽ bị gió thổi bay?".

"Ồi, cảm ơn cô bé. Tôi đang viết một cuốn tiểu thuyết. Hôm nay nay hết sổ, nên dùng tạm giấy, chốc nữa tôi sẽ kẹp chúng lại".

"Một cuốn tiểu thuyết ư? Wow! Cho cháu biết ông đang viết gì thế".

"À chỉ là về cuộc sống của một cậu trai thời kỳ chiến tranh thế giới".

"Thú vị quá, sau này ông sẽ xuất bản và cho cháu đọc chứ?" (He he, thú thực ra thì đề tài nghe chả thú vị tẹo nào cả)

"Chắc chắn rồi, nhưng để xem họ có chịu cho tôi xuất bản hay không đã chứ, ha ha..."

Tôi hỏi ông tại sao giá rét thế mà ông vẫn viết. Và ông viết được bao nhiêu rồi? Ông nói rằng ông rất thích viết hơn nữa bây giờ cuộc sống ngoài viết và tivi ra, ông còn biết làm gì. Nhưng bù lại, viết khiến ông cảm thấy mình có ích, và là niềm vui, thú vui chẳng khác gì một người lành lặn. "Niềm vui hay hạnh phúc là ở trong mỗi chúng ta cô bé à!" Tôi không bao giờ quên câu này. Bạn đẹp thì sao, giàu thì sao, nghèo thì sao, què cụt hay lành lặn? Chỉ cần trong lòng mình bạn tự khiến mình hạnh phúc thì mọi thứ phân biệt trên sẽ trở nên vô nghĩa? Ông nói rằng thực ra, ông rất hay để ý mỗi lần tôi đi qua chào ông vì mấy lẽ, vì chúng tôi rất hay chạm mặt nhau, vì ông chẳng thấy có ai cũng thích ven sông và giá lạnh như ông cả và vì lúc nào tôi cũng cười rất to để chào ông. Tôi nói rằng hôm nay tôi rất vui vì vừa được làm một việc rất thú vị ông bảo tôi thích lắm hả, vậy thì hãy đứng ở bờ sông hét to lên một cái đi, thử xem sao. Ông vừa nói xong, tôi cười ngặt nghẽo. "Hét lên! Nào! Làm đi!" Tôi hét thật, hét thật to, rồi lắc đầu thật mạnh, tóc rũ cả ra, rồi lại cười, cảm thấy cuộc đời sao thú vị. Ông giơ ngón cái gật gù:

"Tuyệt vời, đáng lắm!". Có lẽ tôi sẽ nói chuyện với ông già này nhiều hơn?

Về nhà, đi qua lobby, thấy ông da đen trực cửa to uych nhìn tôi cười nháy mắt "Này, cô gái vui tươi, điều gì làm cho cô vui thế?" Tôi nhận thấy bạn bè mình nói đúng, mỗi lần tôi vui, cứ tự nhiên người khác nhận thấy và vui "lây" theo!

Ngủ đã, tối đây tôi nấu cơm rất ngon và rửa bát, không đùn đẩy cho thằng em trai nữa. Chắc nó đặc biệt lúc nào cũng thích tôi vui như vậy!

Buổi sáng, đến tiệm nail. Tôi không nói gì, chỉ nói chuyện linh tinh, thế rồi...

"Em tìm được anh chàng đấy chưa"

Hix, tôi không biết nói dối, nên ngập ngừng và nói:

"Dạ, hôm qua em tìm được địa chỉ, có thể là nơi làm việc, nhưng không chắc có gặp được không?".

"Em đuổi anh về để tự đi tìm một mình nhé?".

"Không, trên đường về, tình cờ em nhớ ra thôi?".

Anh chủ cười:

"Các cô gái bây giờ ghê gớm lắm ha".

"Ha ha, cũng thường thôi?".

"Em thích đi học trang điểm không? Có bà bạn làm ở spa, anh dẫn em tới em nhé?".

Mắt tôi sáng rực:

"Dạ vâng!".

"Chiều nay nhé".

"Vâng".

Anh chủ thật là tốt!

Buổi chiều, anh lái ô tô đưa tôi đi xuống tận chợ Tàu, rẽ vào một góc phố nhỏ có một tiệm spa lọt thỏm của người Hoa. Bên trong, nhân viên lại là người da trắng, khách cũng toàn người rất sang trọng, chỉ có bà chủ người Hoa ngồi quây thu tiền và tiếp khách. Thấy họ giỏi thật đấy. Bà chủ vừa nhìn thấy anh chủ đã cười toe toét và làm luôn một tràng tiếng Quảng Đông, hai người vừa nói vừa nhìn tôi (eo ôi cái cảm giác như bị bán lên biên giới vào ổ cave í vậy). Anh chủ gọi tôi lại, giới thiệu:

"Đây là Mei Cho chuyên gia trang điểm".

"Đây là Hà Kin, cô gái muốn học trang điểm, chỉ là vài mẹo nhỏ, ha ha".

Bà chủ có ánh mắt rất sắc sảo và một dáng vẻ quý phái, nhìn tôi cười rất lịch sự.

"Cô là người Việt Nam à? Tôi rất thích những đường nét đặc biệt của cô (chắc ý là khuôn mặt của tôi). Khuôn mặt này mà trang điểm thì thú vị đây!"

Cũng hơi chột dạ, vì nếu phải bỏ tiền ra để học thì tôi sẽ không có tiền, mấy thứ này rất đắt đỏ. Tôi định bụng trở về sẽ hỏi anh chủ sau. Bà chủ nói rằng ở đây có một cô gái cũng là người Việt đang học make up, có thể chúng tôi sẽ làm bạn. Tôi để ý lúc tôi bước vào, mấy nhân viên ở đây đều nhìn tôi, có một cô còn nháy mắt, thấy bớt xa lạ. Cuối cùng, anh chủ bảo sẽ cho tôi xuống đây một tuần hai buổi học trang điểm.

Trên đường về, tôi nói rằng tôi không có tiền để học make up. Anh vừa lái vừa mỉm cười, im lặng một lúc, rồi nói:

"Anh thấy em có năng khiếu mà. Đừng lo, học đi, bà đó là bạn tâm giao của anh, không tiền nong chi đâu!".

"Cố lên nhé!"

"Thật à, dạ vâng".

Tự cảm thấy mình may mắn.

"Em sẽ học thứ ba thứ sáu nhen".

Chiều về nhà, lại hỏi cậu em:

"Có ai điện thoại không?".

"Không."

Ghét thật, hôm nay thì phải đi làm rồi chứ, phải đưa tờ giấy rồi chứ, không lẽ chẳng quan tâm tới mình à? Thế phí bao công đi tìm à? Tức quá, nhưng mà... có thể mượn lý im đi thì sao? Nhờ đâu mà ta có tình ý hay thậm chí là bạn gái của Ryan thì sao nhỉ?

Hừm, ghét thật, chờ thêm mấy hôm nữa xem sao.

Thứ ba, tôi đi học make up buổi đầu tiên. Cảm thấy ngại ngại hay sao đó. Buổi đầu tiên, tôi chỉ có ngồi xem họ làm tóc và make up. Cô nhân viên nháy mắt hôm nọ rất nhiệt tình cho tôi xem, tuy nhiên không nói quá nhiều vì vừa trang điểm vừa nói nhiều bất lịch sự. Tôi chỉ thích xem cô ấy phối màu. Điểm đặc biệt là, họ có mấy bộ trang điểm khác nhau, mỗi đối tượng là một bộ, không giống như ở Việt Nam, lúc nào cũng kè kè duy nhất một cái hộp trang điểm to đùng, ai cũng như cừu Dolly!

Tôi gặp cô gái nhân viên người Việt kia lần đầu. Cô gái đó bằng tuổi tôi, da trắng bóc, tóc dài, trông cũng dễ thương, giọng lơ lớ nửa Nam nửa Bắc, trông đối ngược với tôi. Cũng đang ở đây học việc. Ngồi nói chuyện, được biết gia đình cũng kinh doanh nail, ở tận khu Harlem, sang đây cũng được vài năm, đang học đại học gì đó.

Buổi chiều, cô gái đó xin về sớm vì có "bạn" tới đón. Tôi nhìn qua, một anh chàng khá thấp, chỉ khoảng mét sáu mấy, nhưng khuôn mặt nói chung là... đẹp trai, hừm. Anh ta làm tôi để ý bởi vì, nhìn vừa châu Á vừa... Hispanic. Hix hix, chẳng biết là chủng tộc gì. Tôi dự định sẽ hỏi lại cô bạn kia ngày hôm sau.

Thế rồi, thứ tư thứ năm... tuyệt nhiên không một cú điện thoại, một cái email. Tôi chắc rằng tờ giấy nhắn của tôi đã bị im đi. Và thực ra tôi cũng không "máu" lắm hay sao đó! Nhưng rồi tôi quyết một lần, "trót thì trót".

Cô trợ lý kia đã vô tình để lộ một thông tin, đó là lúc cô ta hỏi : "Ryan Xas you mean?", "Ý chị là Ryan Xas?". Nghĩa là tên anh có thêm chữ "as" đằng sau, tôi đã bị thiếu. Tôi bắt tay vào viết cái email lần cuối (tự nhủ) với cái đuôi as đằng sau!

Anh chủ vẫn hay liếc xem tôi có tìm ra "thủ phạm" không? Tôi bảo chịu rồi, anh bảo tôi đừng buồn. Anh rất hay kể cho tôi nghe chuyện tình yêu "xa xưa" của anh, "nhiều dữ vậy rồi mà giờ lại cô đơn đây", mắt hấp háy.

Hôm nay thứ sáu, trời lạnh nhưng sạch sẽ và khô thoáng. Là ngày...Valentine. Anh chủ đề nghị tôi lên tiệm buổi sáng giúp việc vì ngày đó đông khách, chiều hãy tới spa để học make up. Buổi sáng đông thật, các nàng thi nhau tới tân trang móng tay móng chân để đi chơi. Lúc đó tiệm vắng cũng thành đông, làm việc không xuể. Hôm đó tôi được ngồi về một nghỉ. Một nhòai, 12 giờ trưa, anh chủ bảo tạm nghỉ đã, rồi rủ tôi đi ăn. Tôi và anh ta đi vào một quán ăn Ý ngay gần tiệm để về cho nhanh. Chẳng hiểu sao cả buổi cứ ngồi nhìn tôi ăn, làm tôi ngại quá cứ cúi xuống cười một mình.

Tôi phải xuống spa, anh chủ bảo: "Chiều về sớm nhé, giữ sức khỏe".

Trên đường xuống spa, tôi thấy cứ buồn buồn sao vậy. Hôm nay là ngày Valentine, chẳng có gì đặc biệt, được cái thiên hạ ai cũng xinh đẹp. Hừm, thôi kệ, cũng quan trọng gì!

Hôm đó spa rất đông, tôi cũng phải xắn tay vào làm việc chứ không được nhìn, cũng được sờ nắn trên những trường hợp "dễ chữa", sau đó vẫn về tay chuyên gia chỉnh sửa lại. Một ngày bận rộn và được thực tập đáng kể. Cô gái người Việt cứ hát là lá la, hừm, có bô nó khác. Sướng thế! Hôm nay chắc họ phải làm việc đến đêm mất. Nhưng tôi và cô gái kia xin về sớm, vì tôi khá mệt, và nàng kia cũng phải đi Valentine.

Đi xuống bến tàu, hít một hơi thở dài, lại nghĩ giá mà có một anh đẹp trai điếu đi điếu lại thì hay biết mấy nhỉ? Tôi lại nhìn thấy cái đôi của cô người Việt kia ngay bên đối diện. Bạn quá tôi cũng chưa kịp hỏi anh ta là người nước nào. Thấy tôi, cô nàng mỉm cười, anh bồ cũng nhìn tôi, và tận khi đã lên tàu rồi (lên trước tôi) anh ta vẫn liếc liếc tôi. Đúng là đàn ông nhỉ! Các đôi dập dìu qua lại dù sao tôi đã quen ngày Valentine lúc nào cũng cô đơn rồi, nên chẳng buồn mấy! Đi qua ven sông, thấy ông già đang lăn xe đi dạo,

chắc ông đi đâu đó. Tôi lại "Hi", ông bảo: "Chúc mừng Valentine cô bé dễ thương". Tôi nói với lại: "Cháu không có Valentine". "Ồ có chứ!". Tôi cười và muốn hét lên, chả hiểu sao lại phấn khích thế!

Về nhà, check mail, thấy thư đã đi, nhưng chẳng thấy reply. "Thì cũng đến thế mà thôi".
"Có ai gọi điện không?".

"Không!"

Vẫn "Không!". Cả nhà đã ăn cơm xong, tôi mệt ọi là mệt, ngồi ăn cơm vừa xem ti vi.

Điện thoại reo ngay bàn ăn cơm. Hờ hững tôi nhắc:

"Alô".

"Xin chào, tôi có thể nói chuyện với Hà Kin hay không?"

"Hà Kin đây, ai đấy?".

"Xin chào, đây là Ryan..."

"Xin lỗi? Ryan nào ạ?"

Thoáng hững hờ, thoáng sững sờ, và rồi... thực sự bất ngờ. Thực sự là tôi không dám chắc đó có phải là chàng Ryan tôi kiếm tìm vất vả bao lâu nay hay không nữa, cho đến khi tôi nghe được câu tiếp theo:

"Ôi đôi mắt gây đau đớn, em đã quên anh rồi sao?"

"Ôi wow xin chào... anh khỏe không?"

"Cực kỳ khổ sở cho tới khi nhận được email của em. Điều gì khiến rất lâu em mới viết cho anh thế? Anh nhớ em vô cùng".

Hix, không thể diễn tả được cảm giác lúc đó, tuy nhiên vẫn là sự hoài nghi, hung biết là nhớ thật hay là "ngoại giao" đây?

"Anh nhận được email lúc nào? Và... đây là cái nào?" (Lúc đó tôi không còn khái niệm cái email nào là "trúng" nữa, vì tôi gửi theo tất cả các khả năng và không cả thèm check xem cái nào đi cái nào về nữa, cũng hơi chán rồi mà!)

"Đêm qua, anh mới chỉ nhận được đêm qua, vui sướng tới phát điên nhưng phải nín thở hôm nay mới dám gọi cho em. Cảm ơn Chúa, đó đúng là em!".

A thì ra email của tôi đã đi được đến đích. Vậy là bao nhiêu nỗ lực cũng được đền đáp. Một bài học tuyệt vời của cuộc đời, không bao giờ nên bỏ cuộc! Tôi chỉ muốn kể ngay. ra một tràng cho anh biết cuộc hành trình đi tìm anh khổ sở thế nào, cho anh biết cái lý do mãi tới ngày hôm nay tôi và anh mới gặp được nhau, nhưng sau đó tôi chỉ cười (có lẽ hạnh phúc và bất ngờ quá chăng?):

"À đó là cả một câu chuyện dài, ha ha".

"Em biết không, anh đã đi tìm em. Anh cứ đứng ở bến tàu là tìm em, hy vọng có thể có cơ hội bắt được một ánh mắt của em, nhưng chỉ là vô vọng. Anh nghĩ có thể em đã có bạn trai, em..."

"Khoan đã, anh đã đi tìm em sao?" (AHHHHHH, anh cũng đi tìm tôi đấy các bạn ạ. Nhưng mà ít nhiều tôi còn thông tin chứ anh ấy chẳng biết tôi ở đâu mà tìm).

"Yes, như một thằng điên!"

Tôi chợt nhớ ra tôi đã từng để lại một mảnh giấy "quan trọng" ở văn phòng của anh mà. Anh phải nhận được từ lâu rồi chứ.

"Này, em tới nơi làm việc của anh để đi tìm anh đấy vào hôm thứ bảy. Nhưng anh nghỉ, anh không nhận được cái tờ giấy nhắn em để ở đó à? Em gửi cô trợ lý ấy".

"Tờ giấy nhắn nào?" (hix, ức thế, còn không biết là cái note nào. Đúng là mù trợ lý khốn nạn!) "Em đưa cho ai hả?" "Hừm, có thể cô ấy đã quên không đưa lại cho anh".

"Hoặc là vì cô ấy là bạn gái của anh nên cô ấy ghen, he he?"

"KHÔNG, cô ấy không phải là bạn gái của anh. Anh không có bạn gái..."

(Có phải là đang tự "lộ hàng" đấy không nhỉ? Cố tình chứ?)

"Nhưng có thể cô ấy muốn làm bạn gái của anh".

"ÔI KHÔNG, không đời nào, không thể..."

Và hai chúng tôi cùng cười. Tiếng cười của anh trong điện thoại vô cùng ấm áp và hạnh phúc. Tôi cảm nhận được thế. Nếu có hỏi tôi một trong những giây phút hạnh phúc nhất của cuộc đời tôi là lúc nào thì tôi sẽ trả lời là lúc này đây.

"Nhưng thế còn em thì sao? Em cũng có bạn trai đúng không? Anh đoán em có rồi... em bận bịu với bạn trai của em..."

"Oh, em à? Em nghĩ em có rồi, nhưng... anh nhìn thấy anh ta chưa? Vì em vẫn chưa thấy anh ta".

Và lại cười. Có lẽ màn "thăm dò" nhau đã được giải tỏa.

"Anh không thể chờ nổi để hôm nay gọi em. Nếu em không thấy phiền, bây giờ anh đưa em đi chơi được không? Em đang ở đâu, anh sẽ tới đón.

Cái gì cơ? Ngược nhìn lên đồng hồ, 9 giờ hơn. Kể ra bây giờ đi vẫn được đấy, không biết ý bố mẹ thế nào.

Ngoài trời tuyết lại lát phát bay rồi. Nhưng mà... kể cả bố mẹ không cho tôi đi tôi vẫn cứ đi. Và tôi sẽ đi!

"OK, anh tới đón em ở trạm tàu điện ngầm nhé".

Dập máy rồi mà người tôi vẫn run lên. Tôi đã rất giỏi khi nói chuyện bình tĩnh được như vậy. Chỉ trong một thời gian ngắn mà tôi đã quá nhiều lần hạnh phúc - thất vọng - từ bỏ - quyết tâm - bất ngờ - hạnh phúc. Tôi chưa bao giờ có bạn trai, cũng chưa bao giờ yêu cả. Cảm giác thế này tôi cũng chưa bao giờ có được. Có thể tôi yêu rồi thì sao? Hay là tôi chỉ đang sung sướng với niềm vui của một kẻ chiến thắng? Tôi không biết, tôi sẽ thử mình?

Mặc quần áo, phải ngồi trang điểm lại thật xinh, vì lúc đó trông tôi rất mệt mỏi và xấu xí, thậm chí tóc tai còn bết cả lại vì lạnh quá. Nhưng người ta bảo, khi tinh thần phấn chấn thì tự nhiên con người sẽ trở nên rạng rỡ. Mà rạng rỡ là điểm mạnh của tôi. Tôi muốn đôi mắt mình sẽ phải thật đẹp. Tôi hồi hộp mong chờ được nhìn lại vóc dáng tuyệt vời ấy của anh. Tôi sẽ tự hào lắm đây vì đêm nay, đêm Valentine, tôi được đi cạnh một người đàn ông đẹp!".

Không dám nói với mẹ là con đi chơi... Valentine, vì bố mẹ sẽ ngắt trên giàn quýt mất. Nhưng tôi cũng chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ đi về nhà muộn.

"Mẹ ơi, cho con đi ra Times Squares nhé, xem không khí Valentine".

"Ra xem thiên hạ ôm nhau à?"

"Vâng, ra xem bọn nó ôm nhau".

"Đến khỏ con tôi (ơ). Mặc ấm vào và về sớm nhé".

"Ồi vâng, là là la...".

Có lẽ hôm nay là một ngày suôn sẻ. Ít khi nào tôi gặp nhiều may mắn như thế. Đứng chờ xe bus đỏ, tôi ngắm các đôi dập diu đứng tâm sự. Đôi nào trông cũng hạnh phúc. Mọi ngày tôi sẽ ghen tị đấy, nhưng hôm nay, họ sẽ phải ghen tị với tôi. Chỉ ít phút nữa thôi, khi chiếc xe bus chở tôi ra bến tàu điện ngầm, tôi sẽ cũng được "dập diu" như thế.

Tuyệt bắt đầu rơi dày hơn, gió lạnh lạnh, tự nhiên tôi nghĩ về ông già tật nguyên hay viết tiểu thuyết và thấy thương ông lắm. Giờ này có những tâm hồn cô đơn như vậy ở đâu đó Nhưng chắc gì ông đang cô đơn? Có thể ông đang viết sách và quên hết mọi chuyện thì sao. Tôi nghĩ tới anh chủ, cũng đang cô đơn hay bên cạnh một cô Việt kiều nào đấy, biết đâu. Tôi nghĩ tới họ vì cả hai đã chúc tôi có một ngày Valentine may mắn.

Tôi đã tới bến. Đứng chờ phía bên trong, ấm áp vô cùng. Tôi được "chỉ định" đứng chờ ở phòng chờ bên trên. Tôi đi đi lại lại, chốc lại ngó vào cái ca bin soát vé cười với ông soát vé một cái. Ông ta nhìn tôi đầy dò hỏi, chắc lại thêm người nữa thắc mắc sao cô nàng này lại "đáng yêu" thế nhỉ? Cứ thấy dòng người từ dưới tàu đi lên là tôi lại ngó. Anh vẫn chưa tới. Tôi đứng nhìn ra bên ngoài cửa kính của phòng chờ, ngắm tuyết lất phất rơi, ngắm những cặp đôi hối hả qua lại, ngắm một cô bé con vừa đi vừa hét, ngắm dòng sông thâm đen phía xa xa... tất cả đối với tôi đều mang cảm giác bình yên.

"Chào em".

Tôi đã lơ mơ nhìn thấy bóng phản chiếu của tấm kính cho tới khi người ấy tiến lại thật gần và đứng sau lưng tôi cất tiếng chào nhẹ như hơi thở. Người đàn ông cao ráo mặc áo choàng đen, một hình ảnh quen thuộc, vì tôi đã nhìn anh như vậy lần đầu tiên.

"Hi". Một nụ cười tôi gửi anh qua tấm kính. Rồi tôi quay lại.

"Em chờ anh có lâu không? Anh xin lỗi, tàu hơi muộn chút".

"Không, OK mà. Quan trọng là em có thể gặp được anh".

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi khiến tôi bối rối và ngượng lấm, chắc mặt và tai đỏ phải biết. Nhưng tôi hay biết chữa ngượng bằng cách cười rất "hồn nhiên". Và cả hai lại cùng cười. Hôm nay, anh có mái tóc dài hơn một chút, hàng râu quai nón đã tỉa ngắn lại chỉ còn hai mái tóc mai rất dài, khoác một chiếc áo choàng đen. Anh đẹp và nổi bật tới mức không ai đi qua mà không ngắm nhìn anh và... nhìn tôi. Tôi có được một cảm giác hãnh diện và may mắn chưa từng có. Anh chìa tay ra, muốn nắm tay tôi. Thoáng do dự, và tôi nắm tay anh, tim đập loạn nhịp.

Tôi tự hỏi chúng tôi sẽ đi đâu đây? Anh lại cúi xuống, nhíu mày, cười và nói:

"Anh có thể đưa em đến một nơi thật đặc biệt hay không?"

"Đặc biệt thế nào?"

"Rồi em sẽ thấy!" Nháy mắt.

Và trên tàu, tôi đã bất ngờ khi được nghe kể rằng anh đã đi tìm tôi khỏ sở thế nào...

Call be your hero, baby...

Nắm tay anh đi thang máy xuống dưới bến tàu tôi nghĩ rằng những người đang đi ngược lại đều đang nhìn chúng tôi bằng ánh mắt hâm mộ (và ganh tị).

Tôi nay, tôi nghĩ sẽ phải "khai thác" triệt để những thắc mắc của tôi về Ryan bấy lâu nay.

Thắc mắc gì là lớn nhất đây? Không phải là cô trợ lý Gar xấu tính, không phải là anh đang làm việc cụ thể gì, nhà anh ở đâu, tại sao đẹp trai thế mà... chưa có người yêu,... mà là... anh quốc tịch gì vậy? Tôi đồ rằng anh cũng phải có một tá thắc mắc về tôi. Nhất là sự kiện tôi đã "mất tích" bấy lâu nay.

"Thế bây giờ anh có thể nói cho em nghe bố mẹ anh là người nước nào chưa?"

Tôi phải hỏi ngay lập tức vì tò mò quá rồi.

"Vẫn còn thắc mắc à?"

"À vâng," (cười).

Anh nhìn tôi đầy ắp ý, rồi nhìn ra phía khác, cười mỉm, mắt liếc dòng người qua lại, nhưng không nói gì.

Tôi lay lay tay anh như một đứa trẻ con:

"Nào, nào, nói đi, nói đi".

Đáp lại là một nụ cười rất khó hiểu. Hix, nụ cười của thiên thần đấy, nhìn đầy mê hoặc.

"Nào nào, nào...".

"Em có nhớ anh không?"

Câu hỏi lại cắt ngang khiến tôi im bật. Tôi đang hỏi chuyện khác cơ mà. Lần đầu tiên có một người nhìn thẳng vào mắt tôi và hỏi tôi như vậy. Thực sự là, tôi không rõ rằng tôi đã nhớ anh hay không? Hay chỉ là chút ấn tượng xa xưa đã khiến tôi quá "tiếc nuối" và "hiếu chiến" tới mức phải tìm ra anh cho đến tận ngày nay.

Thời kỳ vừa rồi cũng không phải là tôi thực sự nhớ nhung anh cho lắm. Tôi chỉ là một kẻ hiếu chiến, có thể lắm chứ.

Nhưng lúc này thì tôi rất bối rối, tim rung rinh. thấy mình đã chiến thắng, thấy có cảm xúc lắm.

"Tất nhiên, có nhớ. Anh thì sao?"

"Hy vọng là em đã nhớ anh nhiều như anh nhớ em!"

Wow thế thì có tim cô nào mà không tan ra chứ. Đàn ông cưa gái giỏi thế!

Bước lên tàu, im lặng với nhau đôi chút dù trong khoang khá ồn ào. Dường như cả hai đang tự tận hưởng những lắng đọng suy nghĩ của riêng mình. Chúng tôi lên chuyến đi ngược lại về phía quận Queens chứ không sang Manhattan thăm thú Times Square như tôi bốc phét với mẹ. Tôi không rõ những gì hay ho đang xảy tới. Chúng tôi ngồi trên hai chiếc ghế ở gần cuối toa. Gần một ông già đang có một khuôn mặt rất buồn. Rồi anh cất tiếng:

"Ok, anh sẽ nói cho em biết, nhưng em hứa sẽ nói cho anh biết em là người nước nào được không? Giao kèo nhé?"

"Rồi, nhất trí?"

"À bố anh người Brazil lai Cuba, mẹ anh nửa Phillipines nửa Nhật. Mọi người rất hay thắc mắc về vẻ bề ngoài của anh".

"Ồi anh lai nhiều thế, hi hi. Trông anh thực sự khác lạ. Anh hấp dẫn phụ nữ lắm đúng không?"

"Không chỉ phụ nữ đâu nhé, haha..."

"Em nghĩ đúng là thế thật. Anh nói được tiếng Tây Ban Nha chứ?"

"Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha, một ít tiếng Nhật. Bây giờ đến lượt em rồi. Em cũng lai đúng không?"

"Không, 100% là người Việt Nam!"

"Người gì cơ?"

"Người Việt Nam".

"Ồi thật à Việt Nam? Anh chẳng có người bạn Việt Nam nào, nhưng anh vẫn nghĩ em cũng khác một người Việt Nam bình thường, đặc biệt đôi mắt và đôi môi dày. Trông chúng thật sexy!"

"Thật á? Chắc là đùa, chưa ai bảo với em thế. Nhưng đúng là em cũng trông khác thật, haha".

"Em cũng đùa mà..."

Màn mở đầu cũng khá thú vị đấy chứ nhỉ. Giải tỏa được thắc mắc lớn rồi. Tôi rất muốn kể cho anh nghe chuyện tôi tìm anh khổ sở thế nào, và muốn được tổ cáo cái mụ trợ lý cho anh nghe ra sao. Không thiếu chuyện để kể, đúng không nhỉ! Thực sự, tôi không phải là người tự tin về bản thân mình. Suốt cả bao năm ở Việt Nam, tôi chưa bao giờ có bạn trai, tôi thường nghĩ rằng tôi có vấn đề về "ngoại hình", tính cách. Tất nhiên cũng có kha khá người theo đuổi nhưng thực sự tôi không hề nghĩ rằng ai trong số đó có kẻ thật lòng và kiên trì. Tôi thậm chí đã từng nghĩ chẳng có ai là thích tôi thật cả. Và tôi cũng vậy, có lẽ tôi cũng chẳng thích nổi ai. Đã 22 tuổi, cần phải thay đổi chứ, đúng không nhỉ? Tôi tin rằng có thể tôi sắp biết thế nào là yêu chẳng. Và dù người ấy không phải là một người Việt Nam!"

Anh đưa tay lên vuốt mái tóc thẳng tung tung nhưng hơi bên bết của tôi và cười (rất dịu dàng).

Anh đã tự trách mình vì sao hôm ấy lại phải vội như thế. Đáng nhẽ anh nên ở lại và lấy số điện thoại của em. Anh đã chờ. Anh nghĩ em không phải là loại con gái dễ dàng gọi điện cho anh ngay lập tức. Nhưng cả tháng như vậy là quá lâu để chờ đợi. Bởi vì anh không thể biết được em từ đâu đến và em đang sống ở đâu? Anh đã tuyệt vọng! Hàng ngày, mỗi lần đi làm về anh đều đứng tìm em ở bên tàu. Anh đã hỏi hết bạn bè mình xem họ có biết gì về em không và anh nhìn bất cứ cô gái châu Á nào ở trên phố, cứ như vậy suốt một thời gian. Có lúc anh ngồi uống rượu một mình và nghĩ về em rất nhiều. Chưa bao giờ anh lại như thế cả. Anh đã từng có bạn gái, nhưng anh chẳng nhớ ai nhiều đến thế?"

Những lời nói đầy chân thành đó làm tôi suýt chảy cả nước mắt. Được cái tôi không dễ chảy nước mắt nên tôi hay cười lấp liếm, cho dù tim tôi suýt rụng ra ngoài.

Tôi thấy mình có lỗi, có lỗi vì đã làm mất cái card và có lỗi vì tôi đã... chẳng nhớ anh như thế. Tôi cũng thấy mình khá là... có giá đấy chứ. Có lẽ bây giờ cảm xúc chỉ là gọi nhớ nên tôi không viết lại được thật sự tôi đã cảm thấy như thế nào.

"Anh cũng khóc nữa chứ" (Tôi hỏi cũng hơi... đều một tí.)

"Ồi, khóc há? Hmm, anh nghĩ nếu anh hoàn toàn mất em thì anh sẽ khóc... Em tới văn phòng của anh khi nào?"

"Hình như là tuần trước, thứ bảy".

"Đúng là ngày anh nghỉ. Chát quá! Điều gì khiến em bất ngờ nhớ tới anh muộn như thế?"

"Bí mật, ha ha...".

Tôi quyết định không nói cho anh biết tôi đã đi tìm anh như thế nào. Anh đi tìm tôi mà, cứ để cho anh nghĩ rằng chỉ có anh đi tìm tôi đi. Tôi muốn biết anh sẽ đưa tôi đi đâu. Tôi hy vọng thế nào anh cũng đừng làm trái tim tôi mỗi một vì quá nhiều hạnh phúc! Hix, tôi mâu thuẫn là thế đấy!"

"Em có thích nhạc Tây Ban Nha không?"

"Em không nghe nhiều nhưng em nghĩ là có thích".

Anh đặt bàn tay anh lên tay tôi. Bàn tay anh to hơn hẳn tay tôi (tôi có một bàn tay gầy guộc và nhỏ bé). Bàn tay tôi được che lấp hoàn toàn bởi tay anh, tựa như có một cảm giác mình được che chở và bảo vệ. Rồi bàn tay ấy nắm tay tôi lại. "You and I, in this moment, holding the night, so close... hold it now, you can hear our heart beats". Cảm giác giống như lời của bài The sweetest day vậy đó.

Rồi chúng tôi ra khỏi bến. Anh nói rằng đây là khu vực gần chỗ anh ở, và anh sẽ chở tôi đến chỗ kia bằng ô tô của mình. Tôi vẫn chưa biết "chỗ kia" là chỗ nào.

Đi ra ngoài trời, tuyết rơi to quá, mù mịt, lại hơi ẩm ướt nữa. Anh sợ tôi lạnh nên cuống quýt bắt tôi đứng nép vào phía bên trong một trạm xe bus và bảo rằng sẽ quay lại rất nhanh. Anh chạy đi lấy ô tô, bảo tôi đứng chờ ở đó.

Khoảng 5 phút anh lái một chiếc xe tới, chạy xuống mở cửa đưa tôi vào ngồi. Thật là ấm áp. Anh nói rằng xe của anh vừa mới được sửa ở gần đây và bây giờ anh mới lấy.

Trên đường đi, anh rất hay với tay vuốt tóc tôi, có lẽ do lạnh quá nên nó khá bết, anh lo rằng tôi vừa mới bị lạnh. Rồi anh với hẳn tay chạm vào tóc tôi cho tới khi xe rẽ vào một góc phố, và dừng lại trước một quán bar của người Chile (thấy đề ngoài bảng thế).

Quán bar nhỏ và lúc đó toàn các đôi ngồi, đôi nào cũng hạnh phúc. Anh bồi vừa nhìn thấy chúng tôi đã chạy ra bắt tay và nói chuyện bằng một tràng tiếng Tây Ban Nha. Dường như là họ đã quen biết nhau lâu rồi. Quán bar có một sân khấu nhỏ, trên đó có một ban nhạc chơi nhạc của người Mỹ La Tinh, họ đang hát mấy bản tình ca bằng tiếng Tây Ban Nha. Anh nắm tay tôi và chỉ lên:

"Đây là ban nhạc của anh đấy".

"Anh có ban nhạc ư?"

"Ừ thỉnh thoảng buổi đêm anh hay biểu diễn ở đây Họ đều là bạn của anh".

"Anh chơi nhạc cụ gì?".

"Guitar".

"Wow"

Tôi suýt mê đi, trên cả tuyệt vời. Tôi còn không ngờ tới cả điều này. Anh bồi xếp cho tôi một chỗ ngồi, một ánh nến nhỏ được đặt ở giữa lung linh. Anh bồi nhìn tôi và tấm tắc... khen bằng tiếng Anh bồi rất dễ thương:

"Cô bé xinh đấy. Này Ryan, biết rồi nhé!"

Anh gọi rượu Chile, cho dù tôi không biết uống rượu nhưng vẫn đồng ý uống. Anh bồi gật đầu, quay lại còn không quên cầm theo một bông hồng, ở đây ai cũng có một bông hồng.

Anh bồi rót rượu cho chúng tôi rồi đi.

"Cheer!"

"Cheer!"

Tôi không biết uống rượu nhưng mà hôm đây tôi cũng uống hết ly rượu đó. Chỉ uống xong là mặt tôi đã đỏ bừng.

"Em chờ ở đây được không?". Anh hỏi.

"Được chứ, anh lên đi".

Anh cười rồi đứng dậy. Anh đi ra hướng sân khấu, bản nhạc cũ vừa kết thúc. Tiếng mấy người trong ban nhạc cười gọi tên Ryan. Rồi tất cả bọn họ đều nhìn về phía tôi. Anh khoác lên người chiếc guitar, ngồi xuống, đặt mic trước miệng. Có lẽ hôm nay anh không chỉ đánh guitar, anh còn hát nữa.

"Bài hát "Hero" này là để dành tặng cho cô gái xinh đẹp đang ngồi dưới kia. Happy Valentine!"

Mọi người ai cũng ngoái lại nhìn tôi rồi vỗ tay tán thưởng, có cả tiếng huýt sáo. Tôi ngượng như chưa bao giờ được ngượng, nhưng tôi cũng hạnh phúc như chưa bao giờ được hạnh phúc.

Và đây là người đàn ông đánh guitar hay nhất, hát hay nhất,... đẹp nhất mà tôi từng được thấy được nghe... Tất cả đang ghen tị với tôi!

Anh hát bài "Hero" của Enrique Iglesias. Giờ nghe lại bài này tôi còn quá nhiều cảm xúc với nó.

"Would you dance if I asked you to dance?"

Would you run and never look back

Would you cry if you saw me crying

Would you save my soul tonight?"

Nhưng khi nó quá đẹp, là để sau này có lúc khiến người ta quá buồn. Vì cuộc sống mà, có mấy ai có được chữ ngờ... Phải không?".

Tôi chỉ biết viết chuyện tình yêu bằng những từ ngữ bình thường...

Giọng của Ryan mang chút gì hoang dã nhưng rất nồng nàn. Anh có thì thầm vài tiếng Tây Ban Nha trong bài hát nhưng tôi không hiểu anh đã nói gì. Tôi ngồi đung đưa và liên tục mỉm cười. Anh bỗng cứ đứng nhìn mãi thái độ của tôi. Bàn ngồi bên tay trái của tôi có một anh chàng nhìn sang và giờ ngón tay cái lên gật gù, thật là hãnh diện hết chỗ nói.

Ryan solo một đoạn guitar ở giữa bài hát. Ryan trở về bàn, tôi thấy anh rất hạnh phúc. Còn tôi ư, tất nhiên cũng khỏi nói. Có lẽ anh đã gần như chinh phục được tôi hoàn toàn. Anh cho tôi cảm giác tự hào và hạnh phúc mà không biết tới bao giờ tôi mới có thể có lại. Và tôi sẵn sàng ngồi trong cái quán bar này với anh qua đêm để nghe anh nói chuyện và nhìn anh cười.

Điện thoại anh chợt reo. Nhíu mày, Ryan tắt đi và có vẻ hơi ngán ngẩm. Tôi đồ rằng nàng "Gar" của anh réo anh đi rồi, hoặc là cô nào đấy. Tôi chợt giật mình, biết đâu anh vừa mới bỏ người yêu hoặc đang trong một mối quan hệ khác (nhưng có trục trặc thì sao?) nên anh túm tôi như thế để "lấp chỗ trống". Cũng làm sao biết là anh đã đi tìm tôi thực sự hay không? Tự nhiên cảm thấy hồ nghi sau những gì anh làm, nhưng có lẽ điều đó là khó tránh khỏi, nhất là đối với một người đàn ông như thế này. Nhưng kệ, vui đã nào, tội gì, đúng không?

Tôi không nhớ thật chính xác và đầy đủ những câu chuyện của chúng tôi buổi tối hôm đó. Hình như anh hỏi nhiều về cuộc sống của tôi ở Việt Nam còn tôi thì hỏi anh nhiều về... các cô gái. Tôi chỉ nhớ cái nhíu mày của anh mỗi lần cúi xuống cười mà thôi. Qua ánh nến, trông lại càng đáng yêu hơn rất nhiều lần.

Ryan tỏ ý muốn đưa tôi về vì cũng đã gần 12h. Có lẽ do câu chuyện của tôi có nói về việc bố mẹ không muốn con gái về muộn, đó là truyền thống, hoặc cũng có thể anh là một người... tử tế. Tất nhiên là về thôi, chứ không chả lẽ nói ừ tôi muốn ở cạnh anh. Trên đường đi, tôi muốn hỏi Ryan nhiều hơn về gia đình anh, về người mẹ Nhật Bản - Philippines của anh, tôi rất muốn biết bố mẹ anh đã gặp nhau như thế nào. Ryan còn có một người em trai bằng tuổi tôi và một người em gái, tôi rất muốn biết trông họ như thế nào, có "đẹp" được như anh hay không.

Xe qua cầu trở về đảo. Lúc đó cũng đã 12 giờ 5 phút, tôi nhớ như in thế. Trời đã lặng tuyết đi rất nhiều nhưng rất gió và buốt. Tôi lại nảy ra cái ý định bảo anh để xe ở một chỗ rồi tôi và anh đi dạo ven sông hứng chút lạnh lẽo điên cuồng một tí. Anh tỏ ý lo lắng vì có thể tôi sẽ về muộn, bố mẹ sẽ rất lo lắng. Mà quả thực cũng chưa bao giờ tôi đi về muộn đến thế. Chắc chắn giờ này hai người đang đi ra đi vào. Nhưng mờ... kệ, điên một tí đi nào.

Chả biết tôi có tình hay tôi hâm... thế thật, nhưng tôi thích cười đùa và hét to lên trong đêm vắng. Tiếng cười của tôi đang vang to lạnh lạnh, nghe rất rõ, cảm tưởng như âm thanh đập cả vào sàn băng dưới chân vọng lại. Tôi đi nhanh dù ven sông rất trơn, bóng loáng, cứ trượt trượt. Anh cũng hơi choáng vì có vẻ tôi... nghịch quá, nhưng điều bất ngờ là anh cũng thích điên theo cho dù luôn miệng: "Ồi, cẩn thận nào". Và tự nhiên cái "trò chơi" trẻ con trở nên thú vị. Anh bám sát tôi liên tục và mỗi lần lồi suýt ngã lại được nâng đỡ dậy. Càng được đỡ tôi càng trượt mạnh, anh cao lớn và vững chắc hơn tôi nên lúc nào cũng "stays firm". Thật tuyệt vời vì tôi không phải chạm đất bất kỳ lúc nào.

Thế rồi lúc vừa đỡ được tôi thì anh bị trượt chân loạng choạng. Tôi ôm chầm lấy anh để anh khỏi ngã. Và mặc dù sắp ngã đến nơi anh vẫn quay lại đỡ tôi. Tôi cười ồm lên còn anh đứng vững lại, dang tay ôm tôi, cả hai cùng cười. Có lẽ thực sự, đó mới lúc lãng mạn nhất của cả buổi tối!

Có lẽ chúng tôi ôm nhau cũng phải tới... hai phút. Tôi tựa đầu lên chiếc áo của anh và thấy vô cùng ấm áp. Kề thì... ảm thật nên tôi cũng chả muốn buông. Cuối cùng, tôi thì thầm: "OK, đi thôi, em phải về rồi".

Trở về tòa nhà của mình, đi thật chậm, ngắm nhìn ánh đèn mùa đông mờ đặc và bên kia bờ là cả một thế giới cao tầng đã chút lảng lờ. Nó làm tôi nhớ lại cái cảm giác năm 13 tuổi, 2 giờ sáng của đêm 30 Tết

(lúc đó mẹ đã về Việt Nam ăn tết) lang thang một mình ven bờ Riverside (ngôi nhà cũ tôi ở ngày nhỏ bên Manhattan), tuyết rơi, đường phố yên ắng, lạnh lẽo mà rất bồi hồi.

Chia tay nhau tại cửa, nếu trong phim thì sẽ có một nụ hôn nhưng chẳng hiểu sao tôi không sẵn sàng cho hành động này (vì chưa hôn bao giờ). Tôi thích để lại một vài điều gì đó áp tay tôi vào tay anh, tôi nghiêng đầu cười lần cuối rồi nói lời tạm biệt.

"Ngày mai anh sẽ gặp em nhé, được không?"

"OK, gọi điện cho em nhé. Anh có thể gọi điện cho em ở nơi làm việc". Tôi đã cho anh số của cửa hàng nail.

Tôi không đi bộ mà đi thang máy mặc dù tôi ở có tầng ba thôi. Nhưng lúc này thì cảm giác lo lắng nó mới đến. 12 giờ rưỡi rồi chứ chả ít, chưa bao giờ tôi đi đâu muộn thế cả, lại đi một mình nữa. Quả thật, cửa nhà vẫn hé to. Dù sao tôi cũng tự nhủ rằng đêm rồi bố mẹ chả dám quát to, cảnh sát họ lên ngay, hi.

Mở cửa, tất nhiên là bố vẫn đang xem ti vi (nhà tôi thức muộn lắm). Bố ngoái lại ngay lập tức:

"Chết thật thôi, đi đâu bây giờ mới về, hả hả?"

"Con đi lang thang thôi, ra Times Square, giờ này đông vui lắm mà".

"Đông cái gì mà vui, ở cái xứ này mà không biết đường cẩn thận à?".

Rồi cũng chỉ mắng thế thôi, có lẽ mẹ đã đi ngủ vì còn phải đi làm. Thế là may mắn rồi.

Tôi lên giường đi ngủ. Dù rất vui và phấn khích nhưng mà đêm đó tôi ngủ li bì không mơ màng gì cả, đơn giản vì tôi đã quá mệt mỏi.

Sáng thứ bảy, khuôn mặt tôi tươi tỉnh vì tinh thần phấn chấn và vì ngủ được. Anh chủ quán nhìn tôi đầy dò hỏi, chắc tôi vui tôi chả giấu gì được. "Con nhỏ gặp được chàng trai đấy rồi... thế có đúng không?". Tôi ngồi chống tay lên cằm và... cười. Mặt anh chủ thoáng buồn hay sao đó rồi anh hỏi chuyện hôm qua tiệm spa có đông khách không? Tôi nói rằng rất đông và mệt, nhưng tôi học được nhiều. Anh lại nói câu muôn thuở: "Cố lên nhé!".

Cả sáng không có điện thoại của Ryan. Và rồi buổi chiều cũng vậy. Tôi lại thèm ngủ kinh dị. Cả chiều ngồi phải cố giữ bình tĩnh lắm cho khỏi gục mặt xuống bàn, cũng may có một số khách tới ngồi vẽ vời, wax lông mày nên có việc mà làm và có người để nói chuyện.

Trước khi về, bất ngờ anh chủ quay ra hỏi tôi, giọng khê khàng:

"Tôi nay em đi ăn tối với anh được không? Anh có chuyện này muốn nói với em!".

Chột dạ hơi nhiều và có điều gì bất ổn đây?

Thật ra, không thoải mái lắm, nhưng khó mà từ chối. Thấy khuôn mặt e ngại của tôi, anh mỉm cười và nói: "Anh sẽ rủ em gặp thêm một cô nhỏ nhé, nhỏ dễ thương lắm". Tôi thấy vui hơn vì ít ra cũng không phải đi riêng cùng anh chủ. Nói thật, tôi cứ thấy ngại sao đó. Anh chủ gọi điện cho "cô nhỏ" đó, giọng rất ngọt ngào: "Anh tới đón em đi nhé em yêu". Tôi lên xe ô tô của anh, anh nói rằng đi đón cô bé đó ở một cửa hàng vàng bạc trên phố Tàu. Tôi không dám hỏi cô bé này là cô bé nào, có quan hệ gì với anh chủ.

Đó là một cô gái chứ không phải là một cô bé, không rõ là bằng tuổi tôi hay là hơn tuổi. Cô gái bước lên xe, tôi ý tứ xuống dưới ngời cho cô gái ngồi trên. Lúc đó trời về tối, cô gái có một nét rất sang trọng và đặc trưng của những cô gái người Hoa nơi đây: da trắng, tóc đen và dài, người cao vừa, cái mũi rất xinh, tóm lại là trông "rất ổn". Cô gái nhoen cười nhìn tôi, rồi lại nhìn anh chủ cười đầy âu yếm. Tôi bắt đầu lờ mờ đoán đây là bồ của anh chàng. Không biết anh chàng kiếm đâu ra được cô gái ngon lành thế. Cô gái là người Hoa nên không nói được tiếng Việt. Chúng tôi giao lưu bằng tiếng Anh. Anh chủ ý tứ không nói chuyện với cô bằng tiếng Quảng Đông sợ tôi không hiểu. Xe tấp vào quán ăn Việt khá nổi tiếng trên chợ Tàu. Tôi cũng ăn ở đây đôi ba lần và thấy thức ăn khá ngon. ở đây có món phở rất ngộ nghĩnh, gọi là Phở xe lửa, to như... cái xe lửa vậy!

Cô gái bước vào mà được chủ quán ở đây ra tận nơi mở cửa đón, chúng tôi cũng thuộc hàng "VIP". Tôi gọi một tô xe lửa còn hai người đặc biệt thích món thịt nướng gì đó giờ tôi cũng chẳng nhớ tên chính xác món đó gọi là gì. Cuối cùng, anh chủ giới thiệu: "Đây là Sheryl Chow con gái của bà Mei Chow". AHHHHH, thì ra là vậy chẳng trách họ có quan hệ thân thiết thế. Không lẽ anh chủ sẽ là con rể tương lai của bà chủ tiệm spa kia? Cô gái cười và nhìn anh chủ rất âu yếm. Đoạn, nàng quay ra hỏi tôi: "Mọi thứ ở tiệm spa đều OK chứ? Vụ học trang điểm thế nào rồi?" Thì ra là con bà chủ, nhìn nàng một chút nào. Tôi cười xởi lởi và nói rằng nơi đó rất ổn định. Được biết nàng hơn tôi 2 tuổi, đã tốt nghiệp đại học kinh doanh gì đó giờ đang là chủ một cửa hàng vàng bạc trên phố Tàu và tương lai sẽ mở thêm tiệm spa giống của mẹ. Tôi được biết nàng có thêm một đứa em gái kém tôi một tuổi.

Theo như lời của anh chủ thì: "Con nhỏ đẹp dễ sợ, mỗi lần dạo phố là xe đụng nhau ầm ầm", làm tôi cũng tò mò dễ sợ luôn. Đúng là gia đình quý tộc. Tôi thấy thoải mái hơn và nghĩ rằng hôm nay chuyện anh chủ muốn nói với tôi là giới thiệu cô người yêu này chứ chẳng có gì quan trọng. Thực ra, tôi lo nhất là anh này sẽ phê phán tôi vì việc hay... đi làm muộn!

Bữa cơm đã xong, chúng tôi đã rất vui vẻ. Cô gái cũng thỉnh thoảng hay hỏi một số câu theo kiểu dò hỏi, nhưng toàn được anh chủ lấp liếm bằng câu: "Cô gái tìm được một anh chàng người yêu cực kỳ đẹp trai" làm tôi cứ phì cười. Chợt nhớ ra hôm nay tôi chẳng liên lạc gì với Ryan. Tôi không có số di động, mà tôi thì lại không chủ động gọi cho anh, ai lại làm thế, he he. Thôi tối về tôi gọi, có thể anh cũng bận bịu. Vừa đi làm vừa đi học thì bận rồi. Còn cô gái biết đâu có thể đang có suy nghĩ gì ghen tuông với tôi thì sao. Nhưng chẳng hiểu sao tôi có một cảm giác rất kỳ lạ về mối quan hệ của họ. Nó cứ... sao sao đó mà tôi không giải thích được!

Lúc chia tay, do nhà tôi ngược sang hướng Queens còn họ sang hướng Brooklyn nên tôi nói sẽ đi tàu điện ngầm và không cần phải đưa về. Anh chủ để cô gái xinh đẹp ngồi trong xe rồi tiễn tôi xuống tận phía dưới ga một cách... không cần thiết. Anh hỏi tôi sẽ đi đâu? Đi gặp bạn trai chứ hay về nhà luôn? Tôi bảo về nhà luôn và nói rằng quay lại với cô bạn gái của anh đi. Anh chủ nhúm mày rồi cười:

"Đây không phải là bạn gái của anh".

"Em thấy rõ là thế mà, hi hi".

"Không, không phải".

Tự nhiên anh kêu lên hơi chút cáu giận khiến tôi hơi chột, sợ rằng mình vừa nói gì "phạm húy". Tôi lại tỏ ra vui vẻ như không có gì và bảo anh nhanh chóng đi lên đừng để cô ấy chờ. Anh nói: "Anh chưa nói được cái điều anh muốn nói với em". Tôi lại chột dạ, thế hóa ra là... chưa nói à? Thôi được, tính sau. Tôi cũng được bữa ngon và có vài điều thú vị. Tôi đang muốn mau chóng về nhà gọi điện cho Ryan.

Đã 9 giờ, trở về, việc đầu tiên tôi hỏi là có ai gọi cho tôi không? Thằng em trai tôi bảo có một người đàn ông gọi cho tôi hai lần liền, lúc 5 giờ và lúc 7 giờ. Tôi đoán ngay ra là Ryan. Sao anh không gọi ra cửa hàng mà gọi về nhà nhỉ? Gọi ngay lại, Ryan nhắc máy, dường như đầu dây bên kia rất ồn ào và anh cố hét lên để tôi nghe thấy. Có thể tôi thứ bảy đi club rồi, ủa thấy đã hơi... ghét ghét!

"Anh gọi điện rất nhiều lần cho em hôm nay, nhưng chẳng thấy em đâu. Anh nhớ em quá chừng ạ".

"Tại sao anh không gọi đến tiệm nail? Em ở đó cả ngày mà".

"Anh gọi mà, rất nhiều lần, nhưng có người đàn ông ở đó nói rằng em ra ngoài rồi".

"Gi cơ?".

Tự nhiên tôi chột dạ. Cả ngày tôi ngồi ở tiệm mà, cũng có một hai lần đi ra ngoài hít thở không khí một tí cho bớt cái mùi nail, không lẽ anh gọi lúc đó? Mà nếu giả sử có thể thật sao không thấy anh chủ tiệm nói năng gì với tôi nhỉ? Tôi cũng chợt nhớ ra, có mấy lần điện thoại tới anh chủ nhắc máy và tôi nghe loáng thoáng câu: "Cô ấy không có ở đây!". Tôi nghĩ rằng liên quan tới khách hay là cái cô làm cùng mấy hôm nay nghỉ làm. Sao anh chủ này lại làm thế? Anh là một người tốt lắm cơ mà? Tôi hỏi lại Ryan có đúng số tiệm nail không và anh đọc lại số không sai. Thôi được, sáng hôm sau tôi sẽ đến hỏi anh chủ chuyện này, cũng hơi tế nhị nhưng sốt ruột lắm. Ryan hỏi tôi chủ nhật có rỗi không anh sẽ dẫn tôi đi chơi lung tung. Mặc dù tôi phải tới tiệm nail ngày hôm sau nhưng tôi đồng ý ngay.

"Không thể chờ để được gặp em ngày mai là nhớ là hôm nay đi ngủ sớm nhé? OK?"

Anh dặn dò trước khi cúp máy. Tôi dự định gọi vào số di động cho anh chủ xin ngày mai nghỉ phép. Tôi cũng sốt ruột muốn hỏi luôn hôm nay sao anh lại từ chối không cho Ryan gặp tôi Chả lẽ anh ta... thích tôi à?".

Đợi tới 10 giờ kém tôi mới gọi điện để chắc chắn anh này đã về nhà, nghỉ ngơi, tư tưởng thông thoáng.

Điện thoại không nhắc, tôi gọi lần hai sau đó 5 phút.

Điện thoại nhắc lên, tiếng... phụ nữ:

"Vâng, ai đây ạ?"

Tôi lại ngỡ mình gọi nhầm số:

"Xin lỗi, đây có phải là số của Billy (tên Mỹ của anh chủ, modified từ tiếng Việt là... Bình) không ạ?".

Tôi thấy giọng phụ nữ này quen quen. AHHHHH, giọng của nàng Sheryl Chow. Ho ho, thì ra đã dặt dứu nhau về nhà rồi đấy. Có vẻ Sheryl cũng nhận ra tôi và có vẻ hơi khó chịu. Nàng nói:

"Billy đang trong nhà tắm".

Tôi xin lỗi nhờ nàng nhắn rằng mai tôi xin nghỉ.

Nàng nói:

"Chờ đã, đừng dập máy vội, tôi muốn hỏi điều này".

Tôi lại chột dạ, gì thế, tra hỏi mình à. Nàng hỏi, giọng lạnh tanh, khác hẳn với vẻ thân thiện lúc ở quán ăn:

"Billy đã giới thiệu em với mẹ tôi thế nào? Anh ấy đưa em tới hay là mẹ tôi gặp em trước đó?"

"Anh ấy dẫn tôi đến đó giới thiệu mà".

Tôi bắt đầu thấy khó chịu rồi.

"Bà ấy có thích em không?"

Tôi hơi bất ngờ về câu hỏi này. Tôi nói rằng không biết và... có thể có, tôi cũng "lạnh" mà. Nhưng tôi không hiểu lắm tại sao nàng lại có thái độ khó chịu như vậy, không như lúc nãy. Tôi nói rằng mẹ gọi và phải dập máy, nhờ nhắn lại tin ngày mai tôi xin nghỉ làm. Dập máy rồi mà tôi cảm thấy sao sao vậy. Tôi cứ thấy điều gì đó không bình thường và mối quan hệ của họ cứ là lạ. Họ cho tôi cái cảm giác như vậy, và có lẽ... đúng là điều gì đó đang thật bất ổn!".

Ai?

Tôi không thấy anh chủ gọi lại để đồng ý hay không? Tôi cứ tự động nghĩ vậy. Không biết nàng Sheryl Chow tử tế hơn nàng Garbriel của Ryan hay không nữa.

"Sau này tôi biết tên là Sheryl Chow là đặt theo tên của rocker Sheryl Crow).

Tôi có hẹn với Ryan buổi chiều, anh sẽ đưa xe tới đón tôi. 11 giờ sáng, tôi mới ngủ dậy, tự nhiên trong lúc chờ ăn phở của mẹ, tôi muốn xuống dưới nhà đi lang thang ven sông một tí, vì trời cũng khá tốt, thậm chí còn có chút nắng.

Thấy ngay là ông già tật nguyên đang ngồi hí húi viết lách. Tôi lại thấy ông viết ra mấy tờ giấy mà chưa có quyền vở nào. Ông nhìn thấy tôi và mỉm cười, vậy vậy, tôi cũng vậy lại. Tôi quay trở về nhà ngay lập tức, lục xem nhà tôi có quyền sở nào to dày không, và tìm ra được một quyển, kiểu sổ tay ghi chép, chắc cầm từ Việt Nam sang hay mẹ cầm về từ cơ quan. Xuống nhà đưa cho ông già: "Ông có thể viết vào quyển sổ này để khỏi bị bay mất". Ông già nhìn tôi rồi đưa tay lên ngực nghiêng nghiêng theo kiểu rất xúc động. "Cảm ơn cô gái đáng yêu! Đạo này cháu thế nào? Nhớ cô bé quá!". Tôi toét miệng cười, kể cho ông nghe lời đã có một buổi Valentine vô cùng lãng mạn. (Tôi là người rất thích tâm sự với những người cũng... hơi xa lạ như vậy). Ông tròn mắt, rồi vỗ tay: "Báo rồi mà, điều kỳ diệu xảy ra đây. Chàng là may mắn làm sao! Tôi đã thấy ghen tị rồi". Rồi ông cười hì hì. Tôi hỏi ông tiểu thuyết đã đến đâu rồi, ông nói đã gần tới năm 45 và thằng bé bắt đầu lớn rồi, nó đang đi tìm bố mẹ. Đó là một thằng bé Do Thái. Tôi chúc ông viết xong sớm để cho tôi xem. Ông già ho lộ khụ, thấy cũng thương thương. Tôi nói chiều nay Ryan tới đón tôi nếu ông ngồi đây tôi sẽ dẫn Ryan tới gặp ông. "Thật á vinh dự quá. Ok, hãy cho tôi gặp anh chàng may mắn đi, tôi sẽ đánh bại anh ta". Thật là ngộ nghĩnh!

Tôi về nhà ăn phở. Anh chủ gọi điện, hỏi tôi nghỉ à? Tôi bảo vâng. Anh hỏi tôi chiều có rỗi không anh định mời tôi đi ăn tiếp, chỉ có hai người. Tất nhiên là tôi từ chối, tôi nói thứ hai tôi sẽ tới và cũng muốn hỏi anh một vài thứ. Anh chủ có vẻ hơi buồn.

Hai giờ, Ryan tới đón tôi. Tôi rất hồi hộp. Lần này tôi sẽ được gặp anh trong ánh sáng ban ngày chứ không phải trong siêu thị, tàu điện ngầm, bóng đêm hay ánh đèn nhờ nhờ của quán bar. Hôm nay anh đi một chiếc xe ô tô con có sơn hai màu xanh đỏ trông rất buồn cười và cực kỳ dễ thương. "Hey hey hey..." Anh mở cửa, nháy mắt nhìn tôi.

Tôi bảo anh dừng xe chút đi gặp một người.

"Ai vậy?"

"Chỉ là một ông già cực kỳ đáng yêu".

"Ha ha, em hấp dẫn được tới cả ông già nhé! Em có làm ông ấy "đai" vì đôi mắt của em không thể?"

"Em nghĩ chỉ có mỗi anh là nạn nhân thôi, ha ha".

Tôi cũng bắt chước nháy mắt. Ui, nhìn anh trong ánh nắng hiem hoi của mùa xuân này sao mà... thích thế không biết. Anh có một đôi môi màu đỏ, nhìn anh ban ngày trông ra chất châu Á hơn buổi tối. Tôi thích nhìn nụ cười của anh kinh khủng. Nắm tay tôi đi ra ven bờ sông, anh cúi xuống hít một cái trên tóc của tôi. Sao mà đáng yêu tới vậy nhưng tôi chưa biết cách... thể hiện lại thế nào? Ông già đang ngồi mãi mê viết, thấy tôi và Ryan ông khựng lại một lúc, rồi lại đưa tay lên ngực:

"Ôi, wow, một cậu bé xinh và đáng yêu quá, không thắc mắc vì sao anh ta ưa được cô gái đẹp này".

Hihi, ông phạt là khéo léo, khen đủ... cả đôi. Họ bắt tay nhau, ông già gật gù.

"Thật lòng mà nói, tôi chưa bao giờ nhìn thấy nhiều đàn ông đẹp trong cuộc đời mình".

Hihi, tôi buồn cười cách dùng từ của ông, hình như ông không thích dùng từ handsome. Người đàn ông của tôi phải là đẹp trai chứ.

"Nhưng ông nhìn thấy nhiều cô gái đẹp như cháu rồi đúng không?"

"Ồi không, như cháu á, CHƯA BAO GIỜ".

Oai, ông già ngoại giao dữ dằn, được Ryan chêm vào:

"Nàng có một đôi mắt gây đau đớn và nàng đã khiến tôi đau".

Vui vui tôi muốn hét lên một tí nhưng thôi. Tự nhiên phút giây ấy tôi thấy họ như... bố và anh trai tôi. Đi trên xe, radio của Ryan bật đến bài 100 Years của Five for Fighting. Tôi ngồi hát theo, anh cũng hát theo. Thế là hai người vừa hát vừa cười. Anh bảo tôi sao bài gì cũng thuộc được thế.

"Em sẽ hát cho anh nghe nhé?"

"Sẽ hát, nhưng em xấu hổ".

"Với anh mà em cũng xấu hổ sao?"

"Ai em cũng xấu hổ trừ với bản thân mình".

"Anh muốn ai em cũng xấu hổ trừ với em là anh".

Anh nói sẽ dẫn tôi tới gặp ban nhạc của anh. Họ rất tò mò về tôi và hôm nay là buổi tập nhạc của họ, họ muốn tôi tới chơi. Họ muốn biết cô gái đã làm chàng Ryan đẹp trai của họ mất ăn mất ngủ một thời gian là cô gái như thế nào vậy. Tôi thích điên lên được. vì tôi thích xem tập nhạc, lại có hy vọng sẽ được xem Ryan đánh đàn. Hết lên sung sướng, ngả thật mạnh ra đằng sau rồi ra về... mơ màng. Ryan cười đầy sáng khoái và thốt lên:

"Em thật đáng yêu!" Lúc đó tôi cũng thấy mình thật là... lovely.

"Đến đây em phải hát gì đó nhé, OK? Em dám không?" Ryan đề nghị.

Thú thực. tôi chả thuộc bài gì cho hết và cũng không phải là tự tin. Tôi lắc đầu quầy quậy.

"Thế sao không phải thay vào đó là anh hát?"

"Anh đã hát rồi. Nhưng vì em anh sẽ hát nữa".

"Good!".

Ban nhạc tập trong phòng... thể thao của một ngôi trường bên Queens, có lẽ học sinh nghỉ họ mượn chỗ này làm chỗ tập tành. Ban nhạc có năm người nếu tính cả Ryan, một bass, một rum. một keyboard, hai guitarist và ai cũng có thể hát. Lúc vào, tôi đang nghe thấy một bản tình ca tiếng Tây Ban Nha. Hôm nay không chỉ có mỗi mấy người mà còn có cả mấy cô gái Spanish nữa. Vừa thấy tôi và Ryan đã có tiếng huýt sáo vẫy gọi. Tiếng trong này hơi vang vọng nhưng thế mới là... sân khấu. Mấy cô gái Spanish nhìn thấy Ryan là hét ầm lên: "Hey Ryan, hey Ryan", rồi hỏi tới tấp:

"Cô là bạn gái của Ryan hả, hả hả?"

"Đây là Hà Kin, cô gái xinh đẹp của tôi. Cô ấy là người Việt Nam".

"Ồi wow, người Việt nam à, rất vui được làm quen".

Và họ giới thiệu cho tôi từng thành viên. Thật đáng tiếc, tôi bây giờ đã quên gần hết tên bọn họ, chỉ nhớ có một người tên Hugo Sanchez, tay trống (vì tôi luôn thích trống). Ryan rời tay tôi và cầm lấy guitar. Tôi hồi hộp! Nhạc nổi lên và theo đề nghị tôi được nghe vài bản nhạc Tây Ban Nha, hay không thể tả. Mấy cô gái rú lên, được biết họ đều là chị em và girlfriend của mấy chú trong ban nhạc. Tôi chợt nhớ ra sao Ryan không dẫn em gái mình tới đây. Có lẽ do chờ tôi đi chẳng? Thế rồi, đang say sưa với âm nhạc thì bất ngờ một nhân vật xuất hiện.

Nhân vật mới xuất hiện là một cô gái. Không xa lạ gì khi thỉnh thoảng tôi vẫn nhắc tên, đó chính là cô trợ lý GARBRIEL. Cô nàng xuất hiện ở đây đủ để thấy cô ta cũng thân thiết với Ryan và ban nhạc thế nào. Tôi nhìn thấy là hơi khó chịu rồi, chẳng phải vì ghen tức gì, mà vì cô ta đã im đi cái note của tôi, chẳng nhẽ nhảy ra hỏi cho ba mặt một lời? Cô ta quen cả mấy cô gái Spanish kia nữa, mấy anh chàng trong ban nhạc cũng nháy mắt mỉm cười.

Thế rồi cô ta nhìn tôi:

"A, cô là người đã tới phòng nha khoa của bố tôi hôm nọ đúng không? " (à, father's office cơ đấy).

Một nàng Spanish rú lên: "Người yêu của Ryan đấy"

"Cái gì?" Giọng Gar thét lên đầy mỉa mai, đoạn quay ra nhìn Ryan:

"Anh chẳng có người nào khác, tôi là người duy nhất của anh, Ryan!"

Tôi thấy khó chịu, đây không phải là đùa cợt mà là ghen tuông thật rồi. Ryan bỏ đàn ra rồi nói:

"Bình tĩnh nào, em tới đây bằng cách nào thế?"

"Ờ, anh nghĩ tôi không biết anh đang làm cái gì à?"

Mọi người tự nhiên lặng im vì thái độ rất dỗi khó chịu của cô trợ lý. Ryan tỏ ra xấu hổ hay cảm thấy có lỗi với tôi:

"Cô ấy đùa đấy Kín ạ, anh không phải là bạn trai của cô ấy đâu".

Mấy anh chàng ở ban nhạc sau khi dừng lại xem trận chiến nho nhỏ liền hét lên át đi. Anh Hugo đánh trống bùm bùm, vừa đánh vừa hát cứ như không có chuyện gì xảy ra làm cô nàng cứ đứng hằm hằm, rồi nhìn Ryan lắc đầu ra vẻ vô cùng giận dữ. Lúc đó tôi không biết phản ứng ra sao, chỉ lặng im. Rồi tôi nói để "hạ nhiệt", đề phòng nàng lao tới đánh tôi:

"Này Garbriel, chúng tôi mới chỉ quen nhau có vài hôm nay thôi. Bình tĩnh đi, chốc nữa chị có thể đưa Ryan của chị về nhà".

"À đúng rồi, nếu là thế thì mày đi bây giờ được rồi đây".

Ryan đi thẳng xuống: "Gar, em có bị dờ hơi không thế? Để cho cô ấy yên. Em biết rằng em và anh chẳng có gì hết mà!"

Rồi không nói thêm câu nào nữa Ryan lôi Gar xềnh xệch ra khỏi phòng thể thao. Mấy nàng Spanish cứ nhìn nhau cười đều, rồi lại nhìn tôi ra chiều thông cảm.

Tôi nhún vai, thích quá, lần đầu tiên được... đánh ghen.

Có vẻ như họ cãi cọ với nhau một hồi ngoài đó. Đúng là cảm giác của tôi không có sai, rõ là họ có mối quan hệ gì. Tôi hỏi cô nàng Spanish đứng cạnh:

"Đây là bạn gái của anh ấy à?"

"Tôi không biết. Tôi nhìn thấy cô ấy tới đây mấy lần với Ryan, trông họ không có vẻ giống là một đôi lắm. Nhìn chị còn giống người yêu của Ryan hơn".

Ha ha, cứ như là một lời an ủi vậy. Tôi bụm miệng cười nhưng thực lòng cũng hơi run run vì tôi chưa bao giờ gặp hoàn cảnh như vậy.

"Bọn tôi thích trêu người cô này cực, haha" (không chừng họ đang lôi tôi ra để trêu tức cô ta).

"Eo ời, cô này máu ghen ghê quá, sợ quá!" Tôi thốt ra. Cô nàng Spanish khác nhìn tôi cảnh báo: "Đúng rồi, cẩn thận đấy!"

Ban nhạc nghỉ một lúc, còn đôi kia mất tăm tích, không hiểu đi đâu. Mấy anh của ban nhạc xuống nói chuyện với tôi. Một anh ra hỏi han:

"Em sợ à? Đừng sợ. Cô gái đó đôi lúc rồi tỉnh lắm đấy! Em còn gặp chuyện như thế này nhiều nếu em là bạn gái của Ryan, Gar không phải là người duy nhất như thế đâu haha!"

Trời, nghe đã thấy run rồi. Một nàng Garbriel thôi chứ thêm vài nàng nữa thì chắc tôi về Việt Nam cho nhanh. "Em gặp anh ấy thế nào?" Và cứ thế những câu hỏi như thế dồn dập: "Em xinh thật, thảo nào". Và thêm vài lời khen.

Cuối cùng Ryan quay trở lại, cầm chai nước của mình tu lấy tu để, rồi nhìn tôi, xem phản ứng của tôi ra sao.

Tôi cũng... bình thường thôi. Nếu họ có yêu nhau thì tôi cũng chả xen vào được. Nhưng tôi muốn biết về mối quan hệ này.

6 giờ kém, chúng tôi ra về, tôi bảo Ryan có bận gì không ra chợ Tàu ăn món ăn Việt, những món mà hôm qua ăn tôi thấy rất ngon. Tôi muốn giới thiệu vài món ăn Việt cho Ryan. Ryan đồng ý.

Xe phóng sang Manhattan về trung tâm thành phố.

"Anh xin lỗi, rất xin lỗi. Anh không biết làm thế nào cô ấy tới được buổi tập. Cô ấy bị điên rồi". Ryan bắt đầu phân trần.

"Không, không sao, nếu như cô ấy là bạn gái anh. Ý em là...".

"Không, anh không yêu cô ấy và cô ấy chưa bao giờ là bạn gái anh!"

"Có vẻ như cô ấy đang yêu anh đến phát điên".

"Cô ấy bị điên đấy. Nghe anh này, quên cô ta đi, hoàn toàn cho cô ấy lờ khỏi đầu đi, anh hứa anh sẽ không để cho cô ấy tới gần em nữa".

Tôi cười: "Ừ hử, nhưng mai anh đi làm phải gặp cô ta rồi, có đúng không?"

"Mọi việc xong rồi! Dù sao, anh cũng sắp bỏ làm ở chỗ đấy!" Ryan trả lời bình tĩnh rồi nhìn tôi nháy mắt!

Tự nhiên tôi không biết mình có lỗi gì không nữa.

Chúng tôi tới quán ăn, ông chủ quán ăn nhìn thấy tôi mới tới ngày hôm qua liền chạy ra chào niềm nở (chắc vì tôi là bạn của cái đôi kia). Cả quán ngoái lại nhìn tôi và Ryan, mấy nàng người Hoa ngồi ở góc xì xào về chàng Ryan của tôi. Ông chủ quán cũng phải ghé tai tôi thốt lên: "Trời, đẹp trai dễ sợ ha!" rồi "Người nước nào đấy?" "Ah, lai tạp ạ", tôi trả lời ngắn gọn cho họ đỡ hỏi nhiều. Và lại ăn uống vui vẻ, tôi cũng nhanh chóng quên đi cô Garbriel đáng sợ kia, vừa ăn vừa tự hào vì là tâm điểm chú ý của cả quán ăn. Ryan kể cho tôi nghe về gia đình. Tôi tỏ ý muốn gặp cô em gái, Ryan bảo em gái không ở đây, khi nào có dịp sẽ dẫn em gái tới chơi với tôi!

Rồi lại ra về, hôm nay Ryan có phần hơi buồn vì chuyện mới xảy ra, ít nhiều cũng hơi "mất mặt" với tôi.

Tôi muốn chỉ cho Ryan xem cửa hàng spa tôi làm cũng ở chợ Tàu. Ryan lái xe qua, và khi gần tới nơi, tôi bắt gặp một chuyện đầy thắc mắc

Tôi thấy gì

Tôi thấy Billy và bà chủ Mei Chow!

Xe của Billy, anh chủ, đang đỗ bên đường, Billy ngồi trong. Bà chủ Mei Chow đi ra từ tiệm thuốc, mặt mũi hớn hờ. Nếu thế thì chả có gì thắc mắc. Nhưng tôi nhìn thấy hơn cả thế. Bà chủ chui vào trong xe, kéo lấy anh chủ... hôn chụt một cái, rồi hai người mặt sát mặt nói chuyện với nhau rất tình tứ. Chính vì vậy nên họ không thấy xe tôi và Ryan đi qua. Tôi còn ngoái lấy ngoái để xem lại cho chắc, nhưng cũng giục Ryan đi nhanh khỏi chiếc xe đó kéo họ nhìn thấy tôi thì cũng không tiện lắm.

Ryan hỏi tôi rằng tôi quen họ sao, tôi nói rằng một là ông chủ tiệm nail, một là bà chủ tiệm spa. Nhưng sự thật là lúc đó tôi cũng rung cả mình bởi vì bà Mei Chow tuy rằng có đẹp nhưng là... đẹp lão rùi, hix, lại cặp kè với anh chủ có hơn 30 tuổi. Hơn nữa, mối quan hệ của anh này với cô gái xinh đẹp Sheryl Chow thì sao? Yêu cả mẹ lẫn con à? Đừng nói là... yêu cả tôi nữa nhé. Tự nhiên thấy lờn rợn. Đúng là cái chốn này lắm điều kỳ lạ!

Xe đi qua tiệm spa, tôi chỉ qua cho Ryan thấy thôi, cũng không muốn ở lại lâu vì cứ thấy sờ sợ cái đôi kia thế nào đó. Tôi hỏi Ryan xem anh có vừa thấy cảnh cái đôi già già trong xe hôn nhau không? Ryan nói rằng anh không để ý.

"Anh nghĩ gì về việc một bà già 60 tuổi yêu một anh chàng mới có hơn 30 tuổi?"

Ryan phá lên cười: "À thì ra là thế, tình yêu là phi tuổi tác mà Kin".

"Vâng, phi tuổi tác nên ta yêu ai cũng được?"

Tôi "kết luận" đây mĩa mai. Kể ra thì, họ yêu nhau cũng không có sao, nhưng nếu yêu cả cô con gái nữa thì tôi tệ quá Tôi quá đồi tò mò đi. Anh chủ của tôi phức tạp hơn tôi tưởng nhiều!

Ryan chêm vào:

"Và bởi vì cả hai bọn họ đều giàu có, nên họ có thể gấp đôi sự giàu có của mình lên, tuổi tác chả là cái gì cả, em có nghĩ thế không?"

Ha ha, Ryan có một suy nghĩ rất... châu Á đây.

Tôi chợt nhớ lại cái phản ứng của cô Sheryl, không lẽ cô ấy hỏi dò tôi về mối quan hệ của anh chủ và bà chủ? Chứ không phải là với tôi? Eo ơi sao mà họ phải sống phức tạp thế?

Ryan kể rằng anh rất thích biển. Ngày trước bố anh làm hải quân đi viễn xứ khắp nơi và ông hay kể cho anh nghe về những hòn đảo ông tới. Tôi hỏi anh có thích ngọn hải đăng không? Bởi nơi tôi sống trên đảo có một ngọn hải đăng đã cũ rất đẹp. Khi nào trời sáng và nắng ráo tôi sẽ rủ anh đi bộ về cuối đảo chơi. Mắt Ryan sáng rực lên, anh nói mình thích đi biển hơn là học y. Dù sao, là một bác sĩ, hay là nha sĩ, cũng quuyến rũ lắm chứ.

Ryan hỏi tôi có thích xem phim không. Anh muốn rủ tôi đi xem phim. Tôi biết anh là tuýp người rất bận rộn. Có vẻ anh đang cố gắng để đưa đón tôi đi chơi, hoặc anh đang cố gắng "bù đắp" cho những gì xảy ra. Tôi nói rằng đừng lo, tôi không buồn vì chuyện buổi chiều, và tất nhiên đồng ý đi xem phim, bất cứ lúc nào anh rỗi rãi.

Chúng tôi nói chuyện khá nhiều. Tôi nhận ra Ryan là một người đàn ông sống rất tình cảm cho dù đôi lúc anh cũng khiến tôi hơi giật mình nếu không cười, vì trông... lạnh quá và có vẻ hơi khó gần. Có lẽ do ngoại hình, chắc hẳn khi nhìn thấy một người đàn ông đẹp ở ngoài đời, ta cũng thấy phần lớn là họ toát ra về... khó gần. Tôi cảm nhận vậy!

Xe về đến nhà, Ryan hỏi tôi: "Em vẫn chưa sẵn sàng cho một nụ hôn đúng không?" Tôi đỏ cả mặt, và nói rằng anh có thể hôn tôi... lên má. Chừng nào tôi còn chưa rõ mối quan hệ của anh với cô trợ lý hay là... cô nào khác thì tôi không cho hôn... đi đâu hết, cho dù nếu mà được thế thì... tuyệt làm sao?". "Được thôi, anh sẽ hôn lên má, nhưng đôi môi em mới là mong ước của anh", Ryan nháy mắt. Ryan không hôn

lên má mà cắn nhẹ vào tai tôi khiến tôi nóng cả người (tôi thích hành động này hơn cả hôn), rồi hít hít mái tóc. Hành động quen thuộc Ryan đã luôn làm kể từ ngày tôi gặp anh.

Trở về nhà, cảm thấy hơi... hoàn hồn. Một ngày thu hoạch đáng kể những sự kiện khá hay ho. Bây giờ thì tôi nghĩ chúng bình thường, chứ ngày đó tôi cũng suy nghĩ nhiều và thấy chúng... lạ lẫm. Tôi tự nhủ: "Đến tuổi cuộc sống nó phải phức tạp thế".

Đêm đầy khó ngủ thật, toàn suy nghĩ về Ryan, về anh chủ, bà chủ, nàng Garbriel và nàng Shery Chow, và cả ông già viết tiểu thuyết nữa. Ngày mai đi làm, có cả tá điều thắc mắc về anh chủ, nhưng tể nhị thôi.

Không ngủ được nên tôi tới tiệm nail sớm. Anh chủ ngạc nhiên khi thấy tôi đến sớm. Hôm nay cô làm cùng cũng đã đi làm, tôi thấy đỡ ngột ngạt hơn khi phải chỉ có mình tôi và anh chủ. Chẳng hiểu sao hôm nay tôi nhìn mặt anh chủ cứ thấy nét... đều đều. Tôi hỏi:

"Sao bữa có bạn em gọi tới hỏi em, anh không đưa máy cho em?"

"Ừa là hỏi em hả? Mà hỏi nào vậy?"

"Hôm nọ, thứ bảy đấy, anh ấy tên là Ryan. Sao anh không đưa máy cho em?"

"Ừa, anh không thấy có nói mà. Anh chỉ thấy có hỏi khách là cô Lyn (là cô làm cùng đó) thôi mà cung?"

Mặt anh này chối như thật, xạo quá đi. Thôi tôi chả trách nữa, tôi dặn Ryan gọi về nhà, đằng nào ban ngày tôi cũng chả đi đâu được. Nhưng thấy có gì đó thất vọng và đổ vỡ!

Có lẽ Billy cũng hiểu là mình đã làm sai. Anh dịu giọng và hỏi han tôi rằng tôi đã có bạn trai rồi sao. Tôi nói rằng tôi chẳng có ai cả, tôi không thích có bạn trai.

Billy cười, tôi bắt đầu thấy ngại ngại cái chồn này. Và hôm đấy, chúng tôi nói chuyện với nhau ít hơn. Billy rất hay nhìn thái độ của tôi, tôi vờ không để ý. Thứ hai cũng ít khách, tôi hay ra ngoài chơi cho dễ thở! Tôi wax lông mày ngày càng lên tay và khách tới tìm tôi bắt đầu đông.

Tôi cũng để ý, Billy hay có điện thoại bằng tiếng Hoa. Giọng nói rất truyền cảm, đích thị là nói với... gái, là Sheryl hay bà Mei đây? Tôi không hiểu lắm mối quan hệ của họ. Billy thấy dường như tôi thắc mắc về gia đình của Sheryl. Anh nói rằng gia đình của bà Chow là gia đình quý tộc rất danh tiếng từ thời Mãn Thanh. Bà của Mei Chow là một Cách Cách gì đó, tôi không nhớ nữa. Sau này gia đình tản sang Anh, Mỹ và Hong Kong hết. Sheryl sinh tại Hong Kong nhưng em gái sinh tại Mỹ. Đúng là gia đình quý tộc không có sai.

"Sheryl xinh thật đấy nhỉ, trông đáng cả hai mẹ con rất quý phái". Tôi nói:

"Ô, nhỏ em mới xinh nè, khi nào em gặp nha!"

Hừm, lại em nữa!

Một ngày thứ hai không vui vẻ cho lắm, anh Billy cũng buồn buồn, chắc do tôi không vui.

Lại tới thứ ba, tôi xuống spa. Lần này tôi cũng nhìn bà chủ thấy... khang khác, rất khó tả.

Cô gái người Việt hôm nay cứ tíu tít, hỏi tôi Valentine có gì vui không? Tôi nói vui lắm. "Ahh, xạo ghê, thế mà nói là chưa có bồ". Hôm nay cô gái này về sớm vì có việc. Tôi 5h mới về. Và xuống bến tàu điện ngầm, nhân vật tiếp theo lại xuất hiện, nhảy thẳng đến mặt tôi. Đây là người mà sau này về Việt Nam được đông bạn bè của tôi biết tới nhất, một số người đã được diện kiến rồi đấy. Một vỏ bọc hoàn hảo cho tôi sau này. Lại là ai đây?

Hoa Oải Hương

Người đàn ông tên là Ronie. Một chàng trai lai Việt Nam và... Tây Ban Nha (của châu Âu chứ không phải là châu Mỹ). Đó chính là anh chàng người yêu của cô gái Việt Nam ở tiệm spa (quên chưa giới thiệu cô gái đó tên là Huyền, tên tiếng Anh là Helen). Một anh chàng rất đẹp trai nhưng nhỏ con. Anh ta đi tới, tỏ ý muốn làm quen và nói chuyện với tôi ngay. Việc đầu tiên là tôi nhìn quanh xem có cô nàng người Việt kia ở đó hay không.

Thật ngạc nhiên là họ không đi cùng nhau. Ronie nói bằng cái giọng miền nam rất khó nghe, không rõ là thuộc vùng miền nào trong đó nữa. Cũng phải một lúc tôi mới hiểu được Ronie đang nói chuyện gì với tôi.

"Anh là Ronie. Anh coi thấy em dăm ba lần ở tiệm spa rồi, em là Hà Kin đúng hông?"

"Vâng, anh là bạn trai của Helen à? Sao hai người không đi với nhau vậy?"

"Cô ấy về trước rồi, anh qua đây có việc tình cờ làm quen với em luôn".

Có nghĩa là tình cờ?

"Dạ, có gì đâu ạ, sao lại muốn làm quen ạ?"

"Lần đầu tiên anh thấy em ở tiệm spa đó, anh đã rất ấn tượng. Anh dự định phải nói chuyện với em một lần". Tôi không thoải mái cho lắm vì tôi không thích lằng nhằng dây dưa với cô gái kia. Và mặc dù cũng quen với việc được làm quen như vậy nhưng chả hiểu sao tôi thấy hơi ngại. Vì thường như vậy là người ta có ý với mình.

Ronie có một đôi mắt màu nâu nhạt rất đẹp, chiếc miệng nhỏ và một ngoại hình cực kỳ khó đoán tuổi. Tôi nghĩ anh chừng 26 gì đó. Sở dĩ nói Ronie được nhiều người biết tới vì sau này về Việt Nam, đây là nhân vật duy nhất được tôi nói tới và vì một số bạn bè tôi ở K27 Học viện Quan hệ Quốc tế đã được gặp khi sang New York thi luật (và được các bạn khen đẹp trai nức nở).

Ronie nói rằng mấy lần định "rình" tôi ở bến tàu để nói chuyện nhưng vì tôi đều đi rất nhanh và vì Ronie hay phải đi với Helen nên không có cơ hội. Tôi không tỏ ra mặn mà cho lắm nên trả lời nhạt gừng. Tôi cũng không muốn Ronie đi cùng với tôi tới bến vì anh chàng này sẽ bám theo tôi tới tận nhà cho mà xem: Với lại có ai nhìn thấy chúng tôi đi với nhau mà tới tai Helen thì không hay chút nào.

Manhattan nói riêng và cả New York City nói chung dường như khá nhỏ bé vì con người rất hay chạm mặt nhau. Có ngày, tôi đi ba lần đều gặp một người ở trên cùng toa tàu điện ngầm. Và thậm chí cả mấy người vô gia cư quen thuộc cũng được gặp đi gặp lại khắp nơi. Vậy nên lỡ may bạn tới New York mà bị tiếng sét ái tình giống như tình cảnh trong bài hát "You are beautiful" của James Blunt hay là như tôi với Ryan thì cũng không phải là vô vọng khi đi tìm người đâu nhé!"

Ronie nằng nặc xin tôi số điện thoại nhà. Được biết Ronie đang làm ở một tiệm nail trên phố Harlem, chủ tiệm là mẹ của Helen. Mẹ của Helen rất muốn hai người thành đôi để sau này Ronie sẽ thay mặt "mẹ vợ" quản tiệm. Nghe nói Ronie cũng là một thợ lành nghề và được rất nhiều khách hàng nữ là thích (thì nhìn chàng cũng lung linh ra phết đấy mà). Tôi hỏi khi nào thì hai người sẽ cưới Ronie nói rằng anh ta là một người thích bay nhảy và không sẵn sàng cho cuộc sống gia đình. Ronie mới chỉ đến New York được hai năm. Thời gian trước đó anh ta làm nail ở Florida, là con nuôi của ông bà chủ tiệm dưới đó, nhưng theo chủ nghĩa xê dịch nên đi lung tung. Có thể anh ta sẽ lại chuyển đi bang khác một thời gian nữa. Bố mẹ của Helen có vẻ dùng chiêu con gái để giữ Ronie lại. Nghe nói họ là người Bắc di cư năm 54, tính tình vẫn đặc sệt chất Bắc, tính toán khá lâu dài và hiển nhiên không phải lôi con gái ra cho Ronie chơi bời. Ronie cảm thấy rất khó xử. Đây, đại loại bắt đầu được nghe trút như thế đấy.

Qua nói chuyện cũng đủ biết đây là một con người khá đào hoa, tính linh phóng khoáng, có tài (là cả cứng của tiệm nail mà), nhưng có vẻ hiểu biết về Việt Nam và xã hội hơi hạn chế. Ronie có mấy câu hỏi cực kỳ ngây thơ kiểu: "Ở nhà em có thấy mấy gã Việt kiều hay đứng trước cổng trường Đại học săn ghe

không?" (Ghe chỉ là gái). Ronie cũng nghĩ rằng tôi ngây thơ lắm. Chắc hẳn anh chàng này không biết rằng hiểu biết về New York anh ta chẳng bằng một phần mấy tôi. Tóm lại là, tôi không có cảm tình cho lắm. Tôi cho Ronie số điện thoại tiệm nail của Billy. Kể đôi lúc buồn ngủ quá anh ta gọi đến cho tôi tỉnh ngủ và trêu tức Billy cũng là một điều hay. Ronie nói nhiều và đa phần tôi phải cảnh giác trước những gì anh ta dò hỏi. Tôi thắc mắc Ronie bao nhiêu tuổi tôi nhìn anh ta không tới 26 tuổi. Ronie nhe miệng cười đắc chí và không nói gì. Tôi đã phải đi quá khu đảo để Ronie không biết thực sự tôi ở khu vực nào. Tôi giả vờ lên một phố khá xa đảo một đoạn, đợi Ronie đi khuất tôi sẽ bắt taxi đi ngược lại. Thật là mất công nhưng không có cách nào khác.

Ronie đòi đưa tôi về tận nhà nhưng tôi bảo được rồi vì tôi còn đi xe bus nữa. Anh ta cũng biết ý và nói hẹn gặp tôi. Trước khi chia tay còn bảo tôi nếu muốn wax lông mày ra tiền thì tới chỗ anh ta làm rất đông khách! Điều này khiến tôi suy nghĩ, vì không phải là tôi cần khách, mà vì tôi bắt đầu sợ thái độ của Billy và đến một lúc nào đó có thể tôi sẽ phải ra đi...

Tôi về và muốn gọi điện cho Ryan nhưng số của Ryan chỉ có voice message, gọi liên tục mà không được. Tôi đoán rằng có thể Ryan đang ở một nơi sóng yếu hoặc đang đi taxi điện ngầm, hoặc tắt máy. Tôi cứ thấy chán chán.

Thế rồi 11 giờ, đang xem Friends thì có điện thoại. Tôi nhấc vội. Thật tiếc, đó là Billy. Billy hỏi tôi làm gì và đã ăn uống chưa, sao không đi chơi. Chuyện nhạt như nước ốc và tôi cũng chẳng hứng thú tiếp. Billy lại bảo mai dẫn tôi đi ăn nhé, tôi lại ngại ngại. Billy nói, ngày mai sẽ dẫn tôi đi gặp em gái của Sheryl. Cuối cùng, vì sự tò mò và vì vẻ đẹp qua miêu tả mà tôi đồng ý đi. Billy lại ấn định ăn tối, rồi có thể đi xem phim. Câu nói này làm tôi nhớ tới Ryan. Sao hôm nay Ryan không gọi cho tôi nhỉ? Tôi cũng không hiểu Billy và cô bé kia sẽ có thái độ thế nào. Họ toàn là những người kỳ lạ, tôi nghĩ thế!

Lại một ngày buồn tẻ trôi qua. Tôi và Billy ít nói chuyện với nhau hơn. Tôi không biết có phải tôi đang cường điệu hóa thái độ của tôi lên không, vì thực ra đã có chuyện gì xảy ra đâu. Billy cũng không biết tôi đã nhìn thấy gì nên anh ta cũng tỏ ra khó hiểu.

Buổi chiều, Billy nói rằng cô bé sẽ tới đây và 3 chúng tôi sẽ đi với nhau. Cô bé đang thực tập gì đó ở khu vực này, đang học một trường "Art and Design" nổi tiếng của công ty thời trang New York.

Và tôi đã được gặp "cô bé" ấy. Một cô gái mà vừa bước vào tôi đã giật mình vì... xinh đẹp. Kiểu xinh đẹp cực kỳ ưa nhìn và cực kỳ quý phái. Bà khách tôi đang quét sơn tay vừa ngoái nhìn thấy mà cứ há hốc mồm nhìn.

Tôi thấy ghen tị vì bình thường bà ấy vẫn khen tôi xinh, nhưng giờ thì tôi không là đối thủ. Cô gái ấy có một cái tên rất dễ thương: Lavender - Hoa Oải Hương. Nghe chừng tên tiếng Trung cũng chính là Hoa Oải Hương.

Lavender được gọi ngắn gọn là Lave. Lave có một làn da trắng mịn tuyệt đẹp, mái tóc đen dài óng, lông mi dài cong vút và một cái miệng cực duyên. Cô có hai lúm đồng tiền nhỏ xíu, một chiếc mũi thẳng dài nhưng hơi hếch bên cánh mũi, và một cái khuyên mũi nhỏ xíu rất đáng yêu. Kiểu xinh rất duyên mà người ta ngắm mãi không chán. Nếu cô chị Sheryl xinh sáu thì Lave phải xinh mười. Và nói thật rằng đó là cô gái châu Á đầu tiên trong cuộc đời mà tôi thấy xinh tới như vậy, kể cả diễn viên Hong Kong cũng phải xách Mercedes chạy theo dài.

Lave còn khá cao nữa. Mặc một chiếc áo choàng trắng có mũ và đôi boot trắng, Lave cao hơn cả Billy, người cũng đã phải trên mét bảy. Tôi đoán rằng Lave còn có thể là người mẫu nữa. Một cô gái như vậy về Việt Nam khó sống lắm đây. Tôi nghĩ thầm. Cô gái xinh đẹp quá làm tôi đã thấy ngại không dám đi bên cạnh rồi. Lave rất thân thiện khiến tôi thấy dễ gần hơn. Cô rất hay cười, còn hay cười hơn cả tôi. Billy ghé tai tôi: "Nhỏ đẹp hơn?" Tôi phải thốt lên: "Quá đẹp?" Cô gái đẹp và một cái tên cũng đẹp. Một người thế này thì bao chàng trai phải vây quanh đây?

Hôm nay ba chúng tôi sẽ đi ăn ở quán ăn Nhật trên Times Square. Lave nói bằng một thứ tiếng Anh khá chuẩn vì sinh ra ở đây. Lave đang học làm nhà thiết kế, tính tình trông vậy mà khá trẻ con so với vẻ bề ngoài quá hoành tráng đó. Dường như Lave rất thích tôi, chưa gì đã hứa dẫn tôi đi xem chỗ này chỗ kia, show thời trang này nọ. Trong cuộc nói chuyện của Lave với Billy hay nhắc tới một người nào đó tên là Josh, có thể là bạn trai của Lave. Vì Billy hay hỏi hôm nay hai người đã gặp nhau chưa?

Chúng tôi đi ăn, Lave nói rất nhiều. Cô gái xinh đẹp nên lúc nàng dạo chân trên phố cả già lẫn trẻ trai gái đều ngoái lại nhìn, còn huýt sáo nữa. Tự nhiên thấy mình thấp bé và xấu xí ở bên cạnh. Nhưng mà cả tôi và Lave đều gây sự chú ý khủng khiếp, và Billy xem chừng khá tự hào về điều đó.

Đó là hoàn cảnh tôi làm quen với hai con người, hai con người sẽ tạo cho các bạn cực kỳ nhiều bất ngờ ở những phần sau của câu chuyện. Đặc biệt Lavender - cô gái mang tên Hoa Oải Hương, những chuyện đã xảy ra với cô, gia đình, sắc đẹp, tình yêu... có thể viết thành một kịch bản phim thể loại bi kịch tuyệt hay! Tôi sẽ dành một phần tự truyện của mình để nói về nhân vật xinh đẹp này?

Lave nói rất nhiều nhưng nhất lại xì mặt xuống và phụng phịu với Billy bằng tiếng Quảng. Dưới ánh đèn cái khuôn mặt của Lave nhất lại ánh lên xinh ơi là xinh, và nó khiến sau này tôi về bị ám ảnh. Lave nhất lại ngó điện thoại ý chừng chờ xem có ai gọi điện hay không. Tôi chợt nghĩ, nếu mình có một cái điện thoại như thế chắc cũng đang mong ngóng chờ được Ryan gọi điện như vậy.

Chàng Josh nào mà may mắn thế nhỉ? Được sở hữu một cô gái như thế này chắc cũng chẳng phải dễ dàng gì.

Tôi ngồi ngắm Lave một lúc, rồi cũng bắt đầu hoạt khẩu, vì tính tôi tò mò, không hỏi chuyện không được. Trước tiên là tôi khen, vừa khen vừa ngắm. Lave rất thích thú, nằng ngoái bên phải, rồi lại bên trái cho tôi ngắm và cảm ơn rồi rít. Đồng thời không quên... khen lại tôi là xinh và đặc biệt không kém, làm tôi cũng phồng cả mũi (tội gì?).

"Tớ đoán cậu có cả tá bạn trai?"

"Cậu nghĩ thế à? Ai cũng nói thế, nhưng tớ chỉ yêu một người thôi. Ý tớ là, đôi lúc trái tim chúng ta cũng bị khuấy đảo bởi rất nhiều anh chàng thú vị ngoài kia, nhưng rồi ta lại quay về với một người duy nhất ta yêu. Tớ là thế đấy, tớ thích nhiều anh lắm, nhưng tớ chỉ yêu một người thôi và... (Cứ hỏi một câu thì Lave lại trả lời bằng một tràng).

"Ngắt lời) Chắc bạn trai cậu đẹp trai lắm, tớ nghĩ thế?"

"Ah, anh ấy tuyệt vời đ* chịu được, người đàn ông tuyệt vời nhất trên trái đất này. À, ha ha, xin lỗi..."

Tôi phì cười vì kiểu nói chuyện vô tư của Lave, rất là American girl, và rất phóng khoáng. Chỉ thế cũng đủ hiểu nàng đang yêu bạn trai mình thế nào. Thôi, thế là có thể loại khả năng Billy đang چرا nót cô con gái xinh đẹp nhà người ta rồi.

"Cậu có sống cùng chị gái Sheryl không?"

"Cậu gặp chị ấy rồi à?" Rồi Lave quay sang Billy tròn mắt:

"Đáng nhẽ anh nên để em gặp bạn ấy trước chứ? Anh cứ đưa cô bạn này đi khắp nơi à?" Rồi Lave quay lại tôi:

"Tớ nghĩ cậu cũng có bạn trai rồi đúng không?"

Câu hỏi này của Lave tự nhiên khiến tôi thấy hơi buồn buồn. Vì cảm giác tôi và Ryan tới lúc này thực sự không đem lại cho tôi sự chắc chắn, và lại tự nhiên Billy nín bật ngồi chờ câu trả lời của tôi làm tôi quyết định trả lời là:

"Không, và tớ không có ý kiếm một anh ở đất New York này. Tớ phải quay lại nước mình hè này để học nốt đại học".

"Gi cơ? Cậu sẽ quay trở lại á? Tiếc quá. Cậu sẽ ở đây và làm việc cho mẹ tớ, thế tốt hơn. Tớ nghĩ cậu có bạn trai ở Việt Nam rồi, cậu cũng xinh lắm mà?"

"À không, ở Việt Nam tớ không có".

"Thật á?"

Và chúng tôi cười ầm. Nói chuyện với Lavender thật thoải mái. Thật hiếm khi trong một thời gian không dài mà tôi được gặp nhiều người xinh đẹp tới như vậy. Tôi coi đó cũng là một may mắn.

Điện thoại réo, Lave rú lên ngay và tươi tỉnh hẳn.

Nàng hỏi vu vơ xem chàng kia đang ở đâu, đang làm gì và nhớ nhung ra sao, nàng đang đi ăn, có một cô bạn mới xinh đẹp, và cứ thế cứ thế. Tôi lại phải quay sang nói chuyện với Billy. Tôi hỏi bằng tiếng Việt:

"Lave sống với ai vậy? Chị gái hay với mẹ?"

"Nhỏ sống với mẹ. Chắc phải về sớm vì Mei không thích Lave về muộn, bữa khác xem phim vậy".

"Anh và Sheryl thế nào?"

"Sao em lại hỏi thế?"

"Thôi ăn nhanh rồi anh đưa Lave về đi, hôm nay em cũng mệt không hứng xem phim lắm. Nhưng mà anh nói đúng, bạn ấy xinh quá? Thế này thì bao nhiêu người yêu nhỉ?"

"Oh, nhỏ chung tình lắm, nhỏ chỉ yêu boyfriend của nhỏ thôi".

Tôi gật gù tỏ vẻ hâm mộ. Lave vừa nghe điện thoại vừa cười và đẩy đẩy Billy cứ như hiểu được chúng tôi đang nói gì.

Chúng tôi ăn xong và ra về. Tôi tự đi về bằng tàu vì nhà của bà Mei ngược hướng, Lave phải về sớm. Hôm nay tôi vui và thấy dễ chịu hơn nhiều so với hôm đi cùng với bà chị Sheryl. Tôi cũng thấy có cảm tình hơn với Billy vì đã giới thiệu cho tôi Lave, một cô gái dù có không chơi được thì để... ngắm cũng được. Và tự nhiên tôi thấy mình "vị tha" hơn. Billy cũng đâu đến nỗi đâu, tất cả cũng chỉ là ở mức tôi suy đoán thôi. Cứ cho là Billy và bà chủ yêu nhau thì cũng như Ryan nói đó, "tình yêu là phi tuổi tác", còn đã có bằng chứng gì là Billy cặp với cả Sheryl đâu.

Tuy nhiên, tôi thấy Lave tuy nói nhiều và hay cười mà lại thoáng có nét gì đó u sầu, có lúc khuôn mặt xinh đẹp như có thể khóc ngay được. Là tôi cảm giác, hay do những người đẹp thường đem lại những suy nghĩ cho người khác như vậy?

Tôi trở về trên chuyến tàu E. Thấy vui vui vì được gặp Lave, nhưng lại thấy buồn và hơi lo lo về Ryan. Chẳng hiểu sao Ryan không gọi cho tôi nhỉ? Có làm gì hay đi đâu cũng nói cho tôi biết tôi khỏi mong chứ.

Trời lạnh, tôi đi ven sông trở về nhà. Chắc khoảng 9 giờ hơn gì đó. Đi buổi tối ven sông cảnh rất tuyệt vì từ bên đảo nhìn sang bờ bên kia là một Manhattan rực rỡ và những ngôi nhà óng ánh đèn, có những tòa nhà như huyền thoại. Tôi chợt nhớ tới xưa kia, khi tôi ở đây ngày nhỏ, mỗi lần trời lạnh và sương mù, tôi hay lên tầng 32 của nhà ăn cơ quan mẹ khu Riverside và nhìn ngắm toàn cảnh cùng bờ sông bên dưới. Nhớ tới bao giờ cũng thấy hai tòa tháp đôi World Trade Center sừng sững dù đứng ở góc độ nào. Bây giờ thì tòa tháp ấy đã chỉ còn là một khoảng trống của những kỉ niệm đáng thương. Tòa tháp xưa kia là nơi thỉnh thoảng tôi và Hạnh, Giang vẫn trốn vài tiết lên đó chơi, vì nó gần tượng thần Tự Do. Tôi nhớ lại cái cảm giác mình đã khóc khi xem trực tiếp qua CNN thấy tòa nhà bị chọc thủng bởi hai chiếc máy bay định mệnh. Tôi rất buồn vì nơi đó gắn rất nhiều kỉ niệm ngày nhỏ của tôi với vài người bạn, và vì đó là một công trình vĩ đại. Nếu bạn đã từng tới sẽ trực tiếp cảm nhận được sự vĩ đại của nó, thì sẽ biết tiếc khi thấy nó bị sụp đổ. Hôm nay tôi thực sự nhớ tới tòa Tháp Đôi, vì nó cho tôi cảm giác nuối tiếc và rất bất an. Có lẽ do tâm trạng, tôi thấy gì đó buồn và không bình thường trong người. Có thể là vì Ronie, Billy hay là Ryan?

Đứng ngắm ven sông một lúc, tôi cũng hơi suy nghĩ. Có lẽ khi về Việt Nam, bao giờ ven sông và Central Park cũng là hai nơi được tôi nhớ tới nhiều nhất vì chúng đem lại rất nhiều cảm giác và kỉ niệm. Sau này, hình ảnh ông già ngồi viết truyện cũng được lưu vào trong ký ức của tôi.

Gió hơi buốt. Tôi đã về nhà. Việc đầu tiên, tôi lại hỏi có ai gọi điện không?

"Có", thằng em tôi trả lời. "Có một anh tên là Ryan gì đó". Tôi mừng quýnh, thế ra là có gọi sao. Tôi vội vàng nhắc máy gọi điện cho Ryan. Lại không nhắc máy. Một lúc sau tôi gọi lại, thấy tiếng ồn ào, và bên kia là một giọng... phụ nữ: "Ryan không có ở đây " Rồi dập búp một phát. Tôi hơi sững sờ. Hình như là giọng của Garbriel?

Và điện thoại lại réo lại.

Bothered

Tôi ngại ngần không biết có nên cầm máy lên không, chả biết là ai và có ý định gì. Mà cũng chưa... hoàn hồn nữa. Nhưng điện thoại réo ác quá, tôi không nghe thì bố mẹ tôi cũng thắc mắc mà nghe, thế còn phiền hơn. Thôi thì... nhắc!

"Này này, anh đây, Ryan. Anh gọi cho em nhiều lần nhưng em chưa về". (Tôi tự nhiên thấy tức điên lên được!)

"Garbriel vừa mới nghe máy của anh à? Anh đang ở đâu?"

"Anh đang cùng với ban nhạc. Anh gọi điện để rủ em đi xem buổi biểu diễn tối nay mà không liên lạc được."

"Gar chỉ lấy điện thoại của anh thôi mà, đừng lo, bạn anh lôi cô ấy ra ngoài rồi". (Thế là thấy nhẹ nhàng hơn, lại còn tiếc nữa chứ)

"Em vừa đi ăn tối với một người hôm nay và em để lỡ buổi biểu diễn của anh rồi, chán quá. Anh vẫn đang biểu diễn à?"

"Bọn anh đang nghỉ giải lao. Nghe này, chỗ này xa lắm, nhưng anh sẽ qua chỗ em chốc nữa, em có gặp được anh không?"

"Mấy giờ".

"Khoảng 12 giờ".

"OK, khi nào đến thì gọi em".

"Được rồi cưng, anh nhớ em lắm!"

"Em cũng nhớ anh!"

Vậy là một ngày lo lắng suy nghĩ đã được giải tỏa ít nhiều, dù sao cũng không tệ lắm. Garbriel đúng là cứ hăm hăm thế nào vậy. Thực sự thái độ như vậy khiến tôi khó chịu lắm. Mà cô ta cứ bám theo Ryan mọi lúc mọi nơi như thế nhỉ?

Tôi cũng suy nghĩ về việc phải mua một cái di động. Ở đây di động khá rẻ, 50\$ là có thể có một tài khoản của một hãng nào đó cùng với một cái di động tặng kèm khá xịn luôn. Tất nhiên không có sim và chỉ được dùng trong nước Mỹ. Nhưng thế thì tôi phải thực sự đi làm để có tiền. Tôi lại nghĩ tới việc có thể tới chỗ Ronie làm việc.

12 giờ 15 phút, điện thoại nhà réo. Tôi nhắc vội vì sợ bố mẹ biết, mà biết chứ vì nó kêu ầm lên mà. Bố mẹ tôi rất lờ mờ vì không hiểu tại sao giờ này tôi còn có người gọi, mà tôi cũng đâu phải quen nhiều người ở đây.

"Anh ở dưới tầng một, em xuống đi". Tôi xuống nhà, Ryan đang ngồi trên ghế chờ của phòng lobby. Thấy tôi đi ra từ thang máy anh đứng dậy ngay. Tôi rất muốn đi tới ôm Ryan và nói rằng cả ngày hôm qua và hôm nay tôi rất nhớ anh. Nhưng tôi chưa kịp làm thế thì Ryan đã... ôm tôi trước: "Anh nhớ em nhiều lắm!" Tôi thấy mình nhỏ xíu trong vòng tay của Ryan.

Ryan có một mùi nước hoa rất đặc biệt, tôi không rõ đó là mùi gì nhưng nó gợi nên một điều gì đó cực kỳ đàn ông và ấm áp. Tôi ôm lại anh, anh lại hít hít vào mái tóc của tôi (Tôi biết Ryan thích hít tóc nên đã kịp thời... xịt một ít Este Lauder vào đó). Anh bảo sao hôm nay tôi lại thơm thế.

Ông lễ tân da đen rất quý mến tôi cứ nhìn tôi cười tủm tỉm. Ông ta tỏ vẻ vui mừng và không có gì ngạc nhiên khi tôi có một boyfriend đẹp trai tới như vậy. Ryan hỏi tôi có được ra ngoài xe của anh lượn một vòng quanh đảo hay không? Tôi bảo tại sao không?

Chúng tôi ra xe. Ryan quờ tay bảo tôi ngồi lại gần, nói rằng muốn được nghe tôi hát, tôi có bài hát gì hát được không? "Một bài hát Việt Nam, được không?"

Tự nhiên tôi chẳng nghĩ ra bài gì để hát cả, nhưng tôi cất lên hai câu hát mà tôi rất thích trong bài "Chiếc lá đầu tiên" của Tuấn Khanh: "Sớm thức giấc chợt nghe mùa đông, ứa nước mắt vì tay em gầy". Tôi giải thích câu hát đó cho Ryan nghe. Ryan bảo Ryan cũng đang ứa nước mắt vì tay tôi gầy đây. Và anh nắm lấy tay tôi, tay tôi nằm gọn trong bàn tay của anh.

"Buổi biểu diễn hôm nay thế nào?"

"Tuyệt. Em nên có một cái di động để anh có thể gọi điện. Anh đã muốn em ở đó với anh biết bao".

"Em đang nghĩ tới việc mua một cái".

"Hey, anh xin lỗi về chuyện Garbriel lúc nãy. Cô ấy điên lắm, dạo này quái đản lắm. Anh đang cố tránh né cô ta".

"Ha ha, anh bảo anh sẽ bỏ chỗ làm việc mà, anh sẽ bỏ chứ".

"Từ tuần sau, anh sẽ tới làm việc ở chỗ của thầy giáo anh, ông ấy có một phòng nha ở bên Brooklyn. Cũng khá xa nơi anh ở nhưng đi tàu thì cũng nhanh thôi, chỉ khoảng 45 phút, nhưng cũng OK".

"Garbriel biết chưa?".

"Anh không biết, có thể, nhưng dù sao cô ấy chẳng làm được gì mà".

"Anh quen cô ấy lâu chưa?".

"Bố cô ấy là giáo sư ở trường anh, cô ấy học cùng khoa với anh".

"Cô ấy cũng đi học đại học cùng anh à?".

"AHHHHH, em biết rồi. Anh sẽ vẫn gặp cô ấy ở trường mà thôi".

Ryan cười hơi buồn buồn.

Tôi kể cho Ryan nghe hôm nay tôi đã được gặp một cô gái người Hoa cực kỳ xinh đẹp và rất đáng yêu, anh chủ đã giới thiệu cho tôi. Đó là con gái thứ hai của bà chủ tiệm spa.

"Bà ấy có mấy cô con gái rất xinh đúng không? Nhưng anh chẳng quan tâm, em là nhất rồi!"

Tôi cười ra vẻ rất "khiêm tốn". Tôi cũng nói rằng anh là người tuyệt nhất.

Tôi lại nhớ ra thêm vụ về Ronie, và kể rằng có một anh chàng Việt Nam lai Tây Ban Nha muốn làm quen với tôi ở trên tàu điện ngầm.

"Ha ha, cẩn thận cô bạn gái của anh ta nhé. Nhưng anh ta làm sao mà cướp em từ anh được. Mà nghe này, cẩn thận nhé, OK?"

Tôi gật đầu. Xe lái ra phía ngọn hải đăng nhưng trời rét nhìn không được đẹp lắm. Ryan dừng xe, lặng ngắt một lúc miên man. Khuôn mặt anh và ngọn hải đăng phản chiếu gặp nhau qua tấm kính sương mờ lạnh lẽo có ánh đèn hui hắt ngả vàng, thoảng một nỗi buồn sâu rất đẹp, một hình ảnh tôi lại nhớ mãi. Có thể anh đang nhớ tới bố mình hoặc đang nghĩ về ước mơ được đi biển.

Tôi muốn nói và hỏi anh thật nhiều điều nhưng có lẽ lặng yên lúc đó là tuyệt vời nhất. Tay Ryan vẫn nắm lấy tay tôi, ấm và chặt. Rồi anh đưa tay tôi lên mũi hít và cắn nhẹ một cái. Tôi tựa đầu vào thành ghế mỉm cười, có lẽ tới lúc tôi yêu anh thật rồi.

Anh lại chờ tôi quay lại nhà. Trước khi chuẩn bị xuống xe, Ryan kéo tôi lại và hôn lên má, hít rất lâu.

Hôm nay nếu anh bảo hôn lên môi tôi thì tôi... đồng ý đấy. Nhưng chẳng hiểu sao anh không làm thế, có thể anh nghĩ tôi vẫn chưa sẵn sàng. Nhưng tôi thích vậy, tình yêu phải để cho đói một chút, thế mới thật lãng mạn.

Về đến nhà, tôi rất vui và nhanh chóng ngủ ngay. Gần 1 giờ, may mà bố mẹ tôi không để ý gì cả.

Hôm sau tôi tới tiệm nail hơi muộn chút xíu, cũng có vài khách wax lông mày đang chờ tôi. Tôi bắt tay vào làm với ước mơ phải mua được cái di động trong tuần này hoặc chí ít sang tuần sau.

Billy thấy tôi vui nên cũng nói nhiều hơn ngày hôm qua. Anh liên tục hỏi tôi về Lavender. Tôi nói rằng tôi rất thích, nếu tôi có mua di động, anh nhớ cho tôi số điện thoại của cô ấy.

Buổi chiều, tiệm có điện thoại. Tôi nghe thấy tiếng Billy: "Chờ đã, cô ấy đây. " Rồi Billy gọi tôi. Tôi ngạc nhiên, sao Ryan lại gọi giờ này? Mà đã cam kết không gọi đến đây nữa cơ mà. Tôi nghe máy, và mọi người đoán xem đó là ai?

Đó là Garbriel. Cô ta chắc chắn vẫn giữ tờ giấy liên lạc của tôi, trong đó tôi ghi cả số phone và địa chỉ tiệm nail, số phone nhà. Theo đó ban ngày thì gọi tới đây, buổi tối thì gọi về nhà.

"À mày là Kin đây hả? Tao cần nói chuyện với mày".

"Có chuyện gì?".

"Ồ, mày biết có chuyện gì mà. Mày đang cướp bạn trai của tao. Nghe này cô gái, cô nên dừng lại đi, hoặc nếu không sẽ bị nghiền nát như khoai tây đấy".

Giọng của Gar rất trịch thượng, và lần đầu tiên tôi phải nghe đe dọa như vậy. Kể thì cũng thoáng sợ hãi, có lẽ khuôn mặt tôi hơi biến sắc vì Billy nhìn tôi đầy lo lắng.

"Tôi chẳng cướp đoạt gì của chị cả và nghe này, đừng có nói chuyện với tôi cái kiểu đó. Tôi không phải loại người dễ dãi mà chị có thể mắng vào mặt tôi đâu?".

Tôi bắt đầu nói to tiếng hơn khiến cả Billy và cô Lyn làm cùng đều phải nín thở. Chắc họ còn ngạc nhiên nữa khi nghe thấy từ "ăn cắp".

Rồi tôi đập bực máy (cũng ghê gớm phết đấy nhỉ).

Mặt đỏ phùng phùng, tôi ngược nhìn Billy đang há hốc nhìn tôi.

"Trời, có chuyện gì vậy?"

"Không có gì ạ, con mụ này nhảm người nó cứ bám theo em".

"Nè, nó đe dọa gì hông? Cần thận nha, chốn này hông có đùa đâu. Chốc anh đưa em về nhé!"

"Dạ, không cần đâu ạ?".

Điện thoại lại réo. Tôi nhìn Billy đầy ảm ý.

"Không, cô nhảm số rồi". Rồi Billy cũng đập máy luôn. Tôi thấy biết ơn Billy đến thế. Nhưng người tôi cứ run lên. Tôi định lấy máy gọi cho Ryan kể câu chuyện nhưng có lẽ nói ở đây không tiện, có thể chiều về.

sáu giờ, tôi xuống bến. Và tôi đã giật bắn mình khi thấy Garbriel đã chờ sẵn ở đó!

Vác một bộ mặt nghiêm trọng, Gar đứng ở ngay lối rẽ xuống để đảm bảo sẽ không để lọt tôi. Chiếc mũ đỏ ửng vì gió rét, dường như Gar đã đứng ở chờ ở đây khá lâu và phải biết chắc chắn rằng tôi chưa về nên mới kiên nhẫn như vậy. Chợt nghĩ, Ryan quả có sức hấp dẫn, anh chàng đã để bao nhiêu cô gái phải chịu giá rét như thế này đây nhỉ?

Garbriel nhìn thấy tôi và tiến tới rất nhanh:

"Chúng ta nói chuyện được không? Chúng ta nói chuyện được không?"

Tôi chưa kịp phản ứng.

"Chúng ta nói chuyện được không? Chúng ta nói chuyện được không?" Garbriel nói liên tục câu nói đó đến nỗi tôi phải thốt lên:

"Được thôi được thôi, nhưng về cái gì? Ryan? Tôi không thích nói về anh ấy?".

Và Gar lại tiếp tục như bắn súng liên thanh:

"Chúng ta nói chuyện được không? Chúng ta nói chuyện được không?"

Thật là khó chịu, tiến thoái lưỡng nan. Tôi thấy khó:

"Rồi rồi, nói đi?".

Garbriel nắm lấy tay tôi lôi đi xéch xệch, khiếp quá. Dù sao cô ta cũng cao hơn tôi một tí, khỏe thì khỏe hơn nhiều nên tôi không thể nào kịp cưỡng lại. Và thay vì giật tay lại tôi cũng... nắm tay lại luôn, thể hiện như... hai người bạn vậy. Hành động này hình như lại khiến Garbriel mừng mừng thì phải. Có lẽ tôi không chicken shit như cô ta nghĩ, và quả thật, tôi cũng chưa bao giờ là người dễ bị bắt nạt cả. Ở đây, những cô gái châu Á hay bị coi là nhút nhát không mạnh bạo, một phần là do truyền thống Á Đông, một phần là do... tiếng Anh kém. Có lẽ Gar nghĩ tôi là một người như vậy. Thật tiếc, cô ta không biết tôi là một cô gái Việt Nam, và cũng không phải là người quá tâm thường.

Gar kéo tôi ra... Central Park. Đứng lại một lúc, cô ta nói:

"OK, nghe này. Tao không biết mày ở cái xó xỉnh nào tới, đang làm cái đếch gì, cái bọn Trung Quốc như mày có khắp nơi và hủy hoại cái đất nước này. Và một điều nữa, Ryan đã là bạn trai của tao từ hai năm nay rồi. Mày có biết vì sao anh ấy lại làm việc ở đây không đấy là bởi vì anh ấy muốn ở bên cạnh tao. Tao quá mệt mỏi phải đi đề nghị mọi người để cho chúng tao yên rồi. Nói cho mày biết tao không phải là một người xấu, nhưng một khi dính líu tới bạn trai của tao thì tao sẽ làm mọi việc để ngăn cản mày, OK?"

Gar nói tuôn ra một tràng và nói rất nhanh. Tôi cứ đứng nhìn, ý chừng đợi cho cô ta nói cho hết đi, chứ tôi nói cô ta lại cắt thật là mệt. Gar dừng lại vì sự lặng im của tôi và cô ta nghĩ rằng tôi đã không hiểu... tiếng Anh:

"Mày có hiểu tao nói gì không? Mày có nói được tiếng Anh không?"

"Tất nhiên là tôi hiểu chị nói gì rồi trừ khi chị vừa nói tiếng Trung Quốc? Bởi vì tôi không nói tiếng Trung Quốc?".

"Kệ mày là cái quái gì, vút đi. Mày hôn anh ấy chưa?"

"Đấy không phải là chuyện của chị. Tôi không hiểu vì sao mình phải ở đây chỉ để cái tai mình bốc mùi bởi những từ ngữ của chị. Những từ của chị là vô dụng, chúng chỉ có giá trị khi do chính Ryan nói. Tôi không biết chị, chị nên để tôi yên đi!"

Tôi thoáng thấy sự bất ngờ từ phía Garbriel. Có lẽ tôi là đối thủ nặng ký hơn cô ta nghĩ. Tôi không phải dọa dẫm ba câu là sợ và vì... đúng là tôi nói được tiếng Anh, đủ sức cãi lý tốt là khác. Có một đặc điểm, dù tiếng Anh hay tiếng Việt, tôi hầu như không bao giờ chửi bậy. Cho dù "đối thủ" của tôi có đầu đường xó chợ đến mấy, nhưng mà rồi họ vẫn phải im hết! Tôi chỉ chửi bậy... một mình những lúc bị hồng hóc hay đăng trí mà thôi.

Nói xong, không để cô ta nói tiếp, tôi quay ngoắt đầu đi rất nhanh. Tôi nghĩ rằng lúc đó mặt tôi rất đỏ, cả người nóng ran. Tiếng Gar chạy theo, kéo tay tôi từ phía sau:

"Này, nghe này quay lại đây, damn".

Gar vừa kéo tay tôi, tôi hét lên một cái làm những người trong Central Park giật mình quay lại. Gar hơi ngượng ngùng. Cô ta lại kéo tay tôi, tôi lại hét lên. (Tôi hét lên theo kiểu... trêu tức, chứ không phải là kiểu sợ hãi) Mỗi lần hét tôi lại cười lên một cái khiến Gar có vẻ hoảng thực sự, giờ thì biết ai là chicken shit rồi.

"Mày điên thật rồi, damn. Mày bị làm sao thế?" Gar thốt lên, mặt mày nhìn... không thể mê được.

Nhưng cô ta cứ chạy theo tôi. Và thật may mắn, đang đi như ma đuổi thì tôi nhìn thấy Billy đang đứng ngay chỗ rẽ từ cổng Central Park sang phố. Hình như anh đã đi theo tôi. Có thể anh đã biết tôi vừa gặp Garbriel. Tôi vừa đi tới nơi, Billy nắm tay tôi kéo vào trong xe của anh ngay gần đó. Garbriel đứng lại, khoanh tay nhìn đầy bất lực.

"Trời, trời, biết rồi, đừng phải mấy con nhỏ này mệt lắm nha. Cẩn thận nó làm hại đó, chôn này hông có phải chỗ đùa mà nhỏ. Anh bảo rồi, em phải cẩn thận chứ. Có chuyện gì vậy, nói được không?"

Tôi vẫn còn run và ngồi thần ra một lúc. Rồi tôi nở một nụ cười:

"Không có gì, nó không làm gì được em đâu. Hi hi, cảm ơn anh. Mà anh đi theo em đó hả?"

"Thì đó, đóng tiệm xong lái xe qua đây thấy em đi vô trong đó với con nhỏ nên anh dừng xe đi theo đó mà".

"Oạch, nhờ đâu đó là bạn em thì sao, sao anh phải lo thế?"

"Hông có đâu, anh nhìn thấy cái mặt em không có được vui"

"Thế em phải làm sao bây giờ".

"Thế con nhỏ đó là ai? Em có chuyện gì với nó? Có gì phải call cảnh sát đó, hông có đùa". Tự nhiên tôi cứ thấy rờn rợn.

Tôi xin Billy thả tôi xuống bên xe gần nhà vì không muốn Billy biết tôi ở đây. Billy năn nỉ tôi một hồi rồi cũng cho tôi xuống. Anh nhìn theo tôi đầy dò hỏi xem tôi có chuyện gì nữa không, tất nhiên không quên lời dặn phải thật cẩn thận và có gì gọi điện cho anh. Chưa bao giờ tôi thấy yêu mến Billy như ngày hôm đó

Trở về nhà, tôi vẫn chưa được bình thường. Việc đầu tiên tôi muốn làm là gọi điện cho Ryan. Tôi muốn nói rõ ràng chuyện này với Ryan. Tôi không muốn bị bám đuôi lằng nhằng như vậy, rất mệt mỏi!

Ryan nhắc máy:

"Hey, hôm nay em gặp bạn gái anh đây Ryan"

"Gì cơ?"

"Bạn gái anh?"

"Ai cơ?"

"Anh biết ai mà?"

"Đừng nói với anh là Garbriel lại đến quấy em".

"Thế đây. Cô ta tới tiệm nail và hỏi về mối quan hệ giữa anh và em, em mệt mỏi rồi Ryan".

"Ôi Chúa ơi, chớ thế?" Ryan kêu lên rồi khẽ... chửi bậy.

"Damn, làm sao mà cô ta tìm được chỗ em làm?"

"Cô ấy có cái tờ giấy nhắn của em định gửi anh mà. Em có ghi địa chỉ tiệm nail lên đó".

"Cô ta có làm gì em không?"

"Cô ấy kéo em ra Central Park và mắng mỏ em".

"Trời, kinh khủng quá! " Ryan gần như hét lên.

"OK, được thôi, anh sẽ giải quyết vụ này, bình tĩnh nhé. Anh xin lỗi, anh xin lỗi, ôi Chúa ơi".

Dường như Ryan rất buồn và áy náy vì những gì tôi vừa nói. Đến lượt tôi lại phải... can chàng lại:

"Ôi không nghiêm trọng lắm. Em chỉ không thích bị làm phiền thôi. Em OK mà, không có gì xảy ra cả".

"Anh đang trên upstale (ở phía Bắc thành phố), ngày mai anh sẽ gặp em. Bây giờ anh sẽ gọi điện cho Garbrien. Em sẽ tha lỗi cho anh chứ?"

"Em không thể".

"...Anh em lỗi mà! " Giọng Ryan đã hoảng hốt thực sự.

"Bởi vì đây không phải là lỗi của anh?"

Tôi nghe thấy tiếng Ryan thở phào nhẹ nhõm.

"Được rồi, ngày mai anh sẽ gặp em".

Và thế là qua một đêm mất ngủ. Tôi không tức mà cảm thấy rất khó chịu.

Hôm sau là ngày tôi xuống spa. Cô gái Việt Nam vẫn nhí nhảnh như mọi hôm. Tôi quyết định nói cho cô ta biết chuyện boyfriend của cô ta xin làm quen với tôi. Tất nhiên tôi nói rằng chúng tôi tình cờ gặp nhau mà thôi:

"Ừa, anh ấy làm gì ở đó giờ đây nhỉ?"

Tôi nhún vai.

"Anh ấy nhìn bạn anh ấy thấy hay đó, trông bạn cũng dễ thương mà". (Hix, hung biết có là khen đều ở trong này hay không nữa).

"Hai người yêu nhau lâu chưa?"

"Cũng năm rồi".

"Chắc sẽ cưới chứ?"

"Ha ha, chắc đợi tui học xong đã".

"Cưới sớm nhỉ?"

"Anh hơn tôi 9 tuổi đó, không có trẻ nữa đâu".

"Hả?"

Tôi há hốc mồm. Tôi không thể tin nổi anh chàng này trông trẻ măng như vậy mà cũng phải cỡ tuổi Billy rồi. Nhìn Billy già dặn hơn hẳn.

"Chiều đến đón chứ?"

"Có chiều nay lại tới đón mà".

Buổi trưa, tôi ra cửa hàng đồ ăn Trung Quốc mua cánh gà ăn như mọi hôm. Ronie và Helen cũng tới, nhìn tôi Ronie cười ngượng ngịu.

"Gặp bữa hôm nọ rồi, chào Ronie".

Tôi chủ động nói chuyện cho anh chàng đỡ ngượng. Trong lúc hai người đứng xếp hàng mua cánh gà, Ronie ngoái lại nhìn tôi nháy mắt. Ôi, đúng là đàn ông!"

Buổi chiều trở về. Tự nhiên bà chủ chạy ra hỏi tôi có ai về cùng không. Tôi ngạc nhiên và nói sao phải thế.

Bà ấy nói rằng, nghe rằng có chuyện và bảo tôi: "Cẩn thận đấy". Tôi lơ mơ đoán Billy bảo bà chủ trông chừng tôi. Hừm, cũng gọn lòng xúc động.

Buổi tối, Ryan gọi điện cho tôi. Anh vẫn ở trên upstate chưa về được, hẹn tôi ngày hôm sau, về sẽ gặp tôi luôn.

Ba giờ sáng. Chuông điện thoại réo. Tôi bật dậy. Cả nhà tôi cùng ngóng tai lên nghe. Chắc chỉ có thể là điện thoại của tôi. Và đúng vậy, Garbriel.

"Này, MÀY CHẾT ĐI. TAO BẢO MÀY ĐỂ CHO BẠN TRAI TAO YÊN RỒI CƠ MÀ".

Gar hét lên trong điện thoại to đến nỗi thằng em tôi đang ngủ cũng ngẩng đầu dậy hỏi chuyện gì thế. Tôi đưa tay lên miệng suýt và nói rằng ngủ tiếp đi. Tôi đi vào nhà vệ sinh nghe điện.

"CHỊ ĐIÊN QUÁ RỒI ĐẤY GARBRIEL Ạ. ĐỪNG ĐỂ TÔI PHẢI GỌI CHO CẢNH SÁT".

"MÀY CHẴNG LÀ GÌ HẾT MÀ LÀM TAO SỢ".

Và tôi nghe thấy như Gar... khóc thì phải.

"XUỐNG ĐỊA NGỤC ĐI. F* YOURSELF". Gar rú lên.

"ĐI NGỦ ĐI! CẢM ƠN LỜI KHUYÊN CỦA CHỊ. NHUNG TÔI KHÔNG TỰ F* MÌNH ĐƯỢC. RYAN SẼ LÀM VIỆC ĐÓ! XIN CHÀO".

Tôi to tiếng trở lại, nhưng vẫn giữ phân lịch sự, và đập máy. Tắt hết tiếng điện thoại ở trong nhà.

Đó chỉ là những sự rắc rối đầu tiên của tôi mà thôi.

Lên giường, không ngủ được. Tôi ngồi dậy, bật đèn, tìm cuốn sổ và viết nhật ký, là viết ra cảm xúc và suy nghĩ thì đúng hơn.

Và những gì tôi đang kể lại cho các bạn, là modified từ quyển nhật ký bắt đầu từ ngày hôm đấy!

You only stop dreaming when you are dead.

Tôi quyết định nghỉ ngơi ngày hôm sau. Không đi đâu hết, một phần vì thiếu ngủ mấy hôm rất mệt mỏi, một phần vì tôi muốn lang thang một mình đôi chút cho thành thói quen. Thú thực rằng, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ có bạn trai, và tới mức bị khủng bố tinh thần thế này thì lại càng chưa bao giờ. Nên dù có tỏ ra ghê gớm đến mấy thì tôi cũng không tránh khỏi nhiều lo lắng và suy nghĩ. Tôi chợt nghĩ tới ông già hay ngồi ven sông. Đã mấy hôm quên mất ông già này. Tôi có một cảm giác rất yên bình khi ngồi nói chuyện và tâm sự với ông ấy. Tôi muốn gặp ông già để nói chuyện, hỏi ông xem, tôi phải làm gì bây giờ.

Buổi sáng, tôi đi bộ ra ven sông chứ chưa ăn uống gì. Trời càng ngày càng đẹp hơn. Đã sang tháng ba nên hoa bắt đầu nở và cây bắt đầu đâm chồi xanh.

Sau một mùa đông khô cằn băng giá, những mầm non lại lộc ngốc bò dậy phủ lên mặt đất một luồng sinh khí mới. Nó tạo cảm giác của sự hy vọng. Giống như tâm trạng con người, có những lúc tuyệt vọng và u ám, nhưng sau mỗi lần đau đớn, khổ sở, lòng người lại hồi sinh. Tựa như tất yếu của thời tiết, của bốn mùa, của cuộc sống.

Hôm nay ông già của tôi có thêm một người bạn mới đang đứng nói chuyện. Đó là một người phụ nữ đứng tuổi có phong thái vừa cổ điển vừa hiện đại, tất khó tả, nhưng toát lên một vẻ thông minh và cá tính lạ kỳ. Nhìn là tôi cũng muốn bắt chuyện ngay được rồi. Vừa nhìn thấy tôi, ông ồ lên và nhanh chóng giới thiệu:

"Đây là cô bé tôi vừa nói với vô. Kín đấy!" (nháy mắt một cái).

"Đây là Michelle, đạo diễn cinema".

"Ôi wow thật ạ? Hay quá?" Tôi thốt lên. "Cô đang bàn để dựng tiểu thuyết của ông ấy thành một bộ phim đúng không?"

"À, có thể, lại sao không?"

Người phụ nữ tên Michelle quả thật rất cá tính và thông minh. Mặc dù mang chức danh là đạo diễn cinema nhưng ở bà toát ra điều gì đó khác khổ và bình dân, chứ không lung linh như những đạo diễn Mỹ tôi vẫn thường hay tưởng tượng. Michelle tham gia chỉ đạo sản xuất mấy chương trình thời sự của đài NY 1, đài tin nổi tiếng nhất của New York. Dự định "tâm sự" với ông già này hôm nay đổ bể vì có thêm nhân vật thứ ba, nhưng cũng thú vị chán. Michelle cũng sống trên đảo và bà nói rằng có dăm ba lần nhìn thấy tôi, rằng tôi là cô gái châu Á ấn tượng nhất ở trên đảo. Tôi cảm thấy rất hãnh diện.

"Thế bây giờ cháu đang làm gì thế hả Kín?"

"Đi chơi loăng quăng, kiếm ít tiền và sẽ quay trở lại Việt Nam để học đại học".

"Oh, tuyệt nhỉ. Có thể đến nước Mỹ chỉ để đi chơi loăng quăng, ha ha".

"Công việc của cô thú vị quá, ý cháu là, làm đạo diễn cinema".

"À thực ra công việc của tôi là đạo diễn tin nhưng ước mơ của tôi là phải được là một đạo diễn điện ảnh nữ. Tôi biết bây giờ còn mơ ước thì muộn quá, nhưng chúng ta chỉ ngừng mơ và ngừng làm việc khi chúng ta chết mà thôi!"

Oh, lại một quan điểm tuyệt vời. Có bao giờ chúng ta quá già để thực hiện ước mơ của mình nhỉ? Có lúc con người thật là nhiều hoài bão nhưng họ lo rằng mình không còn thời gian để thực hiện. Đúng rồi, còn sống ngày nào thì còn có thể làm được việc ta muốn ngày đó. Nếu cứ ngồi mà lo thì sẽ chẳng bao giờ làm được việc gì.

Không thử không thể biết. Có những câu nói tôi chưa hiểu hết ngay lúc đó nhưng về lâu dài nó là nguồn động lực và là quan điểm sống lúc nào mà không biết. Và bạn biết không, bây giờ Michelle đã là một đạo diễn phim ảnh thực sự, chuyên sản xuất các show cho trẻ con ở Walt Disney Channel, chứ không còn đứng chỉ đạo đọc tin tẻ nhạt trong trường quay nữa. Michelle đã ước được như vậy hơn 20 năm rồi và ba năm

kể từ ngày gặp tôi lần ấy, ước mơ của bà đã thành sự thật! Một bài học đáng giá. Chả bao giờ là quá già để ước mơ, nếu thực sự cố gắng.

Cả buổi chiều, tôi nằm ngủ. Tôi mệt nhưng ngủ lại không được ngon lắm, giấc mơ của tôi tràn ngập hình ảnh của Ryan. Đặc biệt là nụ cười và bộ râu quai nón mờ mờ rất quyến rũ của anh. Chỉ vì Ryan có râu quai nón mà sau này bất kỳ khi nào tôi gặp một chàng trai tóc dài và có râu quai nón là tôi giật mình và mang theo một sự cảm tình kỳ lạ. Tối mức, sau này, về Việt Nam, có một lần, đi trên phố, đang phóng lơ đãng thì tôi tình cờ phát hiện ra một người đàn ông, anh ta còn trẻ, có khi chỉ bằng tôi, có râu quai nón và mái tóc dài rất đẹp. Thực sự nếu để ý thì nét nào cũng đẹp, đẹp đến giật mình, đẹp đến xót xa, vì sao, vì đó là một người đàn ông bị... tâm thần, đứng ngẩn ngơ lang thang trên hè phố. Nhưng tôi cược rằng ai để ý sẽ phát hiện ra đó là một người đàn ông đẹp. Và đêm đó tôi cũng đã mơ về người đàn ông này. Tôi mơ rằng, tôi sẽ đem anh ta về nhà, tắm rửa sạch sẽ, "trang trí cho thật đẹp trai, rồi dẫn ra phố chơi, đầy tự hào như ngày nào tôi đi với Ryan. Nhưng thật tiếc, giấc mơ lãng mạn của tôi bị cắt phụt bởi một chi tiết, đó là người đàn ông trong mộng của tôi theo đúng nghĩa này, cứ đi một phát chàng lại dừng lại... lục thùng rác. Khổ thế đấy!".

Sau cơn mộng mị buổi chiều, tôi tỉnh giấc. Hôm nay tôi ở nhà nên sẽ phải nấu cơm. Cả ngày hôm nay không có điện thoại, lạ thật. Thế rồi tôi phát hiện ra tôi đã tắt hết cả tiếng chuông mà quên không bật lại. Nhưng tôi thấy lo, bật lại Garbriel lại gọi thật là phiền phức, tôi không muốn bố mẹ tôi biết chuyện. Vẫn thấy có cả một quả nặng ức chế đè nghẹt, tôi chợt nghĩ tới Hạnh, bạn thân của tôi đang học bên St Johns ở bên Queens. Có thể tối nay tôi sẽ sang nhà bạn ấy để buồn chuyện cho giải tỏa tâm lý. Hạnh là bạn người Việt hiếm hoi của tôi ở đây, chúng tôi đã ở cùng với nhau bên New York ngày bé, và giờ đang ở bên này để học cao học.

Tôi định nấu cơm xong rồi đi luôn vì nhà Hạnh khá xa, lại phải đi bộ một đoạn. Gọi điện cho Hạnh thấy nàng OK, tôi nhanh chóng nấu cơm. Định bụng thứ hai phải mua ngay một cái di động, có gì phiền phức đổ hết vào đó tôi tự giải quyết.

Tối, tôi đến nhà Hạnh. Bắt đầu tuôn ra một tràng để trút cho bồ. Hạnh lo lắng và bảo tôi cẩn thận. Rồi tôi mượn cái di động của Hạnh để gọi cho Ryan, mách một phần thôi, phần vì tôi... nhớ anh lắm. Ryan nói rằng sẽ trở về vào thứ ba tới và sẽ gọi điện ngay cho tôi. Tôi nói về vụ Garbriel quấy rối lúc nửa đêm và điều này có lẽ khiến Ryan hơi hoảng sợ. Rồi anh nói: "Tối nay anh sẽ quay về, ý anh là anh sẽ về ngay bây giờ". Tôi bảo anh không cần làm thế, anh đang làm gì cứ làm nốt, nhưng Ryan không nói gì nữa.

Trên đường trở về nhà, mặc dù thấy thoải mái hơn sau khi trút với Hạnh và vì Ryan đòi về ngay vì lo cho tôi, nhưng tôi thấy vẫn không được vui. Tôi quyết định, sẽ ra ven sông và hét lên một cái. Và tôi hét thật, hét đến rũ cả đầu tóc vang hết cả một khu đảo, hét xong tôi lại cười một mình. Dù sao cũng đâu có ai. Hình như trên cánh cửa một căn phòng của building chỗ tôi hét có người mở cửa sổ ngó xem đang có con điên nào quấy phá bên dưới. Hết xong, tôi lắc lắc đầu và thấy... đã. Thoải mái thật! Cảm ơn ông già viết truyện đã chỉ cho tôi cách xả cảm xúc này.

Về được 15 phút, 11 giờ đêm. Điện thoại lại réo, tôi nhấc vội. Và, bạn biết đó là ai không? Ronie đấy!

"Làm sao anh biết được số điện thoại này vậy?".

"À thì Helen cho".

"Ừa, cô ấy sao lại cho số điện thoại của em".

"À, thì anh nói muốn làm quen với em nên cô ấy cho". Thực ra, tôi đủ thông minh để biết anh ta nói dối.

Anh ta đã lấy số điện thoại này từ di động của Helen. Và tôi vốn không thoải mái cho lắm. Rồi tôi ngồi vào bàn máy tính vừa check mail, vừa nghe điện thoại qua cái giọng khó nghe của Ronie, chả ra Tây chả ra Việt, chả ra Bắc chả ra Nam. Tôi cứ ầm ừ và ngáp liên tục, chả để ý xem Ronie đang nói gì nữa vì mãi xem thư. Ronie kể lể còn tôi cứ "thế à", "ah", "oh". trước những dự định, ước vọng nào tương lai, nào gia đình... của chàng đang tuôn ra ào ạt. Thú thực, tôi cũng chỉ hiểu lơ mơ. Thế rồi tôi đã hoàn toàn đứng tim và tỉnh hẳn khi nghe thấy câu "tâm sự" nguyên văn sau đây:

"Em coi thường anh đúng không? Anh không phải là loại người như em nghĩ đâu. Có vẻ em chả quan tâm, em biết anh vẫn làm gì không? Anh vẫn làm ra tiền để CHO DZAI và đi DZLẾT NGƯỜI đó!".

Vâng, đúng là buồn cười. Hai chữ "CHO DZAI" và "DZIẾT NGƯỜI", nó nghĩa là "cho giai" và "giết người" đó mà. Phiên âm theo đúng cái giọng của Ronie đấy, đáng sợ chưa?".

Đầu tiên, tôi thót hết cả tim, vì giọng của Ronie rất quả quyết và tự hào khi nói ra những lời nói đó. Tôi cảm tưởng như đó là một lời "dọa nạt" thì đúng hơn. Tôi nghĩ dễ chừng anh này là một tay hifi, tham gia băng đảng, xã hội đen gì đó rồi. Tôi lắp bắp hỏi lại:

"Là... à sao? Anh làm cái gì?"

"Thì đó, anh đâu có save được mấy tiền đâu. Anh toàn cho bạn bè DZAI hết, rồi gửi về Việt Nam DZÚP người nhà đó mà. Anh không ăn chơi lãng nhăng như em nghĩ đâu". Cuối cùng thì, tôi đã hiểu ra vấn đề. Câu nói của Ronie chính là: "Anh cho VAY và đi GIÚP người!" Lúc đấy tôi nhẹ cả người và tôi tin rằng giờ cũng có bạn đọc đến đây nhẹ cả người.

Vừa kịp, tôi lại ngập một cái và tỏ ý mệt mỏi vì phải đến tiệm ngày hôm sau. Ronie nhắc lại đề nghị về chỗ anh ta làm, nếu tôi muốn có đủ tiền mà mua một cái di động!

Và tôi lăn ra ngủ cái rầm!

Buổi sáng, chưa kịp ra khỏi nhà đã có tiếng điện thoại. Bỏ tôi nhắc rồi gọi tôi là có người cần gặp. Tôi thoáng chút rờn rợn. Thì ra là Billy, anh ta lo lắng vì hôm qua tự nhiên tôi xin nghỉ, không biết có chuyện gì không và hỏi hôm nay tôi có đến tiệm được không. Tôi trả lời là tôi đến ngay bây giờ đây, Billy vui mừng ra mặt.

Billy có gắng hỏi tôi sao tôi xin nghỉ, phải chăng tôi gặp vấn đề gì. Tôi bảo tôi thiếu ngủ nên ở nhà ngủ mà thôi. Đồng thời tôi rất muốn gọi điện cho Ryan xem anh đã về tới Manhattan chưa, nhưng mà ngại quá, vì tôi không muốn Billy để ý. Lúc này ước có cái di động kinh khủng. Thế là tôi quyết định mượn điện thoại gọi cho Hạnh xin vay tiền để giúp tôi mua một cái. Tôi cũng nghĩ tới việc tận dụng khả năng wax lông mày và sơn vẽ của mình để đi kiếm tiền thật sự. Rồi Ryan gọi điện vào số của tiệm. Lần này, Billy đã biết ý đưa phong cho tôi, vì anh ta biết không thì thế nào tôi cũng biết. Ryan nói đã về tới Manhattan và muốn gặp tôi luôn. Tôi hẹn buổi trưa sẽ gặp nhau.

Buổi trưa, dường như khi gặp tôi Ryan rất vội. Anh quàng tay ôm chầm lấy và hôn tôi một cái lên má ra điều tạ lỗi. Anh rủ tôi đi ăn món Mexico. Giờ tôi mới biết khẩu vị của Ryan. Anh rất thích ăn cái món salad của Mexico, chỉ toàn rau sống có trộn ít bánh mì vụn. Anh ăn tới hai suất liền, làm tôi tò mò cũng ăn thử một suất. Được cái tôi dễ ăn nên thấy gì cũng... ngon. Anh bảo lúc đói là anh thèm món này nhất, thật kỳ lạ, lúc đói người ta lại thèm rau nhất.

Ryan nói rằng Garbriel bây giờ đang hơi "mất tự chủ", rằng khi có thời gian anh sẽ kể cho tôi nghe về chuyện của cô ta, đồng thời "thề" rằng họ không hề có mối quan hệ gì hết. Cứ coi như vậy đi, nhưng tôi nói với Ryan rằng, thế nào thì gặp tôi giải quyết riêng, đừng để cô ta gọi điện đến nhà, rất rắc rối. Ryan nhíu mày rồi... cười:

"Anh hứa mà!"

"Nhưng anh sẽ không phải đánh đổi cái gì đó để bắt cô ta làm thế chứ?" Tôi bất ngờ hỏi.

Ryan nhìn ra ngoài cửa quán ăn về hướng Central Park, ngừng 5 giây rồi bật ra: "KHÔNG, TẤT NHIÊN LÀ KHÔNG RỒI!" Nhưng anh làm tôi thấy nghi ngờ.

Ryan rất vội nên anh gặp tôi xong là đi ngay. Anh nhắc nhở tôi phải cẩn thận và nói rằng, anh muốn được nhìn thấy ông chủ tiệm nail của tôi. Tôi vui vì hình như anh ghen!

Tôi nói với Billy rằng tôi rất muốn gặp lại Lavender vì tôi thấy nhớ cô gái ấy. Cô gái nói rất nhiều và xinh ời là xinh. Billy nói rằng, có thể tôi sẽ làm bạn được với Lavender và làm cô ấy vui hơn.

"Nhưng sẽ là khó khăn đấy, Mei không thích Lavender giao du nhiều đâu".

"Không biết bà Mei có thích em không nhỉ? Nhưng bà ấy tốt đấy, vì đã cho em học trang điểm miễn phí. Không biết lấy gì cảm ơn nhỉ?"

"Ah, em học giỏi đi, rồi quay lại giúp bà ấy, thế là nhất đấy!"

"Nhưng tiếc quá, em còn phải đi học, chưa được đi làm".

"Thì bây giờ cứ học giỏi đi".

Tôi gật gù và cảm ơn Billy. Thực ra, tôi rất tò mò về quan hệ của Billy và gia đình bà Mei. Tôi muốn hỏi nhiều hơn nhưng e rằng Billy không thích.

"Thế Sheryl thế nào? Lavender xinh hơn hẳn Sheryl nhỉ? Nhưng Sheryl ít nói và trông dịu dàng hơn".

"Ừ thì Sheryl người lớn hơn mà. Mà nè, hôm nay em có rồi không?" Dường như Billy không thích nói chuyện về Sheryl.

Billy lại hỏi câu đó, làm tôi... ngại. Tôi bảo không bận nhưng tôi hơi mệt.

"Thế ngày mai đi ăn nhé, có chỗ này rất ngon".

"Anh rủ Lavender đi nhé? Được không?"

"Ừa, anh không chắc cô ấy có đi được không?" Billy ngần ngừ.

"Anh gọi điện đi, hỏi xem nào".

Hình như Billy không muốn nhưng vẫn phải nhắc máy gọi. Thật không may mắn cho Billy, hình như Lavender... đồng ý. Tôi sướng rơn, vì, nói ra mọi người đừng cười nhé, tôi nhớ cô gái ấy thật đấy, không biết vì nói chuyện dễ thương hay là xinh quá nữa, tóm lại là rất ấn tượng! Và tất nhiên, cũng để khỏi phải đi với Billy một mình, cho dù dạo này tôi đã có cảm tình hơn với Billy!

"Bọn mình đi ăn gì? Em thích ăn salad Mexcio?"

"Hả, trời, sao thích mấy đồ đó, nhưng nếu em thích! Buồn cười thật!"

Trước khi về, tôi nhận được điện thoại của Hạnh báo rằng tôi đến nhà Hạnh mà lấy cái di động bạn ấy đang dùng vì tôi cấp bách hơn. Hạnh sẽ mua cái khác, vì bạn ấy lo lắng rằng Garbriel sẽ tiếp tục gọi điện đến nhà tôi khủng bố, cách tốt nhất là tôi có máy sớm để... tự khủng bố lại cô ta!

Tôi gọi điện về nhà báo rằng tôi sang nhà Hạnh, không ăn cơm. Tôi rất vui vì có ngay cái di động của Hạnh. Đúng là bạn tốt có khác. Cảm mấy lên, tôi gọi ngay cho Ryan để thông báo rằng tôi đã có số và cũng để hỏi số của Garbriel, nhưng mà gọi liên tục cả tối không thấy Ryan nhắc. Tôi đã rất sốt ruột.

Ở nhà Hạnh buồn chuyện khá lâu, ngẩng đầu lên đã 11 giờ hơn khiến tôi cuống quýt, vì đi cũng phải gần tiếng mới về đến nhà. Từ nhà Hạnh phải đi bộ một đoạn khá xa mới tới bến. Đường trơn và lạnh, nguy hiểm nữa.

Ra khỏi nhà Hạnh, tôi gọi lại cho Ryan lần nữa. Và lần này, Ryan nhắc máy khiến tôi tỉnh cả người:

"Em gọi anh mấy lần mà anh không nhắc máy".

"Anh xin lỗi, anh đang lái xe trên đường cao tốc. Đây là số của ai? Của em sao? Em đang ở đâu thế?"

"Anh đang lái xe? Anh đang lái xe đi đâu?"

"Lên phía bắc thành phố, anh phải làm nốt việc ở đây".

"Ồi trời ơi, anh quay lại thành phố chỉ để gặp em rồi bây giờ anh lại quay lại sao?"

"Ừ, vì anh lo quá, anh chỉ muốn chắc chắn rằng em sẽ OK thôi". Anh đã làm tôi suýt khóc khi nghe như vậy. Đi lên upstate cũng phải 6-7 tiếng lái xe. Anh ở đó về chỉ gặp tôi buổi trưa, rồi lại quay trở lại vì công việc chưa xong.

Chắc là anh mệt lắm.

"Chắc bây giờ anh phải mệt lắm, đúng không? Đừng lo nữa. Em có thể tự lo cho mình mà, đừng hoài phí thời gian và sức khỏe như thế này nữa nhé, OK? Hứa nhé?"

"Anh OK mà, anh hứa. Nhưng em đang ở đâu giờ này vậy?"

"Chỉ đang đi ven sông thôi, nghỉ ngơi đi Ryan".

"OK được rồi, đừng lo lắng nhé? Cần thận và xinh cho anh nhé, ok?"

Tôi không muốn nói với Ryan rằng tôi đang đêm khuya thanh vắng đi bộ một mình trên một con dốc trơn tuột trời đen sì và cực kỳ vắng vẻ bên quận Queens. Kể thì cũng rờn rợn người và cảm thấy nguy hiểm?

Và có nguy hiểm thật, khi tôi bắt đầu phát hiện ra có bóng người lảng nhảng theo tôi đằng sau!

Sick people, I m one!

Đó là một người đàn ông da đen. Sở dĩ tôi biết anh ta đi theo tôi chứ không phải là một người đi bộ bình thường trên đường, vì lúc tôi ngoái đầu lại, thấy anh ta nhe răng ra cười, nhìn tôi chằm chằm. Tôi quay đầu, bước nhanh anh ta cũng gần như chạy theo đằng sau. Nếu ai đã đến khu nhà bạn Hạnh thời kỳ đó đều biết rằng đó là một khu vực vô cùng vắng vẻ và tối đen. Thường thì tôi không sợ thật, nhưng lần này thì sợ, vì thấy thực sự có nguy cơ.

Tôi đi được ra tới nơi có mấy cửa hàng nhỏ, đã có ánh sáng và tôi thấy yên tâm hơn. Nghĩ bụng anh ta cũng chỉ theo tới đây. Lúc đó đã gần tới bến. Nghĩ tới việc cả một cái bến dài không có ai ở dưới đó cùng và một toa tàu điện ngầm vắng tanh lại sợ trở lại. Anh ta không dừng lại thật, anh ta theo tôi xuống bến. Và bến cũng... không có ai. Đen thật là đen!

Dưới bến tàu điện ngầm có mấy hàng ghế để ngồi chờ tàu. Tôi ngồi ở một chỗ phía giữa của ga. Anh ta ra và ngồi ngay sát đằng sau làm tôi lạnh cả lưng. Chẳng lẽ tôi đứng dậy đi ra chỗ khác. Mà tàu buổi đêm thì chờ rất lâu.

Tôi cho chân lên ghế, ngồi chống tay nghĩ ngợi ra vẻ chả sợ và chả quan tâm. Tôi phát hiện ra, anh ta cũng... làm y như thế. Tôi ngoái đầu lại nhìn, anh ta cũng ngoái đầu nhìn tôi, làm tôi giật mình, lại quay ngoắt giả vờ nhìn... cái bảng tàu. Thế rồi, anh ta đứng dậy, đi hẳn ra cái cột ngay trước hàng ghế tôi ngồi, đứng dựa và... nhìn tôi chằm chằm. Vô duyên nhất trần gian luôn. Tôi cũng lại vờ như không quan tâm, bắt chuyện... chơi lúc này là tối kỵ.

Cuối cùng tàu cũng đến. Tôi háo hức muốn lên cho mau để thoát khỏi cảnh bị "mật thám"... công khai thế này. Ai dè, vị trí tàu dừng của tôi lại ở đúng cái toa chắc phải vắng người nhất. Trên toa, chỉ có hai thằng choai choai Hispanic đang ngủ gật. Tôi không kịp chạy sang toa khác, đành lên. Và hẳn cũng lên!

Tôi cũng lại ngồi ở vị trí giữa toa, tránh xa hai thằng Hispanic đang bắt đầu tỉnh tỉnh nhìn tôi. Hẳn ngồi đối diện với tôi luôn. Thế là tôi nhắm mắt giả vờ ngủ để khỏi phải nhìn nó. Tôi thấy hơi tức vì không mang theo cái minidisc, có nhạc vào chắc sẽ đỡ... sợ hơn. Nhưng mà, nhắm mắt lại thấy... bất an. Nhờ nó lại gần làm gì mà mình không biết thì càng sợ. Cuối cùng, mở mắt, hít một hơi dài, tôi mở mắt... nhìn lại hẳn. Tôi nghe thấy hai chú Hispanic bắt đầu xì xồ gì đó, nhìn về phía tôi. Tức mình, tôi cũng quay ra nhìn bọn nó luôn. Bọn nó cười lên rồi... quay đi chỗ khác, chắc do tôi tia kinh quá. Tôi quay lại nhìn tiếp chú da đen này. Thế rồi tôi đứng dậy, mở toa để đi sang toa khác mặc dù tôi chưa bao giờ thử mở cái cánh cửa chuyển toa đó bao giờ. Cái cửa còn bị tắc nữa chứ. Tức điên lên được, quē nữa. Mãi tôi cũng mở được. Tôi đứng dậy, hẳn cũng đứng dậy, tôi mở cửa, hẳn theo sau. Tôi sang toa mới, có thêm vài người lác đác. Tôi không ngồi nữa, tôi đứng ôm cột. Hẳn ngồi ngay gần tôi.

Thế là tôi đứng... nhìn hẳn tiếp. Nhìn mãi thì hẳn cũng bắt đầu bối rối và nhìn đi chỗ khác. Tôi đứng nhìn không chớp mắt. Hình như chân tay bòn chồn, hẳn ngộ nguy rồi... đi ra một chỗ khác xa hơn ngồi. Thế là tôi đi theo, ngắm tiếp. Hẳn lại bắt đầu vò đầu bứt tai. Lúc này thì tôi bắt đầu thấy... hay hay, không còn sợ nữa. Có lẽ kẻ đang bắt đầu sợ là hẳn. Được một lúc, thấy tôi không buông tha hẳn, hẳn thét lên: "Cái gì?" Tôi ngheo đầu và hỏi lại thề thốt: "Cái gì?" Thế là cái bến đó, hẳn xuống ngay lập tức Đúng là đồ chicken shit. Nhưng đêm đó về đến nhà mà tôi cứ phải vừa đi vừa cười một mình. Có lẽ hẳn nghĩ tôi... bệnh hơn hẳn! Dù sao tôi đã may mắn vì đó không phải là một người bệnh hoạn thật sự. Ở Mỹ thiếu gì!".

Lavender hẹn chúng tôi đi ăn buổi trưa. Billy đóng cửa tiệm và chở chúng tôi tới một quán ăn... Mexico. Anh định giới thiệu quán ăn nào đó của một người bạn Việt mới mở, nhưng chỗ đó có lẽ hơi xa, chỉ thích hợp đi ăn tối. Lavender vừa nhìn thấy tôi là tíu tít. Chúng tôi trao đổi số điện thoại ngay. Lavender nói

rằng sắp có một show thời trang của trường cô ấy học, cô ấy sẽ mời tôi đến xem, nhân tiện giới thiệu bạn trai luôn. Tôi gọi món salad ăn ngon lành. Lavender và Billy tưởng tôi ăn kiêng nên thích rau. Họ bảo tôi đủ gây lắm rồi.

Lavender công nhận thật là xinh. Anh phục vụ đi ra bê đồ cho chúng tôi mà còn mãi nhìn suýt vấp. Mấy anh chàng đầu bếp ngó ra nhìn chúng tôi trầm trồ. Vừa thấy vinh dự vừa thấy mình như đi làm nền cho cô gái xinh đẹp ấy. Tôi nói với Lavender ngày mai tôi sẽ xuống làm ở spa. Bất ngờ, Lavender nghiêm mặt:

"Câu và mẹ tớ OK chứ?"

"Cũng OK. Tớ và bà ấy không nói chuyện nhiều, nhưng bà ấy cũng tốt lắm".

"Đừng nói với mẹ tớ là cậu gặp tớ nhé, OK?"

"Tại sao?"

"Và đừng nói với mẹ tớ là tớ đi gặp bạn trai đấy! OK? Đừng nói cả cho chị tớ biết nữa".

"Ôi nghe có vẻ nghiêm trọng nhỉ. Mẹ của cậu không biết cậu có bạn trai à? Chắc bởi vì cậu xinh quá nên mẹ phải cẩn thận?"

Tôi cười nhưng Lavender chẳng cười tí nào cả.

"Tớ thích cậu lắm Kin à, nhưng mà có những việc ngu ngốc đang xảy ra. Hy vọng cậu có thể giữ im lặng.

Tớ mệt vì mẹ và chị tớ dạo gần đây lắm rồi. Ghét họ lắm!"

Lavender nói mà như muốn khóc. Tôi nghĩ rằng một cô gái xinh đẹp như vậy hay nhận được sự quan tâm thái quá của gia đình, và cho dù có là ở Mỹ thì vẫn là người Trung Quốc thôi.

Nhưng chả hiểu sao từ lúc đầy mặt của Lavender buồn lắm. Cô ngồi ngủ ngủ chán chường, như vừa bị rơi hẳn vào một tâm trạng hoàn toàn khác, không còn nhí nhảnh nói nhiều nữa. Tôi nghe thấy Billy nói vài câu tiếng Quảng, ý chừng không muốn tôi hiểu. Lavender chỉ luôn mồm nói: "shit, shit". Thôi, tôi ăn xong suất của tôi đã. Lúc này tôi lại cười nói để hai người vui hơn.

Hạnh gọi điện, nói rằng buổi chiều nay sang tiệm tôi chơi, xem vẽ móng chân móng tay và wax nó như thế nào. Tôi nói rằng sang đây tôi sẽ giới thiệu anh chủ Billy cho.

Ba giờ chiều. Billy có điện thoại, anh ta vội vã đi ra ngoài. Một lúc sau thì tôi cũng ra ngoài để đón Hạnh ở bên tàu điện ngầm. Billy quay lại, tôi giới thiệu Hạnh cho Billy. Tự nhiên Hạnh kêu à lên khiến Billy nhúm mày. Tôi chưa hiểu vì sao. Nhưng rồi họ vẫn bắt tay làm quen.

Hạnh ngồi chơi với tôi đến 5 giờ, tôi xin phép Billy về sớm để dắt Hạnh đi chơi một chút ở Manhattan.

Vừa ra ngoài, tôi hỏi sao khi nhìn thấy Billy lại à lên. Hạnh bảo, lúc đến đây bạn ấy có chạy đi mua kẹo cao su và nhìn thấy anh này đang đứng ở góc với một cô gái rất xinh xắn trắng trẻo, hai người cãi nhau gì đó. Cô ấy cứ giật lấy tay của anh này khóc rồi ôm chầm lấy anh ấy.

Hạnh bảo chắc là cãi nhau với bồ. Nhìn đôi này ấn tượng, không ngờ anh ta là chủ tiệm của tôi. Tôi lại nghĩ ngợi, có khả năng là Sheryl.

"Có phải cô gái tóc dài da trắng cũng cao cao không?"

"Ừ, trông hay hay xinh xinh".

"Thế đúng là Sheryl rồi. Lắm chuyện thật!"

Ra tới bên, tôi chỉ thiếu nước suýt rú lên khi lại thấy Garbriel đứng lù lù ngay lối xuống. Tôi kéo tay Hạnh thì thầm: "Garbriel đấy, cái con trợ lý gọi điện 3 giờ đêm đấy". Hạnh nhìn nó và bảo: "Kệ nó". Thấy chúng tôi, Garbriel tiến tới ngay.

"À hôm nay lại có thêm một đứa Trung Quốc nữa đi cùng hả? Cũng đi làm mấy cái lò móng tay ngu ngốc đấy à?"

Tôi và Hạnh tăng lờ và lách Gar đi xuống bên.

Nhưng Gar kéo tay tôi lại rất mạnh, khiến tôi trượt ngã đập đầu vào thành cầu thang choáng váng (lúc này rất trơn vì mưa tuyết đọng). Hạnh rú lên một phát, và mọi người lao tới xem có chuyện gì. Gar thoáng ngỡ ngàng vì biết rằng mình đã thái quá. Cô ta buông một lời xin lỗi cộng một chữ "damn" rồi quay đầu bỏ đi vội vã (trước khi cảnh sát tới).

Tôi thấy âm ẩm, có vệt máu chảy xuống ven tóc mai!

First kiss

Có lẽ đầu tôi đập phải đúng góc nhọn nhất của cầu thang nên có đâm vào da chảy máu, vết cứa cũng khá nên máu mới chảy xuống nhanh như vậy. Thật may có Hạnh chạy đi rất nhanh ra cửa hàng tạp phẩm mua về cho tôi cái band-aid. Lúc đó có bà già đưa cho tôi mớ giấy tissue để tôi rịt máu. Theo lẽ thường, mà ở nước Mỹ này, tôi có khả năng làm rất to chuyện. Tôi mà kiện Garbriel thì cả cái phòng nha sĩ của bố cô ta cũng không đủ tiền để trả cho tôi. Nhưng tất nhiên tôi chẳng làm thế, tôi biết cô ta cũng không phải hoàn toàn là cố tình. Và kiện cáo cũng chẳng phải đơn giản. Anh chàng an ninh ở bên đó còn nhảy ra hỏi han tôi và nói rằng tôi có cần gọi cảnh sát tới hay không.

Cũng may mắn, vết thương chỉ đến thế thôi. Tôi cũng phải mắt nhắm mắt mở và choáng váng gần nửa tiếng, ngồi dưới trạm cho tới khi quyết định lên tàu đi về.

Tôi choàng mũ của áo khoác lên đầu để về nhà bố mẹ không nhìn thấy. Ý định đi Manhattan của tôi và Hạnh đành tạm hoãn, tôi rủ Hạnh về nhà tôi ăn cơm.

Hôm đây check mail, được biết tin sẽ có mấy người bạn học cùng khóa K27 của Học viện sẽ sang đây thi luật bằng tiếng Anh, nhưng họ sẽ lên D.C trước, rồi chỉ được xuống New York một ngày, thấy vui vui hơn.

Ngày mai Ryan sẽ trở về và tôi sẽ phải nói chuyện nghiêm túc với anh.

Ronie lại gọi điện thoại. Dường như Ronie là một người rất cô đơn, tôi có thể hiểu được qua những điều anh ta nói và cái cách anh ta tâm sự. Từ từ tôi cũng hiểu, thực ra đó là một con người rất đáng thương. Ba của Ronie là một kỹ sư Tây Ban Nha, sang Việt Nam từ hồi còn chống Mỹ, sau khi đất nước thống nhất ông ta đã về lại đất nước mình, bỏ lại mẹ của Ronie. Ronie mới có mấy tuổi và một cô em gái nữa. Rồi từ đây họ không còn liên lạc với nhau. Ronie đã có một khoảng thời gian cực kỳ thiếu thốn và bị kỳ thị vào thời kỳ đó. 13 tuổi anh ta được làm giả giấy tờ để đi xuất cảnh sang Mỹ theo diện HO. Từ đây lang thang nơi này nơi kia, không có gia đình, không biết tình cảm gia đình là gì. Thậm chí hai sợi dây liên lạc gần như duy nhất của Ronie ở Việt Nam là người mẹ và cô em gái cũng rất bị thảm. Cô em gái thì mất tích, còn mẹ mất được vài tháng rồi mới có người báo sang cho biết. Ronie rất muốn có một gia đình, nhưng anh ta lại là một người phóng khoáng, đầy mâu thuẫn. Tôi nói gia đình của Helen rất đông đúc, anh ta sẽ được hòa nhập nếu vào đó. Anh ta nói rằng, anh ta chưa sẵn sàng, và rằng gia đình đó thật quái đản, ghê gớm, mang tới cho anh ta một kiểu cảm giác ràng buộc rất đáng sợ.

"Anh là một thợ giỏi. Anh vào đó sẽ có tương lai làm chủ cửa hàng nail, và cả một gia đình".

"Anh thích gia đình nhưng anh không thích bị ràng buộc".

Anh ta muốn có được thứ tình thương của gia đình, nhưng lại thích kiểu nay đây mai đó, làm từng nào tiêu từng đấy, không cần biết ngày mai sẽ phải ra sao. Tôi hỏi tại sao anh lại tâm sự với tôi? Anh ta nói tôi cho anh ta cảm giác kỳ lạ, vừa có nét gì đó gần gũi, lại vừa có nét gì hoang dại, và rằng có thể tôi sẽ hiểu những gì anh ta nói. Helen, cô ta chỉ biết yêu đơn thuần và đòi hỏi Ronie theo một khuôn phép. Và tôi nói:

"Thế thì anh không biết tôi rồi?".

Nhưng thật sự tôi đã quý mến và nhìn Ronie bằng một con mắt khác. Và có lẽ trực quan của tôi cũng không sai, anh ta cũng chỉ là một kẻ tội nghiệp mà thôi!

Tới ngày tôi xuống tiệm spa. Đầu vẫn còn hơi nhức và phải cẩn thận vì sợ nó lại tóa máu lần nữa. Hôm nay tôi chờ điện thoại của Ryan, tôi rất muốn nói chuyện với anh và không muốn thông báo chuyện gì đã xảy ra kéo anh sốt ruột. Cũng chưa chắc hôm nay tôi đã gặp được Ryan, vì có thể anh sẽ rất mệt mỏi.

Hôm nay cả Helen và Mei đều bỗng thấy vui vẻ.

Với Helen tôi có cảm giác như cô ta đã biết chuyện Ronie nói chuyện với tôi hay sao vậy, cái này gọi là "có tật giật mình" đây mà. Còn bà Mei thì nhìn cứ âu sầu và lạnh lùng sao vậy. Tôi không biết đây là do tôi suy đoán vì "biết chuyện" hay là họ có vấn đề như thế thật.

Thế rồi, bà Mei tiến tới hỏi tôi:

"Cô gặp mấy cô con gái của tôi rồi đúng không?. Sheryl và Lavellder ấy?"

Thật khó xử, với Sheryl thì không sao, nhưng Lavender có dặn rồi, nhưng chả biết sao, tôi đành phải nói thật.

"Vâng đã gặp, cả hai. Billy giới thiệu họ cho tôi.

"Khi nào?"

"Vài ngày trước đây".

"Gặp cả hai cùng lúc à?"

"Không, riêng".

"Như thế nào?"

"Chỉ là đi ăn tối cùng Sheryl và ăn trưa với Lavender". (tôi cắt đi một buổi ăn tối với Lavender).

"Tất cả là đều do Billy đưa họ đến gặp cô à?"

"Vâng, họ thật là đáng yêu. Nhất là Lavender, bạn ấy rất rất đẹp". (Khen thật lòng đấy)

"Lavender đi một mình à?"

"Bạn ấy đi cùng Billy".

"Cảm ơn, nhưng cô làm ơn không gặp họ nữa được không?"

Ôi một đề nghị hơi "choáng váng". Lúc đó tôi có cảm giác như mình vừa làm việc gì đó tội lỗi to lớn lắm (cho dù chưa biết đó là lỗi gì), và bắt đầu thấy Mei như có vẻ gì đó thật lập dị.

Helen xin số di động của tôi. Tôi thấy lo lo nếu cô ta cũng thấy số điện thoại này trong di động của...Ronie. Tôi cho Ronie để anh ta đỡ gọi về nhà làm phiền gia đình.

Ryan gọi điện. Anh nói anh sẽ về tới New York lúc 6 giờ và sẽ qua spa đón tôi. Thế là tôi mừng rơn, quên cả sự phiền phức bà Mei vừa đem tới. Đành ở lại spa đến 6 giờ vậy.

Tôi thấy Ronie không qua đón Helen nữa. Helen về một mình, tôi hỏi Helen trả lời trông không là vì Ronie bận. Mọi người thật là u ám.

Ryan qua đón, khuôn mặt anh vô cùng mệt mỏi và hàng râu rất sậm màu. Tôi bảo Ryan dừng dừng xe trước cửa tiệm mà ra xa một chút vì không muốn bà Mei và mấy người trong đó bận tâm.

"Ôi trông anh mệt quá. Anh lái xe lâu lắm đúng không? Mọi thứ thế nào?"

Nhìn Ryan của tôi thật đáng thương.

"Mọi thứ đều tốt cả, em thế nào? Em có nhớ anh không?"

"Có chứ, rất nhiều, tất nhiên là nhớ rồi. Bây giờ vẫn nhớ anh, kể cả khi anh đang ở đây".

Và như thường lệ, Ryan kéo tôi lại gần và cắn vào tai, hít lên mái tóc, ầm ập và dịu dàng. Nếu tôi ngồi bên kia, có thể anh sẽ nhìn thấy vết thương đang bị tóc che phủ.

Ryan nói rằng anh đã quyết định chuyển nơi làm việc rồi. Mặc dù hơi xa nếu phải đi từ trường so với nơi cũ nhưng thoải mái hơn nhiều và không dây dưa với Garbriel nữa. Oh, có lẽ lý do nàng ta phát điên là vì thế này đây.

Chúng tôi vào quán Mexico, lại ăn salad Mexico dù lúc đó tôi không thấy ngon lắm. Tôi thấy Ryan rất mệt mỏi và không được vui. Tôi gác lại chuyện về Garbriel, lúc này anh cần được nghỉ ngơi và thanh thản. Thế rồi, anh đề nghị, hai đứa sẽ đến ngọn hải đăng trên đảo nhé.

Tôi gật đầu, và nói rằng, anh cũng nên nghỉ sớm vì quá mệt.

Hôm nay trên đảo vẫn đầy sương, không khí có ầm ập hơn đôi chút. Chúng tôi hầu như không nói chuyện gì với nhau suốt đường đi. Có thể vì Ryan mệt, vì anh đang có chuyện chưa được giải quyết. Trục quan của tôi mách bảo như vậy. Tôi rất muốn hỏi: "Có chuyện gì đang xảy ra thế? Có chuyện gì?" Nhưng nhiều lời sẽ là vô duyên.

Ryan lại dừng xe và ngắm ngọn hải đăng qua tấm kính. Rồi anh nói:

"Bây giờ anh hôn em được không? được không?"

"Hey, em chưa được hôn bao giờ".

Không có câu trả lời, chỉ có một cú xoay người bất ngờ. Anh kéo tôi về phía anh, đặt lên môi tôi một nụ hôn đầu tiên của cuộc đời. Những gì tôi còn nhớ lại, đó là một cảm giác rất... kỳ kỳ, như một cú sốc vậy, chưa kịp phản ứng chưa kịp sẵn sàng. Cả người nóng ran, và nín thở.

Một nụ hôn rất ấm nóng và nồng nàn.

Hey, thế đã là tình yêu chưa? Nếu tôi có nói với ai rằng tôi chưa hôn ai bao giờ, thì là tôi nói dối đấy!

Tựa đầu trên vai anh, tôi cũng ngắm ngọn hải đăng. Hey Ryan, tôi sẽ vẽ tặng anh ngọn hải đăng này. Và đó là bức tranh đẹp nhất mà tôi đã từng vẽ!".

Ryan cho tôi số điện thoại của Hugo, anh chàng đánh trống trong ban nhạc. Anh chàng tôi ấn tượng nhất và cũng là người gần gũi nhất với Ryan. Ryan muốn mỗi lần tôi gọi điện cho anh không được hoặc nếu tôi có vấn đề gì gấp mà không gặp được anh thì tôi sẽ gọi cho Hugo. Tôi cũng dự định gọi điện cho Garbriel để nói chuyện riêng với cô ta.

Ronie hầu như tôi nào cũng gọi điện cho tôi. Tôi đã có cảm tình hơn và bắt đầu nói chuyện lại. Dù sao tôi cảm nhận được sự thật lòng và cô đơn của Ronie, hơn cả, tôi có sự thương hại, và người ta dễ dàng đến với nhau hơn bởi tình thương...

Lúc này trời đang là mùa xuân, trên Washington D.C. đã bắt đầu có hoa đào. Mấy người bạn của tôi ở học viện cũng đã sang tới nơi và đang thi luật trên đó. Họ gọi cho tôi nói rằng thi xong sẽ xuống New York chơi và đề nghị tôi làm "tiếp viên du lịch". Hoàng Anh, cô bạn cùng lớp của tôi có gọi điện cho tôi dăm ba lần, tôi bảo xuống NY chơi tôi sẽ dẫn mọi người đi chơi. Thật may, đúng hôm cả đoàn xuống New York thì cả nhà tôi lại lên Washington xem hoa đào, nên tha hồ cho cả hội bù khú. Tôi gọi cả Hạnh xuống ngủ cùng cho vui.

Có lẽ cũng hơi ích kỷ nên tôi không muốn giới thiệu Ryan của tôi cho mọi người, và lại, anh cũng rất bận, chưa chắc đã đi được. Tôi chợt nghĩ tới Ronie, tôi hỏi Ronie xem anh ta có muốn đi chơi với mấy người bạn của tôi từ Việt Nam sang hay không? Và Ronie đã mừng quýnh, vì thứ nhất, lần đầu tiên tôi rủ anh ta đi chơi, vì thứ hai, tôi đã thể hiện sự quý mến và tin tưởng Ronie hơn. Cái này có lẽ cũng là một kiểu "mưa dầm lâu cũng thấm". Hôm ấy, sau khi tôi các bạn đi trong vòng một ngày tất cả những nơi có thể, từ ra South Feny ngắm Tượng thần Tự Do, ra Central Park chụp ảnh, ra Wall Street, Times Square và cho tới shopping ở chợ Tàu. Tối giờ ăn tối, tôi gọi cho Ronie, anh ta học tốc bắt tàu từ trên Harlem xuống chợ Tàu (là hai đầu của Manhattan).

Ronie nói rằng hôm nay anh chàng sẽ khao tất cả bọn tôi bữa tối nhưng hiển nhiên là tôi không đồng ý, bởi vì anh ta khao xong rồi thì hôm sau thể nào cũng không một đồng dính túi. Chúng tôi vào ăn ở quán ăn nơi Billy và Sheryl đã dẫn tôi đến. Mọi người rất chú ý tới Ronie, vì anh chàng trông rất đặc biệt, ấn tượng và không phủ nhận là đẹp trai. Tôi nói rằng Ronie có thể thể hiện như anh ta là bạn trai của tôi với các bạn. Hôm đấy, trên tàu về, Ronie còn ngồi sửa lại cái khăn trên cổ tôi và nhìn tôi bằng đôi mắt "đắm đuối", khiến các bạn cứ gật gù. Và thế là, khi về Việt Nam, tất cả chỉ biết rằng tôi có một anh bạn trai rất đẹp trai lai Tây Ban Nha. Họ vẫn tưởng thế cho tới tận bây giờ, khi có người vẫn hỏi tôi: "Còn là bạn gái của Ronie hay không?".

Lavender vẫn hay gọi điện cho tôi. Cô gái tỏ ra rất quý mến và lưu luyến tôi. Có hôm gọi điện hỏi tôi về kết hợp một chiếc váy màu vàng với một cái áo màu tím thì trông có hợp lý hay không, có hôm gọi điện chỉ để chúc tôi ngủ ngon, dịu dàng y như... Ryan vậy. Và nói rằng tôi chuẩn bị tinh thần để gặp mặt bạn trai Josh của cô đấy nhé. Tôi chợt nhớ tới lời bà Mei, chẳng việc gì tôi phải không chơi với một cô gái đáng yêu như thế chỉ vì bà ấy cả. Tôi rất muốn hỏi Billy thật nhiều về gia đình của Lavender, nhưng dường như đó là một việc quá tế nhị hay sao vậy.

"Lavender và mẹ không hợp đúng không Billy?"

"Rất tồi tệ".

"Em nói nhé, bà Mei không muốn em chơi với Lavender, em không biết là vì sao nữa, em ngại quá".

"Em cứ chơi, kệ bà ấy. Em không nói thì ai biết đâu".

Billy nói rằng anh yêu quý Lavender như cô em gái nhỏ và rất muốn tôi chơi thân với cô ấy, rằng tôi sẽ là một cô bạn tuyệt vời cho Lavender.

"Không rõ em có chịu nổi con nhỏ không? Nhưng nhỏ cũng đáng thương lắm đó".

Tôi nói rằng Lavender không có vấn đề gì mà tôi lại không chịu nổi cả và chưa biết vì sao cô ấy là "đáng thương".

"Thế em và bạn trai của em dạo này thế nào?"

"Dạ, bình thường thôi, chưa có gì cả?"

Tôi hiểu, Billy vẫn rất quan tâm ngấm ngấm đến chuyện của tôi.

Tôi quyết định sẽ nói chuyện với Garbriel để chấm dứt tình trạng này, nhưng tôi không có số. Tôi gọi cho Hugo nhưng anh ta cũng không có số, còn xin số của Ryan thì thật là khó, vì chắc chắn Ryan sẽ không cho.

Ryan nói với tôi rằng tôi quên hẳn Garbriel đi, cô ta giờ sẽ không còn là trở ngại giữa tôi và anh nữa. Thực ra vì tôi cũng chưa nói cho anh biết vụ Garbriel đã tới tiệm nail gây tai nạn cho tôi, không hẳn vì tôi có lòng "vì tha" gì, mà bởi vì tôi không muốn Ryan phải thêm lo lắng. Lúc này anh đi học, đi làm rất vất vả, và một tuần phải dành hầu hết các buổi tối để lên đảo gặp tôi, anh còn ban nhạc của mình nữa. Việc chuyển chỗ làm có lẽ khiến anh mất rất nhiều thời gian và sức lực. Tôi cảm thấy áy náy. Thật lạ khi kết thúc cú điện của tôi với Hugo, anh ta hỏi, giọng trầm trầm:

"Ryan có tỏ ra là anh ta yêu cô không? Cô có yêu anh ta không?"

"Có chứ? Tất nhiên rồi, rất rất yêu, tại sao anh lại hỏi thế".

"Oh, tốt rồi, tôi thấy vui".

Tôi phì cười vì từ "vui", tại sao anh ta phải "vui" vì chúng tôi yêu nhau?

Quả thật, Garbriel lại gọi điện tới tiệm nail. Tôi dặn Billy cho cô ta số của tôi nhưng chẳng hiểu sao Billy không chịu, mà điện thoại thì tôi không được nghe để nói.

Cuối cùng, tôi nghĩ, tôi sẽ tới phòng nha khoa của Garbriel, dù sao, giả sử như Ryan và họ đã từng yêu nhau, thì bây giờ cô ta đang hẳn vô cùng đau khổ. Tôi muốn biết rõ ngọn ngành, tôi muốn biết có thực sự vì tôi mà Ryan "đá" cô ta hay không? Nếu vậy thì phải xem xét lại!

Xin chủ tiệm nail về sớm, tôi đi ngược lại tới phòng nha khoa trên cái đại lộ 3 ấy. Vừa lúc Garbriel mở cửa đi về, tôi đi đằng sau một đoạn, dự định sẽ gọi cô ta.

Lúc đó, trên đường có một ông già ăn xin đang lê lét từng bước một, rồi bất ngờ ông ta ngã rầm xuống đất vì trời có lẽ quá trơn, trông vô cùng đáng thương, nhưng điều tôi không ngờ tới, đó là cách cư xử của Garbriel. Cô ta lao tới đỡ người đàn ông dậy rất nhiệt tình không ngại bẩn thỉu, bốc mùi, rồi lôi ông ta vào bên trong vỉa hè, hỏi han xem ông ta có làm sao không, và rút một ít tiền ra cho ông già. Lúc quay đầu lại, Garbriel đã nhìn thấy tôi, cô ta thoáng bối rối. Nhưng thật sự hành động ấy của Garbriel khiến rất nhiều định kiến và suy nghĩ của tôi về cô ấy ở trong đầu đã giảm đi gần hết. Tôi đã nhìn Garbriel với con mắt khác, không hẳn là một cô gái xấu xa như tôi đã từng nghĩ. Tôi cũng tới bên cạnh Garbriel và tặng ông tờ 5\$ ít ỏi tiền tips về nail của tôi ngày hôm đó, ông già luôn miệng: "Ôi Chúa ơi, Chúa phù hộ cho các cô, Chúa phù hộ cho các cô". Ôi người ăn mày lòng thương, ngay cả khi họ bị xuống tận cùng của của xã hội như vậy, họ vẫn tin rằng có Chúa phù hộ. Tôi chợt nhớ vì sao một người ghê gớm như Garbriel vẫn được ban nhạc và Ryan quan tâm và chơi với. "Cô ấy nhiều lúc rất tốt", tôi nhớ ai đó trong ban nhạc đã nói như vậy.

"Oh, hôm nay mày đến đây với tao để cầu xin sự tha thứ hay thế nào?" Lại cái giọng đáng ghét khiến tôi lại thoáng gợn bực mình.

"Không, chúng ta nói chuyện được không?"

"Oh, thế ra hôm nay mày muốn nói chuyện hả? Chỉ một vấn đề thôi, Ryan LÀ BẠN TRAI CỦA TAO, thế thôi. Anh ấy đang quay lại nơi làm việc này, mà này, có thể mày vừa nhìn thấy những gì tao làm với lão già kia nhưng mà để tao nói rõ nhé, tao không phải cái loại người tốt tính như thế đâu, OK?"

Tôi thấy thái độ của Garbriel thật khó hiểu. Vừa phút trước tôi thấy cô ta thật tử tế nhưng khi mở mồm nói với tôi cô ta có giọng nói và ánh mắt của quỷ dữ vậy.

Garbriel bỏ đi ngay sau đó, tôi chưa kịp nói gì hết. Nói chung, trong lòng cũng thấy rối bời!

Sáng chủ nhật, đang ở tiệm nail, Ronie gọi điện cho tôi:

"Hôm nay giỗ mẹ anh, anh chẳng có ai thân thuộc cả em có thể giúp anh làm cái gì đó không?"

"Ừa, anh nói với gia đình Helen đi, họ sẽ giúp anh làm mâm giỗ mẹ mà?"

"Không có đâu, họ bận lắm, anh không muốn họ cúng mẹ anh. Em giúp anh nhé".

"Trời, sao lại là em, hay là em hướng dẫn anh mua vài thứ ở chợ rồi anh cúng nhé".

"Không có, anh không muốn cô đơn một mình cúng mẹ, nhưng anh cũng không muốn những người anh không thích tới cúng mẹ. Em là người tốt, anh chỉ tin tưởng mỗi em, em cùng cúng mẹ với anh nhé?"

Tôi nói rằng để xem, tôi sẽ suy nghĩ. Tôi thấy ngại, vì nếu đúng, tôi lại phải xin nghỉ sớm, và đến nhà riêng của Ronie ở tận bên Brooklyn, như thế thì thật là... nguy hiểm. Nhưng anh ta cũng thật là đáng thương quá đi. Gần chiều, Ronie lại gọi điện khẩn thiết, và khi anh ta nấc lên khóc trên điện thoại thì tôi thực sự mềm lòng. Có thể dịp khác từ chối, nhưng từ chối khi một người khẩn khoản muốn cùng mẹ mình thì có lẽ hơi nhẫn tâm. Tôi đồng ý, nhưng tôi ra "điều kiện": Tôi sẽ không vào phòng riêng của anh ta đâu, tôi sẽ giúp mua ít xôi và con gà ở chợ Tàu, tới thấp hương rồi về thôi. Ronie bảo đừng lo, vì anh ta ở trọ cùng một gia đình người Hoa, chứ không phải ở một mình. Ronie nói sẽ ra chờ tôi ở tiệm nail.

Lâu tôi mới để ý, đi tàu sang Brooklyn, sẽ có một đoạn qua cầu, rất đẹp. Tôi say sưa ngắm khung cảnh hai bên đường lúc tàu qua và trước khi tàu chui lại vào trong lòng đất. Tôi ngắm khung cảnh hai bên thì Ronie cũng ngắm tôi cả buổi. Anh chàng lại kể lể về những ngày xa xưa Tôi thấy Ronie rất yêu mẹ.

Chúng tôi mua một con gà, một ít xôi và một ít hoa quả Ronie nói rằng anh ta có bàn thờ ở nhà, tôi sẽ giúp bày mâm. Căn phòng trọ của Ronie là tầng hầm trong ngôi nhà của một gia đình người Hoa. Quả thật, cũng yên tâm vì bước vào trong tầng hầm đã thấy mấy ông già ngồi đánh cờ say sưa âm ỉ ở đó. Tôi chào mấy ông và, chẳng lẽ không vào bên trong, để bày mâm cúng? Phòng Ronie nhỏ tí tẹo, rất bí, bừa bộn, vừa đủ một cái giường, một cái bàn thờ, một cái tivi và một bộ đàn. Tôi không biết mẹ của Ronie nhưng tôi cũng đứng chấp tay và chúc bà phù hộ cho đứa con trai cô đơn của bà được bình an. Tôi xin về nhưng Ronie giữ tôi lại và nói rằng muốn cho tôi xem ảnh gia đình của Ronie ngày xưa. Khá nhiều ảnh, tôi ngồi xem một lúc. Thế rồi, Ronie hỏi:

"Em có bạn trai rồi đúng không?".

"Sao anh biết?".

"Anh đã thấy hai người đi với nhau rất nhiều lần?".

"Rất nhiều lần cơ á? Anh theo dõi bọn em à?".

"Anh không theo dõi bọn em, anh rất hay để ý em, anh biết vậy thôi. Anh ta đẹp trai đấy".

"Vâng, cảm ơn anh, cũng chưa nói trước được điều gì".

"Em yêu anh đấy lắm đúng không, chắc không còn cơ hội cho kẻ khác nữa?".

"Cứ cho là như vậy đi, em rất yêu anh ấy?"

Tôi thấy Ronie mặt tối sầm lại và không vui chút nào.

"Còn anh thì chưa bao giờ yêu Helen cả, chưa bao giờ hết, mặc dù đã rất cố gắng!".

"Cũng đừng tự ép buộc mình nếu anh không thoải mái?"

Ronie bất ngờ đứng dậy đóng cửa khiến tôi rùng mình. Và anh ta lao về phía tôi, đè nghiêng tôi ra giường...

Dark

Ronie khiến tôi nghẹt thở vì anh ta quá bạo liệt, tìm đủ mọi cách để hôn được tôi. Tôi cũng tìm đủ mọi cách để anh ta không hôn được tôi, tôi hét lên: "Bỏ ra, mau lên". Nhưng Ronie dường như đang lên cơn điên vậy.

Ronie cũng rất khỏe và tôi cũng phải cố gắng chống cự rất quyết liệt. Cuối cùng, tôi dùng chiêu cuối cùng, đó là đập và tát thật lực. Tôi đập tung tóc tán loạn, và gần như Ronie đập đầu văng vào tường. Những gì sau đó tôi nhìn thấy, đó là Ronie gục mặt xuống, tay ôm lấy mặt, và những giọt máu đang tràn ra từ khóe miệng, anh ta đã bị tôi đập cho hộc cả máu mồm

Mọi việc rồi dừng lại, phát hiện ra những giọt máu có lẽ đã khiến Ronie "tỉnh cơn" thì phải. Anh ta với tay lấy cuộn giấy ngay đầu giường và lau miệng. Rồi sau đó lăn đùng ra... cười như điên. Lúc đó tôi vẫn chưa qua cơn thoảng thốt, cả người run lên và nóng ran, anh ta vừa lăn ra tôi lại đá cho anh ta một phát cứ như thể Ronie có thể lại lao lại vào tôi một lần nữa. Ronie thốt lên: "Trời, sao em dữ quá vậy. Em dữ quá đấy, trời ơi, ghê sợ quá, anh thua em rồi!" Không nói thêm câu nào, tôi đứng dậy mở cửa đi ra ngay, nhưng chẳng hiểu sao cánh cửa tôi chưa biết cách mở nó cứ ì ra. Ronie đứng dậy, khoác áo, đứng vái trước ảnh mẹ ba cái rồi mở cửa cho tôi. Tôi sửa lại đầu tóc rồi ra về vác một bộ mặt lạnh lùng ra khỏi phòng, đề phòng mấy ông già đánh cờ tò mò vì vừa nghe thấy "tiếng động lạ". Nhưng cũng... lạ thật, vì họ vẫn say sưa âm ỉ chẳng quan tâm gì cả, có một ông ngược lên nhìn tôi rất nhanh rồi cúi xuống chơi tiếp. Ronie chạy theo tôi.

"Này, em, này, em, anh xin lỗi nha. Anh xin lỗi, anh xin em đấy, anh không kiềm chế được, anh chỉ muốn hôn em mà thôi". Tôi mặc kệ và đi rất nhanh về phía bên tàu (cũng phải đến gần chục con phố), trời khá lạnh và gió. Tôi cảm thấy như mình bị lừa vậy. Vừa đi như ma đuổi vừa tự nhủ, may quá, chưa có chuyện gì xảy ra, có chuyện gì, tôi đến chết mất!

Tôi mở di động và gọi điện cho Ryan xem anh đang ở đâu, lúc này tôi cảm thấy mình cần một người để bảo vệ. Ronie chạy theo ngay sát, tôi đứng khựng lại ngăn Ronie và nói: "Tôi đang gọi điện cho bạn trai của mình đây, để cho tôi yên, anh đi về nhà đi?".

"Ryan anh đang ở đâu?".

"Anh đang ở cùng ban nhạc, em đang gọi điện từ đâu thế? Chốc nữa anh gặp em nhé OK?"

"OK"

Tôi nghe thấy yên tâm hơn khi biết anh sẽ lên đảo gặp tôi.

Tôi gọi điện cho Lavender, không thấy cô ấy nhắc máy. Thực sự lúc này tôi mong có một người để nói chuyện điện thoại. Lúc này Hạnh có lẽ đi học cũng chưa về. Tôi quyết định mặc kệ, điều cần thiết là nhanh chóng lên tàu đi về. Ronie vẫn đi lảng nhảng đằng sau, tôi thấy phiền phức quá thể. Cảm giác thật khó chịu và tồi tệ, quả là một bài học lớn. Tôi thấm thía vô cùng vì sự cả tin của mình!

Tàu bên Brooklyn là trên mặt đất, phải một lúc sau nó mới xuống lòng đất, vậy nên vẫn có sóng di động. Trong lúc đứng ở bên tàu, tôi đứng cách xa Ronie và tay lăm lăm cái điện thoại. Và điện thoại kêu, Ryan gọi:

"Này, anh sẽ gặp em lúc 10 giờ, lúc đấy có muộn không? Em vẫn ở trên đảo bây giờ chứ?"

"Em đang trên đường về, chắc chắn 10 giờ được."

"Mọi thứ ổn chứ?"

"Ổn hết?".

Tôi gọi lại cho Lavender, chuông reo, và người nhắc máy không phải là Lavender, là bà Mei, tôi thót cả tim.

"Vâng, cô là Kín đấy à?"

"Ôi tôi xin lỗi, tôi chỉ định gọi điện để hỏi một thứ rất gấp".

"Đây là số của cô à?"

"Vâng, số của tôi".

"Bây giờ Lavender rất bận và bạn ấy sẽ không thể nào nhận điện thoại được, hy vọng cô hiểu? Rất cảm ơn vì đã gọi điện nhưng đừng làm phiền con bé nữa nhé!"

Bà ta đập máy rất nhanh, giọng nói cực kỳ lạnh lùng.

Tôi cảm thấy thật nghiêm trọng, bỗng nhiên, mọi thứ trở nên thật tối tăm. Rồi tôi sẽ không hiểu sao để đến spa mà không bị "trù úm" đây, dù sao bà Mei đã rất tốt với tôi. Tôi mới chỉ học được một vài "ngón nghề" và cũng có những khách hàng đầu tiên của mình, hầu hết là các cô bé tuổi teen con nhà giàu hoặc những phụ nữ da màu trung lưu. Bây giờ bị bà ấy giận không cho học nữa thì sẽ là một điều đáng tiếc to lớn. Tôi cảm thấy vô cùng lo lắng!

Hôm đây gặp Ryan, tôi cảm thấy lòng mình ấm áp hơn, và tôi cũng tỉnh táo nhanh chóng, không để lộ cho anh biết tôi vừa gặp chuyện. Ryan cầm đến cho tôi một hình cô gái da đỏ bằng đất, nói rằng đó là món quà của một người bạn Chile vừa tặng, Ryan muốn tặng cho tôi anh gọi tôi là Pocahontas. Tôi giật mình, ngày nhỏ, có một thằng bé người Mỹ gọi tôi là Pocahontas, và đó trở thành biệt danh ngộ nghĩnh của tôi một thời gian. Tôi rất vui và nói rằng anh gọi tôi là Pocahontas nhé?

"Tất nhiên rồi, cô ấy có một đôi mắt đẹp nhân trần đời mà anh từng được thấy".

"Đẹp và gây đau đốn?".

"Rất đau đốn, rất đẹp!"

Ryan rất thích hôn lên đôi mắt của tôi, và sau đó cắn lên tai rồi hít hít mái tóc. Rất ngọt ngào, cảm giác bình yên!

"Này, em có muốn đi Long Island để picnic vào chủ nhật này không?"

"Picnic, vào cái thời tiết này á?".

Tại sao không?"

"OK".

Vậy là tôi sẽ được đi picnic. Lại phải xin Billy nghỉ thôi. Hôm sau tôi đến tiệm và nói với anh về việc tôi bị bà Mei bắt gặp khi gọi điện cho Lavender, và rằng tôi rất lo lắng nếu bà ấy không cho tôi học nghề nữa. Billy thoáng nghĩ ngợi và nói: "Không sao đâu em, bà ấy không làm gì em đâu, em cứ đi làm đi, dù sao cũng cẩn thận nhé!" Tôi cảm thấy bớt u ám hơn và thầm cảm ơn Billy. Tôi tin anh đủ khả năng để thuyết phục bà Mei giữ tôi ở lại.

Ronie liên tục gọi điện cho tôi nhưng dứt khoát tôi không nghe máy. Cuối cùng, anh ta để cho tôi một cái voice message: "Anh xin lỗi em, anh vô cùng hối hận, nếu không được gặp em nữa có lẽ anh sẽ đi biệt xứ khỏi chốn này, anh không có ý muốn hại em, anh chỉ muốn được hôn em mà thôi, xin em nhắc máy để nghe anh nói".

Tôi phì cười vì tin nhắn, tôi biết anh ta cũng không dám làm gì quá đáng cả, nhưng tôi thấy mình bị tổn thương lòng tin. Đàn ông, sống một mình, cũng khó tránh khỏi thiếu kiềm chế!

Tôi xin Billy nghỉ ngày chủ nhật từ bây giờ, anh thở dài và đồng ý. Ngày mai tôi sẽ phải xuống tiệm spa.

Nghĩ tới vậy đã thấy ớn vô cùng.

Mười hai giờ đêm, di động của tôi réo ầm ỹ, tôi đang xem tivi dở. Số của Lavender, tôi hơi chần chừ, không hiểu có phải bà Mei gọi hay không nữa, nhưng tôi vẫn nhắc máy vì có thể là cô nàng thì sao. Tiếng của Lavender, hoảng hốt, và như đang khóc:

"Alô, cậu đang ở đâu? Damn, tớ căm thù cuộc sống khốn nạn này, cậu có thể giúp tớ được không? Làm ơn đi! Cuộc sống này như cứt, giúp tớ với, chỉ có cậu giúp được tớ thôi, làm ơn làm ơn, DỪNG LẠI ĐI, ĐỂ CHO TÔI YÊN, MỞ CÁI CÁNҺ CỬA KHỐN NẠN NÀY"

Lavender tuôn ra một tràng rồi thét lên như vậy, rồi cô gái khóc nức nở.

Tôi không thốt lên được gì, cô ấy đang chửi ai vậy? Bà Mei ư? Thật tồi tệ? Chuyện gì đây?"

Nghe Lavender gào thét một hồi, lúc sau tôi mới thốt lên được: "Có chuyện gì vậy hả Lavender? Cậu có sao không? Tớ giúp cậu thế nào đây? Có điều gì không ổn à? Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào, và nói cho tớ biết đi".

"Mei, bà ấy đang muốn giết tớ, không chịu nổi nữa rồi, không chịu nổi nữa". Theo sau là tiếng đập như tiếng đập cửa thình thình đầy thịnh nộ.

"Cậu muốn tớ gọi Billy không?".

"Anh ấy chẳng làm được gì đâu, chẳng ai giúp được gì hết. Tớ xin lỗi tớ xin lỗi".

Rồi Lavender đập máy. Tôi gọi lại nhưng máy đã tắt.

Tôi rất lo lắng và gọi điện cho Billy, một hồi anh mới nhấc, chắc do đã ngủ.

"Trời, dữ vậy sao, thôi được, em nghỉ đi, đừng lo, anh sẽ nói chuyện với bà Mei, không có chuyện gì đâu".

Billy đã làm tôi yên tâm hơn, nhưng quả là đang có rất nhiều chuyện xảy đến! Mọi thứ đang thật bất ổn.

Tôi cũng chả ngủ được. Tôi nghĩ rất nhiều. Tôi nghĩ về Ronie, về Lavender, về Billy, về Gabriel, về bà Mei, về Ryan, cuộc đời tôi chưa bao giờ gặp phải nhiều con người kỳ lạ đến như vậy. Tự an ủi tôi đang sống trong một thế giới khác thế giới quen thuộc của mình, và có thể cái thế giới ấy với tôi là kỳ lạ, nhưng đó là cái cách bình thường mà thế giới ấy diễn ra.

Rất mệt mỏi nhưng tôi không bao giờ dám xin nghỉ ở spa. Sáng đấy, tôi đến với một vẻ mệt mỏi và cảm thấy trong lòng rất đen tối. Tôi cũng thấy ngại ngần nếu phải giáp mặt với bà Mei, không hiểu chuyện cãi nhau hôm qua có liên quan gì đến tôi không. Thật buồn cười, từ ngày tôi chơi với Lavender, lúc nào tôi cũng nghĩ mình đang gây ra một tội gì rất lớn với cô ấy, tội gì thì tôi không tài nào nắn nó thành một điều gì hữu hình được.

Có lẽ đúng có chuyện, vì bà Mei hôm nay nghỉ. Thay vào đó là Sheryl đứng giải quyết công việc của tiệm. Sheryl nhìn tôi đi vào tiệm mà không cả nói với tôi một câu nào, lạnh băng. Mấy người làm trong tiệm có mỉm cười nhìn tôi, Helen cũng nhìn tôi cười, tôi thấy tội nghiệp cho cô gái ấy. Chẳng đợi được đến trưa tôi đã ra ngoài gọi điện cho Billy hỏi xem mọi chuyện thế nào.

Billy nói rằng anh đang ở nhà bà Mei và sẽ gọi điện cho tôi sau. Lúc này, điều sáng sủa duy nhất tôi đang tự cảm nhận được để an ủi mình, đó là buổi đi picnic với Ryan vào chủ nhật. Bây giờ Ryan đang ở khá xa, tận bên Brooklyn, đi làm, mặc dù mới chỉ là thực tập, thật vất vả, sao hôm đấy tôi thấy nhớ Ryan như thế chứ.

Helen hỏi tôi có chuyện gì, tại sao trông tôi mệt mỏi và ít cười nói hơn mọi khi như vậy. Tôi rất muốn hỏi Helen rằng, cô ta có biết ngày giỗ của mẹ Ronie hôm nọ hay không? Chẳng lẽ yêu nhau mà không biết ngày giỗ của mẹ người yêu? Nhưng sau đó thì sao, cô ấy sẽ ngạc nhiên vì làm sao tôi lại biết. Chán thật, đến chết vì cái bệnh tò mò, tốt nhất là không nên hỏi.

Mỗi lần thấy u ám tôi lại nhớ tới ông già ven sông, một cảm giác rất thanh thản mỗi lần nhớ tới ông ấy. Tôi dự định nếu hôm nay có về thì sẽ đi ven sông như quen thuộc, và nếu gặp được ông ấy thì sẽ là tuyệt vời! Tôi cũng mong trời ảm áp hơn để có thể lúc nào đó ra ngồi ngắm ngọn hải đăng để vẽ món quà bí mật của mình tặng Ryan thật nhanh.

Hôm nay tôi đã nhận thấy một sự thay đổi rõ rệt trên những hàng cây ven đường. Tôi còn nhớ tuần trước chúng trơ trụi và chỉ lấm chấm xanh, hôm nay đã ra dáng những hàng cây thực sự có sức sống, lá mọc ở tất cả mọi cành, một vài cây ra những bông hoa rất lạ và đẹp. Tôi đang nghĩ tới việc sẽ rủ Ryan vào trong Central Park ngắm khoảnh khắc sang mùa tuyết đẹp này. Bỗng nhiên Ryan gọi điện đúng những khoảnh khắc mơ màng ấy:

"Này cô gái xinh đẹp của anh, em đang làm gì thế? Em có muốn biết điều này không? Anh mới chợt nhìn thấy có một bông hoa nở rất đẹp ngay ngoài cửa của phòng làm việc nó làm anh nhớ tới đôi mắt đẹp của em, anh nhớ em làm sao, anh nhớ em".

Và thế là tôi chảy nước mắt. Thật kỳ lạ, anh có biết rằng tôi cũng đang nhìn thấy hoa nở và tôi cũng đang nghĩ đến anh? Cái đây gọi là gì? Đây là tình yêu đúng không? Thật là kỳ diệu!

Trở về nhà, ven sông, tìm ông già. Trời đã tối, ông già của tôi không viết được nữa mà đang ngồi ngắm nhìn một Manhattan đang lên đèn trong sương mờ. Vừa nhìn thấy tôi, ông đã chạm tay lên ngực, ra chiều rất xúc động vì cứ như cả tháng mới được gặp tôi.

"Hôm nay cô gái của tôi trông mệt mỏi quá, mọi thứ đều OK chứ? Mọi việc thế nào?"

"Cũng không tốt lắm, mấy thứ dở hơi nó đang xảy ra, cháu bị tắc trong một cái đầm lầy rồi".

"Ha ha, cuộc sống không ngọt ngào cho lắm hả? Cuộc sống mà, đấu tranh đi, nó không dễ dàng đâu!"

Tôi cười và nắm tay.

"Vâng, đấu tranh".

"Mọi việc với anh bạn trai xinh đẹp vẫn ổn chứ?"

"Rất ổn, đây là người đang kéo cháu ra khỏi đầm lầy vào lúc này đây".

"Ồi, tôi vui lắm!"

Tôi phì cười, lại từ "glad" "vui" của Hugo. Tại sao mọi người cứ phải glad (vui) vì Ryan yêu tôi nhỉ? Tôi tâm sự với ông già rằng, tôi chưa bao giờ gặp nhiều chuyện kỳ lạ như vậy, tôi thậm chí kể cả chuyện "dại dột" đã mò đến nhà Ronie ra sao và đã hoảng sợ thế nào. "Ồi Thánh thần ơi đừng có ngốc nghếch như thế lần sau nhé? Nhưng đúng là một cô bé dũng cảm, yeah yeah?" Bất ngờ số điện thoại của Lavender nhấp nháy, tôi vội vã xin phép ông già để nghe máy. Lavender hỏi tôi đang ở đâu và muốn gặp tôi. Tôi nói rằng mình đang ở trên đảo Roosevelt, nếu cô ấy muốn cô ấy có thể đi tàu F lên đảo và tôi sẽ ra đón. Lavender hẹn tôi ra đón trong vòng nửa tiếng nữa. Tôi hỏi ông già, ông có muốn nhìn thấy một cô gái còn đẹp hơn cả tôi hay không? Một cô gái Trung Quốc có nguồn gốc hoàng tộc. Ông cười ha ha: "Tôi không nghĩ rằng sẽ có ai đẹp hơn cả, cháu biết vì sao không? Bởi vì cháu dựa vào cái tiêu chuẩn gì để mà so sánh? Chẳng có đẹp hơn, chẳng có xấu hơn, hãy để tự làm cho mình đặc biệt. Tôi nhìn cháu đặc biệt, chứ không chỉ là đẹp". Tôi cảm ơn ông vì lời khen khéo léo này.

Đúng vậy, đôi khi chả cần phải ghen tị vì nghĩ rằng ai đó xinh đẹp hơn mình, vì vẻ đẹp so sánh ấy là dựa trên một cái chuẩn như thế nào?

"Cuốn tiểu thuyết của ông thế nào rồi?"

"Oh, đang tới đoạn cậu bé phát hiện ra có điều khác lạ về bản thân mình, và cậu ấy quyết định đấu tranh với nó. Chiến tranh thế giới đã kết thúc rồi".

"Tuyệt, cháu vui lắm vì chiến tranh kết thúc rồi: Cháu ghét chiến tranh!"

Lavender đến muộn hơn dự định nên tôi bảo ông già nên về ăn trước, vì không biết khi nào cô ấy tới, cũng tối lắm rồi. Ông già nhấp mắt và đẩy xe về. Tôi đã thấy khá hơn rất nhiều mặc dù xe ông có máy nhưng tôi vẫn đẩy ông đi hẳn một đoạn dài, vừa đi vừa hát lung tung hết cả. Ông thật tài giỏi, ông có thể làm cho tôi vui được đến như thế đấy.

Lavender mặc một chiếc áo len trắng có cổ rất đẹp nhưng xem chừng hơi lạnh. Tôi để ý kiểu mẫu thời trang ưa thích của Lavender lúc nào áo cũng có cổ và nó thực sự hợp với cái dáng cao mảnh dẻ thương của cô ấy. Vừa thấy tôi, cô ấy lao tới hôn chụt một cái lên má. Trông Lavender có phần vẫn tươi tỉnh, không "tả tơi" như tôi suy đoán, có thể cô ấy đẹp nên có là tôi thì trông vẫn cứ đẹp Lavender rủ tôi vào quán pizza trên đảo ăn. Cô hỏi có phải tôi sống ở đây hay không? Tôi đành thú nhận và xin đừng nói cho ai biết về chỗ ở của mình.

"Chắc chắn rồi, tin tớ đi, nhưng tại sao cậu phải trốn thế chứ?"

Tôi nhấp mắt. "Vì một vài lý do, hôm nọ cậu bị làm sao thế. Có gì xấu xảy ra giữa cậu và mẹ à?"

"À đây là vì bà ấy nhốt tớ trong phòng, lấy điện thoại của tớ và làm vài trò ngu xuẩn. Tớ phát điên, hơi không tự kiểm chế được một tí".

"Giờ cơ, bà ấy khóa cậu trong phòng à? Lạ nhỉ, cậu hơn 20 tuổi rồi. Ý tớ là, cậu có thể kiện bà ấy vì làm thế, mà cậu cũng làm gì đó điên rồ hả?"

"Oh, tớ à, chắc chắn rồi, tất nhiên rồi, thế nên tớ mới bị nhốt mà, ha ha".

"Cậu đã làm gì?"

"À chỉ là vớ vẩn".

Lại thấy Lavender khó hiểu y như mẹ và chị vậy, thậm chí tôi lại thấy giống cả Garbriel nữa.

"Cậu đi club chơi không?"

"Bây giờ á? Bọn mình sẽ về nhà muộn đây".

"Đừng lo, tớ sẽ đưa cậu về nhà, muốn gặp bạn trai tớ không?"

Tôi rất muốn đi xem club thế nào, và người yêu của Lavender ra sao. Nhưng quả thực, hôm đó tôi rất mệt mỏi, rất mệt và nếu đi thì tôi không còn sức, tôi đành xin khất. Mặt Lavender xị xuống.

"Này, nếu một ngày, tớ chết, cậu có còn nhớ về tớ không?"

"Giờ cơ, tại sao cậu lại nói thế? Đừng nói thế".

"Bởi vì tớ sắp chết, vì sao cậu biết sao, tớ sẽ xuống thẳng địa ngục luôn".

Giọng của Lavender nghe thật u ám, như một điềm không lành. Tôi hỏi Lavender có muốn đi picnic cùng tôi chủ nhật này cùng bạn trai của tôi hay không? Mặt cô sáng lên và nói có, cô ấy rất muốn biết bạn trai của tôi trông thế nào. "Anh ấy chắc phải đẹp trai lắm? Một người xứng đôi với cậu haha".

Có vẻ như Lavender rất muốn tâm sự với tôi thật nhiều chuyện. Buổi tối, ngắm nét mặt của cô gái đẹp này trong ánh đèn vàng của tiệm pizza không biết chán, lông mi dài chớp chớp, da trắng mịn, cái mũi dọc dừa hênh hếch cứ như nửa cười nửa khóc và một cái miệng cười rất dịu dàng. Lại thầm ghen tị với anh chàng người yêu của cô sẽ được ngắm cô cả ngày như thế, và được... làm nhiều việc hơn thế. Tôi không biết người yêu của Lavender trông như thế nào, nhưng tôi chợt giả sử, Lavender và Ryan sẽ là một đôi tình nhân hoàn hảo, đặc biệt nếu họ đi đóng phim. Sẽ ra sao nếu tôi rủ được cả hai người họ đi chơi nhí, chắc cả cái thiên hạ này phải ngoái nhìn.

Lavender rút ra một điếu thuốc và hút. Tôi hơi sững sờ! Tôi vốn không thích con gái hút thuốc. và cô gái đẹp như vậy mà trông hút thuốc thì khó coi quá. Nhưng Lavender hút thuốc rất sành điệu và... đẹp, thật chẳng thấy nó dung tục chút nào. Cô hỏi tôi, có muốn thử hút thuốc không? Nhìn Lavender hút thuốc đáng yêu đến nỗi, tôi cũng muốn thử, nhưng còn chần chừ.

Rút một hơi, thả khói, rồi cô cười.

"OK, tớ sẽ kể cho cậu. chuyện của tớ, nếu cậu không mệt và nếu cậu sẵn sàng nghe? Thế nào?"

"Tớ hơi mệt một tí nhưng tớ sẵn sàng nghe".

Tôi bắt đầu nghe, và châm thử điếu thuốc đầu tiên của cuộc đời.

Tình yêu là gì? Mà khiến người sống chết có nhau?

Câu chuyện của Lavender lộn xộn lung tung và rất hay được nhắc đi nhắc lại một chi tiết nào đó. Nhưng có thể hiểu là như sau.

Lavender là một cô gái không chỉ xinh đẹp mà rất có năng khiếu về nghệ thuật. Bà Mei thì chỉ thích hai cô con gái mình theo nghiệp kinh doanh và rất chú trọng trong việc chăm sóc hai cô gái này, vì bà rất tự hào về dòng máu Mãn Thanh danh tiếng của mình. Nhưng bất chấp mẹ và họ hàng tự hào đến đâu và quyết tâm gây dựng gia đình thành một tập đoàn có tiếng tăm, cô gái quyết tâm theo học ngành design ở một trường đại học rất bình thường ở New York thay vì đi theo học một ngôi trường học thuật nào đó quý tộc hơn do mẹ lựa chọn. Mẹ con từ bé đã không hợp nhau nhưng cũng từ đây bà Mei khó chịu ra mặt. Đi học trong một môi trường về nghệ thuật, nơi cái đẹp được tôn vinh, cô gái nhận được rất nhiều lời mời để không chỉ biểu diễn thời trang, làm người mẫu mà còn đi đóng phim. Tôi không nhớ rõ năm nào, chỉ nhớ là hình như năm Lavender mới vào đại học, cô trở về Hong Kong, đã định xin đi hoa hậu TVB và có lời mời đóng phim. Nhưng bằng cách này hay cách khác, bà Mei hầu như phong tỏa mọi khả năng cô có thể tham gia được bất cứ thứ gì. Lavender nói có lúc cô vô cùng tuyệt vọng và còn quỳ xuống nói với mẹ rằng, cô đi học thiết kế cũng giống như mẹ có đang kinh doanh spa và vàng bạc đá quý. Cô có thể giúp bà gây dựng thương hiệu và tất nhiên góp phần làm đẹp cho các cơ sở kinh doanh của bà ấy. Nhưng bà Mei là một người rất kỳ quái, không thể hiểu nổi, Mei đang cố gắng bảo vệ cái danh dự gì của gia đình trong khi chính bản thân bà ta cũng chả ra gì.

"Tớ thấy bà Mei là một người kinh doanh rất tài ba. Ý tớ là, tớ không thấy nhiều phụ nữ, đặc biệt là người Trung Quốc mà lại thành công như thế này trên đất Mỹ".

"Ừ, nhưng thế rồi thì sao, bà ta bỏ bỏ tớ tại Hong Kong chỉ vì ông ấy không thích công việc kinh doanh, tóm thế. Bà ấy thậm chí chả nghĩ tới tớ bà chị tớ, chỉ nghĩ tới bản thân mình thôi". Giọng Lavender giận dữ.

"Bố cậu bây giờ đang ở đâu?".

"Ông ấy ở bên Hong Kong. Bọn họ chưa bao giờ ly dị cả, Mei không thích thế, nhưng họ sẽ không bao giờ sống cùng nhau cả".

"Xin lỗi vì biết vậy".

Thế rồi, đánh bạo, tôi hỏi một câu:

"Tớ có một cảm giác rất lạ về mối quan hệ giữa mẹ cậu và Billy".

"Gì cơ? À, tớ không biết, ý cậu là tăng tịu với nhau hả? Billy là một người tuyệt vời, anh ấy như anh trai của tớ vậy. Mẹ tớ chả bao giờ có chuyện vứt bỏ cái nhân phẩm của bà ta đi bằng cách f* anh ấy cả".

Rồi Lavender ôm mặt. Có thể Lavender cũng chả biết gì, có thể cũng chả có chuyện gì, mà cũng có thể Lavender không muốn nói cho tôi biết. Lavender ngày càng tỏ ra xúc động và gay gắt trong câu chuyện của mình.

"Nhưng cậu biết một điều không, ngay cả khi bà ấy làm nhưng thứ ngu ngốc đó, bà ấy cũng không làm tớ đau đớn như thế này. Bà ấy đang muốn hủy hoại tớ chỉ vì tớ rất giống bố".

"Hủy hoại cậu ư?. Làm sao bà ấy lại đi làm thế được bà ấy không thể hủy hoại một cô con gái xinh đẹp như cậu được".

"Xinh đẹp à? Đừng có nhai mãi cái từ ấy nữa, tớ căm ghét nó, f* nó. Đây cũng là cái từ mẹ tớ nói với tớ hết làm này tới lần khác, rằng thế nên tớ phải giữ phẩm hạnh của mình, rồi cả một lũ điên rồ ngoài kia, một lũ cử thêm ngũ với tớ chỉ vì tớ đẹp. Tớ chỉ là một người bình thường và muốn làm những việc của mình. Mọi người làm phiền tớ nhiều quá, damn!"

Giọng của Lavender đầy phẫn nộ và to tiếng khiến người đàn ông bán pizza cứ há hốc mồm vừa ngấm vừa nghe đầy ngạc nhiên. Mấy người trong quán đó ai cũng nhìn, thật may quán trên đảo rất ít người, nên cũng bớt ngại hơn với những câu chửi bậy của Lavender.

"Bà ta càng cố ngăn cản tớ, tớ càng hoang dại, cuộc sống nó phải là thế, ha ha".

"Tại sao bà ấy không muốn tớ làm bạn với cậu? Có phải vì tớ tầm thường quá so với cậu không?".

"Gì cơ? Không, cứt ấy, he he. Có thể bởi vì bà ấy trông thấy cậu cũng hoang dại, giống tớ, và bởi vì Billy thích cậu, haha".

"Ý cậu "thích" là sao?"

"À, ý tớ là, ghen tị í mà, bà ấy ghen tị với cậu".

"Hừm, tớ thấy rằng cũng là bình thường khi con cái có vấn đề với bố mẹ. Tớ thỉnh thoảng cũng có vấn đề với mẹ tớ mà".

"Ồ thật à, thế mẹ cậu có định giết cậu không?"

"Gì cơ, giết á, không phải cậu đang phóng đại lên chứ?"

"Không, mẹ tớ đang muốn giết tớ đây".

"Thế nào?"

"Tớ sẽ cưới bạn trai của mình, cho dù thế nào!"

"Mẹ cậu không thích bạn trai của cậu à?"

"Bà ấy ghét anh ấy hơn bất cứ cục cứt nào trên thế gian này".

"Tại sao?"

"Bởi vì anh ấy là người da đen, và vì anh ấy không phải là người Trung Quốc, tất nhiên!"

Tôi giật cả mình và trợn ngược mắt vì từ "black". Một người da đen ư? Lavender đang yêu một anh chàng da đen sao? Thật là khó tin, có gì thắc mắc đâu khi bà Mei lại dữ dội tới thế.

Rồi Lavender bật khóc. Họ yêu nhau đã gần hai năm nay rồi, và bà Mei đã có lúc phát điên vì không ngăn cản được đôi uyên ương. Lavender kể rằng cô đã từng bị nhốt ở trong nhà một tuần liền và cô cũng không ăn gì trong vòng một tuần đó, tới mức bà Mei đành phải nhượng bộ và đưa cô đi cấp cứu. Có lúc hai người đang trong một quán ăn mà bà Mei nhờ Sheryl tới lôi Lavender xông xộc quay trở về. Bà Mei tìm đủ mọi cách nói chuyện với anh chàng kia mà không ăn thua. Và có lúc:

"Tớ đã cố tự tử hai lần, nhưng sau đó tớ nghĩ về Josh, anh ấy cũng sẽ chết mất nếu không có tớ..."

Bạn trai của Mei là một chàng trai trong đội ngũ người mẫu của công ty người mẫu gì đó ở New York nơi Lavender đang làm việc. Cô tham gia công ty này vừa với tư cách là designer, vừa là người mẫu. Lavender xinh đẹp đã hớp hồn từ ông giám đốc cho tới mấy anh chàng người mẫu, và hiển nhiên là chàng Josh này. Josh có mẹ là người da trắng và bố là người da đen, gốc Puerto Rico, có mái tóc và đôi mắt màu nâu. Lavender nói rằng lúc cô gặp tôi cô cũng rất muốn biết tôi thuộc chủng tộc gì, vì mắt và da tôi rất giống... Josh. Có phải vì thế mà Lavender thích tôi hay không?"

"Không, bởi vì tớ thấy cậu hoang dại".

Thế ra tôi là một người "hoang dại" nên được yêu mến đây.

Lavender và Josh đến với nhau vì tiếng sét ái tình. Cái lần chàng thử lên người bộ quần áo của Lavender là hai người cũng không rời được nhau nữa. Josh là một người rất cao lớn đẹp trai (theo như ánh mắt mơ màng của Lavender) và "rất giỏi trong chuyện chăn gối", rất nhiều người coi họ là một đôi đẹp. Nhưng ông giám đốc theo đuôi cô thì tỏ ra gièm pha ra mặt, và đã đuổi Josh khỏi công ty một thời gian sau đó. Lavender cũng xin thôi chỗ đó luôn. Và cứ mỗi buổi tới trường lại có cái xe Ford cáu cạnh đứng ám cô gái, mỗi lần như vậy Billy lại là người ra tay giúp đỡ khi tới đón cô khi cô cầu cứu.

Billy vô tình cũng bị ông ta "hỏi han" đôi lán, thậm chí Josh cũng tỏ ra ghen tị. Thật tiếc Josh chưa có xe riêng để tới "giải cứu" cho cô. Một năm thì ông giám đốc kia đành phải từ bỏ và chuyển sang một cô người mẫu mới nổi ở New York. Lavender thoát nạn ông ta, nhưng bà Mei thì điên cuồng chống phá. Lavender và Josh đã trốn bỏ sang tận Cali, chỉ được một tháng đã bị bà Mei kéo về vì lý do "mất tích". Chẳng biết vì sao mà cảnh sát tới tận nhà của Josh để hỏi thăm và khiến anh chàng gặp rắc rối lớn một thời gian. Hiện giờ Josh có một "bản án" (được gọi là Restraining order), đó là không được lại gần Lavender ít nhất là 200 mét.

"Bà ta càng muốn ngăn cản tớ, thì bọn tớ càng yêu nhau, yêu như điên. KHÔNG CÓ GÌ KHÔNG CÓ GÌ trên thế gian này mà bà ta có thể làm được để ngăn tớ lại, bà ấy không thể nào quản lý tớ được, tớ đang tự giết tớ vì bà ấy!"

"Cậu tự giết mình? Gì cơ".

"Ừ tớ đang tự giết tớ".

Mắt của Lavender ngẫu nhiên tôi thấy rừng hết cả mình, nổi gai ốc lắm lắm. Tôi thấy sự hoang dại trong từng lời nói của Lavender, một cô gái không dịu dàng và mỏng manh yếu ớt như tôi vẫn đinh ninh. Một người dám sống và dám yêu. Bà Mei là một người mạnh mẽ, tôi thấy rõ ràng như vậy, nhưng bà ấy đã sai lầm vì đứa con gái của bà cũng được thừa hưởng cái gien đó, và họ đang chống đối nhau bằng sự mạnh mẽ điên cuồng của mình. Thực sự, lúc đó tôi mới hiểu cái câu mà tôi vẫn hay nghe trong phim Hong Kong: "Hỏi thể gian tình là gì? Mà con người phải sống chết có nhau".

Lúc đấy thì tôi thấy câu này chả sến chút nào. Tôi chưa đủ kinh nghiệm để trải nghiệm như thế. Tôi mới nghĩ việc mình không quản khó khăn lạnh lẽo để tìm được ra Ryan đã là một kỳ tích, nhưng cô gái trước mặt tôi, một cô gái vô cùng xinh đẹp, lại có thể biết yêu thương chung thủy và đấu tranh hết mình như thế. Tôi thực sự khâm phục.

Josh là một chàng trai như thế nào mà khiến Lavender có thể chết vì anh ta như vậy nhỉ? Tôi cũng không hiểu, vì sao Lavender lại "tự giết mình"?

Đúng là một cô gái mạnh mẽ, cô nói như trút hết ruột gan như vậy mà không nhỏ một giọt nước mắt. Tôi chỉ nghĩ tới lúc tôi về Việt Nam và sẽ phải chia tay Ryan, cho dù không ai ngăn cấm, có lẽ tôi cũng phải mất cả một tuần cho nước mắt. Tại sao Lavender lại thích tôi như thế? Tại sao cô ấy lại muốn tâm sự với tôi?

"Bởi vì tớ nhìn thấy cậu hoang dại, cậu sẽ hiểu những gì tớ nói với cậu, tớ biết, tớ biết cậu mà Kín, tớ biết". Tôi xúc động vì những gì Lavender đang nói. Billy và Lavender đều yêu quý tôi và có điểm chung khi nhìn về con người tôi. Vậy nên, tôi hiểu Billy đang ngầm ngầm giúp đỡ cô, trong đó việc đưa tôi đến với Lavender cũng là một cách.

Tôi hiểu ý "hoang dại" của Lavender. Cô ấy nghĩ rằng tôi hiểu và cũng hoang dại như cô ấy. Và đúng thế, tôi cũng là một người rất hoang dại, nhưng theo một cái cách của riêng mình.

"Muộn quá rồi, tớ không nghĩ bây giờ cậu về nhà mà lại không gặp rắc rối".

"Cho tớ ngủ với cậu được không?"

Tôi thấy thật khó xử. Nhà tôi không thể nào đưa người nước ngoài về, hơn nữa, lại rất chật, sẽ không có chỗ cho cô ấy ngủ. Mà từ chối thì ngại ngần làm sao. Mà nếu cô ấy ở lại, bà Mei sẽ biết thì...

"Cậu không có chỗ nào để đi à?"

"Không, tớ không về nhà được".

"Thế Josh đâu?"

"Anh ấy ra ngoài thành phố có việc rồi".

"Chỉ là, căn hộ của nhà tớ bé lắm, và bởi vì mẹ tớ khó tính lắm nên không được phép đưa người nước ngoài về nhà nghỉ".

Tôi đành phải thú nhận.

"Oh, OK, thế xem nào! Tới nhà của Billy đi".

"Xa lắm".

"Thế nhà chị gái của cậu thì sao?"

"F* her!"

Không nói thêm câu nữa, tôi quay máy gọi điện cho Billy, bây giờ chỉ có Billy có thể giúp được Lavender. Tôi nói với Lavender đi dạo bờ sông nếu cô đi được trong lúc Billy tới đón, cửa hàng pizza cũng sắp đóng cửa. Tôi muốn dẫn Lavender đi dạo ra tới bến và đưa cô sang Manhattan, Billy sẽ đón ở bên đó.

Lavender đồng ý. Lúc này trông cô lại trở nên yếu đuối vì đã chịu nghe lời tôi. Hôm nay cô đã trút rất nhiều.

Tôi hy vọng như thế sẽ làm cho cô thêm phần nhẹ nhõm, cho dù tôi thấy cô đang có một cuộc sống nhiều bất ổn, và ngày mai thì cô sẽ thế nào nhỉ?

"Cậu cũng thấy tớ hoang dại chứ, đúng không?" Lavender hỏi.

"Tất nhiên, hơn cả tượng tượng của tớ".

"Cậu có muốn tớ cho cậu thấy tớ hoang dã thế nào không?"

"Tớ đã thấy rồi".

Lavender cười âm thầm. Thế rồi, cô nhảy lên bờ lan can của dòng sông và trườn hẳn ra ngoài.

"Dừng lại đi Lave, cảnh sát tới bây giờ, đừng có hoang dại kiểu thế".

Tôi rất hốt hoảng chạy theo và tìm cách ngăn lại.

Chẳng ăn thua, cô ấy đã trong tình trạng chuẩn bị nhảy xuống nước, và nếu nhảy thì chỉ trong ba phút không có người cứu thì cô ấy sẽ chắc chắn chỉ có chết thôi, vì nước sông rất sâu và rất lạnh.

"Xuống đây nào Kin", Lavender vừa thò chân xuống nước vừa vẫy gọi tôi, tay bám vào thành lan can theo kiểu như nửa buông lơi. Lúc này trông cô đúng là điên chứ chẳng phải là hoang dại. Tôi chạy tới và nói rằng, hoang dại thế cũng là hay, nhưng hoang dại tới mức dại dột như thế này thì chẳng có gì thú vị cả. "Tớ chẳng thích hoang dại cái kiểu này đâu". Mặt Lavender ửng đỏ không biết do lạnh hay bám quá lâu khiến cô mỏi, hay là cô ngạc nhiên trước sự thất vọng của tôi.

"Này Lavender, quay lại đây, tớ sẽ bảo cậu cách xả stress của mình".

"Tớ đã định tự giết mình rồi cậu biết không, nhưng tớ đã không làm được. Bây giờ tớ chỉ muốn nhảy thôi nhưng tớ cũng không nhảy được".

Tôi vươn người ra và với tay bảo rằng lên đây, tôi sẽ cố kéo lên.

"Mọi thứ sẽ ổn thôi, cuộc sống là thế mà. Cậu trẻ quá để mà hoang dại cái kiểu này".

Cuối cùng cũng có một người phụ nữ đi về phía chúng tôi, bà ta hốt hoảng khi thấy cảnh tượng như vậy: "Ôi Chúa ơi, lên đây mau mấy cô gái này, các cô đang làm gì thế?" Người phụ nữ kêu lên thất thanh. Lavender toét miệng cười như trên người. Tôi quay lại trấn tĩnh bà ta: "Cô ấy lên bây giờ mà, đừng lo! Bà ta lao ra lan can chìa tay và gọi Lave trở lên. Cô gái cuối cùng cũng chịu lên, nhưng cô nắm tay tôi lên chứ không nắm tay của người phụ nữ kia. Bà ấy đứng mắng chúng tôi: "Làm gì mà các cô còn ở đây vào giờ này? Về nhà đi các cô gái, đây không phải là mấy trò cho các cô vui chơi đâu!" Lavender cáu lên: "OK rồi, nhưng cảm ơn bà".

Người phụ nữ tối sầm mặt, lắc đầu rồi bỏ đi, chắc hẳn bà ta đang nghĩ tới hai cô gái Trung Quốc bị điên ở đâu lạc về thích nghịch ngợm. Tôi quay ra nói với Lavender: "Hết đi, tớ đã làm thế để xả stress đấy". "Hết á, giống như thế này á? " Vừa nói dứt lời Lavender hét lên rất to và mạnh khiến người phụ nữ lại giật mình ngoái đầu lại nhìn xem có phải lại ai đó bị làm sao hay không? Tôi thoáng sững sờ vì cái cách Lavender hét lên, giống y như tôi vậy.

Tôi nắm chặt tay Lavender và kéo đi khẩn trương trước khi cô ấy sẽ nghĩ ra trò gì "hoang dại" hơn thế. Tôi hỏi Lavender rằng cô ấy thấy thế nào sau khi đã hết xong? Cô ấy bảo "hoang dã hơn bao giờ hết". Tôi kể rằng tôi có một ông già rất đáng yêu, ông ấy là người tôi chia sẻ nỗi buồn và niềm vui, có thể khi nào tôi sẽ giới thiệu Lavender cho ông ấy. Nhưng Lavender hồ hững và có vẻ không quan tâm tới ông già của tôi. Cô ấy còn dường như hơi ghen tị vì tôi có người để chia sẻ niềm vui nỗi buồn.

Bến lúc này đã rất vắng vẻ, tôi đưa Lavender sang bến đầu tiên ở Manhattan. Dẫn cô đừng nói chúng tôi đã ở trên đảo với Billy. Lavender rất hay bị đàn ông ở trên bến nhìn chằm chằm, cô phì cười đầy mỉa mai và nói: "Một lũ đàn ông dĩ thôi".

Đợi khoảng 10 phút thì Billy tới đón. Anh hỏi chúng tôi đi đâu và chúng tôi chỉ nói rằng ngồi ăn pizza ở một quán ở bên Queens.

"Mei gọi cho anh, phone của em sao vậy?"

"À chỉ là hết pin mà".

Lavender nói tình bơ dù tôi biết thừa cô tắt máy. Billy và Lavender tỏ ra rất lo lắng nếu tôi phải về một mình. Tôi nói rằng không sao, tôi vẫn về khuya như vậy. Billy đưa tôi xuống tận bên tàu, nhìn tôi lên tàu rồi mới quay trở lại.

Chia tay Lavender và lang thang một mình trở về nhà, tôi vẫn có một cái cảm giác gì đó rùng mình, như thể vừa xem xong một bộ phim, hay đọc xong một cuốn truyện ấn tượng tới mức bị ám ảnh. Giá mà lúc này tôi gọi điện tâm sự được với Ryan, nhưng đã muộn quá, anh cần phải ngủ.

Lên đảo một lúc thì tôi nhận được một voice message của Ronie. Anh ta bảo rằng vừa gọi điện cho tôi mãi mà không được (là vì tôi ở dưới tàu điện ngầm không có sóng). Anh ta rất muốn nói chuyện lại với tôi và hy vọng có thể gặp tôi vào buổi trưa ngày hôm sau. Thế là trong cái cảm giác muốn được nói chuyện với ai đó, tôi nhắc máy gọi điện cho Ronie.

Ronie nói chuyện với tôi rất tình cảm. Thật là một cảm giác tội lỗi, nhưng lúc đó tôi lại thấy những lời nói ấy rất ấm áp, giọng tôi cũng nhẹ nhàng và dễ chịu hơn rất nhiều khi nói chuyện với anh ta. Tôi hỏi mối quan hệ của anh ta và Helen đến đâu, anh ta nói rằng khi chúng tôi nói chuyện với nhau thì đừng nhắc đến Helen. "Đàn ông thật là buồn cười, và tôi không đi ăn trưa với anh đâu", tôi thốt lên như vậy trước khi tạm biệt Ronie và bước chân vào nhà.

11 rưỡi đêm, quá mệt và tôi lăn ra ngủ, quả thật dạo này có quá nhiều suy nghĩ.

Sáng thứ bảy, 8 giờ Billy đã nói với tôi hôm nay anh đóng tiệm và tôi có thể ở nhà. Tôi hỏi Lavender ra sao rồi? Anh nói rằng cô ấy ổn thôi. Hôm nay Billy có vấn đề gì đó cần giải quyết. Được hôm thứ bảy đông khách mà lại nghỉ, đúng là có... vấn đề.

Tôi chạy xuống dưới nhà tìm ông già, chả hiểu sao tôi muốn kể ngay cho ông ấy nghe câu chuyện về Lavender và muốn biết ý kiến của ông ấy ra sao.

Tôi bắt gặp người phụ nữ là news director của ông đạo nọ đang nói chuyện rất vui vẻ. Nhìn thấy tôi, họ đều cười và vẫy tay chào.

"Thế hôm nay cháu nghĩ à? Chủ nhật đẹp trời nhỉ?"

"Rất vui lại được gặp lại bà". Tôi cười và chào bà "Hôm nay bà cũng nghỉ làm sao?".

"Oh, bây giờ phải đi đây, khoảng 15 phút nữa".

"Bà tới đài NY 1 để làm tin à? Cháu chưa bao giờ tới một đài truyền hình. Cháu chỉ xem trên TV thấy cô biên tập viên ngồi nói và đằng sau lưng là cả một đám người đang làm việc, thế việc của bà là thế?"

Bà ấy cười rồi bất ngờ tặng tôi một đề nghị: "Có muốn đi xem không?"

"Gi cơ?" Mắt tôi sáng rực. Một đề nghị ngoài dự định của tôi.

"Họ cho phép cháu vào à?"

"À, cầm theo chứng minh đi, tôi sẽ cố đưa cháu vào"

Tôi chợt nghĩ ra mình chẳng có cái ID gì cả ngoài chứng minh thư, có chăng là cái visa ngoại giao của tôi. Tôi hỏi bà có được không? Bà ấy nói rằng tôi cầm cả hai đi và phải nhanh lên. Chúng tôi sẽ sang bên Manhattan bằng tàu điện ngầm.

Trụ sở mới của Đài NY 1 mới được chuyển về tòa nhà Chelsea Market từ năm 2002. Sau khi qua một hàng security, tôi phải ngồi ở dưới sảnh trong của tòa nhà chờ một chút, rồi tôi sẽ được theo bà đi quay tin ở uptown.

Những gì tôi nhìn thấy nơi đây, đó là sự hối hả và năng động, tạo cho tôi cảm giác choáng ngợp và rất hồi hộp, tự nhiên thấy mình... thật vô tích sự. Đủ hiểu vì sao cái thế giới này lại phát triển như thế.

Tôi được cho phép theo đoàn xe đi uptown quay phóng sự về một cuộc diễu hành của dân Hispanic. Vui quá thể và oách quá thể. Cô phóng viên dễ thương đứng "biểu diễn" rất chuyên nghiệp, nhưng nhát lại bị quá ồn ào và nói vấp cho dù đang quay live. Anh quay phim và cô phóng viên sau quá tam ba bận bị nói vài câu khá nặng nề vì hôm nay không được như ý. Cô ấy cúi đầu xin lỗi và hứa sẽ làm lại thật tốt. rất kiên nhẫn và cam chịu.

Bà news director đã kết thúc buổi quay hình bằng lời nói ghé vào tai tôi: "Tôi đã từng là cô ấy, xấu hổ là kiên nhẫn, nhưng đáng lắm!"

Câu nói của bà làm tôi nhớ tới năm tôi học đại học năm thứ hai, được may mắn gặp gỡ và nói chuyện với một phóng viên Reuters kỳ cựu và cực kỳ tài năng. Chỉ sau một buổi nói chuyện mà tôi choáng ngợp bởi kiến thức và sự nhận thức thâm thúy của nhân vật này. Ông ta kể rằng, ông ta đã từng bị vùi dập thảm hại ở một tòa báo, sau đấy bị ganh tị và phá phách vì đối thủ kèn cựa. Có lúc thất vọng chán đời đi phục vụ trong quán ăn ở một khu phố toàn dân gangster và nghèo khổ. Chủ quán có lúc chửi bới không ra gì chỉ vì một việc rất nhỏ là đưa nhầm thực đơn sang một bàn mà đã gọi rồi hay có lúc rán khoai tây hơi bị cháy. Nhưng chính mỗi lời chửi bới ấy lại là một bài học rèn luyện sự kiên nhẫn và bản lĩnh. Và khi đã cảm thấy phải "quay trở lại", ông đã trụ lại trên cái "chiến trường" ấy và cực kỳ thành công. Ông nói, ông đã thể hiện hết được cho các đối thủ cũ của mình rằng, bản chất của ông thì không ai có thể vùi dập được, và rằng mấy lời chửi bới của họ, và cả ông chủ quán ăn, đã giúp ông bỏ qua được sự tự ti và "chai mặt" ngẩng đầu bước tiếp. Hôm nay bà director cũng nói với tôi những lời nói tương tự: "Một ngày nào đấy ta sẽ bị ai đó làm tổn thương bằng cách khiến ta trở thành kẻ ngu ngốc, nhưng một ngày nào đó cũng nhờ những người đó mà chúng ta trưởng thành, không có tủi nhục đau đớn thì không bao giờ có thành công".

Lúc đó tôi chưa thực sự đi làm, chưa va chạm cuộc sống nhiều, mới bị mẹ mắng đã cảm thấy bị xúc phạm tỏ vẻ rất đau lòng. Tôi hiểu mà chưa ngấm hết những gì họ nói, nhưng không ngờ chúng lại hữu hiệu giúp tôi trong những ngày tháng sau này, khi tôi hiểu thế nào là c'est la vie. Người ta chửi tôi vài câu nhưng nếu là do tôi sai tôi tự nguyện cúi đầu nhận lỗi. Người ta chửi tôi khi họ sai thì tôi sẽ chứng minh cho họ thấy họ sai thay vì điên cuồng thất vọng hay đau lòng. Và tôi đủ hiểu, kẻ sĩ nhục và làm cho tâm hồn mình đau đớn nhất chính là bản thân, chứ không phải là người khác.

Tôi chia tay bà đạo diễn để về nhà, vì bà còn phải ở lại làm việc. Tôi đã có một ngày thứ bảy rất bổ ích, tinh thần đã bớt căng thẳng đi rất nhiều, hứng khởi là khác, có lúc còn quên mất câu chuyện về Lavender vừa mới hôm qua.

Nhắc máy cho Ryan, tôi thì thào: "Hey, hôm nay em vừa làm một việc cực kỳ thú vị. Em đã sẵn sàng để đi picnic với anh ngày mai rồi, em nhớ anh làm sao?".

Tám rưỡi sáng Ryan sẽ đánh xe sang đón tôi. Anh nói đi hơi sớm một chút vì sẽ lại phải quay lại Queens đón mấy anh chàng cùng ban nhạc nữa. Hôm nay, tôi sẽ được gặp cả em trai của anh nữa, cậu ấy mới đi học trên upstate về đây chơi. Chúng tôi sẽ sang Long Island, đi chắc chừng khoảng hơn một tiếng.

Ngày thứ bảy nhiều thú vị và kế hoạch của Ryan làm tôi phấn khởi. Ngồi xem phim hài cười như nông dân được mùa, mặc dù cái episode đó tôi xem đi xem lại phát chán cả đi rồi. Người vui thì cái gì mà chả vui. Không hiểu em trai của Ryan trông như thế nào nhỉ?

Tôi dậy rất sớm và trang điểm rất xinh. Hôm nay lần đầu tiên kể từ khi sang bên đây tôi được đi picnic đâu đó xa xa, và lại được đi với Ryan nữa chứ. Lúc tôi dậy trời còn xám xịt, hơi chạnh lòng đôi chút, cứ cầu mong thế nào cũng được, nhưng đừng mưa, vì mưa thì còn đi picnic gì nữa chứ.

Ryan chờ tôi ở gần nhà, vừa tiến gần lại xe mà tim tôi đập thình thịch, một vì nhớ anh, hai là vì... tò mò. Em trai của anh đang ở trong đó, tôi không hiểu một chàng trai Nhật Bản - Philippines - Brazil - Cuba nữa thì sẽ trông thế nào nhỉ? Liệu có là một chàng Ryan thứ hai hay không?

Ryan mở cửa đón tôi, anh đi xe to. Chưa kịp lên xe tôi đã ngó nghiêng xem bên trong xe có ai ngồi không. Ryan cười và chỉ: "Jess ngồi trong kia kia, đấy là em trai anh".

Ngồi hàng ghế dưới, tôi tôi, bóng dáng chàng trai đội một chiếc mũ lưỡi trai sùm sụp, nhe răng trắng tinh ra mỉm cười với tôi. Tôi không nhìn rõ lắm vì ngoài trời đang tối tăm, anh chàng lại còn đội sùm sụp cái mũ nữa. Tôi cũng cười lại. Tôi nhìn thấy mờ mờ, anh chàng này mang đậm nét châu Á hơn Ryan thì phải, có nét gì đó chất Nhật hơn. Tối quá, tôi nhìn không rõ, nhưng có vẻ khá đẹp trai, thôi đợi trời sáng lên thì ngắm vậy, có cả ngày để ngắm cơ mà. Chả lẽ cứ ngồi hàng ghế trên cùng Ryan nhưng mắt hau háu quay lại nhìn? Thế là không được.

"Đây là Kin, em nghe kể về cô ấy rồi đúng không Jess?"

"Nhiều rồi, thưa cô, rất vui được làm quen".

"Cũng rất vui được làm quen với cậu".

Chàng trai này có vẻ rất hay cười, hàm răng trắng bóng lấp lánh rất ấn tượng (có lẽ lúc đó trời cũng tối quá nên tôi nhớ đặc điểm này nhất).

Ryan nói rằng chúng tôi sẽ qua bên Queens đón hai chàng trong ban nhạc và girlfriend của họ. Hôm nay tất cả sẽ sang Long Island nghỉ chơi ở một nhà người họ hàng của Hugo, họ có party truyền thống gì ở đó ngày hôm nay. Làm tôi cứ tưởng đi picnic. Dù sao cũng lạnh, picnic cũng chưa chắc sức tôi chịu được.

Quả là trời có sáng dần khi sang đến Queens. Từ xa ở góc phố đã thấy mấy anh chàng đứng nhảy nhót rất vui hai cô người yêu đứng vỗ tay cổ vũ. Có lẽ họ đang tập nhảy cho buổi party hôm nay.

Xe dừng một phút là tôi ngoái đầu lại ngay để có cơ. ngắm Jess. Anh chàng đang mãi nhìn ra ngoài để vẫy chào hai người bạn. Hugo mở cửa và với tay bắt tay với Jess như những người bạn lâu ngày không gặp: "Này đẹp trai, dạo này thế nào?"

Ôi bây giờ mới nhìn ra được chàng Jess khi cánh cửa mở. Jess có một vẻ gì đó bụi bặm khác với Ryan, khuôn mặt mang nhiều nét Á Đông hơn, có một mái tóc mai dài y hệt Ryan nhưng tóc lại cắt gần trụi thì phải, đôi mắt màu nâu đen rất sâu và một nụ cười rạng rỡ. Một vẻ nam tính và cuốn hút kỳ lạ. Trong phút giây ấy, đầu tôi thoáng qua một ý nghĩ hơi "tội lỗi": Không chừng gặp Jess trước, tôi cũng bị cuốn hút như Ryan vậy ấy. Vẻ đẹp của Jess khiến cho tôi thấy rất phấn chấn, cái cảm giác đúng như ngày đầu tôi nhìn thấy Ryan. Hai anh em họ vừa giống mà lại vừa khác nhau. Tôi thấy vui vì Ryan có một người em trai như thế.

Mấy cô gái Spanish nói như súng liên thanh và hát hò liên tục trên đường đi. Thỉnh thoảng tôi liếc anh chàng Jess qua kính, thấy vẫn đeo mũ sùm sụp dù chả mưa chả nắng. Có vẻ ít nói nhưng được cái rất hay cười. Hai anh em họ có nụ cười rất giống nhau, cực kỳ cuốn hút.

Mấy cô gái hỏi tôi dạo này thế nào, làm gì, thậm chí còn hỏi tôi và Ryan đã kiss nhau chưa, và hỏi cả Garbriel đâu nữa. Bất ngờ tôi nghe thấy Jess hỏi: "À đúng rồi, cô ấy đâu rồi? Dạo này cô ấy thế nào hả Ryan? Lâu rồi không gặp". Tôi hơi khó chịu vì câu hỏi này. Chẳng lẽ Jess không biết Garbriel rất thích Ryan và hiện giờ tôi đang là bạn gái của anh ấy hay sao? Và cũng có vẻ gì đó chứng tỏ Garbriel có mối quan hệ thân thiết với anh em họ. Ryan cũng mỉm cười xua qua, Jess liếc nhìn sang tôi, có thể anh ta hiểu ý nên không nói nữa. Tự nhiên thấy hơi gợn mất cảm tình, thế có hàm ý rằng Jess cũng có cảm tình tốt với Garbriel. Thực sự Garbriel là người thế nào nhỉ? Cả đoạn đường tôi và Jess không nói chuyện trực tiếp câu nào với nhau. Chẳng hiểu sao anh chàng này kiệm lời thế, tôi cũng chẳng nói, nhưng trong đầu thì nghĩ nhiều ra phết đấy.

Xe qua một dãy nhà gỗ rất đẹp, có rất nhiều cây sồi, nhìn rất hay, đường cứ xuống dốc dần xuống dần, trơn tuột. Cảm giác se lạnh chứ không buốt giá, tôi thấy cái cảm giác như của mùa thu vậy. Ở đây nhà nào cũng rộng và có hàng rào bằng gỗ. Hoa xung quanh nhà bắt đầu nở xanh đỏ tím vàng rực rỡ. Tôi cứ mãi ngắm tới mức quên cả chàng Jess và những tiếng ồn ào trong xe. Ryan có hỏi tôi mấy lần thì phải, tôi cũng không chắc là anh nói chuyện với tôi hay với ai, vì cảnh vật nơi đây hay quá. Và Ryan cũng để yên cho tôi ngắm, anh mỉm cười thích thú.

Xe dừng trước một ngôi nhà gỗ to, có một hộp thư hình cái thuyền trước nhà, một bụi cây hoa màu đỏ nở rực rỡ, bên dưới cỏ xanh và hoa nhỏ xiu đang lên đủ sắc màu lắm lắm. Trời ở đây lạnh hơn trên Manhattan, nhưng không buốt, thấy se se kỳ lạ.

Nhưng tôi để ý ngôi nhà bên cạnh, còn đẹp hơn nhiều. Mái đỏ có vẻ gì đó như mái ngói ở Việt Nam. Có cây leo kín hàng rào và có mấy ngôi nhà trẻ con xinh ời là xinh. Thế là tôi lờn vờn lại đó. Tôi thích cái đu quay đung đưa, cửa nhà họ mở như public vậy. Ryan hỏi tôi đi đâu vậy tôi nói lại gần xem ngôi nhà. Không chỉ trông lạ mắt và đẹp, ngôi nhà còn có một loài hoa lạ màu xanh tím rất to, tôi định bụng lại gần xem loại hoa ấy. Và thế rồi, tôi nghe thấy tiếng Hugo: "Này này, quay lại đây". Tôi ngẩng mặt lên chưa hiểu chuyện gì thì, rầm rầm rầm rầm, hai con chó pitbull to đoàn tề nhe răng đen xì ở trong nhà lao ra đứng ngay trước mặt tôi, tôi chỉ thiếu nước ngất nữa mà thôi. Kịp nghe được tiếng: "Ôi Chúa ơi " và tiếng Hugo gọi chủ nhà của ngôi nhà đó thì phải. Một chú pit lao tới tôi khiến Ryan hét lên và tôi theo bản năng... chạy. Nhìn thấy hướng xuống dốc tôi lao bán sống bán chết, chạy đua với cái con ôn con đó. Hình như có bóng người chạy theo tôi, có thể là chủ nhà. Dù sao việc thả chó lung tung như thế này ở Mỹ là phạm pháp, nếu tôi bị cắn thì chắc chủ nhà sẽ nguy to, và hai con này không chổng thì chày cũng vào... sờ thú.

Đường rất trơn và dốc, tôi chạy chỉ thiếu ngã khụy và đập mặt xuống đất. Cuối cùng thì tôi cũng bắt đầu kiệt sức. Vừa chạy tôi vừa nghĩ nếu tôi dừng lại dọa lại nó thì nó có làm gì tôi không nhỉ. Thế rồi tôi dừng lại, nó cũng... dừng lại. đứng nhìn tôi grừ grừ grừ. Quả nhiên, bà chủ nó đang ục ịch chạy đằng sau cầm theo cái xích.

Thế rồi, 1,2,3, lúc nhìn thấy chủ của nó, nó lại lao về phía tôi tiếp làm tôi sợ quá lại... chạy tiếp. Ai dè vấp chân ngã sòng soài, con chó khựng lại nhìn rồi... chạy qua tôi, thì ra nó chạy... chủ nó. Tôi buồn cười quá cười không đứng dậy nổi. Ryan đã chạy gần tới nơi, anh đỡ tôi dậy, vừa đỡ vừa vuốt tóc và hôn vào mặt tôi theo kiểu an ủi tôi có đau không. Tôi thì không thể ngừng cười nổi vì chuyện vừa xảy ra. Anh nói một lúc đầy nghiêm trọng rồi thấy tôi cười cũng lẫn ra cười. Ai được chứng kiến chuyện hôm đó cũng phải phì cười là cái chắc.

Đứng được dậy, tôi thấy bà chủ nhà đã dắt được con pit trở về. Nó nhìn tôi cứ grừ grừ grừ, tôi lại càng cười to. Và rồi, có lẽ do nhìn đều nó và cười nhiều quá, con chó điên cuồng giật xích ra khỏi tay bà chủ rồi lao về phía tôi và Ryan. Thế là, tôi lại... chạy, mà khổ, nó đuổi theo tôi chứ, nó mặc kệ Ryan. Báo hại bà chủ và Ryan lại hét lên... đuổi theo. Lần này nó đuổi còn điên hơn, tôi đã quá mệt. Cuối cùng... đường

cụt, chỉ còn một ngôi nhà có hàng rào rất cao. Và thế là, có thể thật khó tin, nhưng mà có lẽ do bản năng... sinh tồn, tôi đã liều mình trèo qua.

Chỉ gặp một trở ngại lớn, đó là cái áo dài của tôi dính vào cọng gỗ của hàng rào khiến nó bị kẹp, tôi không tài nào nhảy xuống được, đành phải để nó dắt lại như thế và nhảy xuống. Ai dè chưa hết, cái áo len bên trong của tôi lại bị vướng tiếp lúc tôi nhảy xuống, và... XOÉT, nó bị toác ra rách bươm. Nhảy xuống, tôi đứng khựng lại, nhìn cái áo, tóc rũ hết cả mặt, có lẽ lúc đó trông thảm hại lắm, người tôi nóng ran. Rồi tôi lại ngược lên xem cái áo choàng dài bị dắt và hơi choáng váng vì mình có thể leo qua được một cái hàng rào cao như vậy. Nhìn qua hàng rào, bà chủ lại bắt được chú pit ròi. Ryan nhào tới, chứng kiến sự tởm của tôi rồi vừa cười vừa thốt lên: "Ôi Chúa ơi, không thể tin được, em OK chứ? Tôi nghiêng đầu cười lại: "Vâng, hoàn toàn ổn".

Bà chủ con chó đi tới và nói hớt hái: "Chắc là OK không? ĐỪNG BAO GIỜ VÀ KHÔNG BAO GIỜ ĐƯỢC CHẠY TRƯỚC MỘT CON CHÓ NHƯ THỂ NHẾ? OK!" Tôi chả biết nói gì chỉ cười, chả lẽ nói với bà ấy rằng, thực ra tôi chạy vì trong sâu thẳm tôi... thích chạy thật. Tôi thích chạy đua với nó, thích cái cảm giác gì đó mạo hiểm, thích điên điên hăm hăm và thích được mọi người quan tâm. Tôi chợt nhớ tới Lavender, nhận ra vì sao cô ấy thích tôi. Tôi cũng hoang dại như cô ấy, chỉ là tôi diện theo một phong cách khác mà thôi. Thực sự là tôi thích cảm giác này. Nhớ ngày nào, nhỏ xiu, tôi và một con chó cũng đuổi nhau, chỉ khác là tôi... đuổi nó, và nó là chó dại?

Trở về cùng Ryan, trông tôi lếch thếch. Cả một đám người lồ nhố đứng trước cửa nhà người bà con của Hugo. Họ tảo tác hỏi xem tôi có OK không. Đó là một gia đình lớn người Puerto Rico. Tôi cũng nhìn thấy Jess đã bỏ mũ đang nhìn tôi đây tò mò. Cậu ấy trông thật là cool với một nhúm tóc ở trên đầu.

Lúc này thì khuôn mặt của tất cả mọi người đã được nhìn rõ, Jess cũng nhìn tôi rõ hơn và cậu ta cũng hay nhìn tôi hơn, không lạnh lùng như lúc ở trên xe ô tô.

Party của họ toàn thấy hát hò và các món ăn truyền thống Puerto Rico. Có lẽ là đồng hương Spanish nên Ryan và Hugo thân thiết nhau đến vậy. Gia đình của Hugo rất quý mến hai anh em Ryan và tất nhiên cả tôi nữa. Có một bà bác đứng tuổi béo ú, nói tiếng Anh không sõi nhưng cứ tấm tắc khen tôi xinh. Được cái tôi dễ ăn nên hôm đó tôi ăn được hết các món ăn. Có vài món hơi ngai ngái và rất chua, đặc trưng của họ thì phải, nhưng tôi khen ngon hết. Họ vừa ăn vừa hát, Ryan và mấy người bạn ngồi đệm guitar hát các bản nhạc tiếng Tây Ban Nha, tôi ngồi theo cổ vũ.

Tối hơn chiều là tôi đã ngáp ngắn dài vì buồn ngủ và chơi bời cũng khá mệt, nhưng được cái rất vui. Tôi ngồi cạnh Ryan suốt cả buổi nhưng chẳng nói chuyện được câu nào với em trai của anh. Dù sao tôi cũng thấy hơi khó gần cho dù Jess rất hay cười và khá ga lăng.

Hai giờ gì đó, Lavender gọi điện cho tôi, hỏi tôi đang ở đâu Tôi nói rằng tôi đang đi picnic, cô ấy thoáng hờn dỗi vì đã không đi được cùng tôi. Lavender nói rằng bạn trai cô ấy đã về và định rủ tôi chiều này đi gặp. Tôi hẹn cô ấy khi nào về sẽ gọi, họ sẽ lên đảo chờ tôi.

Năm giờ chúng tôi trở về. Tôi khá buồn ngủ. Tự nhủ chơi cũng vui nhưng hôm nay có sự kiện con chó đuổi sẽ là sự kiện làm tôi nhớ mãi buổi đi chơi, nghĩ lại mà tôi cứ phải phì cười. Tôi nằm ngủ một chút trên xe, về còn gặp Lavender và anh chàng Josh kia nữa chứ. Cũng muốn hỏi xem hôm nọ cô ấy về nhà Bill có rắc rối gì với Mei hay không?".

Gần về đến nơi thì Lavender lại gọi điện, nói rằng họ đang chờ tôi ở ven sông gần nhà, tôi nói cũng sắp về.

Tôi định bảo Ryan đi cùng chơi với họ và để ai đó trên xe, Jess chẳng hạn lái xe đưa mấy người kia về. Tôi bảo Lavender ra phố Main để đón tôi vì xe sẽ dừng ở đó.

Từ xa đã thấy một cô gái cao cao với một cái áo choàng có cổ màu hồng, bên cạnh là một anh chàng rất cao to, mái tóc dài xù buộc lại, hơi vàng vàng, đúng kiểu đặc trưng của người da màu. Nhìn đích thị là hai

người mẫu. Ryan cúi xuống ngó nghiêng khi thấy họ rồi thốt lên: "Mấy người là bạn em à? Có phải kia là cô bé em kể không? Đây là bạn gái của cậu ta à?" Tôi yes yes liên tục. Tôi thấy Jess cũng nhòm người lên nhìn, và hình như trong xe ai cũng nhìn thì phải. Tôi nghĩ thầm, đôi này nổi bật quá. Cũng tự hào vì bạn mình đẹp nữa.

Xuống xe, tôi định bụng sẽ giới thiệu Ryan với Lavender ngay. Nhưng chưa kịp, tôi thấy anh chàng Josh kia đã trợn mắt rồi nở toét miệng cười, Lavender cũng vậy và họ bắt tay Ryan đúng kiểu bạn bè lâu ngày mới

"Chào, Ryan". Josh nói.

Thoáng một chút gì đó ngạc nhiên họ đúng là có biết nhau, còn vui cười xởi lởi là đằng khác. Không chỉ vậy khi Jess bước xuống xe, Lavender còn kêu lên đầy sung sướng: "Ah, chào Jess, mới về lại thành phố hả?".

Jess cũng tươi tỉnh thấy rõ, họ cười nói với nhau, tay bắt mặt mừng. Lavender chạy sang bên tôi lay lay cánh tay:

"Không thể tin được, cậu là bạn gái của anh ấy à, không thể cậu đúng là người may mắn". Rồi nàng ghé tai tôi thì thầm: "Anh ấy hơi bị nổi tiếng đấy"

"Mấy người biết nhau sao?".

"Bọn tớ cùng trong một câu lạc bộ người mẫu mà".

"Ryan ở trong một câu lạc bộ người mẫu á?".

Tôi thốt lên ngạc nhiên, Ryan chưa bao giờ nói cho tôi biết điều này.

"Jess cũng thế. HỌ RẤT NỔI TIẾNG". Lavender nhấn mạnh.

"Nổi tiếng thế nào? Anh ấy chẳng bao giờ kể cho tớ nghe là anh ấy từng là người mẫu cả".

"Ồi thật ư? Cậu cũng có nói cho tớ biết Ryan là bạn trai của cậu đâu, nếu cậu nói tớ đã kể cho rồi". Thực ra tôi cũng chưa có nhiều thời gian để tâm sự với Lavender về Ryan của mình. Chúng tôi chỉ có duy nhất một buổi tâm sự ở quán pizza trên đảo và vài cuộc nói chuyện điện thoại. Đa phần Lavender nói hết phần của tôi, nàng luôn mơ màng về thời trang và chàng Josh.

"Ryan từng được lên bìa của một vài tạp chí kiểu kiểu như thế. Anh ấy đáng yêu lắm, bọn tớ ai cũng thích, Jess cũng thế" Lavender nháy mắt sang Jess và cười, giọng đầy nịnh nọt.

"Ồi Chúa ơi, không thể tin được, cậu phải đặc biệt lắm mới là bạn gái của Ryan, Kin ạ". Tôi thấy Jess lắng nghe những gì Lavender nói và nhìn tôi, như kiểu xem tôi "special" thế nào mà anh trai của cậu ta và cả Lavender lại thích tôi đến thế. Lavender nói như tia lila và tỏ ra rất sung sướng.

Tôi cũng thấy vui nhưng tự nhiên có một cảm giác hơi lạc lõng trong đám người này. Chúng tôi nghĩ rằng sẽ đi đâu đó ăn uống rồi tới club, Jess cũng xin đi theo và một anh chàng khác của ban nhạc sẽ lái xe về trước. Lại một tá thắc mắc trong đầu muốn hỏi Ryan về việc sao anh chả bao giờ kể cho tôi việc anh đã từng đi làm người mẫu. Chả bao giờ thấy Ryan nói, và cũng chưa biết vì sao anh lại không tiếp tục? Hay là anh vẫn đang tiếp tục mà tôi không biết?

Chưa kịp hỏi câu hỏi này với Lavender thì nàng quay sang hỏi tôi:

"Anh ấy bây giờ không còn là người mẫu nữa đúng không? Cậu có biết không?"

"Không, tớ còn không biết anh ấy đã từng là người mẫu". Tôi nghĩ rằng mình đang hơi hờn dỗi.

Chúng tôi đi tàu điện ngầm sang Manhattan để tìm một quán ăn Mexico theo như đề nghị của Ryan. Hôm nay Ryan không chỉ ăn salad mà cả hamburgers nữa, Jess cũng vậy. Còn tôi chỉ ăn hamburger. Để ý thấy Jess rất quan tâm và hay nhìn Lavender cười nói. Lúc này tôi nhìn Josh kỹ hơn. Nếu nói đây là một người da màu thì anh ta có một ngoại hình cực kỳ OK. Josh không có đôi môi dày và làn da xám xịt, da anh đúng chất da nâu, mái tóc màu vàng vàng xù và đôi mắt nâu đen hai tròng rất đẹp kiểu màu hòa trộn xanh và đen. Dáng người rất rắn rỏi anh ta ở bên cạnh Lavender trông rất đặc biệt và đẹp đôi khác hẳn với những gì tôi tưởng tượng. Cả đôi nói và cười rất nhiều. Josh rất hay hỏi chuyện tôi, rằng tôi ở đâu, đang làm gì, có thích New York không, quen Ryan ra sao, đã đi những đâu, luôn miệng khen tôi dễ thương khiến tôi thấy anh ta thật dễ mến. Ryan hay mỉm cười tự hào nhìn tôi mỗi lần tôi nhận được một lời khen. Còn Jess, cũng chỉ cười và hầu như không nói lời nào, cậu ta thật khó hiểu.

Tôi thì thầm vào tai Ryan và hỏi: "Tại sao anh không kể cho em nghe về mấy vụ anh làm người mẫu?"

"À, chuyện lâu rồi, anh chỉ ở đó có vài tháng và đó chỉ là một công việc bán thời gian ngớ ngẩn ấy mà, chả có gì hay để mà kể". Tôi thấy tung tức, chả lẽ cứ phải là gì đó nice thì mới kể cho tôi nghe sao, nghe chừng công việc thú vị đấy chứ. Tôi chả kể cho anh nghe kể cả đám ba chuyện vớ vẩn tôi làm cộng tác viên cho mấy tờ báo và truyền hình hồi ở Việt Nam đó thôi. Một phần vì quá buồn ngủ và mệt mỏi, một phần vì hờn dỗi với Ryan, mắt tôi cứ phải căng ra để "tiếp chuyện" nên khi họ đang quyết định đi club nào thì tôi đứng dậy xin phép ra về.

"CÁI GÌ?" Lavender kêu lên: "Cậu KHÔNG đi đâu hết, cậu đi với bọn tớ ngày hôm nay, tớ không để cậu đi đâu cô bé!" Ryan nắm tay tôi hỏi: "Em mệt đúng không? Em có OK không? Chắc là muốn về nhà chứ?"

"Vâng, em buồn ngủ quá, em phải đến tiệm nail vào ngày mai mà".

"Cái tiệm nào, của Billy á? Quên đi, để tớ nói anh ấy cho, đi chơi với bọn tớ đi". Lavender xua vội.

Ryan nói rằng nếu tôi mệt thì anh ấy sẽ đưa tôi về.

Tôi thấy hơi ngại vì lâu ngày họ mới gặp nhau, giờ chẳng lẽ Ryan đưa tôi về thì anh cũng sẽ chẳng quay lại, Jess cũng đang có ánh nhìn khó chịu. Thế nên tôi đành đồng ý đi nhưng mà "chỉ một lúc thôi". Lavender nắm tay tôi rất chặt kéo đi như thể sợ tôi chạy thoát. Còn Ryan, anh có vẻ lo lắng vì nghĩ rằng chắc tôi đang mệt mỏi lắm. Anh hôn vào má tôi một cái như an ủi.

Gọi là club nhưng nó giống như pub, nhỏ bé và tối màu. Trong này hơi bí và nhiều mùi khó chịu. Vừa vào Ryan đã nhăn mặt bảo "không khí độc hại quá", đúng là học y có khác, nhìn đâu cũng thấy bệnh tật. Lavender thì đã nhảy nhót theo tiếng nhạc và rú lên lúc lắc. Hôm nay cô ấy vui thật, không giống như hôm nọ buồn chán, nhưng vẻ điên loạn đặc trưng thì vẫn thấy rõ. Lavender cứ định lao ra nhảy thì Josh lại lôi lại làm chúng tôi cứ buồn cười. Lavender còn kéo tôi ra làm tôi giật mình, vì thứ nhất là tôi không biết nhảy, thứ hai là tôi không quen nhảy nhót ở mấy chốn như thế này. Ryan phải "xin phép" mãi Lavender để cô ấy không lôi tôi ra nữa. Jess ngồi lắc lư theo tiếng nhạc và ngắm nhìn Lavender xinh đẹp. Cô ấy đã cởi phăng cái áo choàng ngoài, bên trong là chiếc áo trắng bó và quần bò, nhìn đẹp miễn chê. Josh đã thôi không "ngăn cản" và để cho Lavender tự do, một lúc sau thì anh ta cũng lao ra nhảy cùng.

Quán càng ngày càng đông mặc dù còn khá sớm. Ryan nói rằng anh chỉ đến quán này có một lần, từ cái hồi còn trong câu lạc bộ người mẫu gì gì đó. Tôi hỏi tại sao anh lại quit, Ryan nói rằng anh không có thời gian và quá bận rộn. Anh còn phải lo cả một cửa hàng rượu của gia đình trên upstate, vừa đi học và thực tập, không còn thời gian cho công việc người mẫu ngoài giờ nữa. Ryan nói rằng thực ra nó không quan trọng nên anh cũng chẳng nhớ ra mà kể cho tôi nghe.

Tôi đã rất mệt, nói chuyện lại cứ phải hét, nhạc lại to không khí bí bách nên bắt đầu thấy rất chóng mặt. Trước mắt tôi từng đôi từng đôi nhảy nhót, có rất nhiều các cặp đồng tính ôm nhau sở soạn và lắc lư điên cuồng. Chàng Ryan của tôi bị họ soi cho tới bên. Tôi nhận thấy cả sự ngại ngùng trong mắt của Ryan, có khi anh cũng đang rất mệt và chẳng muốn tới đây. Jess thì đã đi đâu mất. Còn hai chúng tôi, tôi chỉ muốn nói với Ryan rằng chúng ta về đi mà thôi.

Bất ngờ, một người đàn ông tiến tới, tôi vừa nhìn thấy ông ta ôm một chàng trai trẻ nhảy nhót ngay gần đây. Thoáng rùng mình, ông ta nhìn Ryan cười nhăn nhó: "Này cậu bé, lại đây nào lại đây nào", cái giọng "come on, come on" nghe nhựa nhựa khiến tôi hoảng hốt thật sự. Ryan như mây và lắc đầu cười lịch sự. Ông ta vẫy vẫy cái tay rồi chỉ tôi: "Đây là con bồ của cưng à? Gì cơ? Nào nào". Tôi thấy mặt Ryan đỏ lên và pha vẻ tức giận. "Anh làm ơn được không?" Tôi hiểu tình cảnh là, ông ta đang mời Ryan nhảy, thật là lỗ mãng, tôi ngồi lù lù đây mà ông ta dám làm như vậy. Tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, nhất là cái ánh mắt dâm ô trong mắt của người đàn ông tôi nghĩ là đồng tính này. Thường thì tôi rất được mấy người đồng tính yêu quý, đặc biệt là ở tiệm nail, nơi có rất nhiều người lui tới để sơn sửa móng tay. Họ đa phần rất đáng yêu và đặc biệt yêu mến tôi. Nhưng mà đâu cũng thế, người nào cũng có đám bảy loại, lại thô thiển như thế này thì thật là quá lắm. Tôi đang chuẩn bị lên cơn bực mình thì thấy Jess quay trở lại. Cậu ta hiểu ra vấn đề nhanh chóng và kéo gã đàn ông thô bỉ kia đi chỗ khác, như thể cứu nguy cho chúng tôi. Tôi thấy Ryan mặt vẫn đỏ gay gắt, cúi đầu rồi nhìn về phía ly rượu trên bàn lặng thinh một lúc, có lẽ anh đang tức giận hoặc xấu hổ trước mặt tôi. Tôi nghĩ cũng đâu có gì trầm trọng đâu, đâu phải lỗi tại anh. Nhưng tôi bắt đầu thấy ngọt ngọt lịm lịm rồi. Jess quay trở lại, giờ mới thấy cậu ta nhìn tôi nói: "Cậu nên về nhà với Ryan đi, Ryan, đưa cô ấy về đi". Jess hất mặt như ra lệnh. "OK". Ryan bảo tôi đứng dậy sửa soạn về thôi, anh nói anh cũng mệt lắm rồi, Ryan vẫy vẫy về phía cặp đôi Josh và Lavender, một lúc họ mới nhìn thấy chúng tôi. Lavender chạy lại ngay và hỏi han níu kéo, nhưng Jess bảo: "Để họ về đi Lave, chúng ta sẽ có dịp khác mà". Tôi thấy Jess còn kiên quyết hơn cả Ryan và tôi thật đáng ngạc nhiên. Nhưng cũng vì thế mà Lavender chịu cho chúng tôi về, cô ấy ra hiệu phone ý rằng sẽ gọi điện cho cô ấy sau nhé.

Ra khỏi club tôi thấy nhẹ cả người và trong lành hẳn, có lẽ tôi không thích sự ồn ào kiểu như vậy, cũng là lần đầu tiên tới mấy chỗ ăn chơi đó nên chưa quen. Lúc này để ý phone mới biết có mấy cái missed calls liền, mấy lần của Billy và mấy lần của... Ronie. Tôi gọi cho Billy xem có chuyện gì. Anh hỏi tôi rằng có phải tôi và Lavender đang ở cùng nhau hay không? Tôi nói Lavender đang ở trong club. Billy hỏi club ở đâu và xin địa chỉ, tôi đọc cho anh địa chỉ. Billy nói rằng tôi đừng đi theo Lavender như thế nữa và nên về nhà đi. Tôi nói mình đang về nhà rồi.

Ryan hỏi tôi có sợ không lúc gã đàn ông kia định giờ trò sàm sỡ anh ngay trước mặt tôi. Tôi nói cũng hơi chồn chồn nhưng tôi tin rằng hắn chẳng làm gì được chúng tôi. Rồi bất ngờ cả hai cùng phá lên cười vì sự việc cũng có gì đâu, và vì nó... buồn cười thật, tự nhiên thấy nhẹ nhõm cả người.

Ronie lại gọi điện. Tôi cảm thấy bị làm phiền và chợt nảy ra ý định, đưa máy cho Ryan nghe. Ryan ngạc nhiên khi tôi đưa máy. Tôi nói, anh nghe hộ đi, "anh ta cứ theo đuổi em, em mệt mỏi rồi". Ryan lại nhún mày đầy vẻ khó chịu và anh nhắc máy nghe ngay. " Vâng, anh là ai? " Ryan hỏi qua điện thoại, giọng lạnh tanh!

Một câu chuyện tình yêu ngoài lề nhé!

"Cô ấy không thích anh gọi điện nữa, anh có thể làm hơn ngừng làm phiền cô ấy được không?" Đây là những gì cuối cùng tôi nghe thấy trước khi Ryan đập máy. Cuộc hội thoại diễn ra ngắn hơn so với tôi tưởng.

Tôi có thể đoán ra phản ứng của Ronie, có thể là: "Xin lỗi, OK". Tôi cũng thấy hơi buồn và tiếc một điều gì đó khi có hành động như vậy, nhưng mà... tôi phải làm thế.

Ryan của tôi vẫn không được vui cho lắm, không hiểu vì sao anh lại phải xúc động đến vậy.

"Anh chàng này là ai. Làm sao mà quen anh ta?"

"Đây là bạn trai của cái con bé làm cùng với em ở spa".

"Bạn TRAI CỦA CÔ TA. Làm sao mà anh ta biết được số của em?"

"Anh ta xem trộm số từ máy của con bé đó, xấu tính nhì?"

"Em có hay nói chuyện với anh ta nhiều không?"

"Không, không nhiều".

Tôi nói dối, vì tôi thấy Ryan không được vui. Có lẽ anh đang ghen đấy, nhưng như thế lại làm tôi vui.

Chúng tôi đã quá ít cơ hội để được ghen tuông nhau, ngoại trừ tôi ghen Garbriel, còn anh chưa bao giờ ghen với tôi cả. Thế rồi bất ngờ, anh lại hỏi: "Billy là anh chủ của em hả? Anh ta OK chứ?" Tôi ngạc nhiên, sao tự nhiên anh lại hỏi về Billy nữa nhì? Cũng có đôi lúc tôi kể cho Ryan nghe về những chuyện kỳ lạ tôi cảm nhận ở Billy, mối quan hệ của anh ta và gia đình Lavender, nhưng tự nhiên lại hỏi "anh ta OK chứ?", cứ thấy là lạ sao vậy.

"Anh gặp anh ta được không?" "Ai cơ, Billy?" "Ừ, anh muốn gặp anh ta". "Tại sao?" Ryan vuốt mặt thờ dài, rồi không trả lời, anh quay sang ôm tôi rồi khom người xuống ngả đầu lên vai tôi, không quên tặng tôi một nụ hôn lên má. Chúng tôi đã trên tàu điện ngầm để trở về đảo. Không thấy nói gì nữa, Ryan là vậy, tôi biết anh đang mệt mỏi và suy nghĩ, đôi lúc cũng thật là khó hiểu. Nhưng khi anh lặng yên tôi sẽ để cho anh lặng yên!

Trở về, chúng tôi quyết định đi dọc đảo để trở về nhà chứ không bắt xe bus đỏ. Tôi hơi lạnh, vì chiếc áo len rách không mặc được nữa đã bỏ lại. Ryan cởi chiếc khăn quàng cổ to của anh rồi quấn quanh tôi, ấm áp một cách lạ kỳ. Tôi cũng lo anh bị lạnh nhưng anh bảo sức khỏe của tôi quan trọng hơn.

Trở về nhà, check mail. Tôi nhận được một cái mail bất ngờ từ một người bạn cách đây đã khá lâu. Đó là một người bạn trai. Kể sơ qua cho mọi người về mối quan hệ của chúng tôi nhé.

Anh ấy tên là N. (xin giấu tên nhé!). N. là con một của một người bạn của bố tôi, học violon từ nhỏ, rất tài năng. Bố anh và bố tôi là hai người bạn khá thân nhau từ lâu rồi. Nhưng mãi đến năm học lớp 11, lần đầu tiên tôi mới được gặp N. khi anh ấy chở bố đến chơi với bố tôi. N. lúc này đã vào đại học (anh hơn tôi ba tuổi). Tôi nhớ đó là một chàng trai khá mảnh khảnh, hay đồ lụng mặt khi cười rất dễ thương, khuôn mặt dê coi, nhưng nhìn anh trông cứ... mong manh sao vậy. Lúc đó, tôi nhảy từ trên gác xuống nhà và chuẩn bị vác xe đi chơi, chào hỏi toé toét dù cũng chẳng cần biết đấy là ai. Tôi có liếc qua anh, thấy anh này cũng dễ thương. Bố anh có nói vài câu gán ghép hai đứa khiến mặt N. cứ đồ lụng lên, rồi hình như anh ấy có nhìn theo tôi cho đến tận lúc tôi dắt xe ra khỏi cổng.

Thế rồi chúng tôi gặp lần thứ hai khi tôi được đi xem buổi biểu diễn nhỏ từ thiện của anh, cho Hội chữ thập đỏ. Nhưng mà tôi rất ngạc nhiên vì một chàng trai trông hiền lành "mảnh khảnh" như vậy mà lại chơi đàn say mê và ngọt ngào tới như thế. Tôi thật sự xúc động, nhưng đó là tình cảm của sự ngưỡng mộ và không có gì xa hơn. Tự nhiên thấy anh ấy năng đưa... bố anh ấy tới nhà chơi với bố tôi hơn, thỉnh thoảng lân la hỏi mấy bức tranh trong nhà có phải do tôi vẽ hay không? Tôi đang làm gì? Sao không xuống chơi?

Một lần chúng tôi đã nói chuyện thực sự với nhau. Tôi nói về hội họa, về âm nhạc, đủ thứ trên trời dưới biển mà tôi biết, không quên bày tỏ sự hâm mộ của mình tới tiếng đàn của anh. Tôi chỉ thấy anh ấy nhìn tôi suốt, thỉnh thoảng lại gật gù, hoặc mặt lại đỏ. Mà tôi thì sợ không gian chết nên càng nói lắm, nói cho tới khi mệt rũ.

Có một lần, anh ấy sang nhà tôi và muốn nói chở tôi đi xem triển lãm của một họa sĩ mà tôi không nhớ tên, gần trên Tràng Tiền thì phải. Tôi hơi bất ngờ, lần đầu tiên tôi được một anh chàng nào đó đèo đây, cũng pha chút hồi hộp. Tôi nhớ ngồi sau xe N. mà cảm giác lạ lắm, cứ ngái ngái và sờ sờ. Thế rồi lúc về, lại rủ tôi đi ăn kem, trời thì xám xịt sắp mưa, nhưng mà tôi đồng ý, vì tôi... rất thích kem. Đang ăn thì trời đổ mưa thật, chúng tôi trú đại vào một cái chỗ cũng không được... kín cho lắm gần đó.

Tôi bảo mưa thế này mà được nghe đàn thì tuyệt nhỉ. Anh ấy bảo "Chờ nhé, không đi đâu nhé", rồi lao ra lấy xe đi đâu mất hút, đợi đầu trần trong mưa luôn. Tôi vẫn còn đang thắc mắc anh này đi đâu thì anh ấy đã lại quay trở lại. Thì ra N. vừa về nhà... lấy đàn, không quên đã mặc theo áo mưa dù cái đầu ướt rượt. Và thế là anh ấy ngồi kéo đàn cho tôi nghe trong tiếng mưa, mặc kệ sự tò mò và lắng nghe của những người xung quanh. Vì thế mà tôi chả bao giờ quên được con người này.

Chúng tôi cứ nhẹ nhàng như thế thôi. Tôi biết là anh ấy thích tôi lắm, nhưng chẳng hiểu sao, tôi cứ lần tránh dù anh rất đáng yêu và ấn tượng. Đến giờ tôi vẫn chưa hiểu tại sao, có lẽ do tôi... trẻ quá. chưa đủ bản lĩnh để yêu (đấy là tôi nhé!).

Tôi vào đại học năm thứ nhất thì N. sang Nga học, anh học nâng cao cả về âm nhạc. Có lẽ đây là lúc khó khăn với anh, vì đó là quyết định của gia đình và suất học bổng rất nhiều tiền mà anh có được. Nhưng mà anh lưu luyện Hà Nội lắm, và anh có vẻ rất sợ phải xa tôi, cho dù tôi và anh chả đi đến đâu cả, một cái nắm tay chúng tôi cũng chưa bao giờ có.

Nếu có ai đó đã từng đọc một bài viết của tôi có tên là sẽ biết câu chuyện của tôi về một họa sĩ già vẽ tặng chân dung tôi ngồi dưới ánh mắt trời, một bức tranh rất đẹp của một họa sĩ lịch sử. Tôi yêu quý bức tranh ấy vô cùng, và N. cũng đặc biệt thích nó. Anh ngờ ý muốn xin tôi bức tranh nhưng tôi kiên quyết không đồng ý. Đối với tôi không chỉ bức tranh đó đẹp mà nó còn là một kỉ niệm rất đáng quý, không thể cho ai hết. Thế rồi, một ngày, tôi không có nhà, đó là ngày trước khi anh bay sang Nga.

Anh ấy đến nhà tôi, chẳng hiểu nói gì với bà tôi mà bà ngoại tôi đồng ý cho anh ấy tháo bức tranh cầm về. Lúc về nhà, tôi chết lặng khi biết nó đã bị "thủ" mất. Tức tót, tôi mò sang nhà anh, đứng "biểu tình" đòi bằng được. Bố mẹ kêu anh ấy không có nhà, tôi bảo các bác tìm cho cháu bức tranh nhưng họ bảo không tìm thấy. Tôi cứ đứng khóc nức nở ở đó và tức giận anh tới tím tái. Và thế là anh ấy đã đi, mang theo cả kỉ niệm yêu quý của tôi đi sang trời Tây. Tôi thù anh ấy từ đấy và không bao giờ thêm liên lạc lại. Anh ấy có viết cho tôi một lá thư rất dài, rất rất dài, và là lá thư duy nhất gửi cho tôi từ ngày ấy, có lẽ do mới sang và trong tâm trạng bất ổn nên mới dài như vậy N. nói rằng anh ấy đã quá tiếc nuối khi không dám gửi cho tôi một lời tỏ tình. Tôi là một người đặc biệt trong trái tim anh ấy, và vì tôi vô tư và trẻ con quá, anh ấy không nỡ làm gì "văn đục" hết. Anh ấy có thể làm nhiều điều hơn nữa để có được tôi nhưng mà rồi lại không dám, anh ấy thêm được ngồi nghe tôi nói huyền thuyên. Và rằng lúc tôi đến đòi bức tranh, anh ấy đang trốn trong phòng, tôi khóc anh ấy cũng khóc...

14/2 và ngày sinh nhật, bao giờ tôi cũng nhận được hai cái thiệp của anh, chỉ vền vền duy nhất hai chữ "Miss you!" Thật tiếc tôi chưa từng trả lời anh điều gì, và bây giờ tôi vẫn đều đều nhận được hai cái thiệp ấy mỗi năm.

Năm đó tôi sang New York nên không nhận được thiệp. Anh viết email cho tôi, nói rằng mình sẽ sang New York chơi. Anh biết tôi ở bên này, và email là do anh hỏi dò bạn tôi mà ra. Anh sẽ sang đó khoảng một tuần. Đã lâu lắm rồi, anh muốn được gặp tôi một lần, "Hy vọng em cho anh cơ hội chứ?" Lúc này tình thân tôi cũng thoải mái, không còn thù hằn lâu nữa, và đã coi anh như một người bạn bình thường. Thực sự trong thâm tâm tôi vẫn muốn liên lạc lại với anh. Tôi viết cho anh địa chỉ và số điện thoại của mình. Khoảng giữa tuần sau anh sẽ sang đây, tôi cũng hồi hộp muốn gặp lại giờ xem anh đã ra sao.

Khuya, tôi mệt mà vẫn chưa ngủ được. Đã bắt đầu suy nghĩ cho tới cái ngày tôi sẽ phải quay trở lại Việt Nam và xa những con người tôi mới gắn bó nơi đây, đặc biệt là Ryan. Có phải là sai lầm khi tìm ra anh hay không nhỉ? Lúc đó tôi sẽ buồn tới thế nào đây? Nhưng tôi vẫn tự nói với bản thân mình rằng, "hãy quan trọng hiện tại hơn tương lai" đó thôi. Let it be, cái gì đến sẽ đến, tận hưởng những gì mình có đi đã.

Hôm sau, đi làm, tôi gặp lại Billy. Ngạc nhiên vì hai ba ngày không gặp trông anh ấy khác quá, còn chả cạo râu nữa, phờ phạc. Tôi hỏi anh bằng tiếng Anh:

"Trông anh mệt mỏi quá Billy ạ? Có chuyện gì thế?".

Billy nhìn tôi dờ dẫm: "Anh sẽ giới thiệu em sang tiệm nail mới nhé. Em về được rồi, em nên chuyển đi chỗ khác nhiều khách hơn nhé?".

Ôi anh ấy đang hờn dỗi gì tôi chẳng? Tôi nhú mày tỏ vẻ không hiểu.

"Em nên đi đi, đừng ở đây". Rồi anh ấy kêu lên:

"Ôi mệt mỏi quá!".

Thoáng có khoảng lặng, tôi thấy sốc và ngạc nhiên.

"Nói đi Billy, có chuyện mà, chuyện gì vậy?".

Nói là làm. Billy nhắc máy và gọi điện cho người bạn nào đó ở tiệm nail ở bên Queens. hỏi han xem cô ta có thể nhận được "một người bạn" của Billy xuống dưới đó làm việc hay không? "Con nhỏ nói giọng Hà Nội đấy, dễ thương lắm". Tôi nghe thấy Billy chêm câu đó vào nên mỉm cười, anh ấy nhìn tôi và cũng cười theo. Nhưng tôi thấy hơi buồn buồn.

Dập máy, Billy nói rằng tôi có thể ở đây hết tuần này nếu muốn, rồi anh ta sẽ dẫn tôi xuống một tiệm nail rất đẹp và chuyên dành cho người da trắng bên Queens, sẽ dễ chịu hơn bên này rất nhiều. "Đáng nhẽ khi em lên tay rồi anh phải cho em đi sớm, nhưng anh cứ muốn giữ em lại ở đây". Tôi nói chung chẳng biết nói gì, cảm giác lẫn lộn. Tôi đã rất muốn đi khỏi chỗ này vì nghĩ rằng nó ngọt ngào. Nhưng khi chuyện đó sắp xảy ra thì tự nhiên tôi lại thấy buồn, Billy dù sao cũng là một người tốt.

"Hôm qua anh đưa Lavender về nhà đấy. Anh đau đầu quá rồi, em đừng theo Lavender đến những nơi như vậy nữa được không? Em có thể chơi với nhỏ, nói chuyện với nhỏ, nhưng đừng đi theo nhỏ? Được không?".

"Có sao đâu ạ, đi club thôi mà. Em thấy thanh niên bên này vẫn đi mà, có sao đâu, sao như có chuyện gì nghiêm trọng vậy?".

"Trời, thôi, mà em gặp bạn trai của Lavender rồi chứ? Cậu ta thế nào?"

"À dễ thương ra phết, chỉ là..."

Tôi ngáp ngừng, vì tôi nghĩ Billy phải biết chuyện bà Mei không chấp nhận chuyện tình yêu này, biết đâu Billy cũng giúp cho bà ấy quản lý Lavender và ghét Josh thì sao. Hơn nữa, hình như chuyện họ gặp nhau là phạm luật gì đó.

"Thằng nhỏ đó cũng tốt, nhưng mà vì nó mà Lavender bây giờ ra nông nổi thế này đây".

"Lavender bị mẹ cấm đoán ạ, anh nghĩ thế nào?".

"Bị cấm, đúng rồi, bị cấm, nhưng con nhỏ vì thế mà làm việc tồi tệ, anh không biết làm sao để giúp họ được nữa. Bà ấy cũng thật là quá đáng, bà ấy đang hại cả con gái mình. Á, anh xin lỗi em, xin lỗi vì giới thiệu nhỏ với em".

Tôi thấy lạnh toát người vì lời xin lỗi này. Sao lại thế nhỉ? Tôi phải cảm ơn Billy đã giới thiệu cho tôi một cô bạn rất xinh đẹp và đáng yêu chứ? Mà chẳng phải anh ấy đã rất muốn chúng tôi làm bạn đó sao?

"Sao anh lại xin lỗi, em chẳng thích thế, em quý bạn ấy lắm, mà có chuyện gì trầm trọng đâu. Em chẳng hiểu ra sao nữa, sao anh lạ thế?".

Tôi bắt đầu phản ứng thật sự. Tôi mệt mỏi bởi những hành động kỳ lạ của cả Billy và nhà Mei, nhất là cái kiểu họ vừa khinh thường vừa dè dặt với tôi. Họ có thể có những bí mật riêng, sự kiêu hãnh riêng, nhưng tôi cũng có những tự ái riêng của mình.

Billy ngược mắt. "Thứ tư em đồng ý đi ăn với anh chứ?"

"Vâng". Lần này thì tôi đồng ý, không từ chối nữa. Có cả tá chuyện để nói đây.

Gần trưa, tôi đi ra ngoài gọi điện cho Lavender hỏi thăm tình hình nhưng không liên lạc được. Tôi gọi điện cho Hạnh. Hôm nay tôi lại muốn sang nhà Hạnh chơi, vì vừa có một đồng chuyện xảy ra có thể "buôn" được, cũng thấy cần có chỗ giải tỏa nữa. Hạnh "thế à thế à" liên tục, cô nàng thích buôn chuyện nên nghe tôi "quảng cáo". dăm ba câu là xem chừng sáng rực mắt. Tôi muốn kể cho bạn ấy nghe về chuyện tôi bị chó đuổi và ông em trai Jess đẹp trai của Ryan nữa. Chợt nhớ ra Hạnh chưa được gặp Ryan.

Billy hôm đấy có điện thoại liên tục, giọng căng thẳng, nói bằng tiếng Quảng, đích thị là với gia đình bà Mei. Tôi chẳng biết ngày mai có nên tiếp tục tới spa nữa hay không, ngại thật, có thể bà Mei biết chuyện chúng tôi tới club ngày hôm qua thì sao.

Bốn giờ chiều, quá buồn ngủ, chả hiểu sao cả ngày tôi cứ chỉ nghĩ về Lavender như bị ám ảnh vậy, như kẻ... tương tự vậy. Lúc đó có một con bé rất dễ thương người Hispanic vào tiệm wax lông mày, lúc tôi wax cho nó lỡ tay làm tuột cái khuyên trên mũi nó ra, điều này lại càng làm tôi nhớ... Lavender. Rồi một

ý nghĩ táo bạo nảy ra, tôi muốn được đi xỏ khuyên mũi giống cô bé này. Tôi hỏi con bé xỏ ở đâu? Nó bảo tới mấy phố downtown nơi bán đủ thứ hình xăm. Họ có dịch vụ xăm và xỏ các loại khuyên, họ làm rất vệ sinh và đảm bảo. Thế là tôi nung nấu cái ý định đi xỏ ấy trong đầu, bất kể bố mẹ có chấp nhận hay không và trông sẽ như thế nào. Lavender chắc sẽ rất ngạc nhiên khi tôi có một cái khuyên mũi.

Năm giờ tôi lên tàu sang nhà Hạnh, báo bố mẹ hôm nay tôi ăn cơm với Hạnh, và tự nhủ rút kinh nghiệm sẽ về sớm không như lần trước. Nhà Hạnh hôm nay còn có thêm vài người bạn nên chúng tôi chỉ nấu ăn cho nhau mà thôi, thi thoảng đi qua lại nhấm nháy câu chuyện với nhau chứ không buồn được thoải mái. Tôi có nói ý định sẽ đi xỏ khuyên mũi, Hạnh bảo muốn đi. Tôi nói hôm sau tôi xuống spa ở China Town, gần chỗ xỏ khuyên, bảo chiều Hạnh sang đi cùng tôi nhé bán ấy tí mắt đồng ý.

Tôi về trước 11 giờ, gọi điện cho Ryan và buồn tới 12 giờ, chợt nhớ ra cần phải hoàn thành bức tranh vẽ ngọn hải đăng, vì anh lại nhắc tới ước mơ được đi biển giống bố. "Hy vọng một ngày nào đó anh sẽ căng buồm tới Việt Nam để gặp em". Tôi nói xong câu đó thì nước mắt ứa ra, vì tôi hiểu rằng, tôi sẽ phải xa anh một ngày không lâu nữa mà thôi. Tôi không muốn làm anh buồn, tôi biết anh có nhiều chuyện phải lo lắng rồi. "Cho dù anh ở nơi đâu thì em cũng sẽ ở đó". Câu nói ấy, đã làm cho tôi có một giấc mơ đêm mộng mị, bắt đầu biết buồn và lo lắng cho tình yêu của mình thật rồi...

Thứ ba...

Tôi vẫn xuống spa. Tôi có cảm giác rằng tôi cũng sắp phải rời khỏi cả chôn này nữa. Chẳng có Mei, chẳng có Sheryl, hôm nay là một người đàn ông người Hoa đứng cửa hàng thay. Ông ta có có ngó qua tôi một chút rồi làm công việc quản lý bình thường, cũng chẳng hỏi han xem tôi thế nào. Tôi cũng thấy thế là may. Cô gái người Việt hôm nay cũng nghỉ làm. Tự nhiên lại thấy nhẹ tênh, nghĩ thấy vui vui vì chiều nay sẽ hẹn Hạnh đi xỏ khuyên mũi. Không hiểu rồi về sẽ ăn nói với bố mẹ thế nào. Thế nào thì thế nào, tính sau.

Chiều, bước chân ra khỏi cửa, Ronie xuất hiện lù lù ở gần đó làm tôi giật bắn cả người. Đích thị anh ta tới đây vì tôi vì Helen nghỉ mà, anh ta biết thừa chứ. Tôi đành đứng tiếp chuyện trong lúc chờ Hạnh tới. Anh ta hỏi hôm nọ là bạn trai tôi sao, sao lại nghe máy của tôi. Tôi bảo thì có làm sao, bạn trai tôi thì phải được quyền nghe máy của tôi. Cũng hơi bức mình nhưng hôm nay tôi gặp Ronie lại thấy anh này đáng thương và cô đơn sao vậy. Tôi không to tiếng nữa.

Hạnh tới, bạn ấy ngạc nhiên khi thấy Ronie:

"Ryan đây à?" À không, đây là Ronie, nhớ không?"

"Ronie, đây là Hạnh, bạn thân của em".

"Hai người đi đâu vậy?"

Hạnh nhanh nhẩu: "Đi xỏ khuyên mũi, anh biết chỗ nào không?"

"À ăn chơi dữ ha, biết biết, ngay ở China Town nì, đi cùng anh nhé?"

Tôi thoáng lưỡng lự, nhưng thôi OK, có thể anh ta biết chỗ nào đó đảm bảo. Thế là ba chúng tôi đi xỏ khuyên mũi.

Đó là một chỗ ở chợ Tàu thật nhưng là trụ sở của Mỹ trắng. Chỗ này chuyên dành cho xăm trổ và xỏ các loại khuyên, trông cũng sạch sẽ và vệ sinh, khá chuyên nghiệp là khác. Dù các hình xăm to nhỏ treo làm mẫu, có hình xăm lớn để xăm trên lưng đáng giá tới vài ngàn đô. Tôi hơi chột, không biết xỏ cái khuyên mũi bao nhiêu tiền nữa.

Chờ một lúc, có một anh chàng với đủ thứ khuyên trên tai trên trán, mũi, lưỡi, người cũng xăm kín ra loe toét chào khiến tôi cứ trợn ngược cả mắt như nhìn thấy hình nhân lạ. Anh ta mặc áo bác sĩ trắng hoàng, dẫn tôi vào một căn phòng nhỏ sáng choang, bảo tôi ngồi lên ghế và lôi ra một đồng dụng cụ loáng xoáng. Tôi cũng hơi chột nhưng khá thích thú. Lần lượt, sát thương, anh chàng dùng một đôi gang tay tổ bố. Rồi đến công đoạn hai, công đoạn xỏ, anh ta bảo sẽ không dùng thuốc tê mà cầm trực tiếp vào mũi của tôi, lại một đôi gang tay khác. "OK, bây giờ tôi làm đây, tôi sẽ không làm cho cô bị bất ngờ đâu, OK OK". Vừa nói anh ta vừa dùng một cái khoan nhỏ cầm thẳng vào mũi tôi không thuốc tê khiến tôi điếng cả người, nhưng rồi diễn ra rất nhanh. Công đoạn sau, sát trùng, lại một đôi gang tay nữa. Quả thật quá vệ sinh và chuyên nghiệp. Tôi hài lòng khi đã nhìn thấy một cái khuyên mũi nhỏ ở trên mũi, không sưng và không chảy máu. Định thật. Tôi đeo khuyên mũi từ lúc đó, và cũng là đặc điểm đặc trưng của tôi từ ngày hôm

đấy. Cái mặt tôi trông đã lạ nó lại càng lạ. Mọi người ở đó trầm trồ khen tôi có khuyên mũi hợp. Tôi thấy rất vui, và thấy mình dũng cảm nữa. Cầm xuyên qua mũi không thuốc tê, mà mũi thì đâu có giống lỗ tai. Ronie đòi dẫn chúng tôi đi ăn ở chợ Tàu nhưng tôi từ chối. Tôi cảm ơn vì đã dẫn tôi đi xỏ khuyên mũi nhưng tôi muốn đi riêng với Hạnh "có việc". Ronie thoáng buồn bã rồi tạm biệt chúng tôi.

Ronie đi, thì Ryan gọi điện. Tôi hồi hộp thông báo cho anh biết tôi đã "nose piercing" khiến Ryan ngạc nhiên vô cùng. Tôi chợt nhớ ra hôm qua đã không nói cho anh biết ý định này. Ryan hỏi tới tấp là tôi làm ở đâu, có an toàn không? Tại sao không nói cho anh biết để đi cùng? Tôi nói rằng đã OK rồi, anh nói tối anh sẽ đến gặp tôi ngay xem thế nào.

"Hey..." Rồi anh ngập ngừng. "Anh gặp Billy được không?"

Tôi thở dài, thôi được rồi. Ngày mai, tôi sẽ để cho Billy và Ryan gặp nhau. Ngày mai!

Tôi và Hạnh đi ăn lung tung một tí rồi còn định đi xem phim. Nhưng vì lo rằng có thể Ryan sẽ tới xem xét "vết thương" của tôi, nên hai đứa quyết định về. Tôi rất tự tin và thấy vui vì cái khuyên mũi mới của mình, mặc dù cũng thấy hơi đau đau một chút vì gió lạnh. Chắc phải kiếm một cái băng aid để băng qua, kéo về nhà bố mẹ nhìn thấy thì chưa nghĩ ra lý do...

Thế mà tối đấy Ryan của tôi không đến, buồn xo. Dù sao tôi cũng biết anh rất bận và mệt. Bố mẹ cũng chưa phát hiện ra cái khuyên mũi.

Tôi cũng suy nghĩ xem, liệu cho Billy và Ryan gặp nhau có hợp lý hay không? Tôi vừa muốn gặp riêng Billy để hỏi đủ thứ chuyện mà nếu có thêm Ryan sẽ bị hạn chế, vừa muốn chiều Ryan cho hai người được gặp nhau sớm, thật khó nghĩ. Tôi gác mọi suy nghĩ sang một bên. Có lẽ phải nghỉ một ngày để vẽ bức tranh ngọn hải đăng mà thôi, tôi hy vọng Ryan sẽ thích và bất ngờ, dạo này anh mệt mỏi quá.

Đều thật, Ronie lại gọi điện. Hỏi han xem cái khuyên mũi của tôi có làm tôi đau hay không, tôi đã về nhà chưa? Nửa tức nửa thấy tội nghiệp, có lẽ anh ta là một kẻ quá cô đơn cần người nói chuyện, vậy Helen đâu nhỉ? Ronie chẳng trả lời, "Anh gọi điện hỏi han em thôi, thế thôi". Tôi nói rằng chắc tôi sẽ rời tiệm nail hiện tại đi chỗ khác, Ronie lập tức sốt sắng đề xuất lại cái ý tưởng tới chỗ anh ta làm. Anh ta nói chỗ đó rất đông khách, đặc biệt nếu wax lông mày và vẽ móng đẹp thì kiếm tiền tốt.

Tôi lại suy nghĩ, nhưng tôi muốn xem cái chỗ Billy giới thiệu nó như thế nào đã. Đang lên tay rồi, tôi muốn mình sẽ kiếm ra tiền để còn đi du lịch, thêm đi chơi kinh khủng. Thậm chí có thể đi thuyền chỗ nào cùng Ryan trước khi về Việt Nam thì sao...

Tôi dậy muộn quá, tới tiệm của Billy cũng gần trưa. Anh chủ ngó tôi mỉm cười. Chợt nghĩ sau này tôi sang tiệm khác, chẳng biết có được người nào thông cảm cho cái tính thất thường và thích đi chơi như tôi hay không? Dù sao tôi cũng đã thấy Billy bắt đầu thân quen. Anh ta rất tốt và quan tâm tới tôi, chắc gì đã là thích tôi, có thể mẫu người này là luôn quan tâm người khác như thế...

Tôi hỏi, bọn mình sẽ đi ăn tối nhé, bạn trai của em muốn được gặp anh. Tôi thấy sự ngạc nhiên rõ ràng trên khuôn mặt của Billy. Anh ấy bất ngờ vì tôi tự nhiên muốn giới thiệu bạn trai? Muốn gặp riêng tôi cơ? Hay là vì nghĩ rằng tôi đang lo sợ anh ta sàm sỡ nên rủ bạn trai đi cùng?

"OK, được thôi, anh cũng tò mò muốn biết cậu ta trông thế nào lắm rồi". Cô làm nail cùng tiệm quay sang hỏi tôi: "Nghe đồn bộ của nhỏ KinKin này đẹp trai dữ ha?".

"Ừa, cô nghe hồi nào vậy?".

"Ui da, ai mà không biết chứ". Cô ấy nở một nụ cười nham hiểm. Tôi liếc nhìn Billy, đích thị là anh này buồn rồi. Billy gặp bạn trai của tôi bao giờ mà biết anh ấy đẹp trai nhỉ? Ah... Lavender...

Chiều nay thì tôi không phải đi subway nữa. Billy sẽ chờ tôi ra chợ Tàu ăn cái quán ăn quen thuộc. Tôi hẹn Ryan về sớm sẽ đứng chờ ở đó.

Ngồi trên xe của Billy, tôi bắt đầu thấy cảm giác muốn hỏi và nói. Chúng tôi vẫn có thể nói tiếng Việt với nhau trước mặt Ryan nhưng như thế thì quá bất lịch sự, lúc này vẫn là hay nhất.

"Lavender hôm nọ ra sao ạ? Có chuyện gì vậy "

"À con nhỏ..." Billy ngập ngừng nói nhỏ, rồi quẹo tay lái, nghe chừng anh cứ buồn buồn.

"Lavender đáng yêu lắm, dù là bà Mei không thích bọn em chơi với nhau, nhưng bọn em khá hợp nhau, gặp nhau không được nhiều nhưng cũng có kỉ niệm. Một cô gái mạnh mẽ nhưng có phần hơi kém may mắn".

"À, Mei là một chuyện thôi, nhưng có lẽ em không nên chơi với nhỏ thật. Lẽ ra anh không nên cãi lời bà ấy chứ, bà Mei cũng có ý tốt thôi mà. Dù sao đám ba cái chuyện tình yêu, bà ấy cũng sai rồi, thời buổi này bên nước Mỹ hiện đại còn bày trò cảm đoán, có lẽ giờ hỏi hặn cũng muộn rồi đấy"

"Oai, sao thế?".

Billy khịt khịt mũi.

"Cái gia đình này có quá nhiều nặng nợ với anh rồi, anh bỏ họ đi khó quá.

"Anh chơi thân với họ lắm đúng không?" Tôi hỏi vờ ngây thơ và dò hỏi.

"Em muốn biết một bí mật không?"

Mắt liếc nhìn đường phố, nín một hơi, Billy nói:

"Mei là mối tình đầu của ba anh đó, Hồi đó ông ấy lãng nhăng, bà cũng đẹp, nhưng dăm ba bữa bỏ nhau. Giờ chắc bà vẫn nhớ ông ấy, sau này Mei có cưới người khác nhưng cũng chỉ nghĩ tới ba anh thôi".

"Ồi vậy cơ à? Tôi nghe như chuyện trên phim vậy.

"Nhưng hai nhà vẫn giao du với nhau à?"

"À, vâng, sau này anh có sang Hong Kong một thời gian với ba, vẫn thấy bà ấy lui tới".

"Ba anh ở Hong Kong à? Em tưởng nhà anh ở Sài Gòn?"

"Mẹ anh và anh ở Sài Gòn, ba anh làm ăn bên Hong Kong".

"Sao lại là mối tình đầu, trước cả khi cưới mẹ anh?"

"Thấy ba kể vậy, họ quen nhau thế nào sao biết".

"Thảo nào bà ấy quý anh thế". Tôi lại dò hỏi thêm câu nữa.

"Bà ấy đang trút nhớ nhưng ba anh lên anh đây". Tôi không biết câu nói này có ý đùa hay thật nữa, nhưng không dám hỏi xa hơn. Nhưng quả là một khám phá thú vị, tôi đã hiểu ra được phần nào mối quan hệ thân thiết của họ. Cả Sheryl nữa, rõ ràng cô ấy cũng đang mê một Billy, đúng là "cha truyền con nối".

"Anh tò mò về bạn trai của em lắm đó nha. Nghe Lavender nói lại, cậu đó cũng là người mẫu gì đó hả, đẹp trai có tiếng ở đất New York này nữa cơ".

"Ồi trời, gì tới mức thế, đẹp trai thì có nhưng gì tới mức thế đâu". Tôi cười xua đi. "Lavender toàn nói quá bạn ấy mới là đẹp có tiếng ấy".

"À nhỏ có tiếng thật, xinh thật, nhưng mới nhỏ vậy mà khổ quá". (Ghét cái kiểu than vãn của Billy, biết Lavender khổ, nhưng chắc còn vượt xa những gì tôi biết, sao chả nói thêm như vậy nhỉ?).

Xe dừng, tôi gọi Ryan, anh bảo 5 phút nữa tới.

Billy đi gửi xe. Tôi hồi hộp cho tới khi hai người gặp nhau. Chờ một lúc, Ryan đang đi tới, tôi thấy Billy nhìn chằm chằm rồi như tỉnh ra, à lên, gật gù: "Đúng rồi, đúng rồi, đẹp trai dữ ha. Trời đúng là bồ của Kinkin có khác".

Ryan đi tới, tôi giới thiệu hai người với nhau. Billy thấp hơn Ryan khá khá, anh nhú mày mỉm cười. Thế là thỏa mãn nhé Ryan, được gặp Billy. Vào quán ăn, qua màn chào hỏi. Tôi nhắc Billy đừng nói gì nhiều về chuyện rắc rối với bà Mei và chuyện có thể tôi sẽ chuyển tiệm nail theo yêu cầu của Billy. Anh ấy nói yên tâm. Ryan hôm nay hơi khác, anh ấy hay cười hơn, lúc lại bụm một phát đăm chiêu, mỗi lần cười làm tôi lại nhớ ra cái khuôn mặt của... Jess.

"Billy, anh nghĩ sao về bạn gái của tôi?" Ryan hỏi một câu... lãng xẹt, khiến tôi hơi khó xử.

"Tôi nghĩ hai người đúng là một cặp hoàn hảo, cô bé này thì đẹp và thông minh. Tôi chỉ hy vọng những điều tốt đẹp nhất cho cả hai". Billy trả lời một cách đầy ngoại giao.

"Cảm ơn anh, nhưng cho tôi một lời bình luận thành thật, tôi không xứng đáng với cô ấy đúng không?"

Sao những câu hỏi hôm nay của Ryan lạ kỳ lạ đến thế, không cả có ý đùa cợt và cũng không phải là kiểu nói chuyện thường ngày của Ryan. Tôi cứ nhú mày rồi lay tay anh liên tục theo kiểu "sao lại hỏi những câu như thế".

"Tôi nghĩ rằng cậu thật sự tin tưởng tôi đúng không Ryan? Cậu không tự tin khi được ở bên cạnh cô gái này hay sao? Tại sao không? Chỉ có cậu mới có câu trả lời"

"Tôi biết Lavender, cô ấy đã kể cho tôi nghe về anh, đây là lý do vì sao tôi muốn gặp anh. Cô ấy nói anh khá là tài giỏi, hơn rất nhiều như những gì anh đang thể hiện bây giờ". Ryan nhú mày.

"Ha ha, cảm ơn cậu Ryan, nhưng chỉ có cậu mới biết cậu có xứng đáng với cô gái của mình hay không".

"Tôi hiểu ý của anh." Ryan nói.

Càng ngày càng khó hiểu những gì Ryan nói. Tôi thấy Billy nhìn sang tôi, đôi mắt ngầu đờ, một ánh nhìn thật khác. Và Ryan cũng thế.

"Có một điều mà tôi muốn nói với cả hai người ngày hôm nay, chuyện về Lavender. Có thể mọi người không biết con bé nhiều bằng tôi, cô bé như là em gái của tôi ấy. Tôi muốn Kinkin tránh tạm con bé một thời gian nhưng tôi lại nghĩ hai người có thể giúp được con bé, tôi nghĩ con bé cần sự giúp đỡ của mọi người".

Billy quay sang nhìn tôi và nói thế.

"OK, đã đến lúc nói cho em biết có chuyện gì với Lavender".

"Cô ấy bị nghiện ma túy, cô ấy cần đi điều trị, Mei đang phát điên". Billy nói như sắp khóc.

Tôi thực sự nổi gai ốc. "Ôi, lạy chúa?" Ryan nắm chặt tay tôi vì thấy người tôi run lên. "Sao có thể thế được Josh có liên quan tới vụ này không?".

"Cũng có thể, con bé điên rồi".

Có lẽ Billy cũng muốn nói với tôi điều này, anh ấy muốn cho cả Ryan biết nữa, có lẽ vì cũng muốn để Ryan "bảo vệ" tôi. Giờ thì tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi không nghĩ một cô gái tài năng xinh đẹp như Lavender lại đi làm cái chuyện dại dột như thế, và tôi cũng không hề nhận ra một Lavender nghiện ngập. Chợt nhớ cái lần Lave gọi điện cho tôi kêu gào, có thể đang bị khoá cửa và lên cơn nghiện. Tôi rùng mình mạnh tới mức Ryan còn quay hẳn ra xem tôi có bị làm sao không. Tôi hiểu vì sao Billy khuyên tôi không nên đi theo Lave. Có phải Josh đã hại cô ấy không? Nên bà Mei mới điên cuồng chống phá thế? Họ trông rất tử tế cơ mà nhỉ. Tôi thật sự rất sốc, và gần như muốn khóc đến nơi. Tôi quý Lavender lắm, thậm chí còn là tình cảm đặc biệt nữa cơ. Và xót, xót làm sao, một cô gái xinh đẹp nhường thế...

Tôi hỏi bây giờ Lavender ra sao, chắc cô ấy khổ sở lắm nhỉ. Billy nói rằng anh ấy phải quản lý Lave cùng cả nhà bà Mei, chắc họ sẽ cho vào "trại cai nghiện" một ngày càng sớm càng có thể. Bà Mei đạo này rất suy sụp và đau khổ, mà Lave thì trốn đi liên tục không thể kiểm soát. Cô gái đang phát điên lên rồi.

Tôi nhìn Billy đầy cảm thông. Có lẽ đó như gia đình của anh ấy vậy, nên anh ta buồn là thế. Tôi nói rằng tôi muốn giúp Lave, đừng đẩy tôi ra khỏi cô ấy, cô ấy cũng cần một người bạn chứ. Giờ tôi cũng hiểu và thông cảm với cả bà Mei nữa. Billy nói chính vì nghĩ vậy nên mới giới thiệu tôi với Lavender, thực ra "con bé đó cô đơn lắm".

Ryan ngồi nhìn mông lung, anh hiểu tôi đang nghĩ gì "Chúng tôi sẽ giúp cô ấy", anh nói.

Bữa tối diễn ra vừa lạ kỳ vừa nặng nề. Tôi thấy sốc vô cùng. Vì có quá nhiều lý do, một ngày mà có nhiều bức xúc và bí ẩn được giải tỏa. Lúc về, tôi chỉ muốn hỏi xem Ryan đã biết gì về Billy, tại sao hôm nay anh hỏi lạ thế. Nhưng Ryan cứ nói rằng có gì đâu, vì anh ấy nghĩ rằng Billy là một người tinh tế, anh ấy muốn hỏi ý kiến xem mình có xứng đáng với tôi hay không.

"Thế thôi á, em không nghĩ thế".

"Ừ nhưng nó không đơn giản chỉ là thế, bởi vì anh ghen".

"Gì cơ".

"Em hiểu ý anh mà, anh ghen, anh ta yêu em".

"Làm sao mà anh biết?".

"Anh biết mà".

"Thì sao?".

"Anh ghét điều này".

Giận rùi...

Mặt Ryan đỏ và hơi gay gắt, thoáng có khoảng lặng vì tôi chẳng biết nói gì. Tôi không hiểu vì sao Ryan lại biết được rằng Billy có yêu tôi hay không. Tôi nghĩ rằng tôi rất hạn chế kể chuyện Billy quan tâm tới tôi như thế nào cho Ryan, tôi chỉ nói đó là một người khá tốt bụng dù rằng anh ta có những mối quan hệ kỳ lạ với gia đình Lavender. Tôi đang rất muốn kể cho Ryan nghe những gì tôi vừa biết được về Billy và Mei, chuyện về Lavender và... cái khuyên mũi. Nhưng Ryan thậm chí còn chẳng nói gì tới cái khuyên mũi mới của tôi, anh căng thẳng tới mức không bình thường. Tự nhiên tôi thấy bức bối. Chúng tôi làm gì có lỗi chứ, còn hơn anh và Garbriel, tôi chưa cả "hỏi tội" cơ mà.

Chúng tôi cứ lặng lẽ đi ra bến tàu, tôi chả biết nói gì. Chợt nghĩ, tôi lấy lại khí thế và tỏ ra vui vẻ hơn: "Này, anh phải thấy vui nếu anh ta yêu em chứ. Hơn nữa em cũng chả biết anh ta có yêu em hay không, làm sao mà anh biết được hả Ryan?"

"Anh không thể nào vui với việc có bất kỳ ai yêu em, em biết là anh không thể mà".

"Nhưng chẳng có gì xảy ra mà, damn". Tôi lại cáu với Ryan, chữ "damn" khiến anh ngẩng mặt và hơi thoáng ngạc nhiên.

"Em biết Billy yêu ai mà".

"Bà Mei, mẹ của Lave".

"Anh ta nói dối đấy".

"Không, anh ấy không nói dối, mà anh chỉ mới gặp anh ta ngày hôm nay, em còn chẳng còn cả hiểu mấy câu hỏi của anh hôm nay nữa".

"Thế à, câu nào? Có điều gì đó mách bảo anh rằng anh ta yêu em".

"OK, kể cả thế, em không yêu anh ấy cơ mà, điều gì làm anh khó chịu thế?"

"Mà anh ta nói đúng đấy, em nên chuyển đi chỗ khác làm đi"

Tôi thấy hơi thất vọng, nhưng trong sâu thẳm tôi nghĩ rằng Ryan đang cố anh tỏ ra như vậy, như có ý đồ vậy. Tự nhiên tôi thấy tức nữa, không phải là có ý gì "bất bē" hay "xua đuổi" tôi đấy chứ. Chẳng phải tôi đang bị hờn dỗi bởi một điều quá vô lý à? Thế là cái mặt tôi nó dài ra, phệ xuống, từ lúc đó cho tới lúc về nhà, tôi im re. Ryan của tôi cũng không nói gì. Tức thế chứ. Chúng tôi chỉ bye nhau một tiếng rất nhẹ nhàng lúc chia tay.

Cảm xúc lẫn lộn, thương Lavender, tức và khó hiểu với Ryan. Có một sự an ủi nho nhỏ, đó là mãi tôi và Ryan cũng có lúc... giận nhau. Chúng tôi chưa bao giờ giận nhau, mặc dù với Garbriel tôi cũng đủ làm vài trận cãi vã rồi. Tôi quyết định thi gan với Ryan, anh ấy phải xin lỗi tôi vì hành động khó hiểu của mình.

Tôi cũng chợt nhớ ra, ngày mai, N. sẽ tới New York, cũng hay, lại một ý nghĩ "đen tối", tôi sẽ không gặp Ryan cho tới khi N. quay trở lại Nga. Thực ra, điều tôi suy nghĩ nhiều hơn là Lavender, tôi muốn gặp Lavender làm sao, muốn hỏi cho hết, và muốn an ủi nữa. Nếu cô ấy không cô đơn tôi tin rằng cô ấy sẽ không bao giờ chán đời đại dột đến thế.

Đêm về, Billy gọi điện cho tôi. Hỏi rằng tôi và bạn trai thế nào, có OK không? "Đẹp trai dễ sợ" cứ hai câu Billy lại nhắc lại câu này một lần. Tôi bảo Ryan hôm nay không được vui nên chắc hơi hỏi lung tung, mong anh ta bỏ qua. Billy cười nói có chuyện gì đâu, rồi anh ấy nói:

"Em là một cô gái tốt, anh hy vọng cậu ấy thật lòng với em, nhưng dù thế nào, đừng để lòng mình bị tổn thương nhé?"

"Sao anh lại nói thế ạ?"

"Có những điều chỉ người từng trải hiểu nổi và khó giải thích. Anh không chắc chắn điều gì, chỉ mong em hạnh phúc thôi".

Tôi xúc động lắm, tự nhiên thấy Billy còn tốt và quan tâm tôi hơn cả Ryan (là tự nhiên thấy thế thật đấy).

Tôi cảm ơn và nói rằng Billy hãy cố gắng tạo cơ hội cho tôi được gặp Lavender. Tôi tin rằng ít nhất tôi cũng sẽ làm cho cô ấy không cô đơn, và tôi không sợ người nghiện hay sợ ma túy, tôi đủ bản lĩnh để biết mình làm gì.

"Em biết không, em giống Lave lắm, nhưng em hơn nhỏ ở điều này đấy".

"Dạ, có thể ạ, vì em có một bà mẹ khác". Có lẽ tôi hơi lơ lửng!

Thứ năm...

N. cuối cùng cũng đã tới, anh ấy sẽ ở cùng với đoàn biểu diễn của mình ở một khu nhà trọ bên Queens. N. gọi điện vào di động cho tôi nói rằng tối nay anh ấy đã biểu diễn luôn, hy vọng tôi có thể tới xem và sớm được gặp nhau. Bình thường, tôi sẽ rủ Ryan đi đấy, nhưng tôi rủ Hạnh, tôi đang giận Ryan mà. Đoàn của N. đi theo diện giao lưu trao đổi văn hóa âm nhạc giữa các trường đại học. Chỗ N. biểu diễn cũng là một trường đại học nhỏ, khá xa chỗ tôi ở nhưng gần chỗ Hạnh, nên hai đứa sẽ gặp nhau ở bến tàu nhà Hạnh, dù sao khu Queens tôi cũng không thông thạo lắm. Tôi hồi hộp muốn ngắm xem N. bây giờ đã đổi khác ra sao.

Và đến tối cũng chả có điện thoại của Ryan, sốt ruột thật mà!

Tôi chọn chỗ gần đầu, khá đông, có rất nhiều người đứng tuổi. Tôi nhìn mãi vào cánh gà xem N. đâu, chỉ sợ không nhận ra trong cái đám lố nhố đấy. Hạnh cứ hỏi thế anh N. là anh nào thế? Tôi bảo tôi vẫn chưa thấy.

Tờ chương trình có mấy bản nhạc mới và mấy bản nhạc kinh điển, có cả một tiết mục kịch nhỏ của mấy nghệ sĩ Nga. Tôi đã nhìn thấy N., mặc áo trắng, thắt caravat, trong dàn nhạc, đeo kính, tóc cắt ngắn, trắng trẻo và béo ra rất nhiều, chỉ là không rõ khuôn mặt của anh mà thôi. Dàn nhạc có nhiều người châu Á, tôi đoán chắc anh là người Việt duy nhất.

Cả buổi tôi nghe thì ít, tò mò và... chờ điện thoại là nhiều. Đang nghĩ Ryan gọi có nên nhắc hay không, và có thì phải khoe ngay rằng tôi đang đi xem ca nhạc của bạn, rằng abcd... nhưng mà rồi thì vẫn chẳng thấy gì.

Mỗi lần nghĩ "giữa hiệp", tôi lại thấy N. đi ra phía dưới cánh gà ngó nghiêng, đích thị là tìm tôi. Nhưng tôi mặc kệ, để chốc nữa giải lao gặp nhau luôn thể. Hạnh bảo: "Anh ấy dễ thương thế". Công nhận, N. béo và trắng ra khiến tôi lại thấy anh ấy... đàn ông và dễ coi hơn nhiều, khuôn mặt cũng không già đi là mấy, chắc do học nhạc nhiều và... bơ sữa tốt.

Giải lao, tôi chủ động đi ra phía cánh gà đề gặp N. Anh ấy đã nhìn thấy tôi, khuôn mặt thoáng đỏ rồi ồ lên:

"Chào em, em khỏe không?".

"À trừ lúc ốm ra lúc nào em cũng khỏe". Câu trả lời tôi đã chuẩn bị sẵn rồi.

"New York bây giờ âm ghê nhỉ, bố mẹ em khỏe không?".

"Vâng, họ cũng như em, trừ lúc ốm ra thì... Anh sang đây biểu diễn hả? Khoảng bao lâu?".

"Ừ chắc sẽ còn sang vài bang nữa. Anh ở đây khoảng năm ngày, làm hướng dẫn viên du lịch cho anh nhé?".

"À vâng, lâu rồi cũng không nghe anh kéo đàn".

Tự nhiên bồi hồi bởi câu nói đó. Tôi giới thiệu Hạnh cho anh, anh nói hai cô phải đưa anh đi đây đó nhé.

Chín giờ rưỡi thì chương trình kết thúc. N. nói muốn gặp tôi đã trước khi chia tay, còn "lên kế hoạch" gặp nhau mấy hôm tới. Anh ấy sẽ đưa tôi về tận nhà, tôi bảo không cần vì chắc anh mệt lắm, vừa mới đến buổi sáng. Anh ấy dứt khoát bảo không.

Chia tay Hạnh, chỉ còn tôi và N. Tôi đoán ra được câu hỏi anh sẽ hỏi:

"Em có bạn trai chưa vậy? Chắc chắn là rồi, đây đâu thiếu kẻ xin chết em nhỉ?".

"Vâng, có rồi, cũng chưa lâu lắm, nhưng chắc chẳng đi đến đâu vì em sẽ phải trở về Việt Nam".

"Tình yêu mà, đừng nói trước điều gì".

"Trông em có khác không?".

"Có phụ nữ hơn nhiều, còn nói nhiều như trước nữa hay không?".

"Có".

"Thế sao không nói?".

"À vì em... lạ đấy".

Nghe điều quá, nhưng N. cười rất vui vẻ. Tôi cũng hỏi anh có bạn gái chưa, anh ấy nói rằng mình mới chia tay.

"Nam nào anh cũng gửi thiệp Valentine cho em, bỏ anh không ghen à?"

"À đó là những thứ tình cảm khác nhau, không giống nhau nên không ghen được".

"Khác á?"

"Ừ khác mà".

Thôi tôi không hỏi nữa.

Chúng tôi về đến đảo thì cũng đã gần 10 rưỡi, không tiện để N. vào chào hỏi bố mẹ tôi. Chúng tôi nói chuyện với nhau một lúc và tôi cẩn thận chỉ đường chi tiết cho N. quay trở lại. Anh ấy nói không sao, nếu lạc đã có tai rồi mà.

"Ngày mai chúng ta lại gặp nhau được không? Bạn trai em có phiền không? Không sao chứ?"

"À không sao, nếu có thời gian thì ta gặp nhau". Tôi nói thế không thêm lời giải thích. Anh nháy mắt, "OK" nhé.

Thực sự gặp N. tôi cũng không thấy hứng khởi cho lắm, tôi đã có lúc rất muốn liên lạc lại và cảm thấy tiếc anh ấy, vì lẽ gì đó. Nhưng chẳng hiểu sao hôm nay tôi cũng chỉ thấy bình thường, tôi vẫn thấy N. có ánh mắt rất ấm cúng mỗi khi nhìn tôi, ấm cúng và có xen cả sự vô vọng. Tại sao tôi lại không bồi hồi thế, chắc vì Ryan không gọi điện cho tôi nên tôi không có tâm trạng? Tôi không biết mình nghĩ gì nữa. Tôi lại nhớ ra Lavender.

Điện thoại vẫn không gọi được, không hiểu bây giờ cô ấy thế nào nhỉ?"

Về nhà, có tờ báo trên đảo để trước cửa, tôi "ơ" lên một tiếng khi thấy cái ảnh tôi và Lavender ngồi ở quán pizza nằm chình ịch trên báo.

Khoảng chừng ba bức ảnh của tôi và Lavender được chụp khá đẹp nằm trong một loạt series ảnh về các hoạt động của người dân trên đảo. Trong đó có một bức cận cảnh Lavender rất xinh. Báo giấy và in đen trắng, ảnh cũng không phải là to lắm nhưng nhìn Lavender vẫn như diễn viên điện ảnh. Nhà hàng pizza này còn tranh thủ "chú thích" bên dưới để nhân cơ hội quảng cáo. Chắc hẳn thằng cha nào đấy trong quán đã chụp trộm chúng tôi.

Nhưng tờ báo ấy bây giờ tôi không còn giữ nữa, có thể bị mẹ đem ra lót bàn ăn cơm từ thừa nào rồi. Ronie gọi điện cho tôi, hẹn tôi cuối tuần sẽ tới tiệm của anh ta một lần xem tình hình thế nào, nghe nói chỗ đó đang rất cần người. Tôi cũng đồng ý, đồng thời cũng không bỏ qua cơ hội nếu Billy dẫn tôi sang một chỗ tử tế nào đó của bạn anh ấy. Tôi lúc này đã có thể vẽ và wax lông mày khá thành thạo, nghĩ cũng phải tranh thủ kiếm tiền, có tiền để đi chơi, và nếu về Việt Nam còn có tiền mua đàn piano hay đại loại cả một núi thứ tôi thích.

Ryan vẫn "ngoan cố" không liên lạc với tôi. Tôi rất muốn nhắc máy gọi cho Hugo chẳng hạn. Thật lạ, có lúc muốn gọi điện cho ai đó mà tính ra chẳng gọi được, muốn gọi cho Ryan thì không được, cho Lavender cũng không, Billy thì ngại, N. thì không có số thường trực, tính ra chỉ còn... Ronie, lúc nào cũng dường như available với tôi.

Tối hôm sau khi N. qua đón tôi và chúng tôi ra chợ Tàu chơi, ăn uống, rồi đi Times Square, những chỗ "favorite" hay được khách du lịch tới tranh thủ thăm thú.

Chẳng hiểu sao mỗi lần ở cạnh N. là tôi lại nói, nói nhiều quá thể, điều này có thể giải thích rằng N. là một người ít nói, mà tôi lại sợ khoảng trống, nếu không phải là người yêu thì hai người cứ lặng im bên nhau vô cùng đáng sợ.

Tôi nói đủ thứ, và tôi bắt đầu nói nhiều về Ryan cho N. nghe. Dường như đây là đề tài mà N. hứng thú nhất. Anh ấy bảo, phải cho anh ấy nhìn thấy Ryan trước khi anh ấy chia tay tôi. Tôi cũng âm ừ, vì chả biết sẽ cho họ gặp lúc nào. Tôi cứ chờ điện thoại của Ryan, chờ mãi không thấy gọi, thế nên tôi quyết định, cả tuần này tôi sẽ đi chơi với N. Tôi tức Ryan vì tôi không hiểu vì sao anh ấy lại đối xử với tôi vô lý như thế.

Billy hẹn dẫn tôi xuống tiệm của bạn anh ấy vào sáng thứ bảy. Chủ tiệm là một người phụ nữ khá dễ mến, người Việt. Tiệm nằm bên Queens, khu dành cho người da trắng, rất yên bình và sạch sẽ, không có nhà cao tầng, chỉ có những căn nhà nhỏ xinh ven đường rất đáng yêu. Tôi mới nhìn đã thấy thích sự bình yên nơi đây, có điều có vẻ cũng không phải là nhiều khách lắm. Nhưng Billy khen ngợi tôi hết lời, còn nói rằng chắc sẽ gần nhà, dễ dàng cho tôi đi lại. Anh ấy còn nói cô chủ đồng ý cho tôi chỉ đi năm buổi một tuần, hai buổi còn lại tôi sẽ vẫn được xuống spa. Xem chừng có từ chối thì cũng khó.

Tối, khuya muộn, xong việc N. lại bắt taxi điện ngầm sang đảo chơi với tôi. Và Ryan cũng vẫn chưa gọi điện. N. nói chủ nhật anh ấy không phải làm gì, tôi có thể dẫn anh ấy ra tượng thần Tự do được hay không, anh rất muốn có một bức ảnh kỉ niệm ở đó. Thế là tôi lại xin nghỉ ở chỗ Billy. Tôi hẹn N. đi có công chuyện rồi hai người sẽ ra South Ferry, đó là vì tôi đã hẹn với Ronie đi xem chỗ anh ta làm.

Tiệm của Ronie nằm ở khu Harlem, đối ngược hẳn với cái tiệm của người bạn Billy ngày hôm qua. Mới bước chân vào trong tiệm đã thấy toàn các quý bà quý cô đen ngòm, và cả dân "xi" nữa (là dân Hispanic). Tiệm bán thủ đồ nghề trông cũng không được vệ sinh cho lắm. Khách khá đông, tiệm nhỏ, vài bà cô da đen béo múp ngồi xuống ghế là thôi đi lại khó khăn. Vừa bước chân vào tiệm tất cả thợ trong đó đã ngẩng lên nhìn tôi. Tôi hỏi Ronie đã dặn họ trước chưa vậy? Ronie nói đã nói với cô chủ rồi. Cô chủ là mẹ của Helen, lấy tên là Lucy, trắng, hơi béo, đang wax lông mày. Nghe nói cô này là wax lông mày nổi tiếng ở khu vực này. Ronie chỉ sang bên dưới còn một cô nữa, là em của cô Lucy, lấy tên là Lily, cũng là wax lông mày có tiếng. Hai cô nhìn tôi lườm lườm. Thấy cô Lucy hỏi bằng quơ Ronie: "Người Việt hả?" "Cô ấy wax lông mày và vẽ nail rất đẹp, di ạ". Tôi thấy Lucy mặt mũi không được thân thiện cho lắm, có lẽ cô

ta không thích tôi đi cùng với Ronie "con rể tương lai". Có thể dạo này đôi tình nhân có trục trặc, cô ta lại đổ cho tôi là thủ phạm thì ngại làm sao. Tôi cảm thấy chỗ này tuy đông đúc nhưng chắc không phải là chỗ của mình. Lucy nói giọng miền Bắc, kiểu tình lè, nghe như Hải Dương hay Hải Phòng gì đó (về sau được biết họ dân Hải Phòng di cư vào Nam thời kỳ 54, vẫn giữ nguyên giọng). Tiệm có mấy điều ngộ nghĩnh mà sáng hôm đấy tôi nghĩ lại vẫn không nhận được cười. Tiệm bật nhạc vàng... remix, kiểu "muời năm không gặp tưởng tình đã chết, bùm chát bùm chát bùm bùm chát... tôi nghèo nên tôi chả dám yêu ai, đá, đá đá đá đi đá..." Tôi hỏi Ronie sao lại bật cái nhạc này ở giữa chốn toàn Tây đen này, Ronie bảo vì cả nhà của Lucy nghiện nhạc vàng. "Nhưng sao nhạc vàng này nghe buồn cười thế?" "À, vì nghe nào nề bọn đen nó... chứ chết!" Tại tôi vẫn đang giật giật theo tiếng nhạc thì bất chợt nghe thấy giọng một chị da đen béo ục đang ngồi sửa móng kêu lên: "Cái nhạc đ. gì mà mày đang bật thế hả Lucy? Tắt cái thứ dở hơi và bật 50 cents lên mau lên". Thế là cô Lucy cười nhăn nhó: "Ok Ok, năm more minit (minute)". Cái giọng tiếng Anh bồi còn ngọng nữa nghe rất buồn cười. Nhưng hay nhất là lúc tôi xem cô em Lily của Lucy ngồi chọn màu sơn móng cho khách. Bởi vì họ tiếng Anh rất kém nên pha lẫn cả tiếng Việt luôn. Cô ấy chỉ lên bảng màu và bắt đầu hỏi khách: "Đỏ? Ok? Xanh? No?". "Đen mix Xanh? No?". Khách lắc đầu lia lịa, thế rồi cũng ra màu cô khách cần, cô ta nói, rất đĩnh đạc: "Hồng, friench manicure". Tôi trợn ngược mắt vì thuôn chắc xem có phải đúng là cô khách vừa nói tiếng Việt hay không? Tôi quay lại Ronie hỏi: "Ủa, bà này nói tiếng Việt á?" Ronie giải thích: Khách ở đây toàn khách quen, họ thuộc lòng màu... bằng tiếng Việt những màu cơ bản vì mấy cô Lucy, Lily ở đây tiếng Anh vừa kém lại vừa ngọng "núu nô". Tôi bùm miệng không dám cười!

Lucy rất bận vì khách tới liên tục nên một lúc sau mới hỏi chuyện với tôi được, nói rằng nếu tôi muốn làm thì sang tuần làm luôn, thử việc đã, nếu OK thì ghi bill liền. Tôi hơi chột vì nghe thấy ghi bill (mỗi lần làm xong một khách thì ghi bill vào để cuối tuần thanh toán), tôi chưa phải ghi bill bao giờ ở tiệm Billy. Tôi nói tôi sẽ suy nghĩ. Lucy lườm tôi tóe lửa lúc tôi bước chân ra khỏi tiệm. Tôi tạm biệt Ronie và nói sẽ gọi điện lại cho anh ta sau.

N. đang chờ tôi trên đảo.

Trên đường về, quá sốt ruột, tôi gọi điện cho Hugo, tôi muốn hỏi Ryan đi đâu rồi. Hugo nói, hai người không gặp nhau sao, tối nay ban nhạc sẽ biểu diễn ở quán ăn Chile hồi lâu, tôi có thể đến gặp Ryan. Dập máy, tôi buồn lắm, vì Ryan đã chẳng thông báo cho tôi điều gì về việc anh ấy biểu diễn tối nay. Nhưng tôi hy vọng từ giờ đến tối tôi sẽ nhận được điện thoại của anh.

Tôi ra South Ferry cùng N., cũng không vui lắm, nhưng tự nhiên đi với anh ấy tôi được an ủi phần nào, và có cảm giác nào đó như đang được "trả thù" vậy. Chắc Ryan nghĩ tôi đang cô đơn và buồn chán lắm. Không hề, tôi đang có một người đàn ông khác đi chơi trong lúc không có anh ấy cơ mà. (Có vẻ dối lòng quá không nhỉ?)

Thình thoảng nói chuyện không được tập trung và hay nhìn điện thoại khiến N. nghi ngờ. Anh ấy đoán rằng tôi có xích mích với bạn trai, không thì làm sao tôi được đi chơi với N. như thế. Tôi nói rằng bạn trai mình rất thoải mái và vì anh ấy bận mà thôi.

Chúng tôi đi chơi tới tận chiều, vẫn không một cú điện thoại của Ryan. Thế rồi, tôi quay sang hỏi N.:

"Anh muốn gặp bạn trai em không?"

"Có chứ, em gọi anh ấy đến đây đi".

"Không, bọn mình đi gặp anh ấy".

Tôi nhắc máy, gọi cho Hugo, khẳng định tối nay Ryan sẽ biểu diễn chứ, và chỉ đường cho tôi tới cái tiệm đó. Tôi bảo Hugo đừng nói với Ryan về việc tôi gọi điện hỏi thăm về Ryan, rằng nó rất "nhạy cảm", hy vọng anh ta lịch sự và hiểu. Hugo nói rằng anh ta sẽ không nói gì đâu và mong tôi tới nghe. Anh ta có vẻ biết chúng tôi giận nhau.

"Tối nay bọn mình tới một quán cafe kiêm quán ăn có nhạc sống nhé, bạn trai em biểu diễn ở đó. Anh đi cùng em nhé?" Tôi bảo N.

"À, vậy à"

"Bây giờ về nhà em chơi đi, gặp bố mẹ em, em có nói anh tới đấy, anh tới chào nhé" và kế hoạch đã lên.

Tôi dự định giữ N. ở nhà rồi tối hai người sẽ đi tìm cái quán Chile đó. Dù sao tôi cũng không định đi một mình, tìm cũng khó, lại ngại nữa.

7 rưỡi thì chúng tôi đã bắt đầu đi. Tôi phải dò mấy tuyến tàu điện ngầm để tới gần chỗ đó nhất. Thú thực tôi cũng không có nhiều khái niệm chỗ đó ở đâu, vì Ryan chỉ chở tôi một lần duy nhất tới đó bằng xe ô tô. N. thì tất nhiên là không thông thạo rồi, nhưng xem chừng anh ấy rất hào hứng vì kế hoạch đi gặp bạn trai và nghe nhạc sống của tôi.

Chúng tôi phải đi bộ một đoạn khá xa mới tới được cái quán đó từ một bến tàu điện ngầm. Chưa tới quán, từ xa, chỉ thấy ánh đèn mờ mờ vàng nhạt là tim tôi đã đập thình thịch, hồi hộp kỳ lạ, không hiểu Ryan sẽ nghĩ gì khi thấy tôi xuất hiện? Ánh đèn ấy gợi nhớ kỉ niệm, tới giờ đó vẫn là sự ám ảnh.

Vào quán, tôi tới, nhá nhem, ban nhạc đang cười nói trên sân khấu minh. Anh bồi bàn ngày nọ vừa nhìn thấy tôi đã "À" lên:

"Cô đến gặp anh Ryan đúng không?"

"À chỉ đến nghe thôi".

Tôi giờ tay lên suýt khẽ ý chừng nói rằng không cần thiết phải nói cho Ryan là tôi đã đến. Tôi và N. xin ngồi ở một góc gần dưới, càng khuất càng tốt. N. liên tục ngó lên sân khấu, và chẳng hiểu sao, anh ấy đoán ngay ra Ryan đang đứng uống nước chính là bạn trai tôi.

"Em không lên gặp à?"

"À anh ấy đang chuẩn bị biểu diễn, chúc nhé?".

Anh bồi thật tội tộ, tôi đã bảo im như vậy mà anh ta lên ton hét ngay cho Ryan khiến Ryan ngó nghiêng nhìn về phía tôi, có vẻ ngạc nhiên vì thấy tôi không chỉ đi một mình mà còn với một anh chàng nào đó. Anh ấy nhìn một lúc rồi cũng không cả xuống. Tôi cũng mặc kệ.

Bất ngờ, tôi nhìn thấy Jess, cũng đang nhìn về phía tôi ngồi bàn trên gần sát sân khấu. Và ngồi cạnh anh ta, không ai khác, các bạn đoán xem, nàng Garbriel ăn mặc rất xinh, mặc váy trắng hoàng, tóc búi cao, cười nói. Nàng cũng quay lại nhìn chúng tôi, rồi thì thào vào tai Jess vài điều gì đó ra chúng rất khinh khỉnh, họ cười và nói...

Mắt tôi tối sầm, choáng váng, tức giận, khó thở...

Đây là cảm giác của một cơn sốt và mất thăng bằng. Tôi không biết lý do vì sao mình phải tối tăm mặt mũi nhiều tới mức thế. Có lẽ tôi tin tưởng vào câu nói của Ryan rằng anh ấy và Garbriel sẽ không có mối quan hệ nào nữa. Đáng nhẽ tôi phải nghĩ rằng họ khó có thể bỏ được nhau, giữa họ chắc chắn có một số sự ràng buộc, họ biết nhau lâu rồi mà, tôi chỉ là kẻ mới đến thôi.

Cả một trời suy nghĩ đổ ập lên đầu tôi đen kịt, hỗn độn. Nhưng tôi là người lấy lại bình tĩnh rất nhanh và biết "che giấu". Tôi vẫn dành một góc trong tâm trí mình để quay lại nói chuyện tiếp với N. và tỏ ra rất bình thường, thậm chí biết bông đùa dăm ba câu vớ vẩn mà bây giờ tôi cũng chẳng thể nhớ nổi là về những chuyện gì, chỉ nhớ N. cười rất tươi.

Tôi quyết định sẽ kiểm chế cơn điên của mình lại, ngồi bình tĩnh, hưởng thụ buổi nhạc sống và coi như sự hiện diện của họ chẳng làm cho tôi mấy may rung động.

Trong lúc đó, tôi đã nghĩ tới tình huống xấu nhất. Có lẽ quan hệ của tôi và Ryan chỉ đến thế này mà thôi, không buồn, tôi chẳng nào cũng về Việt Nam mà, dứt sớm càng đỡ khổ sở. Tôi quay sang nhìn N. rồi lại cười rất tươi.

Nhạc đã nổi lên, phần mở đầu là hòa tấu, Ryan đánh đàn say mê, rất sôi động, nhạc của người dân Nam Mỹ. N. đứng đưa theo và tỏ ra vô cùng thích thú. Tôi kéo tay anh ấy hỏi anh ấy có biết chơi nhạc cụ gì không chốc nữa lên xin biểu diễn cho tôi một bài. Anh ấy bảo anh ấy có biết thêm guitar hoặc piano nhưng không chơi độc tấu giỏi lắm. Rồi anh ấy bảo hay là đệm cho tôi hát, nhưng tôi chẳng biết hát bài gì cả, vừa không có tâm trạng hát và vừa mắc một chứng, đó là đứng trước đông người là tôi không hát được. N. nhăn mặt và nói rằng tại sao tôi lại xấu hổ, anh ấy sẽ đệm cho tôi hát bất cứ bài gì tôi có thể nghĩ ra lúc đó. Tôi lắc đầu quầy quậy.

Jess và Garbriel cũng lúc lắc rất nhiệt tình theo: nhạc. Garbriel cũng có vẻ coi như tôi không tồn tại, có Jess thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn tôi và N. Ryan mỗi lần chơi đàn xong lại xuống bàn của hai người đó và nói chuyện, tôi nghĩ chắc họ có nói về tôi. Chắc hẳn đang thắc mắc vì sao tôi lại đến đây ngày hôm nay, và cái người tôi đi cùng là ai vì Ryan chưa bao giờ nghe thấy tôi nhắc tới cả, vân vân. Đây là tôi đoán thế, tôi cũng chẳng biết là họ có quan tâm tới mình hay không nữa. Sau cơn tối tăm ấy tôi bình tĩnh lạ kỳ, và coi như bình thường. Hôm nay Ryan có ra nói chuyện với tôi hay không không quan trọng. Mà thực ra, có phải là chuyện nghiêm trọng không nhỉ? Garbriel là bạn của cả Jess cơ mà. Tôi không thích Ryan quan hệ với Garbriel thì tôi cũng đâu cấm được Jess, nghĩ tới đã thấy vô duyên. Nhưng chẳng lẽ anh em họ không biết chuyện giữa chúng tôi à. Lại... tức, hồi hận không kể cho Ryan nghe vụ tôi bị Gar kéo đập đầu chảy máu. Nói chung là tôi nghĩ nhiều lắm, vừa tức nhưng lại vừa tự bào chữa.

N. nói giá anh có violon ở đây anh ấy sẽ kéo tặng tôi một bài thật hay. Tôi gọi anh bồi ra hỏi ở đây có violon không thì anh ta nói rằng không có. Tôi lại nài nỉ N. phải "làm cái gì đó" tặng tôi đi. Tôi muốn lắm, rất rất muốn, vì tôi đang muốn show up với Ryan và "đồng bọn" của anh ấy. Tôi muốn anh ấy biết cũng có một người đàn ông khác biết đánh đàn và biết tặng tôi. N. ngồi suy nghĩ xem có thể tặng tôi bài gì. Garbriel lại ngoái ra nhìn tôi sau đó lại quay ra nhìn Jess, họ thì thầm với nhau điều gì đó Hành động đó khiến tôi có một quyết định, tôi sẽ xin lên hát một bài (bất kể là có hát được không) và N. sẽ đệm piano cho tôi. (ở đó có một chiếc piano nhỏ xinh). Tôi gọi anh bồi lại, hỏi rằng nếu bây giờ tôi và bạn tôi lên đó xin biểu diễn, một người hát và một người đệm piano thì liệu có được không. Anh ta ồ lên và nhanh nhẩu gật gù: "Tất nhiên tất nhiên". Tôi bảo chờ một lúc tôi "thương lượng" rồi anh ta sẽ nói với ban nhạc cho tôi lên nhé. N. vỗ tay tán thưởng ngay lập tức khi tôi nói rằng anh sẽ đệm cho tôi hát. Tôi hỏi N. có biết bài "Lullaby for a stormy night" của Vienna Teng hay không? Một bài hát mới tinh vừa ra năm trước đó. Anh lắc đầu nói không biết làm tôi hơi hụt hẫng, vì tôi rất thích bài hát đó, một bài hát rất nhẹ nhàng, hợp giọng tôi và được đệm bằng piano.

Dù sao, ít người biết cũng là hợp lý, vì Vienna Teng là ca sĩ gốc Hoa chưa phải là rất nổi tiếng. Thấy tôi hơi buồn, sợ rằng tôi sẽ thay đổi ý định, anh nài nỉ rằng hát qua cho anh đi anh sẽ đệm được cho tôi. Anh bảo thực ra không quan trọng, cứ hát đi rồi anh sẽ đệm được. Tôi ghé tai anh hát qua giai điệu. Không hiểu anh có nghe rõ không nữa nhưng anh nói rằng cứ lên đi, anh nghe một đoạn đầu là đệm được cả bài. Và thế là tim tôi đập thình thịch, thú thực là tôi chẳng biết lúc đó tôi làm cái gì nữa. Cũng chẳng biết mình nghĩ gì mà làm thế. Hít một hơi dài, tôi chắc lưỡi theo kiểu "Kệ cha... bọn nó". N. cứ kêu lên: "Cố lên, cố lên, đừng ngại, không có gì phải ngại hết, anh chưa nghe em hát bao giờ". Và thế là tôi thấy mình thực sự bình tĩnh.

Anh bồi chạy lên thì thụp thì thụp gì đó với một người hình như là người quản lý và ban nhạc. Tôi thấy Ryan nhìn về phía chúng tôi rồi... gật đầu. Anh bồi lịch sự chạy ra phía chúng tôi: "Cô có thể biểu diễn được rồi đây". Chúng tôi đứng dậy. Ryan đi xuống dưới ngồi cùng Jess và Garbriel, họ nói gì đó với nhau rồi nhìn chúng tôi chăm chăm. Tôi cứ phải tự nói cho mình nghe, "Đừng sợ, kệ đi, kệ đi".

Anh chàng keyboard của ban nhạc mà tôi không nhớ tên đứng lên nói vài câu để "chuyển cảnh". Tôi nhớ anh ta giới thiệu tôi là "người Trung Quốc" thì phải, không nhớ lắm nhưng cũng không quan trọng.

Bài hát dịch tựa là "Khúc hát ru cho một đêm bão giông". Một lần tình cờ khi gặp nó trên nét tôi đã bị bài hát này hớp hồn và quyết tâm phải hát theo cho bằng được. Có thời gian tôi bật và hát theo ngày đêm khiến em trai tôi phát sợ. Thỉnh thoảng khi đi lang thang với Ryan, tôi cũng hay hát nho nhỏ điệp khúc của bài hát này.

Tôi ra đứng cạnh ngay sát piano. N. đã ngồi xuống và dạo tông xem tôi hợp với giọng nào. Tôi hát nhẹ đoạn vào cho anh nghe thấy để chỉnh tông. Tôi nhìn xuống thấy mấy anh bồi cười toe toét gật gù, tự nhiên thấy họ đáng yêu nên yên tâm hơn, nhưng tôi có cảm giác như tất cả đều đang tập trung hết sự chú ý vào mình. Tôi không dám nhìn thẳng về phía Ryan, sợ mất tập trung không hát nổi. Ryan đang nghĩ gì, Jess đang nghĩ gì, Garbriel đang nghĩ gì, oa, STOP. Tôi chặn hết những dòng thác mắc đó lại.

N. gật gù, dạo nhạc, ánh mắt anh ấy âm áp và đầy cổ vũ. Cảm thấy ổn định, tôi ngẩng mặt nhìn xuống dưới, cười một nụ cười thật tươi như trong lòng không có muộn phiền gì hết. Tôi "giới thiệu":

"Xin chào, tôi là Hà Kin, tôi hát một bài hát ở đây có được không?".

Tôi thấy khán giả cười và gật đầu:

"Yeah, nào nào".

"OK, tôi sẽ hát một bài hát mà có thể các bạn chưa được nghe bao giờ... Khúc hát ru cho một đêm bão giông".

Họ vỗ tay, Ryan cũng vỗ tay, và tôi bắt đầu hát.

Tôi tập trung nhìn N., tôi chỉ nhìn anh ấy thôi. Bây giờ anh ấy là người duy nhất khiến tôi yên tâm. Quả thật, khúc mở đầu tôi có hơi bị khộp và run, nhưng N. đệm đàn rất hay khiến tôi có thể "back to track" nhanh chóng. Tôi nghĩ rằng mình hát hay nhất là đoạn điệp khúc "And now I am grown, and these years have shown, that rain is a part of how life goes, but it's dark and it's late, so I hold you and wait, till your frightened eyes do close...". Quả thật sau khi đã hết run thì tôi thấy mình hát... có vẻ hay. Là tôi nghĩ thế, bởi vì tôi nhớ mình đã có rất nhiều cảm xúc Phải cảm ơn N. vì anh đệm đàn quá xuất sắc, cho dù anh chưa bao giờ nghe thấy bài hát này. Lúc tôi hát, tôi không còn ánh mắt ngượng nghịu nữa, tôi đã biết quay xuống sân khấu, nhoen miệng cười một cách tự nhiên và duyên dáng, trong đầu cũng không nghĩ nhiều nữa.

Rồi bài hát kết thúc: "Everything's fine in the morning, the rain will be gone in the morning, but you will be here, in the morning..."

Tôi mỉm cười mãn nguyện vì mình có thể hát được hay tới như thế. Và mọi người có biết cái cảm giác đó là gì không, như thể tất cả mọi lo lắng suy nghĩ đã được rút hết ra khiến trong lòng nhẹ tênh. Tôi quay lại nhìn N.: "Em cảm ơn anh". N. nhìn tôi rồi giơ ngón cái lên, "tuyệt vời quá!". Tiếng huýt sáo và vỗ tay, tôi thấy anh bồi còn nhảy cẫng lên cười toe toét. Lần thứ hai ở cái quán này tôi lại có được cái cảm giác hạnh phúc.

Chuẩn bị đi xuống khỏi sân khấu mà mắt tôi như mờ đi, giật giật, không biết là do vừa run hay vui quá nữa. Tôi đi qua mấy anh bồi và kêu lên: "Cảm ơn mọi người". Họ tặng cho tôi những ánh mắt của sự ngưỡng mộ. Tôi vô cùng hài lòng với việc mình vừa làm, bất ngờ, tôi nắm lấy tay N. đầy âu yếm, lần đầu

tiên trong cuộc đời. Anh hơi thảng thốt vì hành động "sỗ sàng" này, phản ứng của N. là nhìn ngay về phía Ryan. Ryan cũng đang đứng dậy đi lên sân khấu biểu diễn tiếp.

Chúng tôi ngồi xuống bàn. N. vẫn luôn miệng trầm trồ khen ngợi tôi.

"Em thấy chưa, tại sao em lại sợ. Em hát rất có cảm xúc, hay lắm, anh thật sự bất ngờ. Ở đâu bán đĩa bài này vậy, anh sẽ mua cho bằng được".

"Em sẽ gửi vào email cho anh".

Tôi quyết định ngồi một lúc nữa rồi sẽ về, không đợi kết thúc để nói chuyện gì với Ryan. Coi như tôi chỉ là một người khách bình thường tới quán ngày hôm nay đi 10 giờ, tôi nói với N. nên về thôi, vì anh còn phải về nhà trọ nữa. Chúng tôi đứng dậy gọi thanh toán. Anh vội chạy đi lấy bill. Lát sau quay lại, anh ta bảo: "Chờ đã, Ryan muốn nói chuyện với cô". Tôi hơi rùng mình, nhưng rồi... mặc kệ, định vẫn đi. N. bảo đứng lại chờ đi, đã đến lúc anh ấy cần được nghe tôi giới thiệu về bạn trai của tôi. Thấy N. không chịu đi, tôi thấy hơi bức mình nhưng rồi vẫn phải đứng lại chờ Ryan xuống.

Rồi Ryan cũng xuống, anh ấy nhìn tôi một lúc, ánh mắt cứ dãi dãi khiến tôi bối rối. Ryan hỏi, bằng một giọng rất nhẹ nhàng:

"Em hát tuyệt vời! Bây giờ về nhà sao? Có muốn anh đưa em về nhà không?"

Bình tĩnh, hơi ngạc nhiên vì lời đề nghị, tôi cười như không có chuyện gì xảy ra: "Đúng rồi, bây giờ em đi về mà, muộn rồi".

Ryan nhìn sang N., tôi "nhanh trí" giới thiệu:

"Đây là N.,... bạn trai cũ của em".

Cả N. và Ryan đều lặng im đến ngỡ ngàng khi tôi buột miệng ra câu nói đó. Có lẽ tâm lý "trả thù" đã khiến tôi nói ra cái điều không có thật ấy. Ryan hẳn cũng bị sốc ít nhiều, vì tôi đã từng nói với Ryan rằng chưa bao giờ tôi có bạn trai nào hết trước khi đến với anh ấy, vậy hóa ra là tôi đã từng nói dối sao. Còn N., anh ấy là một người thông minh, anh ấy đoán được vì sao tôi làm thế. Tôi thấy hơi bối rối, nhưng rồi tôi nói thêm như để "đâm lao phải theo lao".

"N. sẽ đưa em về nhà, đừng lo nhé, cứ vui vẻ với ban nhạc của anh đi". Tôi kéo tay N. đi ngay lập tức, N. chưa kịp chào hỏi một câu nào với Ryan ngoài nụ cười lúc vừa chạm mặt nhau.

Chúng tôi nhanh chóng đi ra ngoài.

"Thôi thế thì chết anh rồi, em nói thế là bạn trai em ghen thì sao. Anh biết ngay mà, hai người đang cãi nhau đúng không?"

"Không, cãi gì đâu, có gì đâu mà ghen. Em không có người yêu cũ được à, anh ấy có cả tá kia, anh có thấy cái con bé ngồi bàn đầu cùng anh ấy lúc nãy không? Bỏ đấy, chả biết là cũ hay là còn đang "đương nhiệm" nữa".

"Đấy thế không đang ghen thì là gì?"

"Không, không có gì mà, ôi xời, hôm nay em vui lắm, vì lần đầu tiên dám hát trước đông đảo bà con thế".

N. lắc đầu ngán ngẩm, anh biết tôi là đùa trẻ con chưa thể lớn mà.

Trên đường về, tôi mới chợt thấm ra sao lúc nãy mình hát hay thế, tôi quay ra thủ thỉ với N.:

"Anh tài thật đấy, không bao giờ nghe thấy bài hát này, vậy mà anh lại đánh hay thế nhỉ, hay thật, chẹp. Anh không đánh hay thì làm sao mà em hát hay được như thế nhỉ, hi hi".

"À, ngược lại đấy, tất cả là vì em hát đấy. Anh nghĩ em đã có cảm xúc rất nhiều, gần như chưa bao giờ anh nghe ai hát mà lại đậm được đàn ngẫu hứng như vậy, thật là đặc biệt".

"Có thể là vì anh cũng có cảm xúc nhiều không kém".

Anh nhìn tôi, mỉm cười, gật đầu, rồi nắm lấy tay tôi chủ động, có lẽ do tôi "mở đường" cho lúc trước đó.

Anh bảo:

"Em là một cô gái rất tốt và đáng yêu, em đừng tự làm mình khổ nhé, anh không bao giờ muốn em buồn đâu!".

Câu nói làm tôi nhớ tới Billy, Billy đã có lời khuyên tương tự:

"Em đừng cho lòng mình bị tổn thương".

Đã hai người đàn ông nói với tôi như thế rồi sao. Tôi cúi mặt.

Chia tay N., tôi chúc anh về cẩn thận vì đã hơn 11 giờ đêm. Bây giờ, tĩnh lặng, lại chỉ có riêng mình. Tôi lên trên tầng, rồi lại bấm cầu thang máy đi xuống, ra cửa sau đứng ngắm dòng sông. Tôi muốn lòng mình yên ắng một chút sau cả một party cảm xúc của buổi tối ngày hôm nay. Lúc này, cầm phong, mới để ý có mấy cuộc gọi nhỡ, và hai cái voice messages. Số điện thoại lạ, tôi bật tin nhắn lên nghe. Lời đầu tiên: "Này, gọi mãi cho Kin mà Kin không nhấc máy, chỉ muốn nói với Kin rằng tôi ổn và muốn hỏi xem Kin thế nào? Chắc là bận rộn với bạn trai lắm hả?". Và cái message thứ hai: "Thôi tôi đành chịu không gọi được nữa rồi, Kin bây giờ đang ở đâu? Có thể đã ngủ rồi, hoặc có khi đang ở dưới tàu điện ngầm? Kin đang làm gì? Kin có đang nghĩ về tôi bây giờ không? Bây giờ tôi chỉ nghĩ đến Kin thôi, nhớ Kin lắm, phát điên lên rồi. Tôi muốn gặp Kin làm sao, muốn chạm vào người Kin, nói chuyện và hôn Kin, này này, I love you, I love you so mach..."

Tôi ứa nước mắt mà chẳng biết gọi điện lại thế nào, vì là số điện thoại lạ. Nhưng tôi nhận ra đó là ai, thật kỳ lạ tôi có cảm giác nhớ người ấy y như vậy, một thứ tình cảm kỳ lạ vô cùng.

Đó không phải là Ryan.

Không phải là Billy.

Không phải là Ronie.

Tất nhiên cũng không phải là N.

Đó là Lavender...!

Gần cuối tháng tư, thời tiết bắt đầu ấm áp, hoa nở rất nhiều, đặc biệt là hoa đào Nhật Bản. Thường tới tháng năm mọi người sẽ sang New Jersey để ngắm cả vườn hoa đào nở tuyệt đẹp. Trên đảo còn có rất nhiều bụi cây hoa đỏ mọc đầy ven sông, khung cảnh bình yên hiếm thấy.

Sang tuần tới, theo lời khuyên của Billy tôi sẽ xuống tiệm của người bạn nọ để bắt đầu làm việc. Nhưng tôi xin ở lại tiệm của Billy đến giữa tuần, để nói thêm chuyện về Lavender đã. Nếu tôi đi bây giờ, tôi sẽ ít cơ hội nói chuyện với Billy hơn, mặt đối mặt tí tê vẫn thích hơn nhiều. Tôi muốn biết thêm về cả Josh nữa, thực sự là tôi muốn biết anh ta đã liên quan thế nào tới việc Lavender dính vào nghiện ngập. Tôi đã rất hâm mộ mối tình của họ, trong sâu thẳm tôi luôn hy vọng Josh là một người thực sự "vô tội" và mong cho mối tình của họ sẽ được "cập bến". Giá tôi có thể ngồi nói chuyện với Ryan từ tít về Josh, chỉ tiếc là bây giờ thì không thể.

Sáng thứ hai, có một điều bất ngờ là tôi nhận được điện thoại của Hugo, nói rằng anh ta và ban nhạc rất xúc động khi nghe tôi hát, hy vọng một ngày nào đây thật gần sẽ được nghe tôi hát nữa. Tôi cảm ơn, ngập ngừng nửa muốn nói chuyện về Ryan, thì anh ta hỏi luôn:

"Hai người đang có chuyện đúng không?"

"À đúng".

"Cái anh chàng chơi piano cho em là bạn trai cũ của em à?"

Tôi ngạc nhiên vì sao anh ta lại "dám" hỏi như thế, và sao lại biết nhanh thế, không lẽ Ryan mà cũng đi buồn lung tung.

"Làm sao mà anh biết?"

"Ryan nói với tôi mà".

"Tại sao anh ta lại đi nói với anh cả chuyện như thế?"

"À không, ý tôi là, tôi bảo Ryan đưa em về nhà, nhưng anh ta lại quay lại và nói rằng bạn trai cũ của em sẽ đưa em về nhà".

"Cũng không phải là chuyện gì to tát đúng không?"

"Không, nhưng này, đừng cãi nhau, em rất đáng yêu chúng tôi không muốn mất em!"

Tôi thấy xúc động vì Hugo. Thực ra đây là lần nói chuyện lâu nhất giữa tôi và anh ta, vừa rồi tôi còn nghĩ tất cả cái bọn Jess, Hugo, Gar là về một phe cơ. Tôi muốn hỏi thêm cả về Garbriel nữa, nhưng nghĩ thế nào tôi cảm ơn và không nói chuyện nữa.

Tôi dự định hôm nay sẽ nhăm nháy rủ Billy đi ăn tối chỉ có tôi và anh ấy để tiện nói chuyện, hôm nay tôi sẽ là người chủ động. Nghĩ lại ngày trước thật buồn cười vì tôi đã lảng tránh đi mọi lời mời, bây giờ lại đòi gặp riêng. Qua một khoảng thời gian người ta cũng đã hiểu nhau hơn.

Tôi hỏi: "Em muốn nói chuyện với anh về Lavender, có được không?"

"Tất nhiên là được, em muốn giúp đỡ nhỏ hã?"

"À dạ tất nhiên, tối nay rồi không, anh đi ăn được chứ?"

Billy thoáng vừa lưỡng lự vừa hơi ngạc nhiên về lời đề nghị: "Bạn trai em có tới không?"

"À không, hôm nay chỉ có anh em mình thôi, có chuyện gì... thú vị anh kể cho em nhé".

Ý tôi là tò mò cả chuyện tình yêu của anh ấy với bà Mei nữa.

"Trời trời, anh thì làm chi có chuyện thú vị đâu".

Billy cũng đã đồng ý, tôi thấy nhẹ nhõm vì sẽ được hỏi han thật nhiều hôm nay.

Nhưng mà, chiều, mới 3 giờ, thấy Billy có điện thoại và hốt hải chạy ra ngoài. Lát sau, anh ấy quay lại, đưa chìa khóa tiệm cho cô làm cùng và nói rằng cô ấy về sau khóa tiệm cho anh ấy, bảo tôi cứ ở lại hay về thì tùy, lỡ hẹn hôm nay rồi, vì anh ấy có việc phải đi gấp. Trông Billy hốt hải, tôi nhìn thấy Sheryl ở trong xe ô tô của anh ấy Thoáng lo lắng, chả biết có liên quan tới Lavender không? Tôi hỏi với theo: "Lavender hả anh?" "À... không, à..." Rồi đi mất, nhanh như cắt.

Tôi phì phì và ngó lơ ra ngoài, tự nhiên thấy trong lòng trống rỗng. Cô Lyn "đồng nghiệp" nói tôi ở lại cùng cô ấy cho tới 5 giờ rồi về cả thể, cô ấy ngại ngồi một mình. Tôi cũng đã định về thật, nhưng đành ở lại. Thật may, lúc đấy có mấy cô khách du lịch từ bang khác sang lạc vào tiệm, tôi tha hồ được wax lông mày và vẽ móng tay. Họ là khách du lịch nên cũng hiền lành và thoải mái, họ khen tôi trông lạ và có cái khuyên mũi thật là xinh. Đám khách đó làm tôi vui hẳn, được nói chuyện nhiều nữa, cho tôi bớt suy nghĩ.

Gần về, Ronie gọi điện, anh ta bảo sao hôm nay tôi vẫn chưa muốn đi làm ở chỗ đó hay sao? Quả thật khó xử vì không biết là sẽ làm ở chỗ bạn của Billy hay một chỗ đông khách như ở chỗ Ronie, mà xem chừng chỗ đó khó chịu đấy. Tôi nói với Ronie: "Cái chỗ đó có vẻ ồn ào mọi người có vẻ không được có cảm tình với em cho lắm". "Trời, đâu có đâu, mà sợ gì, có anh nè, ai làm gì em. Em cứ tới đó làm việc của mình và kiếm tiền thôi, họ cũng cần mình mà!". Ronie nói cũng có lý. Tôi đang nghĩ, nếu hôm sau tôi gặp Helen ở tiệm spa thì tôi sẽ "nịnh" cô nàng đó bằng chết để may ra bà mẹ Lucy của cô ta sẽ bớt ghét tôi hơn.

Tối nay N. có buổi biểu diễn, anh ấy vẫn muốn tôi đến xem nhưng mà tôi thấy ngại. Định bụng về nhà hôm nay và ở nhà ngủ thôi, cả sáng tôi đã gà gât. N. gọi điện hỏi tôi có muốn đến xem không? Tôi nói không, anh ấy nói thế tối biểu diễn xong sẽ qua thăm tôi. Tôi bảo khi nào qua thì gọi, tôi sẽ xuống.

Không thể phủ nhận rằng tôi đang rất nhớ Ryan, và cả Lavender nữa. Hình ảnh của họ cứ hỗn độn và thay phiên nhau trong đầu, thành ra xem chừng tôi cứ hơi ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Tôi gọi thử cho Lavender bao lần mà không được. Tôi thậm chí còn có ý nghĩ hay gọi điện cho Ryan hỏi số của Josh để nói chuyện, nhưng nghĩ hơi buồn cười nên thôi.

Chiều trở về đi dọc những bụi hoa đỏ ven sông, thật là thích. Chẳng thấy ông già đầu cả, hơi hụt hẫng, tôi chỉ ước gặp ông ấy bây giờ mà thôi. Khi gần về đến nhà, tôi thấy một người đàn ông đang ngồi vẽ cảnh Manhattan, tôi ngó lơ và chợt nhớ ra bức tranh về ngọn hải đăng chưa tới đầu của mình. Hôm nay cũng sớm, lại ấm nữa, tôi chạy vụt về nhà lấy giấy màu đập xe về cuối đảo quyết tâm ngồi vẽ. Tôi đang có niềm hy vọng rằng nhờ bức tranh này tôi sẽ có cơ nói chuyện lại với Ryan.

Tôi ngồi đo đạc và vẽ rất nắn nót từng tí một. Hôm nay tôi sẽ vẽ ngọn hải đăng bằng cả hai tay. Nếu tôi chỉ vẽ tay trái thì nó sẽ rất buồn, mà nếu vẽ bằng tay phải thì lại vui quá Tôi sẽ vẽ bằng cả hai tay, vì bức tranh này, có cả niềm vui và nỗi buồn tôi gửi vào cho Ryan.

Nhưng tôi chỉ ngồi được có hơn hai tiếng phải ngừng lại, chỉ đủ phác thảo cái khung. Trời nhá nhem và ánh đèn vàng vàng không đủ cho tôi vẽ và nhìn rõ một số chi tiết. Nhưng thế cũng đủ cho tôi thấy rất vui. Đã gần 8 giờ, tôi không thấy buồn ngủ nữa, nhưng nghĩ tới chốc gặp N. cũng thấy hơi oải. Tôi muốn gặp Ryan cơ, Ryan Ryan Ryan. Tự mình đã đảo trong đầu.

Đợi đến 10 giờ, tôi buồn ngủ quá và lăn ra ngủ. Hình như N. gọi vào di động không thấy tôi nhắc nên gọi về nhà, bố mẹ bảo tôi ngủ rồi nên anh bảo thôi khi khác chúng tôi gặp nhau.

Hôm sau tôi xuống spa, mang tâm lý ngại ngùng. Bây giờ xuống đây thấy ngại quá, ngại với bà Mei, với Helen. Nhưng hôm nay không có bà Mei hay Sheryl, chỉ có Helen. Helen không niềm nở nói chuyện với tôi, cứ gườm gườm, giống y như mẹ mình vậy. Tuy hơi ngại nhưng tôi tỏ ra rất vui tươi và cười nói với Helen, nhiệt tình giúp đỡ cô nàng lấy cái này cái kia. Rồi tôi chủ động nói:

"Chủ nhật vừa rồi bạn trai Helen dẫn tớ xuống tiệm của mẹ Helen đấy, tiệm đông khách ghê".

"Có nghe nói rồi", Helen giọng lạnh tanh.

"Helen bức tớ hay sao thế? Tớ tình cờ gặp Ronie và nói chuyện tiệm, Ronie hẹn tớ ở đó xem tiệm, tớ muốn đi tìm chỗ nào đông khách thử việc". Tôi "thanh minh".

"À tôi không bức chi đâu mà. Chỗ mẹ tôi cũng đông, nếu thích thì xuống đó làm, nhưng mà phải làm khá cơ, xuống đó mà chưa giỏi thì khó đấy".

Câu nói đầy "cảnh báo" và pha giọng hơi khinh miệt. Tôi đoán Helen đang ghen ngầm ngầm. Có khi hôm nọ mấy mẹ con họ ngồi nói xấu tôi, thảo nào mắt tôi cứ giật giật, lại có một quyết định đột biến như thế.

Nghĩ đến đây, tôi lảng lạng đi ra ngoài, nhắc máy gọi điện cho Ronie:

"Anh hỏi bà chủ cho em làm ở đó 5 ngày một tuần có được không? Nếu nhận em sẽ đi làm bắt đầu từ thứ năm này?".

Ronie cuống quýt nói hỏi ngay và sẽ gọi lại cho tôi. Mẹ con họ ghét tôi thì tôi sẽ sang đó làm cho tới khi ghét không chịu được phải đuổi tôi đi thì thôi, tự nhiên thấy bức mình khủng khiếp.

Quay vào, mặt tôi cũng phì phì, tôi không toe toét nữa, cứ bằng như quý báu lắm vậy. Helen tỏ ra khó chịu càng rõ hơn. Cô nàng còn tỏ ra khó chịu với tôi khi lúc vào nhà vệ sinh thấy hết giấy, kêu tôi dùng hết không gọi thêm. Tôi cau mày, từ sáng tới giờ tôi chỉ vào đó rửa tay đúng một lần. Ôi những con người ghê gớm.

N. lại gọi điện, nói rằng tối nay anh ấy muốn gặp tôi chia tay. Sáng thứ tư cả đoàn đã bay sang Cali biểu diễn tiếp rồi quay lại Nga, anh ấy muốn gặp tôi đi ăn cho ra hồn một bữa. Nhưng một lần nữa tôi lại lỡ hẹn đi ăn với N., vì anh nói anh ấy vẫn phải biểu diễn, có thể tan muộn, và chắc chắn mong tôi đừng ngủ để gặp tôi tối nay trên đảo. Tôi nói rằng tôi sẽ không ngủ.

Xin về sớm vì Helen quá khó chịu, một phần cũng muốn tranh thủ trời sáng vẽ tranh tiếp, đang còn hứng thú. Lúc tôi ngồi vẽ, mấy cô cậu bé nhỏ nhố cứ chạy quanh ngồi xem rồi cười, cả mấy người lớn cũng đứng cạnh xem. Tôi cứ phải ngước mặt lên liên tục để mỉm cười lại với họ. Họ gật gù khen và theo dõi tôi khiến tôi thấy rất thoải mái.

10 rưỡi N. đến. Anh nói mình vừa biểu diễn xong lúc 9 rưỡi. Cầm đến cho tôi một bó hoa và một ít quà Nga mà bây giờ mới có dịp đưa, một cái khăn, một bộ búp bê gỗ và hai cái đĩa CD nhạc giao hưởng có sự tham gia của anh. Tôi nói với anh đi dọc ven sông rất thích, và ngắm hoa dưới ánh đèn vàng nữa. Anh khen đảo thật là đẹp, thật là may mắn vì tôi đang được ở đây. Hôm nay tôi nói ít còn N. thì nói nhiều. Anh hay kể chuyện ở bên Nga, gặp bụi cây anh cũng so với tương đương bên Nga. Anh ấy kể cả chuyện anh lái xe đưa cô bạn gái đi dưới tán cây bạch dương, đến những lúc cô đơn và chỉ có cây đàn để tập, cả cái lần "lên cơn" tập đàn một tuần liền không ăn, không uống, kiệt sức phải vào bệnh viện. N. nói anh hy vọng tôi sẽ trở về Việt Nam, và anh cũng sẽ quay về. "Có thể một ngày nào đấy, chúng ta lại ở bên nhau như thế này, ở Việt Nam, đi dọc Hồ Gươm chẳng hạn. Anh tin chắc là như thế. Em đừng làm cho bản thân em buồn nhé, cố làm lành với bạn trai nhé, anh không muốn mang tiếng đầu đầy".

Một buổi nói chuyện nhẹ nhàng, anh ấy được trút tâm trạng "Hy vọng bọn mình tiếp tục liên lạc và về Việt Nam chắc chắn phải gặp nhau". Tôi dứt khoát tiễn N. ra tận bến tàu và nói rằng sẽ bắt xe buýt đi về nhà, dù sao trên đảo cũng rất an toàn nhưng N. vẫn tỏ ra lo lắng. N. ngập ngừng rồi chủ động nắm lấy tay tôi, anh ấy tỏ vẻ rất mãn nguyện, ghé tai tôi: "Anh vẫn ước có một ngày như thế này".

Tối bên, Ryan từ bên bước ra, nhìn thấy chúng tôi, vẫn đang nắm tay nhau và cười nói!

Thoáng rung mình, và kéo theo sau đó nhanh chóng là cảm giác... hồi hận. Chẳng phải tôi vẫn muốn làm lành với Ryan đó sao, anh vừa lên đảo, không phải để gặp tôi thì làm gì? Nhưng ngay sau đó, một ý nghĩ khác cũng đến nhanh không kém, có thể anh ấy lên đây để "nói chuyện" nghiêm túc với tôi. Nghĩ vậy đã thấy... run người. N. dường như cảm nhận được cái giạt mình từ tôi, rất tự nhiên, anh rời tay tôi ra và đi tới tươi cười xin bắt tay Ryan. Tôi cũng không biết làm gì khác ngoài cười với theo. Những gì tôi nhớ lại, đó là Ryan cũng rất tươi cười và bắt tay lại, coi như chưa nhìn thấy gì hết, một phong cách rất lịch sự.

"Ah, xin chào, tôi là Ryan, bạn trai của Kin, rất vui được làm quen với anh".

"Vâng, rất vui được làm quen với anh". Cả hai người đàn ông cùng cười rất vui vẻ, tôi thấy như trút được gánh nặng.

"Anh đến gặp bạn gái mình hả? Tốt quá, tôi đang đến để chào tạm biệt cô ấy, ngày mai tôi đi rồi".

"Ồi anh đã đi rồi sao?"

"Tôi chỉ ở đây vài ngày để biểu diễn thôi, đã lâu lắm rồi tôi chưa được gặp lại CÔ EM GÁI đáng yêu của tôi". Tôi đã phì cười ở trong bụng vì cái câu "em gái". của N. Anh ấy đang cố gắng "thanh minh" cho tôi theo đúng kiểu rất chi là Việt Nam.

"Anh có vẻ bận quá nhỉ? Bây giờ tôi mới có cơ hội để nói chuyện với anh".

N. tỏ ra rất vui vẻ và "xu nịnh". Tôi cứ đứng im chẳng biết nói gì. Ryan nhìn tôi bằng ánh mắt rất âu yếm. Thế rồi anh tiến lại tôi, ôm tôi rồi vuốt tóc, hôn một cái lên trán, thì thầm:

"Em có lạnh không?" (Có lẽ do lúc đó tôi mặc cái áo len mà ai nhìn cũng phải thốt lên tưởng tôi lạnh).

Tôi tròn to mắt và nhìn N. vì hành động này.

"Em không lạnh mà, sao anh tới muộn thế?"

"Để gặp em, anh nhớ em như thằng điên ấy".

N. đưa cho Ryan một cái card của anh, nói rằng đã tới lúc mình phải về vì hôm sau bay sớm. Ryan ồ lên khi thấy anh là một musician, anh cười rất tươi và nói:

"Rất vui được gặp anh, chúng ta sẽ gặp lại sớm nhé".

N. gật đầu: "Chúc cả hai may mắn nhé!"

Tự nhiên lúc đó, khi chia tay N., trong lòng tôi lại thấy nuối tiếc và trống trải, một cảm giác buồn bã khó nói thành lời. Tôi chợt nhận ra đó là một người đàn ông tốt và chung thủy. Đến khi nào tôi mới được gặp lại anh đây? Không biết N. có hiểu không khi biết rằng anh đã ít nhiều thành công khi để lại "dấu ấn" của mình trong tôi. Anh không nói những lời ủy mị, không có những hành động lãng mạn như xưa kia, không níu kéo, không sàm sỡ không tranh thủ, vậy mà như thế anh lại làm cho một kẻ "khó tính" như tôi ít nhiều rung rinh, cảm giác còn là sự tôn trọng.

"Em sẽ gặp lại anh nhé, Hồ Gươm nhé?" Tôi gọi với theo.

N. mỉm cười rồi đi xuống bến. Tôi cứ ngẩn ngơ, lúc này thấy khó xử khi quay lại với Ryan. Tôi và Ryan nhìn nhau. Anh ấy cứ gườm gườm nhìn tôi, khác hẳn cái thái độ âu yếm lúc nãy. Một lúc tôi nhận ra Ryan vừa có hành động của một kẻ... ghen tuông chứ không phải là tình cảm. Anh ấy muốn show up với N. mà thôi,... thâm đấy. Dù sao tôi cũng thấy hài lòng vì hai người đàn ông đều có những cư xử đúng mực, không để tôi mất mặt. Tôi thấy anh im lặng, tôi lững thững đi ra ngoài bến. Ryan cũng đi theo.

"Em vẫn chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra cả Ryan ạ?"

"Nhưng anh thấy chuyện gì đang xảy ra đây. Bỏ cũ của em là một người đàn ông dễ chịu đấy nhỉ, anh đoán em với anh ta vui vẻ lắm". Một cái giọng siêu hờn dỗi.

"Bọn em vui lắm, nhưng sự thật là, anh ta không phải là người yêu cũ của em, chỉ là một người bạn tới đây vài ngày từ nước Nga thôi. Một người bạn rất tốt, anh cũng nhận thấy đúng không?"

"Bạn bè nắm tay nhau đúng không?"

"Thì sao, bạn bè có thể nắm tay nhau được không? À, mà em cũng chưa bao giờ nắm tay Billy cả, nhưng anh vẫn nói là bọn em yêu nhau mà, anh không thể nhận ra sự việc và con người à?"

"A, lại Billy nữa à, với cả..." Ryan ngập ngừng, "Anh chẳng thể nhận ra được việc gì mỗi khi có chuyện nào đó liên quan đến em".

"Đấy anh thấy chưa? Anh không nhận ra được sự việc thế thì anh bức mình cái nỗi gì?".

Ryan im lặng trước câu hỏi này. Anh nhìn tôi một lúc theo kiểu dây thần kinh bị chạm mát ở đâu đó, thế rồi kéo tôi lại rất bất ngờ, ôm chặt, vuốt tóc rồi thì thầm dịu dàng: "Anh bị làm sao ấy nhỉ? Anh nhớ em rất nhiều, anh không thể chịu được, thật là kinh khủng khi thấy em ở bên cạnh một người đàn ông khác. Anh không biết mình đang làm cái gì nữa. Anh không bao giờ biết có lúc mình có thể ghen tuông tới mức như thế này, em có tha thứ cho anh không?"

Tôi cười và ôm lại anh. Tôi chẳng nói gì cả, bây giờ những N., Garbriel, Billy và thậm chí cả Lavender tạm thời gạt sang một bên. Chúng tôi cười theo kiểu, đúng là hai đứa trẻ con, "chuyện có gì mà phải ầm ĩ".

Ryan lang thang đưa tôi đi về cuối đảo, nắm tay nhau, cái cảm giác thật là bình yên. Anh khen những bụi hoa đỏ thật là tuyệt đẹp. Trời đã khá muộn, Ryan tỏ ý muốn ra xem ngọn hải đăng, tôi nói không nên và anh nên về để hôm sau đi học đi làm. Tôi hẹn hôm sau anh tan lúc nào thì gọi điện cho tôi để chúng tôi đi ăn, và ngồi nói chuyện về Lavender. Trước khi chia tay, anh lại thì thầm vào tai tôi: "Anh thích cái khuôn mặt của em lắm đấy!"

Trở về nhà, lòng tôi nhẹ nhõm và vui tươi khủng khiếp. Tôi nhớ đã 12 giờ hơn rồi, tôi vừa mở cửa vừa hát oang oang vang cả nhà và hành lang, bị bố tôi nhảy ra mắng xối xả: "Ồ mày bị hâm hả con, đêm rồi còn ầm ầm lên thế?" Tôi cúi mặt đi vào, cười đều một mình, chuẩn bị đi ngủ. Tự nhiên thấy bố với theo, "Này này, con bị làm sao ở... mũi thế? Mụn à? Nguy hiểm quá, đừng có nặn nhé". Oa, bố hôm nay mới phát hiện ra, nhìn loáng thoáng chắc tưởng mụn. Tôi chuồn lẹ vào nhà vệ sinh để bố đỡ "bám đuôi". Một lúc sau đi ra, vừa định lôi quyển sách ra đọc rồi ngủ thì bố lại thò cổ vào phòng đòi "xem cái mũi bị làm sao". Bố tôi vốn rất cẩn thận, phát hiện ra có gì bất thường là lo lắng và dai dẳng đòi... chữa bằng được. Tôi hoảng quá, quăng quyển sách ra cái bàn, kêu lên á, rồi lấy cái chăn trùm kín mặt, thôi phen này không giấu được nữa rồi. Bố tôi bảo: "Sao mà bị... cái mụn to thế, xấu ghê cơ". Hu hu, thế rồi bố tôi đi ra, không đòi xem mụn nữa, tôi cũng ngủ luôn.

Sáng, tôi dự định sẽ tới chỗ Billy buổi cuối. Hôm nay sẽ quyết định đi làm ở đâu. Tôi chờ Ronie gọi điện lại nếu bà cô Lucy kia nhận lời thì tôi sẽ tới đó làm, gọi là để "thử thách" mình. trêu tức bọn dờ hơi kia luôn. Còn nếu không, tôi nhận lời với Billy tới tiệm bạn anh ấy làm.

Vừa ngồi chưa nóng chỗ ở tiệm thì Ronie gọi điện thật, anh ấy nói Lucy đồng ý cho tôi làm, tôi cứ đến đi. Nhưng tôi thấy hơi nghi ngờ, không biết Ronie có nói thật không. Tôi bảo tôi sẽ tới vào ngày thứ năm xem thế nào.

Billy ríu rít xin lỗi chuyện lỡ hẹn với tôi. Anh ấy nói tối đi ăn không. Tôi chợt nhớ ra mình đã trót hẹn Ryan, tôi nói ăn trưa được không? Billy đồng ý. Chúng tôi quyết định không đi xa mà đi ăn ở một quán pizza cũng gần tiệm còn về sớm, vì buổi chiều Billy có hẹn khách.

"Anh biết là em nóng lòng muốn biết chuyện Lavender đúng không? Bọn anh định cho nhỏ cai tại gia nhưng nhỏ phá dữ quá, chắc cho vào viện thôi".

"Hà, vào bệnh viện á?".

"À Trung tâm cai nghiện đó".

"Ở đâu?".

"Chắc trên upstate hoặc bên Philadelphia, bên đó có viện tốt lắm".

"Cho em thăm hạn ấy đi".

"Tất nhiên rồi, nó đòi gặp em suốt".

"Em không hề thấy Lavender có biểu hiện bị nghiện, lâu chưa?".

"Cũng mới phát hiện, chắc nửa năm rồi chứ chả ít".

"Có phải Josh đã lôi kéo bạn ấy không?"

"Chắc là không, nó không bị nghiện, lỗi tại Mei thôi".

Tôi thấy nhẹ nhàng bởi câu nói này. Rồi Billy hỏi tôi sẽ đến chỗ bạn anh ấy làm chứ, tôi kể sự tình, nói muốn thử làm ở chỗ Ronie trước.

"Trời, chỗ đó khách "ác" lắm đó, không cần thận chết đó nha, nhiều con nhỏ tác ta. Thôi tùy em, nhưng nhớ là khi nào cần thì gọi anh một câu nha". Tôi gật đầu cười, hai ngày hôm nay thật là suôn sẻ. Billy hứa chỉ sang tuần là tôi được gặp Lavender.

Tôi chỉ mong gặp Ryan tối nay để hỏi thêm về Josh và Lavender. Anh ấy về muộn, tôi chờ rất lâu ở bến xe bus, nơi chúng tôi chỉ định hẹn hò nhau. Cuối cùng, muộn quá, tôi bảo sẽ về đảo rồi anh tới đón tôi. Xem chừng Ryan quá mệt mỏi, tôi thấy thương anh ấy quá.

10 giờ chúng tôi mới gặp nhau, Ryan còn chưa ăn gì. Anh nói rằng hôm nay phải đưa Jess bắt xe về upstate, Jess phải về trông cửa hàng và học tiếp. Nhắc đến Jess, tôi lại nhớ ra hình ảnh nàng Garbriel hôm nọ, tự nhiên thấy tức tối.

"Hôm nọ em nhìn thấy Garbriel".

"À ha ha, em ghen à? Jess mời đây, họ chơi với nhau thân mà".

"Ừ anh thậm chí còn chúng nói lời chào em".

"Tất nhiên rồi, anh ghen mà cung, em hát hay lắm, anh rất tự hào về em".

Tôi yên mặt cười, đã thật.

"Thế Josh là người thế nào? Cậu ta là người xấu hay tốt?"

"Cậu ta tuyệt đấy, một người bạn và một người tình luyện vờ, thật đáng tiếc khi nghe về chuyện của Lavender".

"Dạo này anh gặp cậu ta không?"

"Không, dạo này anh vừa bận vừa bị dở hơi, ha ha, chả có thời gian cho cậu ta đâu".

"Bọn mình gặp cậu ấy được không? Em muốn gặp"

"Vâng ạ, thưa quý cô!"

Cuối cùng thì bố tôi cũng biết đó là cái khuyên mũi. Thế là than thở trách móc, sao con lại làm việc đại dột thế. Tôi bảo, xỏ khuyên mũi thì có làm sao, xỏ xong thì nhân cách con người biến đổi à, bị coi là đú đờn à. Tôi tức vì các cụ coi đó là một việc gì đó xấu xa lắm, sao không coi đó chỉ là một kiểu làm đẹp giống khuyên tai hay nhẫn, hay vòng? Tôi ngồi phân tích hết lời lẽ khiến bố tôi bị đuối lý, thế rồi, bố bảo: "Ồ, bố bảo con là xỏ là hư và đú đờn đâu, bố tức còn vì lý do khác cơ". "Thế bố tức vì cái gì?" "Không nhớ mà, con nói nhiều quá làm bố quên rồi". Tôi bụm miệng cười. Mẹ tôi thì còn ngạc nhiên hơn, nhưng chẳng phản ứng gì cả. Có lẽ ngay từ đầu, ai cũng thấy cái khuyên mũi nó đẹp và hợp với tôi chứ không nhìn thấy nó ở khía cạnh "hư hỏng".

Tôi tới tiệm của Lucy ngày hôm sau, tìm đập thành thịch. Tuy nhiên, tôi tự an ủi mình bằng cái câu muôn thuở: "Nó càng làm mình sợ thì mình phải càng ghê gớm, một cách rèn luyện bản lĩnh".

Bước chân vào quán, lại từng đấy khuôn mặt ngẩng lên nhìn tôi như ngày đầu. Không biết họ có đại hội buôn chuyện về tôi không mà tôi cứ cảm thấy ai cũng có con mắt không thiện cảm, ghét cái mặt", tôi lăm lăm trong miệng. Lucy bảo tôi đến muộn, lần sau đừng đến muộn như thế. Tôi đã thấy hơn gờn gợn, Ronie đi qua lắc lắc: "Kệ bà ấy". Gần ngay tiệm của Lucy là tiệm của em gái khác của bà ta. Cô em này là em út, mới nhìn mặt đã thấy ghê gớm. Biết tin có người làm do "Ronie giới thiệu" là cô ta sang soi hàng ngay. Vừa bước vào tiệm là đã oang oang: "Bồ mới của Ronie đâu ấy nhỉ" Tôi nghe đã thấy nóng mặt. Họ làm như Ronie của họ báu bỏ lắm vậy. Đã thế Ronie lại cười bẽn lẽn cứ như đúng rồi. Cô ta sang hát hàm hỏi Ronie: "Này này, đào hoa vừa vừa thôi nhá, mẹ vợ lù lù kia kia". Quả là kiểu nói chuyện thiếu tôn trọng người khác. Thật đáng ghét, Ronie không nói câu gì thanh minh. Tôi định mở mồm ra nói, nhưng sau đó lặng im, tịm đi. Mình đừng làm cho mình tức là được, cứ để cho họ nghĩ thế và họ tức thế. Tôi nghĩ vậy và tôi không thấy tức nữa, coi họ như một lũ ăn dưa bỏ đến là nực cười.

Tôi được wax cái lông mày đầu tiên, cũng hơi run nhưng mà khá đẹp, lại nhanh nữa vì tôi làm bằng hai tay.

Cô khách đó là mới nên chịu để cho tôi wax, thường khách quen thợ nào thì chỉ tới người đó. Thật thú vị, tôi wax xong cô này, được cô ta trầm trồ, thế là cô khách sau vào cũng đòi tôi wax luôn, mặc dù đến lượt cô Lily wax.

Lily đã thấy khó chịu rồi, nhưng Lucy lại xem chừng hài lòng vì tôi làm việc cũng không đến nỗi nào, tức gì thì tức cứ khách của cô ta hài lòng là được.

Tôi hơi mệt mỏi vì quả thật cái tiệm này đông hơn bình thường. Trừ lúc hơi in ít khách mấy người soi tôi ra, còn lại cũng chẳng có thời gian mà ghen ghét nhau.

Ryan gọi điện mấy lần trong ngày để hỏi xem chỗ mới của tôi thế nào. Tôi cứ nói chuyện tiếng Anh rất to và âu yếm, cố tình show up cho bọn họ thấy tôi là đứa đầu óc không đến nỗi nào và cũng có bồ của tôi. Ai cũng lườm tôi, Ronie còn xấu tính, cứ tìm mọi cách lại gần để nghe lén câu chuyện. Tôi mặc kệ, phớt hết bọn họ.

Gần về, đang dọn cửa hàng, Lily đi qua ghé tôi:

"Này, tiếng Anh khá ghê nhỉ, nghe nói chuyện với khách mà cô ù cả tai, thế là có bồ chưa thế?".

Tôi bảo đúng một câu: "Thường thôi".

Ronie cuống quýt đòi về cùng tôi khiến cả mấy bà cô ở tiệm, đặc biệt là Lucy tím hết cả mặt lại. Ronie mặc kệ, cứ lẳng nhăng theo tôi về. Ra bên, bắt gặp một người đàn ông Việt Nam đang đứng ở đó, ý chừng chờ Ronie.

Thì ra anh ta làm ở tiệm bên kia của cô em Lucy. Vừa thấy tôi và Ronie đã đi ra hắt hàm hỏi:

"Con nhỏ bồ mới của Ronie đây à?"

"Ừa, sao biết nhanh vậy?".

Ronie nói nửa đùa nửa thật. Thế là, mặt anh ta nhăn nhó, sôi lên.

"Ấy da... xấu thế này mà là bồ của Ronie à, xách dép cho Helen nha!".

Tôi thấy anh ta có cái giọng kéo dài ẻo ọt, và biểu hiện rất đánh đá, đích thị là một gay man. Anh ta thuộc thể loại đàn ông đồng tính ghê gớm và đánh đá.

"Nè, nói cho biết nha, con rể tương lai của bà Lucy đó, tách nhau sớm ra ha". Ronie tối mặt, nói xua đi: "Ấy dà, nói lằng thằng gì đó, hung đùa nhá?".

Chú gay ấy lườm một cái rở tóc lửa. "Ronie làm tui buồn quá đi". Thế rồi bỏ đi lên tàu của anh ta.

Lúc đó, cũng lại có một người đàn ông khác từ tiệm của Ronie xuống. Người đàn ông tôi có cảm tình nhất lúc ở trong tiệm vì rất hay tỏ vẻ bên vực tôi. Thế nhưng là một nhân vật có chuyện để mà nói, kẻ làm tôi khốn khổ sau này.

Người đàn ông đó tên là Tài, khoảng chừng 35 tuổi. Anh ta ngồi ngay bàn đầu của tiệm. Lúc tôi vào anh ta là người soi tôi ít nhất. Lúc mấy người cùng tiệm lườm tôi này nọ hoặc bắt bẻ về chỗ để đồ, anh ta toàn lẳng lặng tìm chỗ và xếp đồ của tôi vào riêng một góc. Lúc tôi wax hay vẽ móng, tay có hơi run run, bị mấy bà soi rồi kêu lên: "Run thế lia thì làm thế nào, đừng có rỏ ra run khách nó nhìn thấy nó sợ, đấy, sao mà run thế hả trời".

Tôi đã run rồi mà họ lại còn cứ hùa vào nói như thể để cho tôi càng run, ngay lập tức "chú" Tài từ trên vọng xuống: "Mấy bà cứ từ từ nào, nói nhiều con nhỏ càng thêm run. Mới thì bao giờ chả thế, các bà có run không mà cứ nói người khác? Run mà vẫn làm được việc là được". Nhờ mấy câu nói "trấn an" đó mà tôi thấy yên tâm và không để xảy ra sai sót. Tôi thấy cảm kích vô cùng.

Tài đeo một bộ kính dày cộp, không hề giống một thợ làm nail mà giống một nhà khoa học thì đúng hơn. Lúc tôi đi đi lại lại, tôi có để ý Tài có một cuốn sách rất to để ngay trên bàn, tôi không nhầm thì đó là một cuốn sách... vật lý bằng tiếng Anh. Cứ rảnh rỗi là Tài lại ngồi say sưa nghiên cứu, đọc quên hết trời đất. Vừa quay lại nhìn thấy Tài dưới bên là tôi đã mỉm cười rất thân thiện. Tài giờ tay vẫy tôi nhưng không lại gần với tôi và Ronie, anh ta vẫn ôm cuốn sách to bự, đứng im chờ tàu tới. Tài cũng đi cùng chuyến tàu về với tôi, Ronie cũng thế. Vừa lên tàu, Tài đã mở cuốn sách ra đọc.

Tôi thì chịu không đọc được thế, chỉ có kẻ một sách mới thế mà thôi. Tôi và Ronie ngồi gần anh ta. Lúc này, tôi nhìn lên trên mấy poster quảng cáo trên tàu và phì cười vì mấy quảng cáo rất buồn cười. Có một quảng cáo có mấy từ tiếng Anh tôi không hiểu, tôi ngoẹo đầu thắc mắc nó là gì để về nhà tra từ điển vì Ronie cũng chả biết. Tôi thấy Tài ngẩng mặt lên nhìn mấy từ đó rồi nhìn tôi, anh ta có điệu bộ như kiểu phì cười rồi lại cúi mặt xuống đọc sách tiếp. Tôi cũng thấy Tài hơi lạ, tự hỏi nếu anh ta không ngồi gần đây tôi sẽ hỏi Ronie kỹ hơn về Tài.

Ronie tỉ tê muốn đi ăn cùng tôi nhân "sự kiện" tôi đi làm hôm đầu tiên. Tôi thực sự chả có hứng đi ăn gì với anh ta. Tôi muốn về nhà ăn rồi nghỉ cho nhanh, mệt mỏi quá tôi chưa quen làm nhiều như thế. Đêm tôi còn phải gặp Ryan của tôi nữa. Ronie tự nhiên tỏ ra hơi cáu bẳn: "Về với bạn trai chớ gì?" Tôi bực mình: "Em mệt lắm, làm việc chưa quen, với cả anh làm ơn đừng hỏi em về việc bạn trai của em nữa nhé?" Ronie bất ngờ mặt cực kỳ khó chịu, không nói gì nữa. Tới một cái bến nào đó anh ta xuống luôn không nói với tôi một lời, mặc dù phải qua chợ tàu thì mới là bến của Ronie. Tôi cũng mặc kệ: tự thấy nhiều người thật là kỳ quái, những người Việt kỳ lạ trên đất Mỹ. Tôi phải học cho mình việc hạn chế bực tức Tài nhìn theo Ronie rồi nhìn tôi, lại nhướn miêng cười lần nữa, một nụ cười vừa thân thiện mà lại vừa ma quái.

Một lúc sau, Tài cũng xuống. Và từ đó tôi để ý, mỗi hôm Tài xuống một bến khác nhau. Trên đường về đảo, Billy gọi điện cho tôi, hỏi xem mọi việc OK chứ. Tôi mới chợt nhớ ra quên không nói với Lucy rằng hôm sau tôi phải xuống spa làm việc. Đùng một phát mới đi một hôm nghỉ ngơi quá, mà không chẳng lẽ lại gọi điện cho Ronie? Billy gọi cho tôi bảo rằng Lavender đang đăng ký thủ tục vào trung tâm cai nghiện rồi, sang tuần tôi đi thăm bạn ấy nhé. Tất nhiên là tôi đồng ý. Billy còn bảo: "Chắc sẽ hơi vất vả cho em ở chỗ mới, nhưng có thể mới là làm việc!". Đúng rồi, có thể mới là làm việc.

Hôm nay Ryan đưa xe đón tôi đi lòng vòng. Chợt nhớ tới việc anh có một cô em gái nhỏ, tôi hỏi khi nào thì tôi sẽ được gặp? Tôi cũng khen Jess rất đẹp trai. Tôi cảm nhận được Ryan là một người rất yêu em gái, mỗi lần nhắc tới cô bé đó là mắt anh sáng long lanh. Anh nói cô bé đang học ở Cali, khi nào về New York chơi dứt khoát sẽ cho tôi gặp. "Đó là thiên thần hộ mệnh của anh đấy". Tôi nghe thích lắm, còn hơi ghen tị nữa. "Jess có bạn gái chứ?" "Ừ anh nghĩ là có, có thể cô ấy ở phía bắc thành phố". Tôi để ý thấy anh em nhà Ryan có vẻ không phải là những người lẳng nhăng. Tôi nghĩ rằng họ tuy đào hoa nhưng có thể không đến nỗi là những kẻ dễ dàng cặp bồ với người khác.

Tôi hỏi thêm về Josh. Ryan nói Josh giống Lavender ở một điểm là gia đình không được đầy đủ. Bố Josh là người da trắng, cũng khá giả nhưng rồi hai mẹ con Josh đi lâu rồi. Có lẽ thế nên hai người gặp nhau càng gần bó. Lavender vốn rất nổi tiếng ở câu lạc bộ hồi đó, Jess có quen nhưng Ryan chưa bao giờ nói chuyện, có biết mặt nhau. Josh là một chàng trai rất đào hoa, nhưng từ khi gặp Lavender hai người không rời nhau nửa bước. Tôi nói Lavender đã từng tự tử vì Josh, Ryan nói: "Khi nào ta quá yêu ta sẽ làm những điều ngu ngốc". Tôi hát lên khe khẽ: "Would you die, for the one you love?" từ bài Hero của anh ngày nào. Anh nói: "Nhưng em chẳng chết vì ai cả em yêu ả". Tôi phá lên cười.

Ryan nói anh có lỗi với tôi vì thực ra rất muốn làm nhiều việc cho tôi, nhưng dạo này anh có quá nhiều việc phải giải quyết, anh chỉ có thể gặp tôi như thế này. Lúc Ryan nói thì tôi không nghĩ gì, nhưng đêm về tôi mới chợt để ý thấy một điều, thực ra, tôi chưa biết gì về Ryan cả nơi anh học, nhà anh ở, gặp gia đình anh ngoại trừ Jess, và hiện đang làm ở đâu nữa. Chúng tôi cũng chỉ hầu như gặp nhau buổi tối, ôm nhau, nắm tay nhau, và hôn nhau, vậy là hết. Nhưng tôi chợt nghĩ, như thế cũng là hợp lý, tôi không muốn có gì đó xa hơn, sâu sắc hơn. Tôi không muốn lòng mình đau khổ nếu một ngày - chắc chắn - tới đây tôi sẽ xa anh. Tôi bắt đầu hiểu lời khuyên của N. và Billy: "Đừng để cho lòng mình bị tổn thương!".

Đêm về, cực chẳng đã, tôi đành phải gọi điện cho Ronie nói rằng tôi xuống spa ngày hôm sau, xin phép Lucy cho tôi nghỉ. Dù sao tôi cũng có sổ của tiệm, tôi có thể gọi điện xin phép vào sáng hôm sau. Ronie đã dịu giọng hơn, có thể đang ngủ rồi, nhưng tôi lại nghe thấy có tiếng gì loáng thoáng không phải giọng Ronie, tôi bất ngờ hỏi: "Chắc anh đang xem tivi hả?" "Không, Tài qua đây ngủ nhờ". "À". Rồi Ronie đồng ý xin phép cho tôi.

Spa vẫn chưa có mặt của Mei hay Sheryl mà là người đàn ông quen thuộc cả mấy tuần nay. Tình trạng ngày càng nặng nề hơn khi Helen không nói với tôi câu nào, mặt cứ quàu quàu, nhăm nhàu. Thi thoảng cô nàng lại có điện thoại, ngồi buồn thảm thì rất lâu, tôi nghĩ có thể là về tôi. Mà lâu lắm rồi Ronie không tới đón Helen nữa, có thể họ chia tay nhau rồi thì sao? Ít da, dù sao tôi cũng không muốn như thế, vì tôi không muốn bị mang tiếng.

Cuối cùng thì cũng có một sự kiện đột phá. Đó là một cú điện thoại vào lúc 5 giờ chiều lúc tôi chuẩn bị ra tàu điện ngầm. Cú điện thoại của Garbriel. Cô ta có sổ của tôi thông qua Hugo. Garbriel nói, cô ta cần gặp tôi, nói chuyện tử tế. Thoáng lưỡng lự, tôi đồng ý. Chúng tôi hẹn nhau ở một quán gần Times Square, chỗ đó cũng không quá xa từ văn phòng nha khoa của bố cô ta.

Tôi định bụng cơ hội tốt để nói chuyện cho rõ ràng. Tôi nghĩ ắt hẳn cũng có chuyện nên bao lâu nay Garbriel lại liên lạc với tôi. Nhưng sự thật là tôi cũng hơi run. Tôi sợ gì? Sợ phải đối mặt với Garbriel? Hay sợ vì có thể một sự thật nào đó được tiết lộ? Tôi nghĩ miên man, nhớ về những suy nghĩ của buổi tối ngày hôm trước, rằng thực ra tôi đã biết gì về Ryan.

Chúng tôi ngồi ăn pizza. Gar nói cô ta thích pizza, tôi thích gì có thể tùy ý gọi. Tôi cũng làm một cái. Quán nhỏ và ấm áp, trong một góc phố cũng rất nhỏ.

"Dạo này vẫn gặp Ryan hả?"

"À ừ hàng ngày".

"Hôm nọ tôi nghe thấy cô hát ở quán ăn, cô hát cũng hay phết".

"Cảm ơn chị".

Khởi đầu là vài câu như thế. Gar ngồi xoay xoay lon côca, có vẻ ngập ngừng và tâm trạng.

"Thế này, cô biết đấy. Cô cũng như tôi, những người phụ nữ ngu ngốc, này, ngu với anh ấy chưa?"

Thoáng giật mình cái kiểu hỏi thẳng tung rất Tây như thế, tôi hỏi lại:

"Điều này có quan trọng không?"

"Với tôi thì không. nhưng với cô có thể".

"Tại sao?"

"Tôi thấy cô không phải là kiểu loại con gái bên ngoài kia, thế thôi". (Có thể coi đây là một lời khen chẳng?)

"Vâng, cảm ơn, tôi cũng thấy Jess và Ryan có mối quan hệ tốt với chị, tôi không nghĩ tôi cần phải ghen tị với chị".

"À ừ, cũng không cần bởi bỏ vì sau đó thì cô sẽ phải ghen với cả thế giới này. Cô biết không, Ryan không đơn giản chỉ là một người đàn ông đẹp trai tài năng mà cô thấy, anh ấy vượt xa mọi sự tưởng tượng của cô. Đây là vì sao tôi nói cô không phải là thể loại con gái mà tôi biết, cô ngây thơ lắm, thật sự rất ngây thơ". Thoáng nóng mặt, tôi coi đó là một câu nói đầy ẩn ý như thể Garbriel đang cố nói cho tôi một điều gì đó.

"Tôi xin lỗi nhưng có một điều tôi thật sự muốn biết, chị thực sự là bạn gái cũ của Ryan?".

"Này này, đừng có nói tới từ "bạn gái cũ", chớ thật mà là một cô bạn gái ngu ngốc điên rồ, cũng giống như cả lũ người khác thôi, mà điều gì khiến cô nghĩ rằng cô là bạn gái của anh ta chứ? Vì đã hôn? Hay ngủ với anh ta à? Thế cũng không được coi là bạn gái đâu. Cô đã vào được bên trong thế giới của anh ấy chưa? Tôi nghĩ là chưa rồi, cô biết gì không? Cô chẳng biết gì về anh ta cả. Cô yêu anh ấy vì anh ấy ngọt ngào? Đẹp trai? Thế thôi hả? Cô có cưới được anh ấy không? Còn lâu cô mới làm được việc đó, và tôi cũng không thể, damn!". Garbriel thực sự lớn tiếng và xúc động, tôi lặng người vì những gì cô ấy nói.

"Tôi không nghĩ tôi sẽ cưới anh ấy?".

"Tuyệt, thế thì thật là tuyệt, không nên cưới". Tôi xin lỗi, tôi không ghen với cô, làm sao mà tôi giải thích được nhỉ, ôi! Chúa ơi... tôi xin lỗi, rồi một ngày nào đây cô sẽ hiểu chứ?" Garbriel dịu giọng, rồi ôm mặt, cô ta khóc.

Tôi rùng mình.

"Hãy nói cho tôi biết có chuyện gì hả Garbriel? Nếu cô không nói, tôi sẽ coi tất cả những gì cô vừa nói như là hành động ghen tức. Hãy nói cho tôi, hãy làm cho tôi tin, hãy tin tưởng tôi...". Tôi đã muốn khóc khi nói những lời như vậy.

"Tôi xin lỗi: tôi đang không tự kiểm soát được mình. Cô sẽ biết, tất nhiên cô sẽ biết. Tôi phải công nhận một điều, anh ta đã thay đổi kể từ ngày anh ta gặp cô, cô không thấy bị ai đe dọa hay bị làm sao à? Cô có thấy mình an toàn không khi ở bên anh ấy không?"

"Tôi thấy mình an toàn và hạnh phúc".

"Thế thì anh ta thay đổi rồi đấy bởi vì anh ta đang gồng mình cố gắng. Anh ấy mệt rồi, anh ấy sẽ mệt, cô mệt, cô sẽ mệt, chúng ta đều mệt!"

"Vẫn không hiểu đang có chuyện gì?"

"Cô sẽ hiểu..."

Chia tay Garbriel, điều đầu tiên tôi muốn làm đó là nhắc máy gọi cho Ryan. Thật tiếc, điện thoại không liên lạc được lo sợ và hụt hẫng. Tôi để cho Ryan một cái voice message: "Này, tối nay cố gắng gặp em nếu có thể nhé, em muốn nói chuyện với anh, please!".

Trên đường về, tất cả những gì tôi làm đó là suy nghĩ về những gì bí ẩn mà Garbriel nói. rà soát lại tất cả những gì tôi và Ryan đã trải qua. Thật sự, từ trong sâu thẳm, tôi luôn thấy Ryan có một điều gì đó khác lạ. Tôi có cảm tưởng từ ngày anh gặp tôi, anh mệt mỏi hơn anh suy nghĩ nhiều hơn. Anh lãng mạn, chiều chuộng, có nụ hôn rất tuyệt vời và... đẹp, nhưng tôi chợt nhận ra anh là một người đàn ông bí ẩn. Cứ cho là tôi cũng đặc biệt trong mắt anh, nhưng sẽ rất kỳ lạ khi một người như vậy lại yêu thương, nhiệt tình và có thể ... chung thủy với tôi đến thế. Nhưng hơn cả, tôi cũng nhận thấy một điều. anh luôn giấu tôi điều gì đó. Chỉ là bao lâu nay tôi cứ tự dối mình không chịu nhận điều đó mà thôi.

Rồi tôi cũng lại chợt nghĩ. Kể cả thế, thì sao. kể cả những gì Garbriel nói là đúng, kể cả có sự giấu diếm, kể cả tôi đang tự dối lòng, thì sao? Tôi không biết những điều đó cơ mà, không ảnh hưởng tới tôi cơ mà. Tôi đang có một người đàn ông đẹp yêu thương tôi, có quan trọng khi anh ấy làm gì hay ra sao không? Nhưng... biết đâu những sự giấu diếm lại sẽ làm tôi đau khổ? "Cái gì đến sẽ đến, chỉ cần đừng để lòng mình bị tổn thương". Tôi nhắm mắt lại, và tự nói với mình như thế.

Về nhà đã 7 giờ, điều tôi mong ước đó là được gặp ông già. Đáng nhẽ hôm nay tôi về sớm, tôi sẽ được vẽ tranh, và thế nào cũng gặp ông ấy. Tôi sẽ đẩy ông ấy ra cuối đảo và ngồi vẽ, còn ông ấy sẽ viết truyện, chúng tôi có thể sẽ nói chuyện. Lần nào có sự cố, đó cũng là người tôi mong muốn gặp nhất, tôi cảm thấy mình được xoa dịu bởi những lời nói ấm áp của ông ấy.

Giờ này ông già có thể đi ăn cơm, cũng lâu lâu không gặp ông ấy rồi. Ngày trước, tôi thấy thậm chí 8 giờ, trời lạnh giá, vẫn thấy ông ngồi ven sông ngắm nhìn Manhattan. Bây giờ trời đã ấm, vậy mà chẳng thấy ông ấy đâu. Tôi ngắm nhìn bức tranh tôi đang vẽ dở để tặng cho Ryan, chắc chỉ khoảng ba buổi nữa là tôi sẽ vẽ xong.

Nhưng tôi thấy trống rỗng và hụt hẫng, tôi có cần thiết phải hoàn thành bức tranh ấy không? Y định ban đầu của tôi là vẽ một bức tranh bằng cả hai tay, nhưng giờ đây, tôi sẽ quyết định vẽ nó chỉ bằng tay trái. Đó là nguyên tắc của tôi, nếu không vui, tôi không thể nào vẽ được bằng tay phải. Nhưng khi tôi chỉ tập trung bằng tay trái và có tâm trạng, đó sẽ luôn là một bức tranh đẹp hơn bình thường.

Buổi tối Ryan gọi điện.

"Có gì không ổn à? Em muốn nói chuyện với anh à? Anh đang định đi lên phía Bắc, anh nhớ em lắm em yêu à!"

Ryan sẽ không gặp tôi tối nay. Trước khi tạm biệt, tôi nói:

"Hôm nay em vừa đi ăn tối với Garbriel".

"Gi cơ? Dạo này hai người đã là bạn sao? Một bữa tối ngon miệng chứ?"

"Cũng không ngon lắm, cô ấy khóc đấy".

Tôi thấy Ryan lặng im trong điện thoại, giọng tôi đã nhỏ lại như sắp khóc, phải một lúc, anh mới nói:

"Anh đang trên đường lên phía Bắc rồi, nhưng anh sẽ gặp em ngay khi trở về. Garbriel đang ghen đấy, cô ấy sẽ làm những việc ngu ngốc".

"Nhưng nếu không phải là do cô ấy ghen thì sao?"

"Không, cô ấy ghen đấy". Giờ thì anh ấy đã công nhận Garbriel ghen.

Dập máy, tôi thấy nhẹ nhàng đi chút ít. Hy vọng rằng Garbriel đã cố tình "chơi đều" tôi, và có thể tôi suy nghĩ quá phức tạp.

Tại tiệm nail còn có một chị, trước khi tôi vào thì là trẻ nhất, mới qua đây theo dạng lấy chồng Việt Kiều. Chị ấy tên là Thủy. Thủy có một khuôn mặt khá sắc sảo và một kiểu lườm tới lạnh cả sống lưng. Có vẻ chị ấy rất muốn nói chuyện riêng với tôi nhưng chưa biết làm sao để tiếp cận thì thầm riêng, vì tiệm lúc nào cũng đông. Tới ngày thứ hai thì bắt đầu lại gần tôi và hỏi han này nọ. Tôi cũng cần có một người bạn ở trong cái tiệm này để đỡ cái cảnh "một mình chống lại mafia". Tôi thấy chị Thủy này cũng thân thiện, gọi là thế vì cả tiệm này, thực ra ai cũng ghê gớm cả, cạnh tranh nhau ngấm ngấm từng tí một, nhưng có lẽ chị ta vừa mới ở Việt Nam sang, vẫn còn chút gì "trong trắng". Buổi ăn trưa, tôi và chị này ăn trước, còn những người khác bận bịu ăn sau. Cơ hội để hai chúng tôi nói chuyện với nhau.

"Nè, trông em hay ghê ha".

"Hay là thế nào ạ?"

"Hay là hay đó, nhìn đẹp, chị thích lắm, lại có cái cái khuyên mũi nữa, cá tính ghê".

"Úi mãi mới có người khen em được thế".

"Thảo nào Ronie nó thích".

"Ấy không có, em tình cờ gặp anh này, vì anh này là người yêu của Helen làm cùng tiệm spa".

"Ừa, em cũng làm tiệm spa cùng con nhỏ đó hả? A thảo nào, nhưng mà nè..."

Chị ta bắt đầu nói nhỏ lại, mắt láo liến nhìn xung quanh xem có ai nghe trộm hay không: "Cả tiệm họ đang đồn Ronie đá Helen chạy theo em đó nha".

"Oái thật ạ?"

Tôi thoáng rung mình vì hóa ra có chuyện như thế sau lưng tôi thật, cũng không thể tránh khỏi.

"Trời, sao không, nhưng chị nghĩ rằng bé có người yêu khác rồi đúng hông?"

"Vâng, em có bạn trai rồi, em và Ronie đâu có gì với nhau đâu?"

"Chị cũng nghĩ thế, sao phải cặp với nó, mà nè, biết vì sao Lucy chịu nhận em hông?"

"Vì sao, để em đoán nhé, để kiểm soát em?"

"Trời, chính xác luôn, kiểm soát em và Ronie đó".

"Khiếp quá, thèm con rẻ đến thế cơ à?"

Tôi nói thế thì thấy bà cô Lily lại gần, cười và hỏi kiểu rất "gian":

"Hai chị em hôm nay đã ngồi nói chuyện rồi đó à, ăn nhanh ra làm khách kia".

Thế rồi cô ta cũng ngồi ăn ngay bên cạnh, tranh thủ cũng hòa vào hỏi han tôi. Tôi đang làm gì, ở với ai, ở đâu, sang đây theo diện nào. Tôi tự tạo cho mình một cái lý lịch giả. Tôi đang tạm nghỉ để đi kiếm tiền học thêm cao học, tôi sang theo bố mẹ, làm đồ... điện tử ở bên này. Họ gật gù nói rằng tuổi trẻ có chí ghê.

"Chú" Tài rất hay lại gần tôi hỏi han và quan tâm. Tôi thấy chị Thủy rất hay lườm Tài mỗi lần như vậy. Tài mắc chứng quá sàm sỡ với phụ nữ, và thô nữa, kiểu như thấy chị Thủy hay câu với anh ta, anh ta buông luôn một câu: "Trời hôm nay có... kinh hay sao mà khó tính dữ vậy? Tôi đang uống nước mà phải phì cả ra. Tài đi đi lại lại toàn khen tôi nói tiếng Anh hay, thông minh, rồi ra về an ủi cổ mà kiếm tiền mà đi học tiếp. Nghe cô Lily kể, anh ta ly dị vợ, đang sống một mình với một cô con gái nhỏ, cũng hơi lập dị, được cái tốt tính. Chị Thủy bữ môi.

Anh chàng gay ớn ớn bên tiệm của của cô em Lucy và Lily cũng tên là Tài. Cứ rảnh rỗi được lúc nào là anh Tài này lại sang bên này ám lúc đó, Ronie ngồi đâu anh ta ngồi ở đó. Lúc nhìn thấy tôi đứng wax lông mày trước gương anh ta vỗ đùi cái đét rồi cười ré lên: "Trời trời, cầm cái que (wax) nhìn xuống để sợ luôn, wax luôn hết cả bộ lông mày để". Anh ta bị bà cô Lucy lườm cho một cái tóe khói, vì dù sao cô ta cũng sợ tôi tức hay run mà làm hỏng lông mày của khách, ghét tôi thì ghét thật, nhưng đừng có động đến khách". Trừ lúc tôi làm việc ra, những lúc còn lại, tôi bị họ đối xử rất lạnh lùng. Ai cũng thích nịnh chủ, tôi làm gì hơi hơi hênh là họ thi nhau mách, hoặc cố tình "nhắc nhở" thật to để chủ nghe thấy. Mà thật

khó tránh, tôi chưa quen, kiểu gì cũng có sai sót, kiểu lúc cuống lên lấy cả que wax của cô Lily để wax khiến cô ấy kêu tùm lum, hoặc... cái áo của tôi quá to, chèn lên cái áo của một cô khác. Bực mình á, còn lâu, tôi tìm niềm vui thú trong những lúc bị o ép như thế.

Ra về, chị Thủy đòi về cùng tôi, hôm nay chồng chị ấy không đến đón. Tôi nhẹ người vì sợ Ronie đi theo ám. Tôi về lúc Ronie còn khách để anh ta không thể đi theo.

"Sao nhỏ lại vào làm ở chỗ này thế? Phức tạp lắm à chị coi nhỏ đại lắm. Thực ra lúc đầu chị cũng hung có quen, nhưng mà rồi sau phải xù lông lên thế này nè, hung thì họ đập lên đầu lên cổ mình, phải cẩn thận với tất cả mọi người nha".

"Chẳng cần chị dặn em cũng biết họ ghê gớm, mà nói chung xã hội phải thế mới sống được chứ".

Tôi hơi cẩn trọng khi nói chuyện. Tôi vẫn chưa rõ chị này thuộc dạng người thế nào, nói hớ hênh thì thế nào cũng bị vạ. Tôi hỏi về Tài và Ronie:

"Họ là những người như thế nào?"

"Trời, em cẩn thận nha, nhất là Tài, hấn dê lắm, đêm về toàn gọi và nhắn cho chị nè, sợ khiếp lên được, cẩn thận đấy".

Tôi kêu lên "ẹ ẹ", thấy ghê ghê.

"Nhưng mà có vẻ tốt tính nhỉ?"

"Trời, tốt chi đâu em, người ta toàn lừa dối nhau thôi mà".

"Ronie cũng thế nha, nó hung có là người đại đầu, em đừng để nó lừa".

Khiếp quá, tôi nghĩ thầm, xã hội cứ đảo lộn hết cả.

Những ngày cuối tuần bận bịu, tôi thấy thèm nhớ những ngày ở tiệm Billy. Nếu tôi còn ở đó thì bây giờ tôi đã xin nghỉ hẳn một ngày để ngồi vẽ nốt bức tranh và lang thang tìm ông già, hoặc có thể vào Central Park hay ra tượng thần Tự do một mình. Tôi chỉ ước rủ được ông già đi đâu với tôi một lần và nói chuyện, thế là một ý định như thế nảy ra, chỉ là không biết đến bao giờ.

Mấy hôm cuối tuần rất mệt, phải đến gần 9 giờ tôi mới được về, tôi đã quên bớt, dịu bớt việc của Ryan. Hôm nào tôi cũng về với chị Thủy. Chồng chị này nghe nói có tôi về cùng nên không đi ngược lại từ chỗ làm của anh ta tới đón vợ nữa mà chờ ở một bên gần chỗ anh ta làm để hai người cùng về. Có lẽ anh ta cũng lo khi vợ mình bị mấy dê già của tiệm bám đuôi, đặc biệt là lão Tài. Tài có lúc về sau, có lúc về trước, có lúc về cùng, mỗi hôm một bên, lúc nào cũng thế, suốt thời gian tôi làm việc ở đó đều thế. Và ở tiệm thì lú lo, ra khỏi tiệm không bao giờ lại gần nói chuyện với chúng tôi. Tôi hỏi sao lại thế?" Chị Thủy lắc đầu bảo chịu: "Trời, hành tung bí ẩn, biết chi, ghê chút à".

Những ngày đầu tuần là những ngày rảnh rỗi, nhiều thời gian cho họ soi tôi hơn. Lucy gọi tôi tới, bảo lấy cái ghế nhỏ ngồi bên cạnh để... hỏi chuyện, cô ta nói nhỏ đủ để chỉ hai người nghe thấy "Cháu đang làm gì, ở đâu? Quen Ronie thế nào? Cô nói thế này nhé, cháu cứ làm việc của cháu, cô cũng thấy cháu sáng láng thông minh nên nhận vô đây. Con gái cô nó đang buồn chuyện Ronie, cô không nói là tại cháu, nhưng cháu giúp cô đừng đi lại với Ronie nhiều, cô không muốn con cô... nhìn thấy".

Tôi phì cười trấn an: "Cháu có bạn trai rồi cô à, cô đừng lo, cháu không liên quan đâu. Cháu tới đây làm việc, kiếm tiền, về, sống cuộc đời của cháu, cô đừng lo".

"Được vậy thì tốt quá". Cô Lily cũng ra vẻ thích thủ thủ với tôi. Hỏi han tôi dạo gần đây có hay thấy Ronie và Helen đi với nhau nhiều ở tiệm spa không? Rằng xong thủ tục nhập cư là cưới xin cả đấy.

Tôi cứ nghĩ rằng mọi người đã dễ chịu với tôi hơn vì nhận ra có ghen ghét tôi cũng bằng thừa, nhưng tôi lại có cảm giác như đang có cái gì đó đang diễn ra sau lưng mình, đến chị Thủy cũng dè chừng với tôi thì phải. Lúc về lại nhìn mông lung ra mấy chữ tiếng Anh quảng cáo, tôi đọc lên. Chị Thủy ngáp ngừng rồi nói:

"Nè, thấy bảo tiếng Anh em khá lắm, nhưng có người bảo từ đơn giản nhất em cũng chả biết, mà có phải ba mẹ em là cộng sản không? Mọi người đồn là em đang... nằm vùng đó nhá, chị thương em nên chị hỏi à".

"Hả?" Tôi kêu lên. "Ai đi nói thế?"

Lúc đó, trong đầu tôi nghĩ rằng có ai đó đã phát hiện ra chỗ tôi ở và biết rằng tôi đang nói dối nên họ nghi ngờ. Và cả cái chuyện tôi dốt tiếng Anh nữa.

"Ừa, thì biết thế mà, có phải hung? Không sao, ba chị cũng là cách mạng đó nha".

"Không, cộng sản gì cơ, hãm thế", tôi thốt lên. "Thảo nào".

"Mà nè, có chuyện nè chị muốn hỏi nè".

"Chuyện gì ạ?".

"Tài nói em và Ronie đã hôn nhau rồi nha. Lucy giận lắm đó. Chị bảo rồi mà, đừng dây với nó, em có bạn trai rồi cơ mà".

"Trời đất" tôi cứng hết cả cổ họng.

"Sao mà Tài biết?".

"Thì Ronie kể cho Tài mà".

"Tối spa, tôi thấy Helen mặt buồn lắm, cô nàng mắt đỏ hoe và nhìn tôi bằng ánh mắt căm thù. "Chắc bỏ nhau thật rồi", tôi nghĩ thầm. Ở tiệm có một cô nhân viên khá thân thiện, với cả tôi và Helen, cô ấy thấy Helen buồn cứ hỏi han và bảo sao tôi không ra nói chuyện cùng. Thế là Helen tự nhiên bật khóc, rất rất to ở ngay giữa tiệm khiến khách ngoái đầu lại nhìn. Cô ấy ngồi phịch xuống nức nở rồi chạy ra ngoài, rồi cô ấy xin phép về sớm. Tôi thở dài, có lẽ đêm nay tôi lại gọi điện cho Ronie thôi. Tôi phải rõ ràng với anh ta, chuyện anh ta tỏ ai tôi không quan tâm. Nhưng đừng lôi tôi vào như thế này, xin anh ta buông tha tôi tôi quá mệt mỏi. Có những lúc, quá nhiều chuyện ập tới.

Chiều về, không chờ được, sốt ruột, tôi gọi điện ngay cho Ronie định bụng mắng cho một trận đã đòi.

Thấy Ronie nhấc máy, "Em hả?".

"Anh nói lung tung gì ở tiệm thế?".

Tôi thấy trong máy léo nhéo, tiếng của mấy cô trong tiệm thì phải, tiếng của của Helen nữa. Tôi thấy như có tiếng giảng co một lúc rồi có tiếng Helen: "Nè, sao vô duyên dữ vậy, sao chị cứ gọi điện cho bạn trai tôi hoài vậy. Chị thêm ảnh lắm hả, chị có bỏ rồi cơ mà, sao chị lảng nhảng dữ vậy, nhà tôi mệt vì chị quá!"

Giọng của Helen vô cùng gay gắt và đanh đá. Tức quá tôi không nói được gì, tôi đành đập máy bụp, mặt đỏ bừng và nóng ran. Tôi đang có cảm giác cả vũ trụ đang chống lại mình, cô đơn khủng khiếp.

Ryan gọi điện, anh ấy sắp quay lại Manhattan, sẽ dẫn tôi tới mấy chỗ thật hay, như để "bù đắp" gì đó vậy.

Tôi gọi cho Billy hỏi có chắc tôi được đi gặp Lavender không đây? Anh nói chắc cuối tuần. Tôi nói thứ sáu đi hôm đó tôi phải xuống spa nên tôi có thể nghỉ chứ ở tiệm nail thì không, và Ryan cũng đã về nữa. Anh bảo sẽ sắp xếp hôm đó được gặp Lavender.

Nửa tiếng sau cú điện thoại với Billy là của... Josh, anh ta hỏi, anh ấy muốn gặp tôi và Ryan. Josh đang rất buồn và cô đơn, cần người nói chuyện. Tôi nói tôi cũng buồn và cô đơn đây, hay là hai chúng tôi gặp nhau luôn nhé?".

Tôi hiểu rằng Josh muốn gặp tôi vì anh ta nhớ Lavender, và có lẽ vì Lavender muốn thế. Josh nói muốn ngồi nói chuyện với tôi trên đảo, bất kỳ đâu, nếu tôi lạnh thì có thể tìm một quán café hay thậm chí quán pizza cũng được. Tôi rất hồi hộp và đồng ý, vậy là tôi có cơ hội để nói chuyện với Josh.

Tôi về đảo, bắt xe bus đỏ chứ không đi bộ ven sông, dự định rửa mặt nghỉ ngơi rồi sẽ chờ Josh gọi điện xuống gặp. Tôi nghĩ sẽ mời anh ta vào quán pizza mà tôi đã từng ngồi với Lavender vừa để ăn tối vừa cho ấm áp.

Chắc chỉ khoảng 20 phút nữa Josh sẽ tới. Tôi xuống nhà lang thang, đi tìm ông già ven sông của mình, cũng một thời gian rồi không thấy ông ấy đâu cả. Không hiểu có ốm đau hay đi đâu không, vì một người chăm chỉ như ông ấy thì không có chuyện bỏ thói quen này, có lúc 8 giờ tối lạnh lẽo mà vẫn thấy ông ấy ngồi đây cơ mà.

Có lẽ trời chiều lòng tôi, nên vừa đi lang thang lên phía gần cuối đảo, thấy ông già lò dò đẩy xe lại, tôi chỉ thiếu nước hét lên thật to mừng rỡ. Ông già giơ tay lên vẫy vẫy và lại điều bộ quần thuộc cho tay lên ngực ra vẻ vô cùng xúc động vì được gặp tôi. Tôi chạy tới kêu ông ấy đừng chạy xe, để tôi đẩy xe cho.

"Được rồi cô bé, tôi sẽ làm như cô mong muốn. Thế có gì mới không? Đạo này không thấy cháu đâu, ôi nhớ cô bé xinh đẹp làm sao".

"Cháu cũng nhớ ông lắm, nhà văn ạ, thế tiểu thuyết của ông thế nào rồi?".

"Nó sắp được xuất bản rồi, hà hà".

"Cháu sẽ là người đầu tiên mua tiểu thuyết của ông".

"Cháu sẽ là người đầu tiên được tặng cuốn tiểu thuyết này!"

"Thật á? Vinh dự quá, cảm ơn ông!".

"Thế cháu với bạn trai xinh của cháu thế nào?"

"Bởi vì anh ấy xinh quá nên mọi việc không được ổn cho lắm".

"Ôi, tôi xin lỗi khi biết thế, này, đấu tranh đi, cuộc sống mà, không đơn giản đâu, đấu tranh đi". Ông già giơ nắm tay lên lắc lắc và làm bộ khiến tôi phì cười.

"Này, nghe này, tình yêu nó là thế đấy, lúc này ta hạnh phúc, lúc khác là lại đau đớn, có lúc ta phải để nó ra đi, có lúc ta phải đấu tranh vì nó! Tình yêu, đó là cuộc sống, hãy sống với nó!"

"Cháu nên đấu tranh không?"

"Tại sao không? Đấu tranh cho tới lúc chết luôn! Nhưng thật lòng mà nói, cháu ổn chứ? Mọi quan hệ OK chứ? Tôi không muốn cháu buồn đâu, cô bé ơi, này, nhìn vào đôi mắt ngấn lệ này, xót xa làm sao nếu chúng tuôn ra nước mắt.

"Thực ra mọi việc cũng không đến nỗi tồi tệ lắm, chỉ là một cô gái tới gặp cháu và nói rằng chàng trai của cháu có một vài vấn đề. Cô ấy không nói những vấn đề ấy là gì, cháu cũng chẳng quen biết gì cô ta mấy. Có thể cô ấy ghen, cháu có thể nhận thấy cô ta yêu bạn trai cháu điên cuồng".

"A, hiểu rồi, hà hà, ghen mà, tôi tưởng tượng được vấn đề rồi. Tôi đoán cô ấy không phải người duy nhất trên thế giới này sẽ tới gặp cháu và nói cả triệu thứ về bạn trai của cháu, đúng không?"

"Ông có nghĩ đây là ghen không?"

"Tất nhiên, bạn trai cháu có ghen với cháu không?"

"Tất nhiên có chứ, hi hi. Nhưng cô ta có vẻ như không là ghen, cô ấy hình như đang nói một sự thật nào đó, như kiểu có điều gì kinh khủng lắm đang xảy ra sau lưng cháu".

"OK, nhưng nếu giả sử cô ta không tới gặp cháu và chẳng nói gì cả, thì cháu có vẫn hạnh phúc không?"

"A... có... cháu nghĩ thế".

"Vậy nên, có là vấn đề không, khi ai đó nói cho la một vấn đề mà ta không biết, hoặc thậm chí sẽ không bao giờ biết, và không cần biết?"

"Nếu như một ngày nào đó cháu sẽ biết và bị tổn thương?"

"Làm sao mà cháu có thể chắc chắn biết rằng mình sẽ biết? Tại sao lại nghĩ về một vấn đề mà cháu không biết chắc rằng mình sẽ biết nó xảy ra? Nghe này, cứ tận hưởng hạnh phúc bây giờ của mình đi, cứ có tâm

lý chuẩn bị nhưng đừng nghĩ nhiều quá". "Được rồi cảm ơn ông. Đây là vì sao cháu cứ đi tìm ông để nói chuyện, không gì ông nói thực sự làm cháu thấy an tâm, cảm ơn ông".

"Ồ cảm ơn tôi à, vì sao? Tôi rất thích nói, và cảm ơn cháu vì đã để cho tôi được nói". Thật tuyệt bởi những lời an ủi.

Tôi kể tiếp cho ông già nghe về Lavender, cô gái Trung Quốc xinh đẹp tôi đã từng định giới thiệu cho ông, mối tình của cô ấy và tình, cảnh của cô ấy. Tôi kể về cái đám người nhộn nhạo ở tiệm, về Tài, về Thủy, đủ thứ, kể như bị dồn nén bao lâu mới có người để trút. Ông già lắng tai nghe, toàn thấy ông ấy cười, lạ thế, cứ như chuyện của tôi hài hước lắm vậy.

"Này, chúc mừng nhé, cháu đang có tuột cuộc sống thú vị lắm đây, cứ giữ thế, hạnh phúc với nó, đáng lắm đây!" Thì ra tôi đang có một cuộc sống thú vị đây.

Người già họ nghe như đang xem một cuốn phim thư giãn vậy, vì họ đã từng trải qua như thế, họ hiểu đó là lẽ thường tình của cuộc đời này. Để xem mình sẽ xử lý những điều thú vị này như thế nào. Tôi nghĩ thầm.

Josh gọi điện, tôi kêu anh ta đứng chờ tôi trên phố Main, đoạn có tòa nhà cổ, tôi sẽ ra ngay. Tôi chia tay ông già, hôn chụt một cái lên đôi tay trắng hồng béo mồm của ông ấy. Ông tỏ vẻ sung sướng, đưa tay lên hít lấy hết để rồi vẫy chào tôi. "Cảm ơn cảm ơn cảm ơn". Tôi chỉ biết nghĩ thầm như thế, thực sự tôi vô cùng yêu quý ông ấy.

Tôi đã thấy Josh, dáng cao lớn đang đứng trước ngôi nhà cổ, và bên cạnh anh ta, tôi thốt lên: "Hả, Jess à?, Tôi cứ tưởng Jess đã về upstate với Ryan, Ryan nói thế mà. Cậu ta lên đảo, thật kỳ lạ, gặp tôi hay là do đi cùng với Josh nên tiện thể. Tôi cứ nghĩ Jess rất ác cảm với tôi.

"Xin chào Josh, oh, cả Jess nữa à, tôi nghĩ cậu ở trên phía bắc".

"Mới quay về".

"Ryan vẫn ở đây hả?".

"Anh ấy đang lái xe về".

"Này thế cậu muốn ăn pizza hả? Tôi nghĩ hơi muộn rồi, chiều lòng cái bụng của chúng ta thôi. Tôi mới đi lang thang với Jess, thế nên tôi đưa cậu ta đến đây gặp cậu luôn, cậu ấy cũng muốn gặp cậu".

"Thật à?"

Tôi thấy Jess nghe câu đó phì cười ra một cái rồi rảo bước. Tôi dẫn họ tới quán pizza tôi đã ăn cùng Lavender. Trên cửa, Josh "ô" lên khi thấy họ dán bức ảnh trên báo có hình tôi và Lavender đang ngồi trong tiệm. Vừa vào đã thấy mấy anh bán pizza tươi cười vì nhận ra tôi.

"Cô không đến cùng cô bạn gái Trung Quốc xinh đẹp của cô nữa sao?"

"Ồ không, nhưng tôi đến cùng với mấy anh chàng người Mỹ xinh đẹp". Họ cười ha hả.

Tôi vẫn đang bày mưu, tính kế trong đầu để làm thế nào nói chuyện được với hai anh chàng này. Thực ra, tôi chưa nói chuyện nhiều với Josh bao giờ, còn Jess thì có vẻ khó nói chuyện. Tôi cũng chưa thực sự quen. Tôi dự định sẽ hỏi họ nhiều về Lavender, và tất nhiên, có Jess ở đây phải hỏi cả về Ryan.

"Tại sao cậu lại muốn gặp tôi? Lavender muốn thế à?"

"Không, tôi gặp cậu bởi vì tôi muốn gặp cậu. Cậu đã biết chuyện của Lavender rồi đúng không? Cậu có nghĩ điều gì tồi tệ về tôi không?"

"Ồ không, tất nhiên là không, nếu như tôi nghĩ thế thì tôi đã không gặp cậu".

"Tại sao?"

"Có điều gì đó mách bảo tôi thế".

"Cám ơn cậu!"

"Ồi làm ơn đi...".

Và Josh kể cho tôi nghe. Lavender là cô gái châu Á xinh đẹp nhất trần đời mà anh ta từng gặp. Lave rất thông minh và tài năng, một cô gái ngọt ngào nhưng có lúc mạnh mẽ và ngoài tầm kiểm soát. Có lúc, họ đi club chơi, cô gái ấy điên tới mức cởi phăng hết cả áo khiến Josh một phen cũng phát điên theo.

"Cậu có nhận thấy sự điên loạn trong cô ấy không?"

"Có thấy, cả sự hoang dã nữa".

"Tôi yêu điều đó, nhưng tôi lại căm ghét điều đó. Chúng tôi cứ như những ngọn lửa nổ tung, khi chúng tôi ở bên nhau, chúng tôi bị bốc cháy".

"Tôi cũng nhận thấy điều đó mà, hahaha, cả hai đều "nóng bỏng", vậy nên các cậu bốc cháy là phải".

Tôi thấy Jess cũng mỉm cười, Jess chỉ lắng nghe, anh ta chẳng nói, làm tôi ngại không biết sẽ hỏi Jess về Ryan như thế nào đây. Có lúc tôi nhìn sang Jess định nói, thấy anh ta nhìn tôi, kiểu nhìn khó hiểu, làm tôi sợ, lại im.

"Lave nói rằng cô ấy chưa bao giờ gặp được một người nào tuyệt diệu như cậu, cậu thực sự là một người bạn. Cô ấy làm tôi tò mò quá nên phải gặp được cậu bằng được".

"Tôi vẫn không hiểu vì sao cô ấy lại thích tôi đến thế. Tôi chẳng làm gì cho cô ấy cả, tôi cũng đã chẳng giúp đỡ được việc gì, thậm chí chúng tôi cũng đâu có gặp nhau mấy đâu".

"Cô ấy nói cậu hoang dã, điên điên, nhưng thông minh, và đẹp, tôi cũng đồng ý như thế. Cô ấy không có nhiều bạn đâu cậu biết không? Thật là lạ vì lúc nào cô ấy cũng nói về cậu, và..."

"Và tôi nghĩ cô ấy yêu cậu ..."

Tôi lạnh sống lưng. Josh buông ra câu kỳ lạ thế.

"Ý cậu YÊU là vì sao?"

"À đó có thể là tình yêu bạn bè, đó có thể là tình yêu lứa đôi. Trong trường hợp này là cả hai, cậu đặc biệt, đây là vì sao".

"Cảm ơn, tôi nhận tình yêu này".

Jess lại nhìn tôi chăm chăm, có lẽ tôi làm anh ta ngạc nhiên.

"Tôi muốn gặp Lave trước khi cô ấy vào trung tâm cai nghiện, tôi không chắc mẹ cô ấy cho tôi gặp không. Tôi chưa quen cô ấy lâu và không có nhiều bạn ở nơi này. Nhưng tôi không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào để giữ lại những người bạn tốt. Cô ấy yêu tôi, và tôi yêu cô ấy Josh có thấy phiền không?"

"Giờ cơ? Tôi thấy vui! Cô ấy là tình yêu của tôi".

"Và cô ấy là cuộc sống của anh". Tôi nhớ lại lời ông già, "tình yêu là cuộc sống".

Trong phút giây ấy tôi hiểu thứ tình yêu của bọn họ, nó mạnh mẽ hơn bình thường vì họ là những con người có máu điên, nhưng hơn cả, đó là đã điên còn bị cấm đoán. Họ yêu hơn bình thường, họ ghét hơn bình thường, họ sẽ quý mến tôi hơn bình thường. Có lẽ họ hiểu cái sự YÊU của tôi là thật lòng, không vì sắc đẹp, vì tiền bạc như những kẻ khác xung quanh. Đôi khi có những thứ tình cảm không nhiều lời, nhưng nó đồng cảm và sâu sắc một cách kỳ lạ.

"Tại sao cô ấy lại bị nghiện? Thật là kinh khủng, tại sao cậu lại để cô ấy làm thế".

"Mẹ cô ấy khiến cô ấy làm thế, cô ấy quá điên để có một bà mẹ như thế".

"Làm thế nào mà dính vào nghiện ngập như thế nhỉ? Cậu có biết không?"

"Tôi không biết, có thể cô ấy làm thế sau trận tuyệt thực kéo dài. Lúc tôi biết thì muộn quá. Tôi có thể ở bên Lave nhưng tôi bị mẹ cô ấy ngăn cản, đây cũng là một lý do. Cô ấy thích "tự hủy hoại mình".

"Điều đấy thật là ngu ngốc".

Lavender cuối cùng cũng chỉ là một cô gái đại dốt ngốc nghếch. Cứ cho là những lời nói của Josh chưa hẳn là thật đi, nhưng rõ ràng anh ta nhận thức được vấn đề. Tôi nhận ra được tình yêu của Josh dành cho Lavender, tự nhiên thấy buồn, rồi họ sẽ đến đâu đây nhỉ? Và tôi nữa, tôi cũng sẽ đến đâu đây nhỉ?"

Tôi nhìn Jess, anh ta vẫn không nói gì cả, lúc nào cũng vai trò của người dự thính, Jess nghĩ nhiều hay Jess không bao giờ nghĩ gì? Jess toát lên một vẻ lạnh lùng rất tương đồng với Ryan khi anh không cười, tôi thoáng giật mình khi nhận ra điều đó ở Jess. Tôi như đang nhìn thấy Ryan, và tự nhiên thấy nhói lên, nước mắt như trào ra đến nơi. Có lẽ mắt tôi ngấn ngấn, Jess đã nhìn thấy, anh ta lấy một miếng giấy trên bàn đưa cho tôi. Mắt hai giây tôi mới đón nhận, nhưng tôi không hề khóc. Tôi đã mạnh dạn hỏi:

"Tôi có thể hỏi cậu một điều được không Jess?"

Jess mỉm cười. Cậu ấy gật đầu.

"Cậu biết một điều không, tôi chẳng biết gì về anh trai cậu lẫn cậu cả".

"Thế cậu muốn biết điều gì?"

"Tôi gặp BẠN CỦA CẬU, Garbriel, cô ấy khóc, cô ấy nói có điều gì đó không ổn đang diễn ra. Bây giờ tôi xem xét lại mối quan hệ của chúng tôi. Tôi nhận ra rằng tôi không thể định nghĩa được rõ ràng đó là TÌNH YÊU THỰC SỰ, vì một lý do, tôi chẳng biết gì về anh ấy cả, nơi anh ấy làm việc, anh ấy đã từng làm gì anh ấy ở đâu? Chúng tôi còn không có cả nhiều thời gian ở bên nhau nữa".

"Thế cậu yêu anh ấy vì lẽ gì? Có phải vì anh ấy đẹp trai không?"

Một câu hỏi thật bất ngờ. Đúng thế, tôi yêu anh ấy vì cái khi tôi chẳng biết gì về Ryan cả.

"Bởi vì anh ấy thật ngọt ngào, và anh ấy yêu tôi".

Josh chêm vào: "Anh ấy có nụ hôn tuyệt vời nữa đúng không".
"Cậu nghĩ anh ấy yêu cậu à?"

Tôi lại như bị bắt bài, lại một câu hỏi khiến tôi cảm thấy mình không chắc chắn. Tôi đã từng rất tin rằng tôi được yêu vì ánh mắt của Ryan, vì những gì anh ấy nói, vì sự quan tâm của anh ấy. Nhưng biết đâu... tôi không phải là kẻ có kinh nghiệm trong tình yêu, tôi nghĩ mình cũng có thể bị sự ngây thơ đánh lừa. Mà một người như Ryan, tôi chợt nghĩ, anh ấy không thể yêu tôi đơn giản như thế được...

"Tôi nghĩ anh ấy yêu tôi".

"Trước đây cậu có bạn trai chưa?"

"Chưa, chưa bao giờ, đây là người đầu tiên".

"Ôi thật à, không thể tin được". Josh lại chêm vào tiếp.

"Tôi không hiểu nhiều về anh trai mình, nhưng tôi nghĩ anh ấy thực sự thay đổi từ ngày gặp cậu. Tôi biết Josh và Lavender; tôi cũng nhìn thấy cái cách họ nhìn cậu giống như anh trai tôi. Ryan là một người đặc biệt, cậu biết gì không, anh ấy đang rất cố gắng để được ở bên cậu. Rồi một ngày cậu sẽ thấy".

Lời nói giống của Gabriel quá. Nhưng mà rồi tôi vẫn chẳng khám phá được điều gì thêm về Ryan qua Jess, cậu ấy cũng chỉ nói đến thế thôi.

Tôi thở dài, chả buồn ăn nốt cái bánh pizza, bụng cứ đầy ứ. Tôi rải mấy tờ giấy ăn ra bàn rồi đặt cái đầu của mình xuống nghiêng nghiêng, chả cần quan tâm đến Jess hay Josh nữa.

"Cậu chắc mệt hả? " Josh hỏi.

"Uhm huh. " Tôi gật gật.

"OK, thế thì gặp lại cậu khi nào chúng ta gặp Lavender. OK". Tôi vẫn nằm nghiêng đầu mình trên bàn, và tự nhiên nước mắt trào ra. Tôi thấy điều gì đó cứ tiếc nuối và buồn buồn.

Lang thang về nhà, tôi gọi điện cho Billy, may mắn anh ấy nhắc máy. Billy nói Lavender muốn nói chuyện với tôi vô cùng, tôi bảo tôi cũng thế. "Thế được rồi, chờ tí nha, anh sẽ giúp hai đứa nói chuyện được với nhau". Chờ mãi, chờ mãi, tôi đành phải về nhà. Cuối cùng điện thoại cũng réo, số của Billy.

"Này cô gái đẹp ơi". Giọng Lavender, dịu dàng và nhẹ nhàng, nghe thật đáng yêu.

"Bây giờ cậu ở đâu thế hả Lave? Cậu có ổn không?"

"Ở nhà của cô tớ, một nơi rất dễ thương. Billy đang ở với tớ, anh ấy cho tớ dùng điện thoại của anh ấy. Tớ chẳng có điện thoại".

"Hôm nay tớ gặp bạn trai của cậu đây Lave ạ".

"Anh ấy đến gặp cậu rồi à. Tớ bảo anh ấy từ lâu lắm rồi là tới gặp và nói chuyện với cậu, anh ấy dễ thương đúng không?"

"Rất dễ thương, và tớ cũng gặp Jess nữa, em trai của Ryan, bọn họ đi cùng nhau tới gặp tớ".

Tôi thấy Lave thoáng yên lặng trong điện thoại.

"Ừ, cậu ấy cũng đáng yêu, cậu có muốn biết một bí mật không?"

"Bí mật gì?"

"Bọn tớ ngủ với nhau rồi đây, hà hà".

"Gi cơ, với Jess?"

"Ừ tớ và cậu ấy"

"Bọn tớ đã có thể là một cặp đẹp đôi cho tới khi Josh tới..."

"Thế ý cậu đây là bạn trai cũ của cậu à?"

"Không, cũng không hẳn, nhưng tớ từng thích cậu ấy, rất thích, cậu ấy rất ấn tượng. Bọn tớ đi biển điên cùng nhau. Lúc đó cậu ấy có bạn gái rồi, nhưng một lần bọn tớ đi tiệc, có một cái rỗ bao cao su ở đây, cậu ấy lấy một cái, tớ nhìn thấy và hỏi có phải cậu ấy muốn làm tình không? Và thế là bọn tớ ngủ với nhau. Nghe điên nhỉ? Nhưng cực kỳ thú vị!"

"Không, nghe rất lãng mạn, bọn ấy có bị say không?"

"Cũng không hẳn".

"Tớ đã không nghĩ rằng Jess là kiểu người dễ dãi như thế, he he..."

"Không, cậu ấy không dễ dãi, tớ nghĩ cậu ấy cũng thích tớ, thế thôi".

"Kể cả cậu ấy có bạn gái rồi ư?"

"Tớ không biết, nhưng sau đó, bọn tớ còn ngủ với nhau vài lần nữa. Jess rất ngọt ngào, nhưng tớ thấy mối quan hệ này chả đi đến đâu, và sự thực đã được chứng minh bằng việc tớ đồ hoàn toàn trước Josh. Đây mới là tình yêu thực sự. Jess đã bỏ cậu lạc bộ người mẫu ấy ngay sau khi anh cậu ta bỏ. Ryan khá là nổi tiếng với đủ kiểu tin đồn, haha".

"Tin đồn về những chuyện gì?"

"Kiểu thư Ryan được rất nhiều các cô gái và những gã đàn ông giàu có theo đuổi. Anh ấy khá là lạnh lùng cậu biết không, Jess đỡ hơn, bọn con gái cứ phát điên lên vì bọn họ, nhưng tớ chọn Jess, cậu ta còn nói chuyện với tớ mỗi khi chúng tớ gặp nhau. Tớ cũng khá là nổi trong cái câu lạc bộ đó, nhưng Ryan cũng chả quan tâm".

"Thế cậu có ngạc nhiên không khi thấy anh ấy là bạn trai của tớ?"

"Cực kỳ luôn, ý tớ là, bị sốc. Tớ lâu rồi không gặp anh ấy, kể từ ngày anh ấy bỏ câu lạc bộ. Anh ấy quá là nổi tiếng, anh ấy chắc mệt rồi, haha".

"Thế còn tin đồn nào nữa không?"

"Nhiều lắm, nhưng cũng là bình thường, tớ cũng có một đồng. Tất cả mọi người ở đó đều bị điên, cậu biết là có một thế giới điên rồ ở trong đó mà..."

"Cậu mệt rồi đúng không? Tớ buồn lắm, khi biết tin về cậu Lave ạ. Cậu thật là đẹp, nhưng đừng tự hủy hoại mình vì mẹ, hay vì Josh, hay là vì bất kỳ ai, hãy sống vì những người yêu cậu, giống như tớ đây".

"Tớ làm cậu buồn đúng không? Billy cũng nói cho tớ y hệt. Tớ ước gì tớ có thể ở trong một thế giới mà chỉ có Josh, Billy và cậu, đó sẽ là một thế giới hoàn hảo".

"Không, không hoàn hảo, bởi vì sau đó tớ sẽ rất buồn chán vì nhớ những người thương yêu của tớ, haha".

"Tớ chả quan tâm, haha, bởi vì tớ đang nói về thế giới hoàn hảo của tớ cơ".

"Thế thì làm ơn..."

"Được rồi, tớ đang rất cố gắng, vì những người tớ yêu thương".

"Cảm ơn cậu".

"Cảm ơn cậu".

Billy nhắc máy, anh nói rằng Lave sẽ xuống trung tâm vào cuối tuần, sau khi Lave chữa xong cái gì đó đã.

Tôi xin phép gặp cô ấy vào thứ sáu, tôi có thể nghỉ được ở spa. Billy nói anh cũng đang định như thế. Anh hỏi mọi thứ ở tiệm nail mới đều OK chứ.

"Phức tạp hơn em nghĩ nhiều".

"Nếu mệt quá thì chuyển qua tiệm của bạn anh nha".

"Vâng, cảm ơn anh, em mong sớm gặp Lave và chúng ta có thể thỉnh thoảng gặp nhau".

"Tất nhiên rồi".

Thế là cũng đã 12 giờ đêm. Một ngày với quá nhiều câu chuyện với đủ loại con người. Ai cũng để lại cho tôi suy nghĩ. Trong số họ, có những người thật khó hiểu, có những người thật đáng thương. Tôi cho ông già yêu quý của tôi sang một bên, không bị lẫn vào bọn họ. Ông ấy không khó hiểu, ông ấy không đáng thương, ông ấy giúp tôi đứng cân bằng giữa những con người khó hiểu và đáng thương kia.

Tôi nhớ về Helen, nhớ về sự tuyệt vọng níu kéo và tức giận của cô ấy.

Tôi nhớ về Josh, nhớ về sự thân thiện và bắt lặc của cậu ấy.

Tôi nhớ về Jess, nhớ về những câu hỏi và ánh nhìn khó hiểu của cậu ấy, cậu ta thân thiện với người khác mà lạnh lùng với tôi.

Tôi nhớ về Lavender, và sự hoang dại và tình yêu của cô ấy dành cho tôi.

Tôi nhớ về Ryan, anh ấy lạnh lùng với người khác mà ấm áp với tôi. Thậm chí tôi còn không biết nổi cả điều đó. Vẫn biết anh không đơn giản.

Nhớ nhiều, và tiếp tục chìm vào những cơn mơ mộng mị...

Tôi vào cái tiệm nail đó chưa được mấy buổi, nhưng đã có những vị khách tín nhiệm wax lông mày đầu tiên, và nhiều lên hằng ngày vì họ giới thiệu cho nhau. Có cô vừa mới wax lông mày tuần trước, lông chưa kịp mọc lại đã quay lại với tôi đòi wax tiếp để tối nay đi "party".

Tôi đông khách ra trò, có sự cạnh tranh rõ rệt với hai bà cô Lucy và Lily vốn được coi là wax lông mày nổi tiếng ở khu vực này. Tôi còn có thêm một lợi thế là tiếng Anh khá, nói chuyện và "tư vấn" trang điểm cho họ, thậm chí còn trang điểm miễn phí cho một số người, khách rất thích. Còn mấy bà cô kia, có muốn nói xấu tôi cũng chẳng ra nổi một lời vì tiếng Anh quá kém. Và thế là tôi lại càng bị ghét, mà ghét ứ làm gì được tôi ứ cả dám đuổi tôi đi nữa. Tôi thích!

Tôi cố gắng nói chuyện và lại gần với Ronie càng ít càng tốt, chẳng phải vì tôi ngại gì mấy người kia, mà vì tôi ghét, không muốn dây dưa. Nhưng cứ càng thế thì Ronie càng sấn sổ tới, bắt cháp cả sự bắt lặc níu kéo lườm nguýt của bà "mẹ vợ tương lai" và "đồng bọn". Thi thoảng họ lại tùm năm tùm ba nói nầy nói nọ, chẳng biết nói gì. Tôi đề ý có Tài và chị Thủy không cùng hội, họ luôn tách riêng ra. Có vẻ chị Thủy cũng thuộc dạng "bị đì" giống như tôi, nên chị ấy cũng ghét, chỉ là không chống đối chủ ra mặt sợ bị đuổi mà thôi.

"Chị" Tài lại sang, cứ nhảy tung tung giữa tiệm. Mà có lẽ mới được nghe tin "con nhỏ cộng sản đang nằm vùng" nên càng được thể quậy phá ăn nói mát mẻ. Ngồi giữa tiệm mà chị cứ oang oang: "Chài ơi, đuổi sớm đi thôi!" "Sao có cái loại tóc rẽ tre nhìn ghê thế nhỉ?" Tức thật đấy, vì tóc tôi thẳng mượt như sunsilk là thế mà cứ ngồi chê. Tôi thấy Tài "anh" còn phải lên liêng: "Chài ơi, mày xem lại tóc mày đi, đẹp hơn ai mà cứ chê vậy". Thế tôi mới đề ý, tóc của chị trông như cái chổi xể tuy đã cố vuốt keo cho nó bớt xù nhưng đảm bảo phải vãi con quạ đang làm ổ bên trong. Thế rồi, Tài ngồi ca vọng cổ, toàn cố ý có những câu chọc ngoáy tôi. Tôi không hiểu vì sao "chị" ghen ghét tôi kinh khủng như vậy, không biết có phải vì chị muốn nịnh chủ hay vì chị yêu Ronie nữa.

Lúc tôi không có khách, ngồi lắng nghe những lời trêu chọc của "chị" Tài, tự nhiên nảy ra ý định làm gì đó cho bồ ghét. Tôi đề ý Tài hay đi đi lại lại và hay ngồi cái ghế ở gần bàn cuối cùng, quay lưng ra đằng trước phía tôi hay wax lông mày. Tôi thủ sẵn một chai thuốc đánh móng tay đỏ lòm và một tờ giấy, tôi còn xé cho nó giống như cái đuôi. Y như rằng, sau khi làm xong khách tiệm bên kia chị lại quay lại tiếp tục ca vọng cổ. Nhìn chị từ xa là tôi đã đồ cả lọ thuốc ra tờ giấy. Chị lại gần, quay người chuẩn bị ngồi, tôi đề tờ giấy lên trên cái ghế thật nhanh mà chị không biết. Chị ngồi bệt một phát lên, chị lại ca. Tôi sung sướng đến bật cả người. Chị Thủy nhìn thấy mà phải lao vào cái phòng kho nhỏ để ôm miệng cười. Và hệ quả là thế này. Lúc chị Tài đứng lên, cái tờ giấy dính trên cái quần Levis siêu đẹp của chị, chị đi đã thế hay ngoáy móng, tờ giấy lủng lẳng như cái đuôi, đi được nửa tiệm thì cái đuôi rơi xuống để lộ cả bộ móng đỏ choẹt, trông như là... bị... ấy... Cả tiệm phải ngoái lại nhìn, khách lẫn ra kêu lên: "Oh, shit" tán loạn. Có hai đứa trẻ con đang chờ mẹ sơn móng lao tới cứ chúi mặt vào ngó. Chị Tài ngơ ngác, chả hiểu mọi người cười cái gì. Gần ra khỏi tiệm, một bà khách tốt bụng chỉ: "Này nhìn xuống móng mày đi này". Chị nhìn thấy ré lên, chạy như điên về phía bên kia tiệm để tìm cách "xử lý". Mọi người trong tiệm quay lại nhìn tôi, như kiểu đích thị tôi là thủ phạm. Tôi chả sợ, tôi sẽ nói rằng là do tôi sợ ý để đồ sơn ra tờ giấy và anh ta ngồi lên, ai bảo không đề ý. Tôi cứ điềm nhiên đứng wax lông mày tiếp. Cô khách của tôi hỏi, kiểu thì thầm: "Mày làm đúng không? Mày xấu tính nhá". Tôi nháy mắt. Ronie lớn tiếng: "Thôi rùi, phen này đi đẹp cái quần rùi, ha ha". Tiếng cô Lucy: "Ronie có xui không thế hử". Trước khi chị Tài về, chị sang bên tiệm tôi mắng oang oang: "Hồng cha cái quần của lui rồi, mua gần trăm đồng đó, có ngày tôi giết nghe chưa, nghe chưa?".

Tài "anh" lại chen vào: "Trời, có trăm đồng cái quần mà đòi giết người ta".

"Nè, anh im đi nha, anh bênh ghe hả? Ronie, Ronie, Ronie, Ronie đâu, ra đây ra đây".

Ronie cũng đang chuẩn bị về, hỏi vọng ra: "Cái gì?".

"Tui giết con ghệ của anh đây".

Tôi lại phì cười, đến khổ. Muốn giết tôi, chửi tôi thì cứ nói thẳng vào mặt tôi, cứ đá chỗ này chỗ kia, đến chết cười.

Rồi Tài ngoáy móng ra về. Trời cũng hơi lạnh, anh ta mặc có một cái áo dài tay. Còn cái áo khoác, đang... quần quanh móng, người co ro, chả biết tả sao cho hết buồn cười. Tôi thấy sáng khoái đã đời, xấu tính tí, nhưng thích thật!

Tôi lại về với chị Thủy. Chị ấy bảo hình như nghe trộm được tiệm nail này sắp đóng cửa vì chủ sắp đòi lại mặt bằng. Lucy đang cuống quýt nịnh nọt chạy chọt, mà tiếng Anh cũng hơi kém nên khó làm việc. Chị ấy luôn miệng nhắc tôi cẩn thận với những người ở đây. Kể thì tôi "chơi" Tài vậy cũng vui và bỏ ghét vì cái thói đánh đá, khinh người của anh ta, nhưng cũng là người ghê gớm, họ làm gì mình không biết được đâu.

"Mà chị nói em nghe nha, Tài mê Ronie lắm đó, bữa trước ghen cả với Helen nhưng sau đó thôi vì Helen là con chủ, nhưng với em là nó không có tha đâu ghen, nó ghen em đó".

"À thảo nào".

Nhưng tôi cũng chả sợ, tôi đâu có thể làm ở đây lâu dài, tôi cũng sắp về Việt Nam rồi, mà có khi chuyển tiệm đi nơi khác ngay tuần sau í chứ.

Sau bao lo lắng hoài nghi thắc mắc cuối cùng thì tối nay Ryan của tôi cũng hứa đến thăm tôi, còn sẽ đưa tôi đi đâu đó.

Có nên hỏi và kể chuyện của Garbriel không nhỉ? Có nên hỏi hết thắc mắc với anh không nhỉ? Hay là cứ... để thế đi, như lời ông già của tôi khuyên?

Anh đến đảo bằng chiếc xe chở tôi lần đầu tiên dạo nọ. Nhìn thấy chiếc xe tôi lại nhớ ra cái lần đầu tiên tôi bước chân lên cái xe đó, trời bão bùng mưa tuyết và vô cùng lạnh lẽo. Nhưng hôm nay đã ấm áp hơn nhiều rồi. Trời chạng vạng, tôi chột sốt ruột vì bức tranh vẫn dở dang của mình.

Ryan nói anh có một người bạn muốn giới thiệu cho tôi. Đó là một họa sĩ, nhưng nghề nghiệp chính của người đó là trang trí nội thất. Hôm nay người bạn ấy có mời Ryan và tôi ăn tối. Tôi rất vui vẻ đi theo anh, và có hỏi tại sao Ryan chẳng bao giờ nhắc tới người bạn này nhỉ? Ryan nói cũng lâu rồi họ không gặp nhau. Anh họa sĩ này có cái tên rất lạ là Juicy, tôi không rõ là tên thật hay là nghệ danh nữa. Vì tôi nghĩ là họa sĩ thì rất hay có nghệ danh.

Trên đường đi, Ryan hỏi tôi đã gặp Garbriel như thế nào, chúng tôi đã nói những gì. Tôi thấy Ryan mệt mỏi, tôi nhìn anh thật đáng thương. Tôi nghĩ tới việc Ryan đang phải cố gồng mình "trying hard" để duy trì mối quan hệ này với tôi như mọi người đang nói và bỗng nhiên có sự lo sợ nếu tôi sẽ làm gì đó. nói gì đó thì tôi sẽ xé toạc một sự thật nào đấy, và có thể tôi sẽ mất anh. Nếu đang tốt đẹp thế này. tại sao không thể để cho nó tốt đẹp đi? Thế là tôi quyết dừng lại những thắc mắc của mình.

Tôi nói với Ryan:

"Em không biết mối quan hệ của anh với Garbriel. Em không biết có phải cô ấy đang muốn nói điều gì với em không, thậm chí rằng đúng là có điều gì đó đang xảy ra, em cũng không cần phải biết. Anh đang làm em hạnh phúc, thế là đủ".

Ryan cười, rất nhẹ nhàng, anh đưa tay nắm lấy tay tôi ấm áp "Lại đây lại đây nào". Tôi lại gần anh, anh bảo nhắm mắt lại đi, anh hôn nhẹ lên mắt tôi rồi lại vuốt tóc hít hít bên tai. "Ồi đôi mắt đau đớn của anh", anh thì thầm. Tôi mỉm cười rồi nằm nghiêng người, chúi đầu vào lòng anh rồi nhắm mắt. Anh vẫn lái xe, còn tôi nằm nghỉ.

"Nghỉ đi, anh sẽ gọi em dậy khi chúng ta tới đó".

"OK"

Tôi cũng mệt mỏi, tôi tự cho mình một khoảng bình yên bên anh thay vì sẽ ngồi nói líu lo. Càng nghĩ, tôi càng thấy tâm đắc với những gì mình vừa nói. Ryan quá tốt với tôi anh thực sự là một người "đàn ông trong mơ". không chỉ với tôi mà với rất nhiều người phụ nữ ngoài kia. Tôi nghĩ rằng tất cả bọn họ đều đang ghen tị. Anh cho tôi những giây phút lãng mạn, ấm áp, quan tâm, sẻ chia, những nụ hôn rất ngọt ngào, và nữa... một điều tôi chợt nghĩ tới, anh không có những hành động quá xa, anh không đòi hỏi hay lạm dụng thân thể với tôi. Có thể điều này là hơi kỳ lạ giữa cái thế giới hiện đại này, nơi mà chỉ một câu "đề nghị" cũng có thể lên giường được với nhau, và với một người đàn ông đẹp như vậy, kể cả anh ấy không có ý thì đối tượng của anh ta cũng... khó chịu nổi.

Nhưng với một cô gái châu Á và còn non nớt kinh nghiệm như tôi thì tôi coi đó là một điều gì đó "tử tế", thật chẳng biết có là dở hơi không nữa. Nhưng quả thật, tôi thấy anh chưa bao giờ lấn quá xa và đòi hỏi tôi chuyện đó. Nếu anh có đòi, tôi cũng chưa biết mình có thích làm "cô gái ngoan" hay không nữa. Thế là tốt hay không tốt, có phải anh đang "tử tế" với tôi hay tôi chưa đủ sức quyến rũ với anh nhỉ? Nghĩ tới đây tôi bật cười.

"Tại sao em lại cười?"

"À không có gì, đang nghĩ về một chuyện em làm ở tiệm nail ngày hôm nay".

"Thật à? Em đã làm gì?"

"À về một anh chàng gay, anh ta làm em phát điên nên em làm vài việc "bắn thiu" với anh ta".

"Ồi Chúa ơi, em đã làm gì?"

"Em chỉ đổ nước sơn đỏ lên giấy và để dưới móng anh ta thôi, và anh ta ngồi lên, thế thôi".

Ryan cười phá lên: "Ồi không, kinh khủng quá, em hư quá!"

"Vâng em kinh khủng thật, nhưng anh ta cũng là một thằng đàn ông xấu, ý em là, một mục đàn bà, ha ha".

"Em ghét người gay à?"

"Không, em không, em yêu quý họ, một vài khách hàng của em là gay và họ đều yêu quý em. Họ thực sự là những con người rất tài năng nhưng anh chàng này thì không chấp nhận được".

"Ừ anh đoán họ đều yêu quý em, em đẹp mà".

"Hihi"

Đúng vậy, có một sự thật rằng những người đồng tính, bất kể là nam hay nữ khi tới làm khách hàng của tôi, họ đều rất yêu mến tôi đặc biệt, đều khen tôi xinh xắn và thân thiện. Tôi cũng rất quý mến họ, và quả thực họ đều là những người rất giỏi, tài năng và thông minh. Chỉ là cái "chị" Tài kia thì quá lắm, có điều chị ấy cũng là một thợ giỏi nên được chủ rất cưng chiều. Thôi thông cảm, đời có người này người kia, dù sao chị ta cũng ghen, yêu mà, thôi, không chấp!

Điện thoại tôi reo inh ỏi, lại phải nhắc xem. Ôi Ronie, tôi nhìn thấy đã khó chịu vô cùng, không thèm nghe, tắt luôn. Ryan hỏi tại sao tôi không nhắc điện thoại, tôi bảo tôi không thích nghe.

"Vẫn là người đàn ông làm phiền em trước đây đúng không? Để anh nghe cho".

"Không không, OK mà".

"Vì sao? Hay là đây là Billy?"

"Không, là một người trên đảo mà anh không biết mà".

Tôi thấy Ryan rất khó chịu, tôi chẳng biết nói gì hơn nữa, tắt luôn cái điện thoại và nằm nhắm mắt tiếp.

Căn hộ của Juicy nằm trên tầng năm của một khu phố gần Central Park, phố sáu mấy gì đó. Cửa sơn màu trắng nâu, rất phong cách, nhìn đã biết là căn phòng của một người hoạt động trong lĩnh vực nghệ thuật. Juicy mở cửa, một người đàn ông cũng còn trẻ, chắc cũng lắm là 40, hơi hói đầu, da trắng bóc và mắt rất xanh. Căn hộ rất lịch sự và sang trọng, bài trí gam màu nâu ấm áp, cũng có một cái piano nhỏ, một cái tivi màn hình phẳng rất to, có mấy bình hoa nhỏ đủ màu sắc, bộ sa lông màu nâu giống tường nhà, và tranh treo trên tường, chắc chắn là của chủ nhà. Tranh vẽ chủ yếu là chân dung nude, đàn ông và đàn bà, nhìn trần trụi tới rùng mình nhưng phải công nhận là đẹp. Tôi cứ đứng há hốc mồm nhìn khiến cả Ryan và Juicy phì cười.

"Trông chúng thế nào?"

"Là của ông vẽ đúng không?"

"Ừ em thích chúng không?"

"Không, tôi không thích".

Thoáng lặng yên.

"... Tôi yêu chúng"

"À tôi thấy rồi, tôi đã nghe kể về em, Ryan đã kể qua email cho tôi và tôi quyết định phải gặp en ngày hôm nay. Anh ấy nói em rất đặc biệt, bây giờ tôi thấy rồi".

"Tôi cũng yêu hội hoạ, tôi rất yêu tranh".

"Oh tôi thấy rồi, tôi sẽ cho em xem phòng vẽ của tôi sau bữa tối".

Bữa tối của chúng tôi có vài món ăn khá lạ, tất nhiên có bơ và bánh mì, có pizza, có thịt hun khói, gà tây và gì nữa tôi chả nhớ. Tôi rất đói và nhìn thấy rất ngon.

Tôi phụ ông ấy dọn ra bàn và hát lẩm nhẩm một mình.

Tôi thấy Juicy đứng ngẩn ra nhìn tôi lúc tôi xếp bàn, tự nhủ tự hào thầm trong bụng và hơi ra vẻ điệu một chút. (Tự hỏi không biết ông í có định xin tôi làm người mẫu không nhỉ, thế thì... hơi sợ đấy, hi hi!)

Chúng tôi ngồi ăn, tôi đói ời là đói, nhưng vẫn phải từ tốn. Tôi dễ ăn nên món gì tôi cũng nếm thử, tôi khen Juicy thật khéo tay. Ông ấy nói đâu có, là vác từ siêu thị về cả.

"Thế hai người gặp nhau thế nào? Tôi phải công nhận với Ryan là, cô ấy có nét hay lắm, tôi thích đôi môi dày và đôi mắt to, mái tóc thẳng, dễ thương làm sao. Em là người Việt Nam đúng không?"

"Cảm ơn ông, nhưng tôi không được coi là đẹp ở Việt Nam".

"Ôi tại sao? Nhưng cũng bình thường thôi, tôi nhìn em bằng con mắt của một người phương Tây, và bằng mắt của một người nghệ sĩ, chứ không phải là mắt của một người Việt Nam. Tôi nghĩ rằng em rất thông minh".

"Ôi cảm ơn, cảm ơn ông, ông làm cho mũi của tôi nở tung vì những lời khen ấy rồi".

"Haha, này Ryan, cô ấy rất vui tính nữa nhé, làm sao mà cậu có thể tìm được một cô gái như thế này nhỉ?"

"Ồ, cô ấy có một đôi mắt gây đau đớn. Ngày chúng tôi gặp nhau, cô ấy làm trái tim tôi tan chảy vì những tia lửa điện bắn ra từ đôi mắt ấy, anh có nhận thấy không hả Juicy?"

"Ừ tôi cũng thấy thế. Em có thể nhìn tôi như lúc em nhìn Ryan được không?"

"Không, làm sao cô ấy làm thế được".

Haha, và chúng tôi cùng cười. Tôi thích nghe những câu chuyện của Juicy về những bức tranh, về các kiểu trang trí phối màu. Ông ấy rất có khiếu hài hước, tôi và Juicy trêu nhau cả buổi tối. Tôi cũng làm cho Juicy ngạc nhiên bởi một số suy nghĩ táo bạo, khi ông ấy nói nhiều chuyện cũng có vẻ hơi "bậy", nhưng tôi đều gạt gù và "đỡ" được. Tôi cũng nói một vài sở thích đặc biệt của mình cũng như đồng cảm và hiểu được một số thứ ông ấy muốn chia sẻ. Tôi cảm thấy Ryan rất tự hào về tôi, còn Juicy gạt gù suốt.

Ăn xong, tôi bảo sẽ rửa đĩa cho, Juicy xua vôi và nói để đó ông ta sẽ làm. Juicy dẫn tôi và Ryan vào trong một căn phòng nhỏ là nơi để ông ta sáng tác. La liệt màu vẽ và những bức tranh mới hoàn thành còn để khắp nơi.

Juicy chỉ cho tôi xem một đồng tạp chí thời trang còn bị bắn cả màu trong góc phòng. "Hey, Ryan chưa bao giờ cho em xem à? " Tôi cầm lên, đủ loại tạp chí thời trang, nhớ loáng thoáng có Comos, Metropolitan gì gì đó. "Để tôi cho em xem", Juicy giở cho tôi xem, hình như trong tất cả đám tạp chí đó đều có ảnh của Ryan. Đẹp đến sững sờ, tôi phải thốt lên, có cả những bức ảnh bán thân mà tôi còn chưa bao giờ... được nhìn thấy như vậy ngoài đời. Tôi nhìn Ryan, anh ấy cười, xua đi, "lâu rồi mà". Tôi ngồi bệt xuống, xem say mê, anh cũng quý xuống và ôm tôi, hôn lên tóc:

"Trông anh hoành tráng nhỉ. đúng không?"

"Bây giờ vẫn mà".

"Ryan rất nổi tiếng đấy em biết không, anh ấy đã có thể là một ngôi sao".

"Tại sao anh lại bỏ?"

"Vì anh còn nhiều việc để làm hơn!"

"Trong này có Jess không?"

"Có thể, anh không chắc, cũng lâu rồi".

Đấy là phút giây tôi thấy tự hào về Ryan tới nghẹt thở.

Ngắm những bức ảnh mà tôi không tin rằng đó là người đang ngồi ngay cạnh mình. Và tôi thật ngơ ngốc, tôi không dám xin một tờ về cho mình, hay là tôi đã quá xúc động mà không nhớ ra nữa.

"Tôi xin lỗi, nhưng hai người đã ngủ với nhau chưa?" Juicy bất ngờ hỏi.

"Gi cơ, sao tự nhiên anh lại đi hỏi thế? " Ryan ngẩng mặt lên hơi nhăn nhó.

"Thì cứ nhìn vào những bức ảnh này xem, đến tôi còn thêm ngủ với anh ta nữa là, haha".

"Tôi chưa, nhưng tôi sẽ". Tôi trả lời, cười rình rích.

"Ah, bắt được ý cô nàng rồi nhé, haha".

Cuối cùng, Juicy nói, ông ta có một bức tranh đẹp nhất và đặc biệt nhất, treo trong phòng ngủ, hỏi tôi có muốn xem hay không?"

"Tất nhiên là có rồi".

Juicy dẫn tôi vào phòng ngủ, trong đó cũng có một cái tivi màn hình phẳng to, một lọ hoa nhỏ xíu, ga trải giường màu nâu. Treo phía trên tivi là một bức tranh khá to. Bức tranh khỏa thân của một người đàn ông rất đẹp, đang ngồi suy tư, tay chống lên cằm, đôi môi nhỏ và đỏ trông mỏng manh, mái tóc dài và hơi rũ, có mái tóc mai...

"Cô có nhận ra người đàn ông của mình không?"

Tôi không phủ nhận và không thốt lên được lời nào, vì đó chính là Ryan. "Ôi Chúa ơi, đấy là anh đấy hả Ryan?" "Ừ, nhưng cũng lâu rồi". "Đẹp quá?" "Ừ, đây là bức tranh đẹp nhất". Đẹp quá, đẹp tới mức tôi thốt lên mà như trong lời nói có ú nước mắt vì xúc động.

Trong phút giây ấy, tôi thấy mình quá nhỏ bé so với Ryan. Tôi thấy hình như bao lâu qua mọi chuyện xảy ra vẫn như là một giấc mơ kỳ bí nào đó. Tôi không thể nào thức dậy được và tôi không muốn thức dậy, nhưng cũng là lúc tôi có một cảm nhận, giấc mơ này đẹp quá, nó sẽ kéo dài bao lâu nữa đây?

"Tôi thật sự hiểu vì sao Ryan lại lựa chọn một cô gái như em. Em có biết em NGÂY THƠ thế nào không? Rất trong sáng, đáng yêu, đẹp, và thông minh. Tôi hy vọng một cô gái như em sẽ hạnh phúc, em xứng đáng được hạnh phúc, và tôi hy vọng Ryan sẽ có khoảng thời gian hạnh phúc bên em, thật vui vì hai người là một đôi".

Tôi lại giật mình với từ "glad" "vui", thật kỳ lạ, tôi vẫn chưa hiểu vì sao mọi người rất hay dùng từ đó để miêu tả suy nghĩ của họ với mối quan hệ của chúng tôi.

Ryan ngồi xuống cái ghế xoay trong phòng ngủ của Juicy, xoay xoay và ngắm bức tranh như thể anh đang nhớ lại khi mình đang làm người mẫu cho bức tranh đó.

"Cảm ơn ông, gần đây, tôi đã gặp nhiều người tốt người xấu, có một vài yêu quý tôi, một vài căm ghét tôi. Cảm ơn ông vì đã nói những điều ngọt ngào cho dù đây chỉ là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ông làm cuộc đời của tôi tươi sáng".

"Ha ha, em đang có một cuộc sống tươi sáng mà".

Cả Ryan và Juicy cùng cười.

Trước khi về, tự nhiên Juicy nắm tay tôi.

"Em rất đặc biệt, chưa bao giờ tôi thấy Ryan vui như thế này, làm ơn tặng tôi nụ cười khi chúng ta gặp nhau lần sau được không?"

"Tất nhiên rồi, lúc nào tôi cũng cười".

10 rưỡi, chúng tôi ra về. Ryan có vẻ rất vui và thoải mái, tôi hy vọng hôm nay tôi đã làm cho anh vui. Tôi muốn anh có cảm giác an toàn rằng tôi đang không suy nghĩ nhiều, tôi sẽ không soi mói, và rằng tôi đã rất "dễ thương" với người bạn của anh. Tôi nói Juicy quả là một người tài năng, thân thiện.

"Ừ ông ấy thích em rồi Kín ơi, sự thật là, ông ấy rất là tài năng, và rất là GIÀU CÓ, haha".

"Ông ấy vẽ anh khi nào vậy? Anh ngồi đấy làm mẫu à?"

"Ngồi làm mẫu, gần tháng giờ, em có tin được không?"

"Hàng ngày á?"

"Không hàng ngày, anh không nhớ. Toàn thân anh tê đi, nhưng khi nhìn thấy bức tranh thì anh sốc thật, rất xứng đáng, và tất nhiên ông ta phải trả tiền anh ngồi làm mẫu rồi".

"Ôi haha, thế nên anh mới kiên nhẫn được như thế đúng không?"

"Này..." Tôi ngập ngừng.

"Anh không muốn làm chuyện đó với em hay sao?"

Ryan mở to mắt và nhìn về tôi trước câu hỏi "dã man" như vậy.

"Trước đây em đã thử chưa?"

"Chưa, em nói với anh là em chưa bao giờ có bạn trai còn gì".

"Là vì em tò mò hay vì em nhìn thấy anh sexy?"

"Cả hai".

"Thế bây giờ em muốn làm không?"

I could lose my heart tonight
 If you don't turn and walk away
 Cause the way I feel I might
 Lose control and let you stay
 Cause I could take you in my arms
 And never let you go

Câu hỏi của Ryan khiến tôi nhìn anh đờ đẫn một lúc. Nó khiến trong lòng tôi nhói lên và nổi da gà. Vì sao thế? Tôi có thể hỏi anh một câu hỏi "bạo dạn" như vậy cơ mà, nhưng khi nhận được câu trả lời là một câu hỏi khác, tôi lại thấy run rẩy, vì tôi sợ? Tôi chưa sẵn sàng?

Đó là lúc tôi thực sự đang nghĩ về sex, về romance và sự đau đớn, nếu tôi thử... nếu tôi gật đầu và quyết tâm...

"Nếu em nói đồng ý, anh sẽ làm chứ?"

"Chẳng thằng đàn ông nào trên thế gian này lại từ chối cả?"

"Sao vậy? Em sợ à?"

"Nhưng nếu như em không hỏi anh thế, có bao giờ anh hỏi em lại như vậy không?"

"Em đang chờ điều này à?"

"Vâng, em đang chờ".

"Đây là vì sao anh đã không hỏi em như vậy, anh muốn để dành lại điều gì đó đặc biệt cho trái tim mình".

"Điều gì đó đặc biệt? Em phải công nhận rằng anh là người đàn ông đẹp trai nhất trên trần đời này mà em từng gặp, phụ nữ có khi phải trả tiền để được làm tình với anh. Làm sao anh có thể tự kiềm chế mình bằng cách "để dành lại điều gì đó đặc biệt?"

"Điều gì khiến em nghĩ thế? Anh chỉ làm tình với những người phụ nữ anh thích mà thôi. Em nói rằng em chưa bao giờ làm chuyện đó, trinh tiết có quan trọng với em không?"

"OK, đó chẳng phải là một vấn đề lớn, đằng nào mà em chả phải làm chuyện đó".

Im lặng, một nụ cười nhẹ.

"Này..."

"Anh đang giữ trinh tiết cho em hay sao?"

"Anh đang giữ lại linh hồn của em".

Đây là lúc tôi lại thấy anh lạnh lùng và khó hiểu một cách kỳ lạ. Anh cho tôi cái cảm giác khiến tôi không dám lấn tới nữa, không dám hỏi nữa. Tôi cũng tự vấn lương tâm mình, tôi hỏi anh như vậy, vì bao thắc mắc bấy lâu nay, hay vì tôi thực sự thêm muốn chuyện đó? Tôi không có câu trả lời cho cảm giác lúc đó. Anh lái xe, và tôi im lặng. Anh nhìn sang xem tôi có phải "dối" hay không.

"Này..." "Làm chuyện đó nhé".

"Bây giờ ư?"

Lòng tôi lại nổi bão tố vì lời đề nghị của anh. Tôi nghĩ anh đã cho tôi thái độ hợp lý, và thú thật là trong một chừng mực nào đấy, tôi đã len lén thở phào nhẹ nhõm vì anh đã "từ chối" một cách thật "cao cả". Nhưng giờ... sao anh lại hỏi thế.

"Ừ, bây giờ".

"Ở đâu?"

"Ở nhà anh".

"Nhà anh ở đâu?"

"Ở bên Queens, đi hết khoảng 45 phút từ đảo". Tôi nóng cả mặt. Cuống quýt, lo sợ, đấu tranh dữ dội trong lòng xem mình sẽ làm gì đây. Tôi đang sợ quá nhiều thứ. Tôi sợ mình chưa sẵn sàng, chưa đúng lúc, sợ đau đớn, nhưng hơn cả, thật xấu hổ, tôi sợ... về muộn sẽ bị bố mẹ mắng. Lúc đó cũng phải 11 giờ kém. Tôi về nhà anh cũng phải 12 giờ, vậy thì tôi sẽ qua đêm ở nhà một người đàn ông hay sao? Lo nghĩ đó, đủ để thấy tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ con. Nhưng tôi quyết định, ít nhất tôi cũng phải biết nhà anh ở đâu.

"Đi về nhà anh đi".

Anh cười, "nào", anh lôi tôi lại và bảo tôi tựa lên vai anh. "Em yêu, nhắm mắt lại đi". Và tôi nhắm mắt, lòng ngổn ngang nhưng hồi hộp. Tôi khẽ hít thở, tôi thích cái mùi nồng nồng rất đàn ông của anh. Ôi cái kiểu tình yêu thật nhẹ nhàng.

Tôi bật điện thoại. Đầu tiên tôi gọi cho Hạnh nói rằng bây giờ tôi sẽ sang nhà một người bạn ngủ và nếu bố mẹ tôi có gọi cho Hạnh thì nói rằng tôi đang ở nhà Hạnh. Sau đó, tôi gọi về nhà và nói với bố mẹ rằng tối nay tôi sẽ ở nhà Hạnh. Mẹ tôi rất cáu, vì mẹ rất ghét tôi đi ngủ ở nhà người khác, mẹ gọi đó là "ngủ lang". Có lẽ con gái mẹ đang đi ngủ lang thật. Nhưng tôi bảo đang ở nhà Hạnh rồi, về bây giờ thì ngại quá, lại muộn. Gọi xong, tôi chỉ thấy lo lắng hơn mà thôi.

Tôi thấy có hai voice messages ở trong phone, nhưng tôi không có tâm trạng để nghe.

12 giờ kém, đã đến nơi.

"Chúng ta đến nơi rồi".

Tôi ngẩng mặt lên, một con phố nhỏ với những dãy nhà thấp tầng có bậc thang, kiểu đặc trưng của Queens. Tôi không rõ đó là phố gì, tóm lại là không xác định được vị trí của nơi tôi đang có mặt.

Xuống xe, dò tìm chìa khóa, anh nắm tay tôi đi lên vài bậc thang rồi mở cửa vào bên trong. Căn hộ của anh trên tầng hai, có ánh đèn dịu nhẹ, không khí yên ắng đến ngột thở, tôi thấy hơi rùng mình vì lạnh.

Căn hộ của Ryan có tới hai phòng ngủ và một phòng khách, rất lịch sự và sang trọng, gợi nhớ đến căn hộ của ông luật sư thuở nào mặc dù có bừa bộn hơn đôi chút. Tôi ồ lên khi thấy cả một chiếc piano nhỏ trong phòng, tôi thầm tự hào về Ryan tài hoa của mình. Ở đây cứ như ai cũng có một chiếc piano trong nhà. Trên tường có rất nhiều tranh, và guitar, la liệt đàn guitar, đúng sở thích của Ryan. Tôi đứng tần ngần trước mấy bức ảnh trên cái tivi Sharp của anh, bức ảnh Ryan chụp tốt nghiệp, bức ảnh cả gia đình với người mẹ đặc sệt châu Á nhìn rất hay. Ryan giống bố nhiều hơn là Jess. Jess rất giống mẹ, nên cậu ta có nhiều nét A hơn. Và một cái ảnh chụp ba anh em của Ryan, cô em gái cười rất tươi, nhìn rất hay nhưng bé quá. Tôi không rõ cô ấy giống ông anh trai nào hơn, đặc biệt tóc em gái Ryan rất đen, mắt cũng đen hơn hẳn, có lẽ mang dáng vẻ châu Á nhất nhà. Tôi thấy cô bé đó có nét gì giống tôi.

"Đấy là em gái của anh". Anh nói lúc tôi cầm bức ảnh ba anh em lên.

"Em ấy xinh quá?".

"Thiên thần của anh đấy".

Tôi thầm ghen tị. Cô gái này có hai ông anh trai quá đẹp và được yêu mến như vậy, thật may mắn hiếm có.

"Anh ở đây một mình à?".

"Hầu như là như vậy, nhưng Jess cũng ở với anh khi nào cậu ấy về đây, đôi lúc cả Michelle, em gái nhỏ của anh nữa".

"Cậu ấy đang ở thành phố à? Cậu ấy bây giờ đang ở đâu?".

"Có thể nó đang ngủ ở trong phòng kia kìa". Ryan nói và chỉ về phía một căn phòng ngủ.

"Gì cơ?"

Tôi giật cả mình. Tôi đang đinh ninh rằng mình ở trong căn hộ này với Ryan, nên vừa nói và hỏi rất to, lú lờ chứ. Ngại quá, tôi thực sự không muốn có người thứ ba biết mình đang đi làm một việc "tội lỗi".

Ryan thấy phản ứng của tôi và phì cười.

"Đừng lo, đấy không phải là chuyện của cậu ấy mà".

Quả thật tôi còn không dám hé mồm ra nói nữa, như thể sợ Jess sẽ tỉnh giấc và bước chân ra khỏi phòng nhìn tôi chằm chằm và nghĩ, "Giờ này cô ta đang làm gì ở đây thế nhỉ? Eo ôi?" Tôi rùng cả mình.

Ryan chỉ cho tôi xem những bức tranh trên tường, anh nói cô em gái của mình vẽ đấy. Tôi ngạc nhiên vì những bức tranh rất đẹp, phong cách vẽ cũng giống y như tôi vẽ hoa lá và cây cảnh, rất hồn nhiên và trong sáng.

Tôi quên mất mình phải "im lặng" và thốt lên: "Ôi Chúa ơi em cũng thích vẽ y như vậy, em và em gái anh có nhiều thứ giống nhau quá?".

"Anh biết mà". Anh thì thầm.

"Em đoán em gái anh biết chơi piano".

"U đàn của em ấy đấy". "À đàn thì em thua, nhưng em sẽ học".

Tôi tha thẩn đi quanh phòng anh, ngắm từ tập tập chỉ toàn hình ảnh về cái loại thuyền bè, cho tới hẳn một cái đĩa treo tường có hình ngọn hải đăng, sờ soạng các loại đàn, nhìn từng bức tranh, ngắm từng cái ảnh,

vừa mang dáng vẻ của một kẻ tò mò, vừa trân trọng, lại vừa giống... nhân viên điều tra. Anh ngồi nhìn tôi và "thuyết minh" những gì tôi sờ tới như một nhân viên du lịch. Tôi thấy anh ngắm tôi khi tôi đang đóng vai trò của một kẻ tò mò. Lúc đó, trong đầu tôi có một ý nghĩ rất mãnh liệt, đó là phải hoàn thành xong sớm bức tranh ngọn hải đăng, để "cạnh tranh" với cô em gái, và bức tranh ấy sẽ phải được treo trong căn phòng này như thế kia.

Tôi đứng dò dẫm hơi nhiều, có lẽ không ngoài mục đích "câu giờ". Tôi sợ mình sẽ phải bước chân vào căn phòng ngủ kia và làm kẻ "lãng mạn". Hơn nữa, trong lòng tôi không thoải mái và rất bất an khi biết Jess đang ở ngay phòng ngủ phía bên kia. Tôi lo sợ sẽ mất điều gì đó tốt đẹp nếu tôi thực sự tiến tới. Cảm giác y hệt ca khúc "I could fall in love with you" của Selena. Tiên thoái lưỡng nan, thật khó xử, thế rồi tôi quay lại nhìn anh và... bất ngờ phì cười, thật to...

Hai cái voice messages, một cái của Ronie. Một cái của chị Thủy, là tôi nghe về sau này. Ronie để cho tôi lời nhắn, anh ta rất mệt mỏi và thương nhớ tôi, anh ta cũng xin lỗi nếu gia đình của Helen đã đối xử với tôi không tốt. Mở đầu cái message của Ronie, anh ta nói:

"Sao em đập máy anh hoài vậy, xin em đừng chạy trốn anh, anh khổ sở lắm!" Còn chị Thủy, chị ấy nói muốn gọi cho tôi hỏi có tí việc. Chị ấy có nói một câu: "Em à, đi lại với Ronie " thôi nha, phức tạp quá, Helen nó vừa tới tiệm gào khóc đó". Tôi thở dài thườn thượt.

Check mail, mấy người bạn của tôi vẫn viết email hỏi: "Dạo này cậu với anh chàng Ronie đẹp trai vẫn ổn chứ hả?" Một người bạn khác thì "tiết lộ": "Kin có người yêu rồi nhá, ở nhà đang đồn ầm lên này, biết rồi, thích nhá, có còn ý định về Việt Nam nữa không đây?" Và tôi trả lời: "Bình thường thôi, bọn tớ vẫn gặp nhau". Ở Việt Nam, các bạn chỉ biết tới Ronie mà thôi, và đến bây giờ có lẽ vẫn vậy.

Thứ năm.

Tôi tới tiệm đã có vài người khách wax lông mày ngồi chờ, một cô còn cầm theo cả bộ đồ trang điểm với ý định nhờ tôi trang điểm hộ. Hôm nay gần cuối tuần đã bắt đầu đông khách. Do tôi tư vấn trang điểm và thậm chí trang điểm miễn phí nên nhiều khách khác của tôi sẽ phải chờ. Lucy cực kỳ khó chịu. Công nhận, đến hôm nay thì mặt của mọi người trong cái tiệm này khó chịu một cách rõ ràng thực sự, đến chị Thủy cũng thấy len lén chứ không cời mở công khai với tôi nữa. Tôi cũng không biết làm thế nào vì khách của tôi rất tin tưởng và nhiệt anh, chỉ chờ để tôi trang điểm cho mà thôi. Cô này sẽ đi phỏng vấn gì đó. Tôi bảo đợi nhé, tôi wax xong hết khách thì sẽ trang điểm cho cô ấy. Cô ấy nói nhanh lên vì mình sẽ phải đi rồi. Thực sự tôi không biết làm sao vì khách đông như thế này Lucy sẽ không đòi nào cho tôi ngồi trang điểm.

Tôi vừa cầm bộ trang điểm lên, chỉ để định xem có những cái gì. Tự nhiên Lucy nhìn thấy và cau gắt: "Hà làm gì thế hả cháu, cháu coi cái tiệm của cô là cái chốn hành nghề riêng đây à? Khách thì đợi thế kia mà lại đi trang điểm hả? Ai cũng biết cháu tiếng Anh giỏi, cháu nhìn khách giỏi, nhưng đây không phải cái chợ Hà nè". Tôi nóng hết cả mặt. Chị Thủy nhìn tôi ý chừng bảo cất ngay đi thôi. Khách tuy không hiểu gì nhưng họ đoán ra rằng bà chủ đang không vừa lòng, họ sợ tôi bị mắng. "Cô ta giận mày à?" Tôi gật đầu. Cô khách thở dài rồi đóng bộ trang điểm lại, ra về, cho tôi tới 10 đô tiền tip mặc dù wax lông mày cũng chỉ có năm đô. Cô Lily nhìn thấy, lườm một cái thật sắc.

Buổi trưa, nghỉ giải lao. Thật lạ, hôm nay chị Tài chẳng chịu qua chơi. Tôi cũng quá căng thẳng, dù hứng thú mấy thì Tài có qua chơi tôi cũng chưa chắc đỡ nổi hôm nay. Cả sáng bận tới mức tôi còn không cả đề

ý Ronie hôm nay không đi làm, tôi cũng chẳng buồn hỏi ai xem anh ta đâu, hỏi giờ người ta cười cho vào mặt.

Ngồi ăn, chị Thủy len lén lại gần, muốn nói chuyện với tôi hay sao đó nhưng lại không dám, cứ như tôi là kẻ tội đồ gì ở cái tiệm này nên mọi người không dám lại gần.

Chị đi qua nói be bé: "Chóc chờ chị về với bé nha". Tôi gật đầu, tôi đang muốn biết xem chị muốn nói với tôi chuyện gì.

Quả thật, nặng nề vô cùng trong cái tiệm đây. Cả buổi Lucy ngồi kể chuyện ngày xưa. Tôi rất tối kỵ nhắc tới mấy chuyện chính trị ở những chốn như thế này. Bởi vì Việt Kiều ở đây đa phần là kỵ hai chữ "cộng sản", có nhiều người sống lưu vong từ hồi 75 và vượt biển sang đây giống nhà Lucy nên họ rất thâm thù "cộng sản". Cũng đã lâu họ chưa quay lại đất nước nên không nắm bắt được tình hình. Với họ chỉ là một quá khứ có nhiều đau thương, mất mát.

Tôi hiểu và thông cảm cho họ. Tôi không có ý kiến gì với sự thâm thù chế độ của họ. Nhưng chẳng hiểu từ đâu cái thông tin tôi là "cộng sản nằm vùng" có vẻ khiến cả tiệm bất an và nhìn tôi bằng con mắt dữ dằn thấy rõ. Họ tạo cho tôi bầu không khí rất nặng nề, hầu như tôi không nói chuyện nổi với bất kỳ ai trong tiệm. Đây là chưa kể, chắc hẳn họ đang bàn thảo về vụ tôi "cướp con rể" của Lucy. Tôi có thể thấy Helen rất yêu Ronie, ít nhiều anh ta có một vẻ bề ngoài rất được, lại là một thợ rất giỏi. Lucy lại chỉ có hai cô con gái. Nếu Helen cưới một thợ giỏi làm chồng, sau này gia đình Lucy sẽ có người cai quản cả mấy cửa tiệm, đó còn là một vấn đề chiến lược nữa. Tôi thấy phần nào có lỗi, nếu đúng như vì tôi mà anh ta sẽ bỏ Helen. Nhưng tôi cũng không có xấu hổ với lòng mình vì đã làm việc gì có lỗi hay cho anh ta bất kỳ một cơ hội nào.

Chiều về, mệt bã. Tôi ra ngoài đứng thở trước, cũng hiểu là không nên ra ngoài cùng chị Thủy, để chị ấy đi sau và chúng tôi ra bến chờ nhau. Tôi nhìn thấy chị Thủy đi ra, Tài cũng ra cùng. Hôm nay anh ta đi cùng chị Thủy và nói chuyện, khác hẳn mọi hôm cứ len lén một mình. Nhưng cũng may, lên tàu, anh ta lại ra một chỗ ngồi, để tôi còn ngồi với chị Thủy, nghe chị ấy kể chuyện.

A thì ra là vậy, chị ấy thắc mắc với tôi, tôi mới biết có chuyện nghiêm trọng thế!

Tears in the rain
Hiding the pain.

Những hôm tôi nghỉ xuống tiệm spa là mỗi lần đại hội tổng thuyết phục kiêm luôn sỉ vả Ronie, và nói đủ điều về tôi. Được biết nhà cô Lily rất gần nhà Ronie, cô ấy nói rằng hôm hai vợ chồng đi làm về có nhìn thấy đích thị tôi và Ronie đi với nhau, tay trong tay, còn được biết tôi về nhà Ronie nhiều lần, có người nhìn thấy. Điều ngốc nghếch là anh ta rất hớn hờ vì điều này, nhận rằng tôi về nhà mấy lần thật. Lucy rất tức giận và nói rằng anh ta yêu con gái của cô ta bao lâu nay, đang tốt đẹp mà lại làm cái trò mèo như thế, rằng nghe nói tôi cũng có người yêu rồi sao lại lăng lơ xấu xa như thế. Rằng nghe nói tôi con nhà cộng sản nòi, chắc chắn đang xin vào đây để "nằm vùng", rằng việc gần gũi Ronie cũng chỉ là nằm trong "chiến lược". Ronie nói rằng cuộc sống của anh ta thì xin để yên, đừng bắt anh ta phải yêu ai hay lựa chọn ai. Thế là cô Lily lại lôi ra một góc làm vài bài "dạy dỗ", rằng tương lai nếu lấy Helen thì sẽ tốt thế nào, rằng tôi ghê gớm ra sao, tỉnh đi, vân vân và vân vân. Lại được đúng hôm Helen tới tiệm, cô nàng khóc lóc than thở với mẹ trong tiệm và cãi nhau với Ronie rất to sau khi tôi gọi điện đến cho Ronie thì phải. Tình ngay lý gian, khó mà chối cãi.

Tôi nghe chị Thủy nói xong mà sờn hết gai ốc, thảo nào họ nhìn tôi cứ như kẻ thù. Chị ấy hỏi có phải tôi đang qua lại với Ronie hay không? "Nhìn bé chị không nghĩ rằng bé phải đi tranh giành người yêu với ai, thật lòng đấy, nhưng em có đến nhà Ronie thật rồi phải không, ngủ với nó rồi sao?" Tôi thú nhận với chị ấy rằng tôi có đến một lần cách đây cũng lâu lâu rồi, vì hôm đó Ronie khẩn khoản muốn tôi đến để giúp anh ta soạn giỗ cho mẹ; vậy thôi, một lần và chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Tôi cũng nói rằng tôi có bạn trai rồi và không dây dưa với Ronie, tôi chỉ gọi điện cho anh ta vì tức tại sao anh ta cứ bám đuôi tôi và không thanh minh với mọi người những hiểu lầm. Còn về chuyện cộng sản hay không thì có thể họ suy nghĩ hơi quá, có thể do tuyên truyền mà vẫn có định kiến nặng nề. Tôi nói thứ nhất tôi chỉ là một lưu học sinh bình thường, thứ hai là chẳng ai phải thuê tôi đi "nằm vùng" cả; họ không làm gì sai trái, hơn cả lại ngay trên đất Mỹ thì làm sao mà phải lo tôi "tiêu diệt". Chị ấy nói đúng là thế, nhưng xem chừng họ đang nuôi "hận thù" với tôi nên cứ để cho mọi việc trầm trọng thêm và đơm đặt về tôi quá nhiều.

Chị ấy bảo sao tôi không đi tiệm khác đi, ở tiệm này làm gì cho nặng nề. Tôi bảo tôi sẽ ở lại cho tới khi Lucy phải đuổi tôi hoặc hiểu thêm về tôi thì thôi. Lucy cũng chưa chắc muốn tôi đi vì muốn tôi ở lại để "theo dõi tình hình" tôi với Ronie, có khi chuyện cộng sản nằm vùng cũng chỉ là cái cớ của người nào xấu tính trong tiệm dựng lên để trừ tôi thôi, tôi nghĩ thầm, đích thị có khi từ mồm "chị Tài". Mà hai chị em Lucy Lily còn đỡ, chứ để miệng cái cô em thứ ba, chủ tiệm bên kia mà sang chửi tôi thì tôi chỉ có nước đi thật, chị ta trẻ nhất và cũng là người ghê gớm nhất. Chị Thủy thấy mặt tôi xị ra tức tưởi thì vỗ về và nói rằng, không sao, cây ngay không sợ chết đứng, nói tôi đừng lo nữa, có thì làm vài hôm không thì đi chỗ khác chứ có sao. Thế mới thấy lòng người thật đáng sợ.

Thật sự tôi cảm thấy rất bối rối những gì họ đang nghĩ về mình. Dù tỏ ra đã rất cứng cỏi và thích thử thách nhưng không phủ nhận tôi đang muốn give up vì mệt mỏi. Sau này tôi mới nhận ra, may mắn tôi đã không give up sớm vì những ngày tháng ấy giúp tôi hình thành được một phần bản lĩnh mình có hiện giờ, không dễ lòng gục ngã trước một chuyện gì, và biết ngẩng mặt lên cho dù ai đó đang muốn vùi dập mình.

Thần thờ đi dọc trên đảo, tự nhiên trong lòng cảm thấy thực sự vô cùng bất an. Tôi lo sợ liên lụy sang cả chuyện với Ryan, tự nhiên tôi chỉ nghĩ tới những tình huống xấu nhất, đất trời tối tăm, tôi ước gặp ông già mà vẫn không thấy. Dừng lại để thở, tôi nhìn sang bờ bên kia về phía Manhattan phồn hoa, nơi có những ánh đèn trắng lệt đang lên dần óng ánh, nhưng tôi thấy chóng hết cả mặt.

Một giây, hai giây, ba giây, tôi hét lên một tiếng thật to khiến những người đang đi dọc ven sông hốt hoảng giật mình quay lại nhìn xem tôi có bị làm sao không. Hét xong bao giờ tóc tôi cũng rũ rượi, nhưng

thật kỳ lạ, tôi như cảm thấy mình vừa trút được những nặng nề đang chất chứa. Tôi đứng ngây một lúc rồi trở về nhà.

Ngày mai tôi sẽ được gặp Lavender chia tay cô ấy. Ngày mai tôi sẽ nghỉ ở nhà để vẽ nốt bức tranh về ngọn hải đăng rồi sau đó rủ Ryan đi gặp Lavender. Tôi nghĩ sẽ phải làm một cái gì đó tặng cho Lave, tôi chưa nghĩ ra cái gì cả.

Buổi tối, tôi viết một cái mail rất dài cho bạn thân than vãn kể lể gọi là trút cho bớt stress. Trong lúc viết mail chợt nhớ ra ngày trước bạn tôi có tặng tôi một con búp bê bằng gỗ mỹ nghệ hình cô gái Việt Nam mặc áo dài rất đẹp, tôi nhắn thư hỏi bạn luôn rằng tôi muốn tặng nó cho một người bạn tôi yêu mến bên này, chắc bạn ấy sẽ đồng ý thôi. Tôi thấy yên tâm vì đã có một thứ gì đó ý nghĩa để tặng cho Lave. Tôi tìm một tờ giấy rất đẹp trong quyển sổ chuyên để viết thư, tôi viết một lá thư ngắn cho Lave và nhét vào cùng với con búp bê trong một cái hộp.

"Lavender yêu quý,

Cho đến bây giờ, một trong những điều tuyệt vời nhất mà tớ có được từ khi đến đây, đó là được gặp và làm bạn với cậu. Điều gì khiến cuộc sống này đẹp đến thế? Đó là vì thiên nhiên tươi đẹp? Hay là vì những con người đẹp? Là cả hai, tớ đã nhìn thấy thiên nhiên đẹp, nhưng tớ cũng được gặp những con người đẹp và cậu là một người trong những người như thế, đây là lý do vì sao cậu làm cho cuộc sống của tớ và những người khác đẹp. ĐẸP, đó sẽ là từ mà tớ sẽ luôn nhắc đến bất cứ khi nào tớ có cơ hội được gặp và nói chuyện với cậu.

Hoang dã đẹp có phải cậu nhìn tớ như thế không? Tớ nhìn cậu như thế đấy. Nhưng tớ thích phần ĐẸP của cậu hơn; hãy để cho tớ nhìn thấy phần đó ở cậu sống đẹp vì những người yêu cậu, như là tớ, là Josh, là Billy, cho bất kỳ ai yêu thương cậu.

Thời gian có thể ngắn ngủi, nhưng tình yêu thì chắc chắn dài lâu. Thời gian có thể trôi đi nhưng tình yêu của tớ thì sẽ ở lại.

Thật tuyệt vì chúng ta đã gặp nhau và là một phần của nhau.

Tớ yêu cậu.

Kin".

Lá thư ngắn ngủi và viết tay chưa đến 10 phút, vậy thôi nhưng tôi hiểu thế là đủ.

Tôi gọi điện cho Billy và hỏi xem kế hoạch sẽ thế nào. Anh ấy nói chiều mai nhé, tất cả sẽ rủ nhau đi ăn tối rồi sau đó sẽ tới một nơi nào đó uống nước nói chuyện, thế nào cũng được. Tôi nảy ra ý định ăn sớm rồi tới cái quán của Ryan ở bên Queens nghe nhạc, tôi bảo sẽ cố thuyết phục Ryan đến đó đánh đàn. Tôi bảo muốn rủ cả Josh nữa, chắc chắn anh ta muốn tới cùng, Billy có vẻ ngần ngại vì họ gặp nhau bây giờ rất khó. Billy nói, để Lavender có thể được đi, sẽ phải có Sheryl đi cùng để "kiểm soát", nên khó lòng Josh được rủ đi theo. Tôi hơi ớn khi nghe thấy có cả Sheryl, nhưng rồi vẫn đồng ý. Dập máy, tôi gọi cho Ryan và nói kế hoạch, hỏi anh có thể tới đó tối mai hay không, và ban nhạc sẽ chơi vài bản thư giãn nhé, gọi là chúc Lavender những điều tốt đẹp, anh nói OK ngay thôi. Anh hỏi tôi chắc mê chỗ đó lắm rồi hả, bảo tôi nhớ hát nhé. Tôi lại gọi điện tiếp cho Josh và nói kế hoạch, bảo rằng ngày mai khi nào tới quán, cậu ấy cũng nhớ tới nhé, có thể ngồi ở đâu cũng được, để được chia tay Lavender. Josh cảm ơn và xem chừng cậu ấy rất xúc động. Tôi thấy bớt căng thẳng.

Ngày mai tôi được ngủ muộn một chút xíu, rồi sau đó ra ngọn hải đăng cố gắng vẽ nốt. Tôi đã tưởng tượng ra bức tranh sẽ được treo ở đâu trong phòng của anh.

Thứ sáu

Trời âm u lạ thường, gió thổi khá mạnh khiến tôi dậy cũng khá muộn, gần 11 giờ. Nhìn đồng hồ tôi cuống cuống vợ vội "đồ nghề" và đi ra ngoài, trời còn hơi lâm thâm mưa. Tôi chỉ có vài tiếng để vẽ, Billy hẹn tôi ở chợ Tàu vào lúc 5 giờ, tôi phải đi từ 4 giờ. Mà tôi vẽ thì lâu, thời tiết chán quá, nhưng nếu tôi không vẽ hôm nay thì cũng không biết khi nào. Đói meo, chả kịp ăn, nhà cũng không có ai. Tôi để bụng đói ra vẽ vậy.

Ngồi dưới tán cây, thỉnh thoảng nước lại rỏ tong tong, tôi lấy cái ô dựng lên nhưng gió thổi nhất ô lại bay, rất là khổ sở, bức mình, tôi chả thèm che ô cho mình mà giữ cái ô che cho bức tranh, khom người ngồi vẽ.

Có vài người đi qua, họ ghé lại và ngắm bức tranh của tôi, nháy mắt, thật là dễ thương. Một khi tôi đã ngồi vẽ, tôi rất tập trung và say mê, chỉ sợ mình về nhà không đúng giờ. 3 giờ tôi phải về rồi, còn phải trang điểm, thật là xinh, để còn gặp Lavender.

Khi vẽ cũng như viết, tôi hay dồn cảm xúc vào đó, nếu không thì không đẹp. Bức tranh này, tôi đã quyết từ hôm nay chỉ vẽ bằng tay trái, có chậm hơn nhưng lại kỳ công và đẹp hơn tôi vẽ tay phải, nắn nót, vừa vẽ, vừa nghĩ, có cả vui và buồn, nhiều cảm xúc. Ngọn hải đăng đang dần hiện ra, với tôi nó khiến mình hài lòng đến nghẹt thở.

Một ngọn hải đăng trắng đen, đứng ngay mũi đầu của đảo phía xa xa là Manhattan mờ ảo, một khoảng sân nho nhỏ ngay trước, ven lan can là lác đác vài người đang đội mũ câu cá. Càng vẽ càng hứng khởi và trong lòng hồi hộp khó tả.

Nhìn di động đã hơn 3 giờ, chỉ tô một chút vài chỗ nữa thôi là xong, khoảng tiếng nữa. Tôi ngồi nắn nà, rồi 3 giờ cũng quyết tâm về. Trời tối sầm một cách thê thảm.

Hôm nay tôi cũng cho bức tranh của mình hơi tối và có tí mây, vẽ bằng tay trái, trông nó buồn và đẹp một cách đặc biệt.

Trang điểm thật xinh và kỳ công, phải 4 giờ 20 tôi mới lên đường, không quên cầm theo món quà nhỏ của mình. Chắc Lave vui lắm khi được tôi tặng. Tôi hồi hộp! Lạ lắm, cảm giác cứ như đi gặp Ryan vậy.

Hẹn nhau ở cái quán chúng tôi đã từng ăn trên chợ Tàu, tôi đói meo vì chưa ăn gì hết, mắt hoa lên. Tới nơi thì 5 giờ hơn, Billy gọi điện hỏi tôi đến chưa, anh nói hơi mắc xe nên muộn một chút. Tôi đứng bên ngoài quán ăn chờ, anh chủ quán nhìn thấy tôi "khách quen" đã vẫy chào, còn ra mở cửa hỏi tôi có vào không vì trời mưa lâm thâm hơi rét. Tôi nói tôi sẽ đứng chờ. Còn có cả Sheryl nữa nhỉ, tôi nghĩ thầm, nhưng dù sao chị ta cũng bình thường với tôi.

5 rưỡi xe của Billy đỗ xích. Lave nhìn từ xa đã vẫy vẫy tôi vừa ra khỏi xe, nàng đã nhào về phía tôi ôm rất chặt và kêu lên: "Nhớ cậu lắm, nhớ lắm nhớ lắm!". Lave trông vẫn thế, mặc một chiếc áo khoác có cổ, có điều mắt hơi sưng và có bọng mắt, giống như kiểu thiếu ngủ hay khóc quá nhiều, da hơi tái, nhưng tóm lại vẫn là một cô gái rất xinh đẹp và cười tươi. Sheryl và Billy cũng đi ra.

Tôi cười chào, Sheryl cũng cười chào lại rất lịch sự. Tôi nghĩ thầm, chắc cô ta không ghét bỏ gì mình đâu. Tặng cho Lave món quà của mình, tôi nói rằng chỉ khi nào tới trung tâm cai nghiện thì mới được mở, đừng mở sớm nhé.

Lave đứng rung rung nước mắt và ôm chầm lấy tôi một cái nữa, "Cảm ơn cậu nhé, cậu thật là dễ thương". Lave nói nàng cũng có một món quà cho tôi. Cô ấy rút trong túi của Sheryl một cái vòng màu đen, to, làm bằng chất liệu gì không rõ, nói rằng để đeo vào chân. Nhìn chiếc vòng tôi không biết sẽ đeo vào chân như thế nào, cô ấy bảo vào quán cô ấy sẽ chỉ cho.

Lave dẫn tôi đi ra nhà bếp, hơ chiếc vòng lên lửa một lúc, rồi thổi phù phù cho đến khi chỉ còn âm âm, bảo tôi cởi giày ra cô ấy đeo chiếc vòng lên. Chiếc vòng đã yên vị, ngồi nửa tiếng thì nó bé lại đáng kể và vừa khít cổ chân tôi. Sau này ai cũng hỏi vì sao tôi lại có một cái vòng bé như thế ở chân? Làm thế nào mà có thể nhét được như thế? Cái vòng vẫn đang ở trên chân tôi hiện giờ.

Lave vẫn liến thoắng nói át cả phần tôi, cười đùa, tôi tránh không nhắc tới Josh và in ít hỏi chuyện nghiện ngập của Lave, sợ ít ra Sheryl không thoải mái. Sheryl thì quả thực ít nói, chỉ nhìn và lặng lẽ ăn, cô ấy nhìn Billy suốt. Billy thì đóng vai trò hỗ trợ cho những câu chuyện của chúng tôi. Sheryl rất hay liếc nhìn thái độ của Billy với tôi. Tôi cũng cố gắng tỏ ra khách quan và có chừng mực để khỏi bị coi là có tình ý hay vô duyên: Có lẽ chuyện đang xảy ra ở tiệm nail khiến tôi biết ý hơn. Tôi cũng kể cho Lave nghe chuyện tôi đang "đổi mặt" với đám người ở tiệm thế nào. Billy thờ dài, Lave thì bảo: "Bỏ cái chồn đó đi, Billy, đưa cô ấy ra khỏi đó đi". Tôi lắc đầu bảo không.

Nghe tới kế hoạch tôi hẹn hò mọi người ở quán nhạc bên Queens mà Lave phấn khích kỳ lạ. Có lẽ cả Sheryl và Billy cùng vui vì Lave đang rất vui, tinh thần thoải mái. Trước khi ra khỏi tiệm, Billy có thì thầm: "Cảm ơn nhé". Tôi nhú mày theo kiểu, sao mà khách sáo thế.

Tôi lên xe của Billy, thú thật tôi lại quên mất đường tới cái quán đó. Gọi điện cho Ryan không được, tôi lại phải gọi cho Hugo nhờ anh chàng chỉ cho địa chỉ. Trên đường đi tôi cứ giục Lavender sẽ hát tặng tôi một bài gì đó nhé. Lave cười và nói: "Tớ còn làm hơn thế nữa chứ, vì cậu, tình yêu của tớ". Tôi nói rất bé, thật nhỏ, "Josh cũng tới đấy". Lave lại ôm tôi lần nữa, "Cậu thật là tuyệt vời!".

Gần đến nơi thì tôi gọi điện được cho Ryan, anh nói anh sắp tới, cứ tới đi. Tôi nói nhớ gọi điện cho "một vài người cần thiết" đến cùng nhé, ý là bảo Ryan bảo Josh tới luôn đi. Anh phì cười và nói OK thôi.

8 giờ chúng tôi đã tới. Lát đó cũng có vài người trong ban nhạc ở đó nhưng chưa đầy đủ, quán cũng đã có khá khách. Anh bồi quen thuộc khi nhìn thấy tôi và thêm cả Lavender thì ồ lên, rồi rít gọi mấy anh bồi khác ra xếp hàng ngắm chúng tôi. Lave bước vào mà cả quán phải nhìn theo, đúng là người đẹp, chả biết thế là sướng hay khổ nữa. Có Lavender, chúng tôi là trung tâm của quán. Ai cũng nhìn ngắm nòng, và có thể cả... tôi nữa.

Rồi Ryan cũng tới. Tôi nhìn quanh, chưa thấy Josh đâu cả. Có thể họ đến sau. Ryan đi ra cười với chúng tôi cho dù hôm nay có Billy. Tôi luôn miệng nhắc Ryan sẽ chơi nhạc nhé, anh nói tất nhiên rồi. Ryan đi lên trên sửa soạn cùng ban nhạc. Tôi thấy Sheryl thốt lên một câu, gần như là câu nói chuyện đầu tiên với tôi kể từ lúc gặp gỡ buổi chiều: "Bạn trai của em đẹp trai thật đấy". Lavender nhanh nhẩu: "Một cặp đẹp". Tôi cười tự hào, có thể Sheryl sẽ bớt nghi ngờ tôi "chiếm đoạt" Billy của cô ấy hơn.

Ryan bắt đầu độc tấu guitar, nhạc Tây Ban Nha, hay tuyệt vời, tôi ngồi nghe đến mê mải. Lavender ngồi lắng nghe và mân mê cái hộp quà của tôi. Cô ấy giơ ngón tay cái về phía tôi ra chiều nói rằng tuyệt lắm. Có lẽ Lavender vẫn đang chờ một người đến. Tôi vẫn luôn lưu ý khi nào thì Josh đến.

Josh đến, đi cùng với Jess. Cả hai bọn họ đều hướng mắt về phía Lavender, trong phút giây đó tôi có cảm giác cả hai đều rất yêu thương Lavender. Josh ngồi sang một góc cùng với Jess và lắng nghe nhạc, Josh khẽ vẫy chào tôi. Lavender đã nhìn thấy, cô ấy hoàn toàn im lặng tới thần thờ, hết nhìn tôi rồi lại nhìn sang Josh. Tôi thấy họ thật đáng thương. Có lẽ chỉ chờ một lúc nữa thôi là nàng sẽ đứng dậy lao về phía Josh mất. Tôi nhìn xem Sheryl ra sao, cô ấy cho hai tay lên bàn, nhìn Lavender và không nói gì, rồi lại nhìn tôi. Nhạc của Ryan vẫn ngọt ngào vang lên. Tôi lấy tay mình ngoắc ngoắc vào tay Lavender và mỉm cười, như kiểu một kiểu an ủi. Mắt Lavender ngân ngấn nước. Cô gái đã thay đổi, lặng yên, chực như muốn vỡ òa. Lavender cuối cùng bắt ngờ hỏi:

"Tôi chơi cái đàn piano kia được không?"

"Câu có biết cách chơi không?"

Tất nhiên là biết rồi". Tôi ngược mắt ngạc nhiên, và hồi hộp, gật đầu và lay tay Lave:

"Này, chơi bản gì cho tớ đi, wow, tớ không biết cậu biết chơi đàn".

"Được thôi". Tôi gọi anh bồi ra "đăng ký tiết mục".

"Ooooooooooh", anh ta kéo dài giọng ra sung sướng khi tôi nói Lave sẽ chơi một bản nhạc.

Billy ghé tai tôi: "Nhỏ năng khiếu lắm nha, tuyệt vời đấy nghe đi".

Tôi gật gật bày tỏ sự hồi hộp, lại ngoái đầu liếc về phía Josh khi Lavender đang đi lên sân khấu. Josh đang để tay lên bàn, ôm khuôn mặt mình!

Lave bước lên sân khấu đẹp và trong sáng một cách lạ kỳ. Mọi người như lặng đi giây lát lúc nàng ngồi xuống chiếc piano. Ryan giới thiệu:

"Cô gái xinh đẹp này sẽ đàn tặng chúng ta một bản nhạc".

Lave xin mic và nói thêm:

"Đề tặng cho người bạn yêu quý nhất của tôi, và cho người đàn ông tôi yêu".

Tất cả vỗ tay tán thưởng. Tôi thấy Lave mắt long lanh, chắc đang vô cùng xúc động. Tôi chợt nhớ ra cái cảm giác của mình lúc đứng ở trên đó hát cùng với N. Lúc đó có lẽ mắt tôi cũng như thế.

Bây giờ tôi mới để ý rõ ràng đôi tay đẹp của Lave là đôi tay của người biết đánh đàn. Cô ấy bắt đầu chơi, một bản nhạc tôi không biết tên nhưng rất mượt mà, rồi cao trào dần cao dần, bình yên, dữ dội, đau khổ, bế tắc...

Thế rồi Lavender hình như khóc cô ấy vừa đánh đàn vừa khóc khiến ai cũng xúc động. Tôi thì như nghẹn lại vô cùng kiềm chế để không khóc theo. Và một điều bất ngờ nữa lại đến, tôi thấy Jess đi lên sân khấu, cậu ấy ngồi cùng với Lave và cả hai cùng đàn bản nhạc này. Dữ dội - rồi lại trầm lắng - cao trào - rồi lại nhẹ nhàng như đuổi bắt nhau, tim tôi như rung lên theo nhịp điệu của bản nhạc. Tôi quay lại nhìn Josh, cậu ấy đã khóc rồi. Cả hai đang cùng khóc.

Tối đây chúng tôi chia tay. Trời bên ngoài mưa rất to Lavender đi ra ngoài, đứng khóc nức nở. Nàng ôm tôi và hôn tôi một cái lên môi, như thể trút từ Josh sang tôi vậy rồi thì thầm: "I love you". Mắt của Lave ướt nhoẹt, tóc cũng ướt, bản nhạc của hai người đàn vẫn ám ảnh tôi.

Tối giờ tôi vẫn nhớ rõ hình ảnh của Lave cầm món quà của tôi đứng dưới mưa trong lúc chờ xe tới.

Gió thổi mạnh, tôi nắm tay Ryan, vẫn cố gắng kiềm chế không rỏ một giọt nước mắt nào. Tôi chợt nghĩ mình vẫn còn may mắn vì được nắm tay người mình yêu.

Buồn, lạnh.

Nhưng tôi vẫn có khóc đấy.

Chỉ là nước mắt đang rơi lẫn trong mưa.

Josh không được phép lại gần Lavender. Nếu tôi là Sheryl, tôi sẽ không hành hạ em gái mình như thế. Chúng tôi vẫn bao che cho họ gặp nhau được cơ mà.

Tôi cứ suy nghĩ như thế khi Ryan và tôi trên tàu điện ngầm trở về nhà. Tôi ôm chầm lấy anh thật chặt vì cảm thấy mình được may mắn và hạnh phúc hơn người khác. Anh mỉm cười, lại nụ cười của thiên thần, anh đáng yêu làm sao. Hy vọng anh cũng có cảm giác giống như tôi biết trân trọng những gì chúng tôi đang có. Thời gian của tôi ở đất nước này cũng không còn nhiều, nghĩa là thời gian tôi ở bên anh cũng đang ngắn lại. Nhưng tôi nhớ những lời mình nói với Lave, thời gian thì ngắn nhưng tình yêu sẽ rất dài, thời gian sẽ trôi đi nhưng tình yêu ở lại. Điều tự hào lớn nhất, đó là tôi đã từng là bạn gái của một người đàn ông tuyệt diệu như thế này.

Còn những gì diễn ra ở tiệm nail ấy vẫn là như vậy. Tôi luôn tự nhủ, cố lên, sẽ có khi nào mình không thể chịu được nữa thì thôi.

Tôi lảng tránh Ronie, không nói với anh ta một lời nào, không bao giờ bắt điện thoại. Tôi thấy sự chán nản và bất cần ở Ronie, anh ta hút thuốc nhiều hơn, cà khịa với khách nhiều hơn và rất hay cáu bẳn. Tôi thấy Lucy rất bức mình, mắng Ronie cũng chỉ đến thế, nhưng khi anh ta tỏ vẻ cáu gắt thì Lucy im ngay. Thực sự lúc đó tôi còn một ý nghĩ rất "xấu" nữa, đó là tôi càng nên ở lại thì họ sẽ càng mâu thuẫn sâu.

Anh Tài rất hay đi qua đi lại thủ thỉ với tôi. Tài nói anh ta hay qua nhà thăm Ronie, Ronie rất buồn và cô đơn tội nghiệp lắm, anh ta rất yêu tôi. Có lẽ tôi nên tế nhị và nói chuyện với Ronie. Tài tâm sự và kể chuyện nhiều, thực sự tôi có chút vui lòng.

Cứ chiều về, chị Thủy lại ca cẩm và ngồi phân tích lại những "tình huống" của ngày hôm nay ở tiệm, chê bai đủ điều và an ủi tôi. Tôi cũng chả thêm buồn lòng nhiều nữa.

Tôi hay về sớm hơn. Bức tranh đã gần xong hoàn chỉnh, tôi hồi hộp chờ đợi được tặng anh. Tôi đang suy nghĩ mơ màng nghĩ tới việc hẹn anh đi đâu đó chơi, thật lãng mạn và tôi sẽ tặng anh bức tranh, anh sẽ vui từng nào. Rồi một thời gian sau đó, tôi sẽ hỏi anh, anh đang treo bức tranh của tôi ở chỗ nào rồi? Chắc hẳn phải được ở giữa những bức tranh của em gái anh chứ.

Dạo này tôi cũng thực sự thấy chông chênh vì không còn thấy hình ảnh quen thuộc của ông già ở ven sông, hay là ông ấy ốm? Tôi nghĩ nếu tôi được gặp và nói chuyện với ông ấy hàng ngày thì tinh thần của mình sẽ được mềm mại biết mấy sau bao nhiêu chuyện dở khóc dở cười của một ngày.

Và tôi cũng đang định bụng, sẽ gọi điện cho Billy để đổi tiệm khác thôi. Dạo này ở tiệm tôi rất hay bị lúng túng. Không rõ là dầu óc tôi căng thẳng quá có vấn đề hay là có người nào đó đang ngấm ngấm chơi xấu tôi chẳng? Ai? Lucy? Lily? Ronie? Tài? Hay thậm chí là chị Thủy? Hoặc bất kỳ ai khác?.

Đồ nghề của tôi cứ bị lung tung. Khách đứng đợi thì thật đông mà tôi không tìm thấy nổi cái que wax của mình đâu. Ai cũng có que riêng và phải que của tôi thì tôi mới quen tay. Có lúc cuống quá đành mượn tạm que của chị Thủy, nhưng có lúc chị ấy cũng đang sử dụng. Tôi liên tục phải đi mò và tỉ mẩn cấp tốc làm thành que mới, wax xấu hơn hẳn, vì que làm một thời gian nó sẽ mòn đi mới để wax. Thậm chí có lúc, tôi wax hỏng hoàn toàn cái lông mày, khách cáu loạn lên, tôi thực sự mất bình tĩnh.

Hoặc ngay khi sơn móng tay, cái bàn sơn của tôi màu cứ bị lấy đi đâu hết, khách hỏi màu gì cũng không có. Tôi đi hỏi mượn thì người trong tiệm hoặc không cho hoặc rất khó chịu. Chưa kể, Helen chiều nào cũng tới rất sớm, ngồi ở đó, nói chuyện rất to và khó chịu, nhất là nhai nhăng lòi Ronie đi ra ngoài cãi nhau. Tôi đành phải "cẩn thận" hơn, ghi tên mình vào sổ chai đánh móng tay, và wax xong bất cứ lúc nào cũng cho que và nhíp vào túi. Phải tự phòng thủ mà thôi.

Ở tiệm nail có rất nhiều bụi móng tay chân cả giả lẫn thật tôi hít phải nên khiến cái chỗ xỏ khuyên mũi của tôi bị nổi sưng lên. Hôm đây chị Thủy nói nên tháo tạm ra đi không thì nhiễm trùng. Tôi phải trầy trật

mũi mới tháo ra được, rất đau, tôi định bụng sẽ lau nó bằng cồn rồi xỏ lại. Anh Tài tỏ vẻ quan tâm và dặn dò kỹ lưỡng tôi phải sát trùng cẩn thận. Ở cái tiệm này tính ra còn có hai người này tử tế với tôi. Đêm về, sau khi đã sát trùng đầy đủ, tôi xỏ lại cái khuyên mũi. Trời ạ, chỉ có từ sáng đến tối mà cái lỗ xỏ của tôi đã bị liền lại, đã thế nó còn đang rất sưng và đau, chỉ vừa xỏ cái khuyên vào mà đã nhói lên tận óc. Xỏ khuyên mũi khác với khuyên tai vì tai mũi có nhiều mạch máu hơn, dễ liền và lâu khỏi hơn rất nhiều, chỗ này cũng dễ bị nhiễm trùng hơn. Tôi thật sự tuyệt vọng. Tôi không muốn lại phải đi xỏ lại, cái khuyên mũi rất hợp với tôi và hơn cả, Ryan rất thích nó. Anh vẫn hay ngồi ngắm cái khuyên mũi của tôi. Chợt nhớ tới Lavender, cô ấy có khuyên mũi giả còn tôi có khuyên mũi thật cơ. Tức thật, tôi chỉ muốn bật khóc.

Đã gần 1 giờ đêm, tôi vẫn loay hoay mà không xỏ nổi khuyên mũi vào vì nó đã liền và đau quá. Cuối cùng, tôi quyết định, không thể để cho nó tịt được. Tôi ra phòng ngoài, sờ soạng tìm cồn, bông băng, kim chỉ của mẹ, thuốc mỡ, tất cả mọi thứ có thể. Cầm tất cả, đứng trong nhà tắm, hít thở một cái thật sâu. Tôi tự xỏ lại khuyên mũi cho chính mình. Đồ thật nhiều cồn lau thật sạch sẽ, nước mắt chảy to vì xót, tôi lấy kim đâm thẳng vào mũi mình, nhưng không chọc nổi vì quá đau, máu bắt đầu tuôn trào. Tôi hoảng hồn vì khi họ xỏ cho tôi không hề có máu, nghĩa là chắc "không đúng mạch". Tôi lấy lại bình tĩnh lau hết máu, bôi thuốc mỡ đầy cây kim để cho trơn. Đau và nhức lên tận óc. Mãi tôi cũng xuyên qua được mũi mình, nhưng kim thì nhỏ và dễ, còn khuyên mũi thì rất to, xỏ vào sẽ đau đớn hơn nhiều, và máu vẫn tuôn chảy. Tôi lại lấy thuốc mỡ bôi quanh chiếc khuyên mũi, từ từ, nhắm mắt và nén chịu cơn đau khủng khiếp, nửa tiếng để từ từ đưa chiếc khuyên mũi đó qua được cái lỗ mới tôi vừa tạo ra. Tôi sung sướng và nhẹ người đến nghệt thở khi thành công. Đó là phút giây tôi quyết định sẽ không bao giờ bỏ khuyên mũi ra để nó bị liền như thế nữa. Và tôi có làm gì, ở đâu, với ai, tôi sẽ từ bỏ họ ngay nếu bất kỳ ai bắt tôi phải bỏ cái khuyên mũi này đi. Tôi yêu nó vô cùng, vì nó là đặc trưng của tôi, và vì nó là do tôi tạo ra.

Nhìn đồng hồ, đã 3 giờ sáng, 3 tiếng tự hành hạ mình, vĩ đại thật. Muộn quá, tôi quyết định nghỉ sáng ngày hôm sau ở spa. Vừa mệt, vừa đau, mà lại vừa căng thẳng ban ngày nữa.

10 giờ sáng hôm sau tôi đã dậy. định bụng xuống nhà, không thấy ông già thì cũng vẽ nốt bức tranh. Ông già vẫn không thấy, tôi bất chợt thấy bất an. Tôi gọi điện cho Ryan và kể lể cho anh về "chiến tích" tự xỏ lại khuyên mũi của tôi. Anh kêu ầm lên trên điện thoại và nói rằng quá nguy hiểm, có thể bị nhiễm này nhiễm nọ thì sao, tại sao không bảo anh, anh có thể giúp. Tôi thì lại đắc chí và vui vui vì anh lo cho tôi quá.

Chiều đến spa. Hôm nay đã thấy Sheryl, chị ta có nhìn tôi cười chào nhẹ nhàng. Tôi nghĩ ít nhiều Sheryl đã có cảm tình với tôi. Tôi ra hỏi thăm rằng Lavender đã ổn rồi chứ, chị ấy nói Lavender đang ở trung tâm. Một thời gian là về, có thể hè sẽ cho về Hong Kong chơi để giải tỏa tâm lý. Tôi thấy thôi thế cũng là ổn. Lâu lắm rồi không thấy Mei, có lẽ bà ấy quá bận bịu với chuyện của Lavender. Hôm nay thấy Sheryl đủ hiểu có lẽ câu chuyện cũng bắt đầu OK rồi.

Helen làm việc và coi như tôi không tồn tại. Gần về bất ngờ cô nàng lại gần tôi và bắt chuyện:

"Dạo này thích nhí, đi làm thất thường thế. Tôi phải trả bao nhiêu tiền để đi học mà Hà đi học như đi chơi ấy nhỉ?"

Tôi nghĩ thầm vì chắc Helen không biết tôi được đi học "miễn phí".

"Tôi được đi học free mà".

"Vậy sao, không có đâu, tôi không tin, làm gì có chuyện miễn phí ở cái đất này chứ".

Tôi nhún vai chả biết nói gì.

"Tôi biết mà, nghe nói Hà cũng đang có anh nào đấy, là cái anh bạn trai của Sheryl vẫn đến đây nè, anh ấy trả hết liền học spa cho Hà rồi còn gì. Thích nha, đi đâu cũng được đàn ông quan tâm".

Tôi thực sự nóng mặt bởi câu nói này. Cái giọng của Helen rất mỉa mai, như kiểu tôi là kẻ cực kỳ lẳng lơ và đi đào mỏ đàn ông không bằng. Mà Helen thì biết gì, tôi ghét cái kiểu bịa đặt của kiểu nhà Helen thế không biết.

"Thế sao, sao Helen biết chuyện của tôi mà ngay chính tôi cũng không biết vậy?".

"A sáng nay tôi và Sheryl vừa nói chuyện với nhau đấy, không tin ra hỏi cô ấy đi".

Lưỡng lự, tự nhiên cảm thấy có thể đó là sự thật. Tôi ngại nhất phải nợ nần bất kỳ ai, không hề muốn. Tôi tiến tới hỏi Sheryl:

"Tôi có thể hỏi chị điều này được không?"

"Ừ".

"Có phải Billy trả tiền để tôi được học ở cái spa này không?"

"Anh ấy không nói cho em biết à? Tốt bụng ghê nhỉ?"

"Tôi không biết điều đó, thật ra tổng số là bao nhiêu? Tôi sẽ trả lại anh ấy".

"Tôi không biết, khoảng vài nghìn gì đó, em có thể hỏi mẹ tôi".

Nghe thấy "couple of thousands" là tôi đã run sợ. Tôi không thể kiếm đâu ra được số tiền lớn như thế, mà chẳng biết có là "quá đắt" không nữa. Tôi cũng làm việc ở đây kha khá không lấy lương cơ mà. Nhưng thật sự bất ngờ là họ đã không tốt như tôi tưởng, đủ hiểu thế giới này là "no free lunch in this world". Tôi ra ngoài, gọi điện cho Billy nhưng không được, tôi để lại một cái voice message: "Em mới biết anh trả tiền hộ em để học ở spa, đáng nhẽ anh nên nói với em từ đầu. Nếu đắt quá em cũng không cần học và em sẽ muốn tự trả cho mình. Anh không cần phải làm thế đâu. Anh nhớ gọi điện lại cho em nhé?"

Trở về, lại dòng sông, hái lá hái cành vắn vơ. Tôi thấy mình đang trong một giai đoạn khó khăn, nhưng có lẽ không nhận ra đây là lúc tôi đang được rèn luyện sự trưởng thành.

Tình cờ, tôi thấy bà đạo diễn, bạn thân của ông già ven sông đang đi tới. Tôi vẫy tay chào và hỏi han. Bà cũng hỏi tôi xem mọi chuyện vẫn ổn chứ. Tôi hỏi bà dạo này có hay gặp người bạn ven sông của tôi hay không?

"Tôi rất nhớ ông già, chẳng hiểu sao lại không thấy?"

"Ôi, tôi xin lỗi, ông ấy ốm lắm, thực sự là rất rất ốm..." Mặt bà rất nghiêm trọng và buồn thiu.

Tôi sững sờ, tự nhiên tràn ngập một nỗi buồn mênh mang...

Trở về nhà, trong nhà có một bàn thờ nhỏ. Tôi dự định sẽ thắp hương để cầu chúc cho ông già được khỏe mạnh. Có buồn cười không nếu ông ấy theo đạo Thiên Chúa giáo còn tôi viện nhờ đến Phật để mong phù hộ cho ông. Nhưng đó là một hành động tâm linh, khi trong lòng bạn muốn những điều thiện thì bất kể bạn xin Chúa hay Phật, bạn sẽ có lòng tin rằng điều bạn muốn sẽ đều được họ phù trợ.

Tôi bỏ ra bàn, ngồi tô nột bức tranh theo cảm tính những chỗ chưa hoàn chỉnh. Em trai tôi đi ra ngó nghiêng và khen bức tranh hoàn thành thì đẹp phải biết.

Tôi phổng mũi, chả lẽ thì thầm, "Chị vẽ tặng cho bồ của chị đấy". Công nhận lúc vẽ tranh là lúc có thể quên hết được những gì buồn phiền. Tôi ngồi chờ điện thoại xem hôm nay Ryan có tới thăm tôi hay không. Hình như mọi người trong nhà cũng đoán tôi có người yêu, vì có người cùng cơ quan kể lại tôi có đi cùng với gã đàn ông nào đó mà nghe qua họ kể lại có vẻ giống Ronie hơn là Ryan. Chắc hẳn lúc tôi đi với Ronie đâu đó đã có người nhìn thấy. Hơn nữa là thỉnh thoảng buổi tối tôi cứ "mất tích" bí ẩn và có hôm về rất muộn. Bố mẹ cũng không khỏi lo lắng.

Nhưng Ryan chỉ gọi điện, anh không tới. Chúng tôi ngồi nói chuyện mãi, nói mãi, trút đủ thứ trên trần gian cho tới khi tôi ngủ thiếp đi thì thôi, sao mà tôi nhớ anh thế...

Tôi còn văng vẳng tiếng anh nói rằng sẽ lên đảo để cùng tôi đi thăm ông già nhé, tôi đã dặn bà đạo diễn phải dẫn tôi đi rồi. Chắc ông ấy nằm ở bệnh viện bên Manhattan hoặc có khi ngay cuối đảo.

Hôm nay vừa đến tiệm nail. Tôi đã thấy chị Thủy nhăm nháy với một vẻ hớn hờ kỳ lạ. Dường như có điều gì đó rất thú vị hoặc hay ho mà chị ấy rất muốn kể với tôi. Tôi thấy chị ấy cứ nín thở đi ra đi vào, luôn miệng ghé tai tôi nhắc: "Cẩn thận nha bé, cẩn thận đồ của mình đấy. Chốc nữa về là phải chờ chị ghen, nhớ đấy, có chuyện hay lắm nè". Chị ấy làm tôi cũng hồi hộp, đi ra đi vào, mặt cũng hớn hờ theo vì không biết có chuyện gì vậy. Nhắc tôi quên không cắt díp cắt que wax là chị lại hất đầu ra chiều nhắc nhở ngay. Tôi đoán chắc hẳn có chuyện gì liên quan tới tôi và những "phi vụ" bí ẩn xảy ra trong tiệm. Cũng hồi hộp thật. Hôm nay có bận nhưng lạ là tiệm ít nói về tôi hơn. Cả Lucy và Lily đều ít nói. Ronie thì mặt lăm lăm nhưng cứ nhìn thấy tôi là như nở nụ cười gượng. Anh Tài cũng không nói chuyện với tôi. Lại vẫn chị Thủy, hôm nay rõ ràng là chị ấy đã bớt dè chừng với tôi, tóm lại là dễ thở hơn hẳn.

Tôi chỉ mong đến giờ về để được "buôn chuyện" ngay xem là cái gì. Nhưng lạ là chị Thủy chị ấy cứ nán nà. Tôi ra thì thầm hỏi thế về chưa, chị ấy cứ bảo chờ tí đã nào, chờ đã. Thế mà cũng phải 8 giờ tối tôi mới ra khỏi tiệm được chỉ vì chờ về cùng chị ấy.

Phải tận khi lên tàu rồi, nhìn xung quanh chắc chắn không có ai ở hai cái tiệm nail ấy ở trên tàu, bao gồm không có cả Tài và Ronie chị ấy mới thở một cái rồi nói.

"Nè bé, biết chuyện gì hông? Chị mới có một thông tin đã quá".

"Có liên quan đến em không vậy?".

"Trời, có chứ, nhưng là chuyện hay đấy. Nè, hôm qua nói chuyện với một nhỏ bạn cắt tóc dưới chợ Tàu, mới biết một chuyện. Là thằng cha Tài đó, nó theo đuổi con nhỏ Helen lâu lắm rồi nhen. Lão bệnh lắm đó, là mọi người đồn lão yêu con nhỏ đó phát điên, nhưng giấu kín lắm, hông có ai biết, có khi con nhỏ Helen cũng chả biết. Chỉ biết nghe kể nhà lão đấy có tranh với ảnh của con nhỏ, viết văn thơ yêu nhỏ suốt ngày đây nha. Hôm rì nhỏ bạn chị có anh bạn qua nhà lão chơi phát hiện ra, ghê thấy mồ luôn, như trong phim đó. Mà hôm nay chị sợ quá, phải đợi mãi cho lão về trước mới dám lôi em về sau kể đó".

"Ồi!". Tôi kêu lên, mắt cứ mở to tròn.

"Anh Tài đây thích Helen hả? Sao chẳng ai bao giờ nói nhỉ? Nghe nói còn có một cô con gái nhỏ mà, bỏ vợ hay thế nào? Mà Lucy Lily có biết không?".

"Chưa biết, chị có kể với một chị Hồng ở tiệm đó, không biết chị đó đã kể cho hai bà ấy biết chưa, mà Tài cũng có tới nhà Lucy mấy lần liên hoan tiệm đó mà. Lão cũng kín ghê, không có ai biết hết. Không biết cái vụ tiền nong chi hồi lâu của Ronie có phải do lão làm không nữa".

"Hả, vụ đấy là vụ gì, cứ tưởng hai người thân nhau lắm, lại lo lắng cho nhau nữa, nhưng không chừng là mật Bò tát bụng một bồ dao găm ấy nhỉ?"

"Hồi đó nghe nói Ronie cầm tiền của Lucy đi mua đồ cho tiệm thấy về rắc rối tính toán gì đó. Thiếu hụt cũng khá tiền, lại thêm bột nail với màu đều không phải là hàng tốt gì đó: thế là cũng lườm nguyệt nhau một hồi đó, nhưng Lucy cũng chiều Ronie nên lại cho qua".

"Thế thì liên quan gì tới Tài?"

"Thì hồi đó chị cũng không có quen ai hết, có nói chuyện với mỗi Ronie thôi. Ronie nói có đưa tiền nhờ Tài đi mua hộ và bắt mỗi gì đó, nhưng Ronie ngốc lắm, không có nói lại với Lucy. Tài cũng lò ra lột vôi Ronie mà, không chừng có mỗi Tài làm bạn đó".

"À hiểu hiểu, ghê cơ nhỉ?"

Rồi mắt tôi lại sáng rực lên.

"Thôi rồi, chị có nghĩ Tài đang hại gì em không? Đạo này em thấy ở tiệm có nhiều chuyện bất bình thường như thế đấy, có phải do Tài này không? Hay là Tài gay ở tiệm bên kia?"

"Nè. thì thế chị mới bảo có khi liên quan đến em. Tại em làm con nhỏ Helen đó khổ quá, nên lão tức em lão hại em thì sao?"

A à tôi gật gật, không chừng dễ thế quá. Nhìn mặt anh này là thấy nó có vẻ không trong sáng và cái cách hành xử cũng bất bình thường, chỉ là do tỏ ra tử tế với tôi quá nên tôi cũng không nỡ soi mói mà thôi. Có khi bấy lâu nay Tài rất căm ghét Ronie, chắc phải làm vài vố hại Ronie rồi. Đã thế Ronie lại còn "bạc tình" bỏ bê Helen để mê mãi theo tôi, tôi mới là kẻ đáng ghét nhất.

"Thế đúng lão ấy giấu đồ của em đi để em không làm được việc rồi".

"Chị không rõ mấy chuyện khác của em có đúng không và có phải do Tài kẻ không. Nhưng Tài mấy lần thủ thi với chị là em dốt nát lắm, tiếng Anh chỉ được giả vờ khoe mép lừa mấy người như chị và Lucy Lily thôi, chứ em nói đến cái âm cơ bản còn sai. Mà nè, mấy vụ thấy em tới nhà của Ronie Lily cũng nói là do Tài nhìn thấy đó nhen, Tài kể lại cho họ mà".

"Ái chà, chẹp chẹp, giờ thì em hiểu rồi em hiểu rồi!"

Kinh khủng thật, tôi nổi hết da gà, thú thật, cũng hiếm khi tôi gặp phải chuyện bất ngờ và tiểu nhân tới mức như thế này. Từ trước tới giờ, cũng hầu như chưa bao giờ tôi nhận nhầm ai, nên tôi thấy ai mang dáng vẻ "có vấn đề" hay "bệnh bệnh" cho dù thái độ có tích cực đến mấy là y như rằng người đó có vấn đề nặng thật.

"Chắc Helen phải biết chứ nhỉ?"

"Chị chưa hỏi, chả biết con nhỏ đó có biết không, nhưng Lucy với Lily thì chắc là không rồi, ai mà ngờ thế!"

"Giờ biết mình khổ sở bấy lâu vì kẻ đặt điều "cộng sản nằm vùng" cũng từ miệng Tài là cái chắc".

"Chắc thế rồi".

"Con người ghê gớm thật đấy?"

"Bé à, bé còn gặp nhiều người ghê rợn hơn nhiều à".

Chợt cảm thấy người cứ nhẹ bâng đi vì dễ chịu quá. Cái người tôi tưởng tốt thì hóa ra xấu không thể tưởng tượng, những người tôi nghĩ họ rất xấu xa thì thực ra cũng không đến nỗi lắm. Tôi bắt đầu xâu chuỗi các vấn đề. Có thể là, Ronie vẫn luôn tin tưởng Tài và tâm sự với anh ta nhiều điều, và Tài từ đó đơm đặt và "xây dựng chiến lược" hủy hoại tôi. Tôi thấy sở dĩ Helen lại khổ sở một cách nghiêm trọng như vậy chắc chắn là do bị "bơm vá".

Cô nàng căm thù tôi phải đến tận xương tủy rồi, chứ nếu tỉnh ra vì ghen tuông, cũng chẳng nặng đến thế vì tôi và Ronie đâu có bằng chứng gì rõ ràng đâu. Tài là một người khá thông minh và có học, thực sự là như vậy, anh ta dễ dàng "bắt nạt" những con người bị coi là ngờ nghệch xung quanh mình.

"Chị có định loan chuyện này trong tiệm không?"

"Vậy thú thực chị cũng không chắc gì, mà giờ chị nói thì Tài cũng không có bỏ qua đâu. Lucy và Lily cũng đâu ưa gì chị, chị nói ra họ lại tưởng chị bênh em, đơm đặt này nọ, cứ từ từ, rồi biết hết thôi. Nhưng chị bảo em cẩn thận là vì đó đấy".

"Vâng, giờ em cẩn thận rồi, em biết Tài rồi?"

Tôi thở dài một cái, thực sự cũng chưa hẳn tôi tin hết những lời chị ấy nói đâu. Vì tôi thấy ở đây ai cũng có vấn đề hết. Có lẽ nó không phải là cái thế giới của tôi, tôi không biết đo lòng người ở cái thế giới này, và tôi không thể. Nhưng thật lòng tôi thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều và thầm cảm ơn chị ấy. Cứ cho là do ít

nhieu chị ấy ghét Tài mà loan những chuyện này đi chứ cũng chẳng phải là tốt đẹp gì với tôi, thì ít nhất những điều chị ấy nói đã khiến tôi cảm thấy thanh thản hơn rất nhiều, thậm chí lớn hơn là dạy tôi một bài học về muôn mặt của cuộc sống con người nữa.

Lên trên đảo, tôi nhận được voice message của Billy. Anh đang trên upstate cùng Mei chưa về, thăm hỏi Lave khi nào về, sẽ nói chuyện với tôi. Anh vừa gọi điện nhưng do tôi dưới tàu điện ngầm không có sóng. Lave đi cũng được một thời gian rồi nhỉ, không thấy gọi điện cho tôi không rõ nàng bây giờ ra sao nữa. Nhớ Ryan quá, tôi gọi anh đến đây để tôi có thể kể một câu chuyện mới thật hay. Anh lại nói sẽ đến muộn.

Tôi về nhà buôn chuyện với Hạnh một thôi một hồi, phải đem điện thoại nhà ra ngoài hành lang buồn để những đoạn trút "cao trào" để bố mẹ tôi bớt chú ý. Tôi chỉ sợ bố mẹ tôi nghe chuyện tá hỏa những gì tôi đang phải trải qua thì thôi rồi đấy. Buồn cho đúng tới khi Ryan tới, gần 11 giờ thì thôi.

Tôi tíu tít chạy xuống dưới nhà. Anh đi tàu điện ngầm sang đây chứ không có ô tô. Nhớ quá, tôi ôm chầm lấy anh và hôn anh một cái thật lâu, anh cọ mũi vào mũi tôi như một đứa trẻ. Tôi nghĩ anh thấy vậy cũng vui lắm, tự hỏi sao hôm nay tôi lại phấn khởi đến thế nhỉ? Hôm nay Ryan có một món quà nhỏ tặng tôi, một chiếc vòng tay bằng inox có hình 12 con giáp của Trung Quốc. Anh nói anh cứ nghĩ 12 con giáp của Trung Quốc và Việt Nam là giống nhau. "Ồi, không sao không sao mà". Chiếc vòng vừa khít tay tôi, thì ra Ryan hôm nọ xem tôi khoe chiếc vòng chân do Lavender tặng, nên dứt khoát phải "cạnh tranh" bằng cách tặng tôi cái vòng tay. Và một lần nữa, "sản phẩm" này vẫn ở trên tay tôi cho tới hiện giờ.

Và thế là tôi lại kể chuyện mới nghe được ở tiệm. Ryan cứ "Oh my god" liên tục. Tất nhiên tôi không dám nói rõ thêm chuyện của Ronie và Helen. Tôi chỉ nói có một người ở tiệm rất ghen ghét tôi chỉ vì anh ta yêu con gái bà chủ tiệm, mà cô con gái đó thì cũng cực kỳ ghét tôi vì tôi có nhiều khách hơn cô ấy. Nghe có vẻ hơi kém khách quan và vô lý một tí nhỉ, nhưng tôi nhấn mạnh rằng đáng nhẽ chuyện chả có gì nghiêm trọng cả, nhưng vì người đàn ông kia "rất bệnh hoạn" nên mới làm tôi khốn khổ thế. "Ồi cô bé đáng thương của tôi", anh ngồi trên ghế đá ven sông còn tôi thì đứng trước mặt anh, anh ôm chầm lấy tôi như điều thương tôi làm sao.

"Thôi bỏ chỗ đó đi, quên hết những con người ngu ngốc đó đi, em có muốn làm việc gì khác không? Anh sẽ giúp em".

"Hi hi, phải khám phá ra bí ẩn trước đã rồi em mới đi được".

Tìm việc mới cho tôi ở cái chốn này không phải đơn giản, vì tôi không được phép đi làm. Tôi chỉ có thể đi tham gia học hành và lắng nghe này nọ như vậy mà thôi.

"Nhưng anh nói này, anh rất lự hào về em".

"Vì lý do gì?".

"Vì em rất dũng cảm".

"OK," tôi cười. Tôi yêu người đàn ông này làm sao, biết lo lắng vừa phải, biết nói không câu cần nói, và hơn cả là rất hiểu tôi.

Tới tiệm nail, không phải có phải là do tôi tự cảm nhận hay là đúng là thế. Mọi người dường như bớt ồn ào và yên ắng hơn với tôi. Lucy cũng không còn ca cẩm nhiều chuyện cộng sản này nọ nữa. Họ chuyển sang đề tài khác, chuyện lo cho... con gái đi lấy chồng thì cần gì, loại con gái nào thì lấy được, loại nào thì chỉ "ma nó mới lấy". Còn thì que wax hay nhíp màu của tôi thì tôi canh rất chặt, không cho kẻ xấu lợi dụng "đục nước béo cò".

Tôi thấy mấy người ở tiệm và chị Thủy hay thì thầm chụm vào một góc. Tài cũng không nói chuyện với tôi nữa. Có lẽ Ronie thì vẫn chẳng biết cái gì cả, chỉ thấy cứ nhìn tôi cười ngượng. Nhưng vì chẳng biết đâu là sự thật, và cũng chưa chắc mọi người biết hết, nên tôi vẫn căng thẳng. Sự khó chịu từ Lucy và Lily vẫn thể hiện ở những câu nói móc và đôi lúc gắt với tôi nếu tôi có "lờ lăm" một hành động nào đó. Tóm lại, tôi thờ dài, mệt mỏi quá, nhưng vẫn chưa tới mức maximum, cố lên, sắp không chịu nổi nữa rồi. Tôi tự nhủ như thế. (Có bị coi là ngược đời không?)

Còn ở tiệm spa, tôi vẫn không nói chuyện với Helen nhiều, cô nàng vẫn mặt lạnh tanh, ai làm việc đó. Ai trong tiệm cũng nhìn thấy chúng tôi không nói chuyện với nhau. Cả Sheryl cũng vậy, nhưng có lẽ chị ta không phải tuýp người thích hỏi han nên cũng lặng lẽ bỏ vậy. Còn mấy cô thợ Tây ở trong tiệm thì thăm

vào tai tôi. "Em cướp bạn trai của cô ấy đúng không, ha ha?". Tất nhiên là họ chỉ đùa cợt, nhưng tóm lại tôi không có tâm trạng đùa kiểu thế.

4 giờ chiều, tự nhiên thấy số cổ định gọi vào máy, số từ bên Manhattan. Nhắc lên thì hóa ra là Garbriel, tôi lại thót hết cả tim lại.

"Này, cô bé, có muốn đi party với tôi hôm nay không? Vui lắm, tôi nghĩ cô nên đi. Một party TUYỆT VỜI..."

Garbriel kéo dài giọng chữ "tuyệt vời", tôi nghe giọng của Gar cứ có chút gì đó say say. Tôi hơi hoảng hồn vì lời đề nghị này. Chẳng liên quan gì cả, tự nhiên rủ tôi đi party, cứ như thân thiết lắm ấy, mà biết đâu lại cái trò mèo gì thì sao.

"Cô ở đâu, tôi tới đón?"

Mắt tôi lại còn mở to hơn, chắc hẳn ai nhìn thấy tôi lúc đó phải giống con mèo lắm. Lại còn sẵn sàng đến đón tôi đi party nữa.

"Đề làm gì? Party về cái gì? Tại sao? Làm thế nào? Khi nào?" Tôi tuôn một tràng.

"Cứ ở đây đi, nói cho tôi biết cô đang ở đâu, tôi sẽ tới đón cô? Bữa tiệc này rất quan trọng, cô cần phải tham gia. Cô sẽ ngạc nhiên thiêu đấy vì có nhiều thứ liên quan tới Ryan ở đó".

"Gì cơ? Về Ryan à?"

"Không, không phải bữa tiệc là về Ryan, nhưng mà cô sẽ khám phá ra điều gì đó về Ryan. Dù sao thì, cũng tùy cô thôi nếu cô muốn biết gì điều gì đó, cô hiểu ý tôi không?"

Sự tò mò trong tôi trỗi dậy ghê gớm, tại sao tôi không cho mình một cơ hội để biết điều gì đó nhỉ. Thế là tôi hẹn Gar ở bên tàu ở Times Square, vì cô ta nói party ở gần đó. Chúng tôi hẹn 8 giờ. Hôm nay tôi nảy ra ý định nhờ cô da đen trang điểm "free" cho khuôn mặt của mình để đi "party", cũng chỉ là cho vui xem sau khi mình được hóa trang thì trông sẽ thế nào. Cô ấy cực kỳ thích thú và nói rằng khuôn mặt của tôi tạo ra rất nhiều "cảm hứng".

Thú thật, sau nửa tiếng cho cô ấy "sáng tác" thì tôi thót hết cả tim khi nhìn trong gương... không nhận ra mình, xinh tới mức khó tin. Trong lúc chờ tới giờ hẹn, tôi lang thang shopping ở mấy cửa hàng trên chợ Tàu, trong lòng không khỏi lo lắng. Tôi thấy một cái dây chỉ đeo tay có chữ "I love you" liền mua ngay, định bụng sẽ bắt Ryan phải đeo. Tôi sẽ tặng anh cùng bức tranh của mình.

8 giờ tôi đã có mặt ở vị trí hẹn với Gar. Cô ta cũng đúng giờ ngay.

"Này, khỏe không?"

"Tôi khỏe, cảm ơn chị, chúng ta đi đâu bây giờ?"

"À, chỉ là là một bữa tiệc được chủ trì bởi mấy người bạn của tôi ấy mà, chỉ nghĩ là có thể cô cần tham gia".

"Tại sao tôi lại phải cần tham gia?"

"Bởi vì nó vui lắm, haha". Tôi thấy Gar tung tung lẹ lẹ. Cũng nhún vai và đi theo.

Hôm nay ai cũng phải ngoái nhìn tôi, từ chợ Tàu đến trên tàu, vì thấy tôi xinh. Là Gar không khen lấy một câu, không hiểu cô ta có đang nghĩ xấu rằng tôi muốn "làm hàng" gì đó vì được đi party hay không.

Chúng tôi bắt xe đi ngược lại downtown, hình như phố hai mấy gì đó tôi nhớ không rõ lắm. Cũng nhanh nên tôi không phải nói chuyện nhiều với Garbriel, cô ta hỏi đủ thứ, tóm lại là rất lẹ lẹ.

Cô ta dẫn tôi lên tầng thứ 10 của một tòa nhà 37 tầng. Từ thang máy bước ra đã ngửi thấy mùi thức ăn và nhón nháo phát ra từ một căn hộ ở gần cuối hành lang.

Mở cửa đã thấy âm âm bởi tiếng cười nói và cả một bàn đồ ăn với bánh mì bơ rau hoa quả. Vừa nhìn thấy Garbriel bước vào đã có vài người vẫy chào rồi rít. Tôi đi sau, Garbriel quay lại "giới thiệu":

"Đây là Hà Kin, BẠN GÁI của Ryan!"

Gar kéo dài cái chữ girlfriend theo kiểu cực kỳ mỉa mai. Cả đám rú lên.

"Gì cơ? Anh ta có bạn gái á? Ôi nhìn cô bé này, xinh quá, ngây thơ quá, haha".

Họ cười ám lên. Họ cười theo đúng kiểu như tôi là một trò đùa vậy. Lúc này, tôi để ý những con người ở đây, toàn người rất bảnh bao và sành điệu, đa phần đều có vẻ giàu có. Những cặp đôi nắm tay nhau cười nói và hôn nhau chụt chụt. Tôi chợt nhận ra và nóng mặt khi thấy càng ngày càng phát hiện ra nhiều cặp đồng tính, cả nam và nữ, trông họ ai cũng hạnh phúc và hớn hờ rõ rệt. Cho đến tận khi tôi mới tỉnh ra, tôi đang ở trong party của một câu lạc bộ đồng tính thì tôi thực sự toát mồ hôi hột, người tôi run lẩy bẩy, đứng không vững nữa. Tôi không sợ họ, tôi chưa bao giờ sợ họ, nhưng nếu họ liên quan đến Ryan của tôi, thì khác nào nói rằng anh là một gay chính hiệu.

Mặt tôi tái mét khi nghĩ tới như thế. Gar lại gần, tay cầm ly rượu và bảo tôi uống đi, tôi lắc đầu.

"Mày biết buổi party này là về cái gì rồi chứ?"

"Của những người đồng tính đúng không?"

"Ha ha, thông minh ghê, để cho mày biết, đây là thế giới của Ryan đấy, haha, mày hiểu ý tao không?"

Tôi ghen lời không nói được lời gì. Tôi chỉ muốn đập tay thật mạnh xem có phải mình đang trong cơn ác mộng không. Vừa lúc lại có một người phụ nữ đi tới, bà ta nắm tôi âu yếm khiến tôi rợn hết cả người:

"Xinh, ừ thật à, bạn gái của Ryan à? Lạ nhỉ. Này, em có nghe thấy cái tên Juicy bao giờ chưa".

Tôi lắp bắp: "Juicy, họa sĩ à?"

"Mày cũng biết sao? Bạn trai của Ryam ấy, ông la không ghen với một cô gái xinh như mày à?"

"Ryan là gay sao?"

Tôi hỏi mà gần như khuyu xuống và khóc đến nơi.

"Gì có, anh ta không nói cho mày biết à?" Bà ta ngạc nhiên.

Gar cười cười:

"Không, tất nhiên là nó không biết".

"Ồi Garbriel, mày đang làm cái trò gì thế, tại sao mày lại làm thế với con bé này. Ồi, tôi xin lỗi!"

Bà ta cho tay lên ngực ra điều cảm thấy rất có lỗi vì đã để cho tôi biết "sự thật". Tôi nhắm mắt lại để mình bình tĩnh. Garbriel có điện thoại, cô ta thét lên: "Này Jess ơi, tôi đang ở party nhà Shally... cậu biết gì không, bạn gái của Ryan cũng đang ở đây đấy; ha ha". Giọng của Garbriel đã thực sự say và cô ta có vẻ như không kiểm soát được mình nữa. Tôi bủn rủn chân tay và tìm đường trở về, nhưng Gar dứt khoát không cho, cứ đẩy tôi vào trong. Cô đơn, lạc lõng, kinh sợ, tôi không còn đủ năng lượng để bước chân ra khỏi cánh cửa ngoài kia.

Rồi một vị cứu tinh không ngờ của tôi đã đến chỉ ngay một lúc sau. Đó là Jess, cậu ta vừa đến đã tỏ ý đi tìm tôi, mọi người nháo nhào chào Jess nhưng cậu ấy chỉ vẫy tay. Tôi đang ngồi một góc, mặt trắng bệch.

"Nào, nào" Jess đưa tay kéo tôi lên, giọng thì thầm.

Vừa nhìn thấy Jess tôi bất ngờ bật khóc nức nở khiến những người xung quanh không hiểu gì. Jess kéo tôi đi thật nhanh ra khỏi cửa, tôi vẫn còn nhớ ánh mắt tức giận của Jess nhìn về phía Garbriel đang cười và say ngật ngưỡng.

Đứng trong thang máy tôi nép người vào một góc quay mặt đi và khóc. Với tôi bây giờ còn "out of control", hơn cả một người say. Jess đứng cạnh tôi, ôm tôi rồi nói:

"Tôi xin lỗi. Garbriel thực sự bị điên rồi. Tôi không thể tin nổi những gì cô ấy nói nữa". Tôi không buông nổi ra một câu hỏi với Jess rằng, có phải Ryan là gay hay không. Jess đứng cạnh tôi mà tôi có cảm tưởng như đó là Ryan, vừa ấm áp mà lại vừa ghê sợ. Tôi ngồi thụp xuống và không đứng dậy nổi cho dù thang máy đã xuống tầng một. "OK, lại đây, mọi việc sẽ ổn thôi, cô ấy đùa thôi mà. Đứng lên đi". Jess kéo tôi đứng dậy rồi đưa tôi ra ngoài.

Cậu ấy nắm tay tôi ra tận chiếc xe quen thuộc mà Ryan vẫn hay chở tôi. Nhìn thấy chiếc xe mà đất trời tối tăm.

Tôi có đủ trí thông minh rằng những chuyện vừa xảy ra không đơn giản là một trò đùa như Jess nói. Tại sao Jess lại phải từ tể với tôi thế. Tôi đã hoàn toàn là một kẻ mất hồn. Không nói, không khóc nữa. tôi ngồi lên xe, nhìn ra bên ngoài. Tôi không có năng lượng để làm bất cứ việc gì Jess vẫn hỏi tôi: "Cậu có muốn đi đâu đó không? Cậu ổn chứ? Cậu có muốn tôi gọi điện cho Ryan không?"

"No", tôi nói mà giọng nghẹn đặc nước mắt...

Jess đưa tôi về đảo. Chúng tôi ngồi im trong xe.

Tôi không buồn xuống nữa, thực sự tôi rất sợ phải đối mặt một mình với chính bản thân mình, ít nhiều sự có mặt của Jess ở bên cạnh khiến tôi thấy có gì đó chút tĩnh tâm. Có lẽ, ngoài cú sốc ngày năm nhất đại học khi nghe tin bà tôi bị mắc ung thư, thì đây là lần thứ hai tôi sốc khủng khiếp tới như thế.

Tôi ngồi im, lặng im, nhìn con phố Main hoang vắng, chiếc xe bus đỏ đã đi vài chuyến mà tôi vẫn ngồi.

Jess cũng ngồi. Cậu ấy nhìn tôi, nhìn rất lâu.

"Cô ấy không nói sự thật đâu Kin ạ, làm ơn đừng có như thế này nữa, nhìn cậu thế này đau đớn lắm". Cậu nói đó lại làm tôi ứa bao nhiêu nước mắt. Jess lại cúi mặt. Rồi cậu ấy lại gần tôi, ôm tôi mà tôi cũng không buồn phản ứng, chỉ thấy ấm áp và thực sự được an ủi.

"Nhưng tớ sẽ nói cho cậu một sự thật, sự thật này".

...

...

"Tôi yêu cậu, yêu cậu từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu qua tấm kính của cái xe ô tô đó".

Một luồng điện chạy qua người. tôi mở mắt thật to nhìn ra ngoài cửa kính...

"Nhưng ít nhất cậu không phải là gay đúng không? Cậu sẽ cứu rỗi linh hồn tôi đêm nay phải không?"

Tôi đã nhủ thầm trong tuyệt vọng như vậy đấy...

Tôi cảm thấy một cơn đói.

Tôi chưa được ăn gì cả, một miếng ở cái party ấy tôi cũng chưa đụng tới. Và nỗi sợ hãi tuyệt vọng dường như đã lay hết chút năng lượng còn lại của cơ thể. Người tôi hoàn toàn rũ ra trong vòng tay của Jess. Tôi không nói được điều gì, nhưng ít nhiều sự ám áp ấy khiến tôi bớt đi được cảm giác bất an. Tôi bắt đầu thấy Jess hôn lên tóc tôi và lấy tay lau những giọt nước mắt vẫn tuôn chảy, như đang lau cho một đứa trẻ đang hôn dỗi vậy. Sao mà giống Ryan đến thế! Ôi Jess, đây là một Jess hoàn toàn khác: ám áp dịu dàng. Và tôi ôm lại cậu ấy thấy chiếc áo khoác mỏng của Jess ẩm ướt bởi nước mắt của tôi.

Jess bật radio nhẹ nhẹ, vẫn nhớ, đúng bài One hundred years, bài hát ở đài 100 gì đó, được phát đi phát lại rất nhiều lần trong ngày và tôi đã nghe suốt ngày ở tiệm nail. Tôi cũng từng nghe thấy bài này cùng Ryan trên xe mà...

"Half time goes by
Suddenly you're wise
Another blink of an eye 67 is gone
The sun is getting high
We're moving on..."

"We're moving on...", câu hát khiến tự nhiên tôi tỉnh người. Tôi ngời thẳng dậy, ngẩng mặt rồi nói lời cảm ơn đầu tiên.

"Cậu ổn chứ? Tôi xin lỗi". Jess dịu dàng.

Tôi không dám nhìn thẳng vào mặt Jess vì tôi sợ ánh mắt của cậu ấy. Ánh mắt lạ kỳ đã có những lúc liếc nhìn tôi mà tôi ngỡ rằng đó là sự lạnh lùng. Liệu có phải Jess đang an ủi tôi hay không? Nhưng nếu đúng thì vì sao cậu ấy cần phải tốt với tôi thế. Tôi và Jess còn chưa nói chuyện với nhau bao giờ cơ mà?"

"Yêu tôi ư? Thật không? Tại sao?"

"Bởi vì vẻ bề ngoài của cậu, bởi vì cách cậu cười, bởi vì cách cậu hát, bởi vì cái cách cậu đã thay đổi tính anh trai tôi".

"Anh ấy có thực sự yêu tôi không?"

"Có chứ, chắc chắn là có".

"Tình yêu của anh ấy có khác với tình yêu của cậu không?"

Jess nhìn ra ngoài, cậu ấy không trả lời một lúc.

"Tôi không biết, thực sự vì tôi không biết. Tôi không biết có phải anh ấy yêu cậu như tôi yêu cậu".

"Làm sao mà anh ấy là gay mà tôi lại không biết nhỉ? Tôi ngu ngốc đúng không?"

OK, hãy suy nghĩ như thế này. Ryan là gay, tôi công nhận, nhưng anh ấy là một người đặc biệt. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy anh tôi thay đổi như thế kể từ khi anh ấy gặp cậu. Anh ấy đã có rất nhiều phụ nữ theo đuổi trước đây và cả bây giờ, nhưng cậu biết không, anh ấy chưa bao giờ có bạn gái đâu. Vào cái ngày anh ấy gọi điện cho tôi và nói: "Bây giờ anh có bạn gái rồi và thật là kinh khủng, anh thực sự yêu cô ấy", tôi đã hiểu cậu là một người thật sự khác như thế nào. Và khi tôi nhìn thấy cậu lần đầu tiên với nụ cười tuyệt đẹp và đôi mắt sắc, tôi đã hiểu rằng tôi cũng có cái cảm giác "kinh khủng" mà Ryan có.

"Gay không thể nào yêu được phụ nữ".

"Không, biết đâu cậu có thể làm cho một người gay yêu cậu".

"Nhưng tôi không thích một người gay yêu tôi".

Và tôi lại bật khóc.

"Được rồi, được rồi, suyt, mọi việc rồi sẽ ổn..."

"Cậu cũng yêu Garbriel đúng không?"

"Ôi Chúa ơi không, đó là một người phụ nữ tốt, cô ấy giúp đỡ chúng tôi rất nhiều. Và chúng ta nên tha thứ cho những gì cô ấy làm: bởi vì có thể cô ấy không thể chịu đựng nổi mọi việc nữa".

"Cô ta yêu Ryan đúng không?"

"Ừ phát điên, họ cũng có kiểu như là một mối quan hệ: nhưng không phải là yêu đương, Ryan chưa bao giờ yêu cô ấy. A, đó là một câu chuyện dài..."

Vậy là Jess cũng đã công nhận anh trai mình là gay. Nhưng cậu ấy cũng công nhận Ryan có yêu tôi, lòng tôi nhẹ bớt. Tôi mở cửa, nói lời cảm ơn sau cùng, cảm ơn Jess, cảm ơn rất nhiều, không hiểu nếu như không có Jess. thì giờ đây tôi sẽ ra sao? Giá tôi có thể gặp cậu ấy trước Ryan, giá như... nhưng nếu cuộc đời có sự giá như thì tôi đã chẳng bao giờ phải nói chữ giá như...

Nhưng cậu ấy đã cứu rồi linh hồn tôi đêm nay.

Tôi nói tôi cũng OK và sẽ đứng hít thở không khí ở ven sông trước khi trở về nhà cho sạch nước mắt đã. Tôi biết Jess rất muốn đứng cùng với tôi, nhưng tôi tạo được cho mình một khuôn mặt bình tĩnh và bỏ đi rất nhanh.

Tôi không chỉ đứng ven sông mà chạy như điên ra phía ngọn hải đăng, tự nhiên tôi thềm thấy nó một cách khủng khiếp. Chạy đến nơi, nhìn thấy ánh đèn vàng và làn sương bay mờ mờ là tôi òa lên khóc nức nở. Điện thoại rung lên, số của Billy, tôi lấy điện thoại ra mà tay run bần bật. Tôi tắt hẳn điện thoại đi không dám nghe, ngồi sụp xuống, ôm mặt. Tôi sợ ai đó sẽ biết được chuyện thực sự đang xảy ra với mình, tuyệt vọng, xấu hổ...

Tôi tin chắc Ryan sẽ gọi, nếu không gọi được vào di động sẽ gọi về nhà. Bây giờ tôi không thể đối mặt với anh hay bất kỳ ai. Tự nhiên lại có cảm giác thương bố mẹ, tôi cần phải tĩnh tâm trở lại. Tôi còn tự an ủi. thế cũng tốt, trở về Việt Nam tôi sẽ bớt tiếc nhớ anh, có lẽ trong cái rủi, có cái may.

Và tôi cứ ngồi thế nghĩ. mỗi lần nhớ tới những kỉ niệm đẹp, nước mắt lại ứa ra, trái tim tôi cũng yếu mềm vậy thôi.

Khi đã quá mệt mỏi, tôi lê bước trở về nhà, không biết là mấy giờ nữa. Nếu bây giờ muộn thì chắc chắn bố mẹ sẽ đang rất lo. Tôi cố gắng lau sạch sẽ cái khuôn mặt nhoe nhoẹt mà đã mất công trang điểm rất xinh suốt buổi chiều hôm nay.

Không sai, cửa vẫn mở, đèn sáng. Đã là 1 giờ hơn, bố tôi học tốc chạy từ phòng ra xem có đúng tôi về hay không, giọng vừa gay gắt vừa lo lắng. "Mày đi đâu về vậy. Điện thoại không gọi được? Sao thế? Sao thế kia?" Chắc hẳn đôi mắt sưng húp của tôi khó giấu nổi ai. Tôi đành nói rằng mình vừa đi thăm ông già tôi quen đang nằm ốm ở bệnh viện về, hơi buồn. Mà chờ mãi không có tàu trở về nhà nên bây giờ mới về đến nơi, điện thoại cũng mới hết pin. Bố tôi lừ lừ đi vào, coi như tôi vừa nói sự thật đi, nhưng chắc hẳn đang lo lắng. Bố tôi kín đáo ngắm nhìn xem tôi có bị "xộc xệch" quần áo gì đó không?"

"Có thằng nào gọi điện suốt đêm". Bố tôi vừa dứt lời điện thoại đã lại réo lên ầm ầm. Cuống quýt thế nào tôi ra dứt luôn dây điện thoại, vì vừa không dám nghe, vừa sợ buổi đêm nó kêu thêm mẹ tôi ra thật là phiền.

"Sao thế". Bố hỏi.

"Giờ có ai gọi điện đến xin gặp con bố bảo con không có nhà nhé, còn buổi đêm thì tắt đi luôn cho nhanh. Sáng con sẽ cầm lại".

"Này, thằng nào nó phá quấy à. Hay thế nào? Nói thật đi?"

"Hả, làm gì có thằng nào, thằng nào phá được con, không có gì đâu, bố cứ yên tâm, xời".

Tôi tỏ ra rất bình tĩnh và rất muốn đi ngủ. Thật may: bố tôi không hỏi nữa. Quả thật, về được nhà, tôi mới thực sự bình yên và ấm áp. Rửa mặt, đỡ dần ngấm bức tranh của tôi một lúc, tôi đang nghĩ chắc chắn chẳng bao giờ nó sẽ đến được tay anh nữa rồi. Tôi sẽ không gặp anh nữa, quyết tâm như vậy Tôi sẽ dứt hẳn anh ra, từ hôm nay, từ bây giờ. Tôi không muốn gặp mặt và nói chuyện nữa, thế là quá đủ.

Len lén ra ngoài, tôi lấy hẳn hai viên thuốc ngủ của mẹ và uống, loại thuốc mà nửa viên 15 phút tôi đã có thể vào giấc dù tôi là người khó ngủ. Nhưng tôi tin chắc đêm nay sẽ là một đêm khủng khiếp nếu tôi không ngủ được. Hãy cố ru lòng mình lặng sóng qua những phút giây như thế này, có thể ngay ngày mai tôi đã thấy khá hơn, thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương, giờ tôi cần sự bình yên.

Và tôi ngủ thật, cho dù vẫn nhát lại giật mình, cho dù vẫn biết trời đang sáng dần. hai viên thuốc chỉ đủ cho tôi bớt đi sự tỉnh táo của lý trí để khiến mình sẽ không ngồi dậy và vật vờ khóc trong đêm.

Lúc tôi tỉnh dậy cũng đã 12 giờ. Hôm nay tôi nghỉ ở cái tiệm nail đó mà chẳng kịp báo cho ai. Tôi cũng không có tâm trạng đi làm. Tôi tự hứa với lòng mình sẽ quyết tâm không bao giờ bật di động của mình lên nữa. Điện thoại nhà tôi vẫn chưa lắp lại. Bố mẹ và em đi sớm, chỉ có mình tôi. Nhưng đúng thật, tôi đã thấy khá hơn.

Tôi nhớ tràn ngập cả sự nửa giấc đêm qua là ước mong cả buổi tối hôm trước sẽ chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng bây giờ trời đã sáng, tôi đã tỉnh, tôi biết đã chẳng có ác mộng, chỉ có sự thật mà thôi. Em trai tôi về và lắp lại điện thoại. Tôi dặn nó rằng bất kỳ ai gọi cũng không được bảo tôi có nhà. Nó nhăn nhó.

Chiều, tôi lại ngủ, nó cũng ngủ. Điện thoại reo, rất nhiều lần, chẳng đứa nào dậy nhắc. Tôi sợ bước chân xuống dưới nhà, biết đâu Ryan đang ở dưới đó.

Tôi đã ở nhà, như vậy, đã gần bốn ngày liền, và không ra khỏi nhà, không nghe điện thoại, không lên Internet, chỉ ngồi xem tivi và đọc sách. Bố mẹ cũng đoán ra tôi đang "có chuyện" nên không làm phiền nhiều. Ở nhà, mỗi chiều tôi lại nấu cơm rửa bát thay cho mẹ, thấy lòng mình bình yên. Tôi tạm quên bớt cái thế giới ngoài kia, có thể có người đang lo lắng và cố gắng tìm kiếm tôi.

Buổi chiều ngày thứ tư, cuối cùng tôi cũng dám đi xuống dưới nhà và lang thang khắp ven sông. Chợt nhớ ra muốn được đi thăm ông già, nhưng bà đạo diễn nói sẽ gọi điện cho tôi khi nào bà ấy sắp xếp được, mà tôi lại chỉ cho số di động của mình. Tôi cố gắng tìm kiếm trên đường mình đi xem bà ấy biết đâu đang đâu đó. Tôi không muốn bật cái điện thoại của mình lên. Biết đâu bà ấy đã gọi điện thì sao? Nhờ đâu ông già chết rồi thì sao?

Tự nhiên tôi nghĩ thế, lo quá, thế là lòng không yên. Tôi lại quay trở về nhà và bật di động lên.

1. 2, 3, 4, 5... không, hình như phải tới 20 cái voice messages lưu trữ qua gần bốn ngày không bật máy. Tôi đành phải nghe hết, vì nó không hiện số mà chỉ đọc số khi đã nghe được message. Tôi có đầy đủ message của bất kỳ ai mà tôi nghĩ sẽ gọi điện cho tôi. Billy, chị Thủy, Ronie, Jess. Ai cũng hốt hoảng và lo lắng, ai cũng hỏi tôi đang ở đâu. Còn của Ryan ư, 10 cái voice messages, chỉ nghe số là tôi đã chuyển sang message tiếp theo, tôi không muốn nghe cái nào của anh hết. Tôi nghe thấy Jess nói Ryan đang phát điên vì lo cho tôi, xin tôi hãy gọi điện thoại. Tôi nghe thấy chị Thủy hỏi tôi có phải tôi bỏ tiệm rồi không? Ronie cũng hỏi có phải tôi bỏ tiệm rồi không, anh ta tuyệt vọng quá. Còn Billy, anh ấy nói: "Anh đã về, anh không liên lạc được với em, em có chuyện sao? Gặp anh nhé. Lavender muốn gửi em cái này". Không có message của bà đạo diễn. Tôi quyết định gọi điện cho Billy và xin gặp anh ấy.

"Anh lo hút hồn hồn, không biết em có chuyện gì, em rồi không? Đi ăn tối luôn nha, ở đâu anh đón?"

"Thôi không cần, ra Times Square ăn ở hàng ăn Nhật nhé?"

Tôi nói "món Nhật" mà không suy nghĩ trước chỉ vì sợ anh sẽ nhắc tới món salad Mexico (anh vẫn nghĩ tôi thích món đó mà).

Vừa đi, tôi vừa nghĩ có nên kể cho Billy nghe chuyện của mình không nhỉ? Có xấu hổ không khi cho anh ấy biết chuyện của mình? Tôi thấy vui hơn vì đợi xem Lavender sẽ có gì đó muốn gửi cho tôi.

"Nè, Lave gửi em một bức thư và một con gấu bông nha".

Anh ấy cầm theo một con gấu rất xinh: ấn vào bụng nó, nó kêu lên "I love you, hihihhi", giọng cười rất giống tôi.

"Nó còn giống em dễ sợ".

Lave gửi tôi lá thư:

"Kin yêu quý,

Cảm ơn vì món quà lá thư tuyệt vời của cậu nhé.

Tớ sẽ mãi mãi giữ chúng trong trái tim của mình. Tớ đang bắt đầu ổn rồi, tớ sẽ về sớm thôi vì tớ nhớ cậu lắm.

Tớ biết tớ đẹp nhưng để sống đẹp khó lắm, cậu mới là người sống đẹp, tớ cũng đang cố gắng đây cô gái ạ. Phải nói rằng cậu rất ĐẸP và ĐẶC BIỆT. Tớ rất ghen tị với cậu vì tình yêu của cậu. May mắn làm sao cho gã nào được sở hữu được trái tim của cậu. Ôiiiiiiiiii, ghen tị kinh khủng làm sao. Thỉnh thoảng gặp Josh nhé, bọn tớ sẽ tới thăm cậu khi tớ về.

Nhớ giữ con gấu bông nhỏ bé của tớ nhé, đá vào đít nó mà nghe tớ nói "I love you"

Tớ yêu cậu, muah muah muah.

Lavender"

Nhẹ nhàng và nhí nhảnh y như lúc Lavender ngồi nói chuyện với tôi vậy.

"Lave thế nào ạ?"

"À mấy hôm đầu hơi dữ, nhưng bà Mei đề nghị ở đó íy tháng. Tội nghiệp con nhỏ ha".

"Bây giờ Lave làm những gì ở đó?"

"Thì dăm ba cái treatments, ngồi nghe bác sĩ nói chuyện, nghe nhạc đàn hát, ở đó có cái piano mà. Hôm đầu. con nhỏ thiếu thuốc phá phách, chui cả xuống dưới gầm giường gào khóc, bác sĩ phải lôi ra tiêm đó, sợ thiệt".

"Ồi thương quá!"

"Thì phải vậy thôi, không sao. Mà hôm nọ cái quán đó hay ha, hôm đó xúc động muốn chết vậy, thế em thì sao? Sao gọi hoài không được, cái tiệm đó thế nào? Ryan thế nào?"

Nhắc tới Ryan là tôi lại mềm nhũn. mắt tôi ngân ngấn. Tôi không dám trả lời câu hỏi nào cả vì sợ nói ra bây giờ thì nước mắt tuôn trào chả đâu vào đâu.

"Sao vậy. Em có chuyện hả? Trời, có sao không?"

Có lẽ tôi quá xúc động và không giấu được thật, thế là nước mắt lại tuôn, tôi ôm mặt vì bất lực không ngăn được nước mắt.

"Nói đi, chuyện ở tiệm hả, hay chuyện gì, bình tĩnh nào? Nói đi, anh đoán là có chuyện mà, nào nào".

Billy đưa khăn giấy cho tôi và bảo tôi lau nước mắt đi rồi bình tĩnh nói chuyện.

"Anh trả tiền cho em để học ở tiệm bà Mei à? Bao nhiêu vậy? Em sẽ cố trả lại anh".

"Trời khùng rồi nhỏ ơi, sao tiền nong gì vậy, ai nói vậy, Sheryl hả? Đừng nói em buồn chuyện đó chứ, nhậy cảm quá!"

"Chắc chắn mà, em không thích như vậy đâu".

"Nè, người Việt Nam mình hay ghê, cứ thích sĩ diện. Thế nha, anh có trả tiền cho em, hồi đầu thôi, và không nhiều có hơn ngàn thôi, nhưng mà ngay chính Mei cũng trả lại tiền cho anh sau này vì bà ấy thấy chả có cơ gì phải lấy tiền của em cả. Mà em khá lắm, rất có năng khiếu, bà ấy còn định giữ em làm lâu dài cơ. Có chuyện gì nghiêm trọng đâu".

"Em không tin".

"Trời, em làm anh thất vọng đó nha. Mà nè: đừng khóc nhé, anh sợ nhìn thấy đàn bà phụ nữ khóc lắm, mệt mỏi lắm".

"Anh sống giữa nhiều đàn bà phụ nữ nên sợ hả? Mei này, Sheryl này, Lave này, chắc anh sợ thật".

Billy cười. Tôi đã bớt nước mắt.

"Thế thực ra ra là em buồn về chuyện đó hả?"

"Không,"

"Vậy chuyện gì?"

Tôi cúi đầu và cố nuốt món cơm với thịt bò. Tôi cần một người để nói chuyện, để giải tỏa, có nên nói cho Billy hay không? Có nên không?

"Anh nghĩ sao về Ryan bạn trai em?"

"Em có chuyện với bạn trai à".

"Vâng,"

"Anh cũng đoán ra".

Tôi thấy giọng Billy nhỏ lại và nghiêm trang lạ lùng, cánh mũi phập phồng.

"Ran thật đẹp trai và tài năng, và rất thương em".

"Anh nhìn thấy thế hả?"

"Có chứ, không chỉ nhìn, anh còn cảm nhận được như thế".

"Anh cảm nhận được anh ấy yêu em?"

"Có chứ, ánh mắt, cử chỉ, mọi điều".

Tôi nghẹn lời.

"Tài tình nhỉ, anh có thể nhìn được, còn em thì không".

"Em nói sao, chắc cãi nhau hả. Chuyện thường mà".

"Không cãi nhau, anh nghĩ sao nếu em nói là Ryan là gay?"

"Gì, gì cơ?" Billy nói không nên lời. Mắt anh đỏ gay và im lặng nhìn tôi trân trân, rồi anh đưa tay lên vuốt mặt.

"Ai nói với em vậy?"

"Anh ấy nói với em".

"Thiệt hả? Ryan nói với em? Anh không tin, làm gì có chuyện đó?"

"Có chứ, Ryan là gay mà".

"Không, anh nói anh không tin là Ryan nói với em rằng anh ấy gay".

"Thế anh có tin là Ryan gay không?"

Và đó là sự im lặng. Tôi thất lòng, vì không có sự trả lời ngay lập tức. Chẳng lẽ ai cũng biết mà tôi không biết?

"Kín ơi..". Billy nói. Và anh cho tay lên bàn với lấy nắm tay tôi, rất chặt.

"Em có buồn không?"

"Anh nghĩ em có buồn không?" Tôi lại bắt đầu khóc. Trong quán ăn, có lẽ mọi người đang nghĩ rằng chúng tôi là một cặp tình nhân hồn dỗi nhau.

"Ryan thương em mà, em có tin không? Chỉ mới gặp, anh đã biết là anh ấy thương em rồi, nhìn ánh mắt của anh ấy chưa? Anh ghen tị đấy, anh ghen tị vô cùng đấy!"

"Anh không cần phải ghen đâu, mọi việc đã kết thúc rồi".

"Anh ghen mà, vì anh cũng giống Ryan!".

"Sao cơ, ôi Billy, anh nói gì cơ?"

"Là anh... anh là gay? Hay là anh... yêu em?".

"Là cả hai!"

Cuộc đời có trở trêu không? Bạn hỏi tôi đi!".

"Nhưng anh không thương em như Ryan thương: anh thương em như anh thương Lavender".

Im lặng...

...

...

"Khác nhau thế nào?"

"Ryan yêu em là tình yêu thật sự, còn anh thương em như một người em gái, như một người bạn tri kỷ".

"Tại sao anh lại yêu quý em thế. Em và anh biết nhau chưa lâu mà, em cũng làm gì cho anh đâu, em chả tốt thế đâu".

Vừa nói và tôi vừa khóc, tôi cũng chẳng biết mình phải phản ứng thế nào cho phải nữa.

"Có sao đâu, anh có tình cảm đặc biệt với Lavender. Anh thương nhỏ hơn cả mẹ và chị của nhỏ cộng lại, con nhỏ cũng thương anh vậy thôi, nó vừa giống như tình yêu, vừa giống như em gái vậy"

"Có lẽ Ryan cũng yêu em như thế thôi".

"Anh không nghĩ vậy, nhìn ánh mắt của anh ấy xem, chỉ có kẻ si tình mới vậy thôi à".

"Anh lo em buồn đúng không? Là anh đang an ủi em hả? Không sao đâu anh ạ, phải đối mặt với sự thật thôi, và thực sự em không nghĩ rằng anh cũng là gay..". Tôi vừa nói vừa ngập ngừng. vừa thấy ngại miệng ghê gớm.

"Vậy nên anh cũng biết Ryan là gay đúng không, ngay từ đầu anh đã biết rồi?"

"Anh không chắc chắn đâu em à, nhưng anh kể cho em chuyện này nha".

"Chuyện gì ạ?"

"Anh có vài người bạn gay, họ chơi thân với anh, cũng có vài người là bạn của Mei nữa, họ đã từng giúp Mei vụ của Josh. Hồi đó tới model club họ có bàn thảo về Ryan, quả thật đó là một chàng trai vô cùng hấp dẫn. Anh đã từng choáng váng khi nhìn thấy Ryan ở cái club đó, vì Lavender chỉ cho anh má. Con nhỏ nói anh ta hot nhất club, được bao nhiêu người theo đuổi. Nghe nói Ryan là đối tượng của nhiều người. Khó tránh khỏi với một chàng trai đẹp trai như vậy, em có thấy thế không?"

"Anh biết từ lâu thế cơ à?"

"Thì em nghĩ xem anh đưa đón Lavender suốt hồi đó mà con nhỏ lú lo suốt ngày, làm sao anh có thể không biết một người nổi bật như vậy chứ?"

À tôi nghĩ thầm trong đầu: "Tại sao tôi không nghĩ ra như vậy nhỉ?"

"Anh nghe nhiều lời đồn không?"

"Anh có nghe nói cậu ấy bị một vài nhân vật có thể lực quan tâm, đặc biệt giới gay như anh nè. Nhưng thật lòng mà nói thì theo quan điểm của anh, Ryan không phải là gay đâu à, có lẽ ở cái đất nước này em biết đấy, quan hệ với người đồng phái cũng là bình thường mà, có thể em bị sốc đó"".

"Sau lần gặp anh về, Ryan tỏ ra ghen tuông với anh, em chả hiểu sao nữa?"

"A ha", Billy mỉm cười. "Chắc Ryan có thể biết qua về anh, anh ấy sợ anh nói với em chuyện của Ryan đó: nên chắc tỏ ra ghen tuông để anh không tiếp xúc nhiều với anh đó mà".

"Thật sao? Mà anh có biết Ryan là bạn trai em trước khi gặp không?"

"Biết chứ, sao mà không biết, vả lại, có hôm em và Ryan đi cùng nhau anh có nhìn thấy rồi mà. Ryan có lẽ cũng biết, nên chắc đòi gặp kiểm soát cách ly em nha".

"Có thật vậy không? Thực ra... em nghĩ anh có mối quan hệ gì đó với cả bà Mei và Sheryl".

"Mei là một người phụ nữ cô đơn, bà ấy rất thiếu thốn tình cảm. Bỏ chồng lâu rồi, hai cô con gái cũng không gần gũi, con nhỏ Lave thì ngang tàng quá, giờ lại dính thêm nghiện ngập sao bà không buồn. Hơn nữa bà ấy rất thương anh vì anh là con của ba anh, mối tình đầu khó dứt của bà ấy. Còn Sheryl à, cô ấy thì thương anh thật sự. Cũng thật khó rút ra khỏi mối qquan hệ như thế này, em có hiểu không? Họ gần như là gia đình của anh rồi, anh không bỏ họ được. Anh thương họ như ruột thịt của mình vậy".

"Họ biết anh là gay chứ?"

"Biết chứ, Mei chấp nhận. Còn Sheryl thì không".

"Nhưng anh thương Lavender nhất đúng không?"

"Đúng rồi, anh thương con nhỏ nhất. Lúc anh gặp em, chả hiểu sao thấy em giống nhỏ tới thế, có gì đó rất tương đồng, và tự nhiên anh cũng yêu quý em đặc biệt như vậy đó. Có lẽ Mei và Sheryl có chun chút ghen tuông, cũng không sao mà"

"Em trai của Ryan có nói với em rằng Ryan thật sự là gay". Tôi nói như muốn phủ định toàn bộ những gì Billy muốn nói, như muốn nói rằng, anh thôi đi anh đừng an ủi tôi nữa.

"Câu em trai của Ryan há? Nói với em hồi nào vậy? Nè, nghe nè, Kin ơi".
Anh lại với tay nắm chặt tay tôi.

"Em gặp Ryan nói chuyện đi, nhìn vào ánh mắt của hai người, anh biết đó là tình yêu thực sự mà. Em mà không nghe anh nói cũng được, nhưng em cũng đừng nghe ai nói cả, em nghe theo tiếng nói của trái tim mình nha".

Và tôi lại khóc, cảm giác như người bị ốm vậy, rồi bời, vừa hy vọng vừa tuyệt vọng: vừa cần vừa bất cần: chẳng biết nói sao. Tôi đã sốc đủ, tôi chả còn sốc nữa.

Billy nói sẽ đưa tôi về nhưng tôi nói tôi sẽ tự đi về một mình. Tôi vẫn ngại Billy đưa tôi ra đảo, tôi trót nói với anh nhà tôi ở xa tít bên Queens rồi mà. Có thể anh cũng biết rồi nhưng thôi cứ tự đi là tốt nhất.

Tôi miên man nghĩ về những gì Billy nói. Chuyện anh ấy bị gay tôi không còn cảm thấy quá sức nữa, nhưng khi Billy nói rằng anh ấy cảm nhận rằng Ryan không thực sự là gay, và anh ấy nhìn thấy trong ánh mắt của Ryan có tình yêu thật sự, tôi lại nghĩ thực ra đó chỉ là cảm nhận của Billy, chứ có phải là điều gì chắc chắn vậy đâu. Và tôi lại buồn. Chả phải chính Jess cũng có công nhận rồi đó sao, Garbriel cũng thế, những người ở buổi tiệc cũng thế. Nhưng có một điều tôi phải thú nhận rằng, khi ở bên cạnh Ryan, cả khi nhìn thấy anh ấy cười, anh ấy ăn, anh ấy vuốt tóc tôi, anh ấy hôn tôi mọi hành động. không một chút biểu hiện của gay. Kể của mùi của anh ấy, cũng là mùi của một người đàn ông đích thực, hay là do tôi không nhận ra? Hay là do anh ấy diễn trước mặt tôi? Và cứ thế, vừa đổ lỗi, vừa bào chữa...

Tôi bật di động lên, chỉ có một tin nhắn của Jess nói rằng cần gặp tôi. Tôi gọi điện cho chị Thủy, nói rằng tôi bị ốm nặng bây giờ mới ngồi dậy được, không kịp xin phép Lucy, xin chị ấy xin cho tôi nghỉ hai ba ngày nữa.

Chị Thủy tỏ vẻ lo lắng và nói rằng cứ tưởng tôi bị làm sao hay là tôi về... Việt Nam rồi, còn nói Ronie cũng chán nghỉ hai hôm nay luôn. Tiệm thiếu thợ quá. Lucy chửi bới inh ỏi. Tôi thờ dãi chả biết nói gì.

Tôi gọi điện cho Jess, nói rằng đồng ý gặp cậu ấy nói chuyện, hôm nọ tôi sốc quá chưa kịp nói cho rõ ngọn ngành, tôi muốn gặp Jess ngày mai. Tôi thấy Jess rất vui mừng vì tôi cuối cùng đã chịu mở máy. Tôi nói tôi sẽ gặp Ryan, nhưng cho tôi gặp cậu ấy trước và làm ơn đừng nói gì với Ryan vội: tôi cũng ổn, không có chuyện gì đáng lo hết.

Chiều hôm sau Jess lên đảo, khoảng 3 giờ, tôi đi bộ ra bến xe bus đỏ ở phố Maine để đón cậu ấy. Thật may mắn cho tôi, trên đường đi thì tôi gặp bà đạo diễn, tôi nói ngay rằng muốn đi gặp ông già.

"Ồi tôi gọi cho cháu mấy lần nhưng cháu cho tôi số sai hay sao đó, không được gì cả"

"Ồi không, máy của cháu có vấn đề đấy, nhưng bây giờ ổn rồi, bà có thể cho tôi số của bà được không?"

"Cháu không có card của tôi à". Tôi mới chợt nhớ ra bà ấy có đưa cho tôi cái card từ buổi đầu gặp gỡ, nhưng giờ ở đâu thì tôi không thể nhớ ra. Bà ấy cho lại cái card, và nói, nếu được thì ngày mai hoặc cuối tuần sẽ đi gặp ông ấy.

"Ông ấy khá lên chưa?"

"Ông già tội nghiệp!" Bà ấy chỉ nói thế.

Jess gặp tôi. Ánh mắt cậu ấy có phần ngượng ngịu.

Việc đầu tiên là Jess hỏi xem mấy hôm vừa rồi tôi có ổn không? Tôi đã gọi điện cho Ryan chưa? Chắc hẳn tôi buồn lắm? Và Garbriel... gửi lời xin lỗi, cô ta có gọi cho tôi không được. Ryan đã biết chuyện và anh ấy rất buồn bã mấy hôm nay. Ryan nói anh sẽ để cho tôi thời gian để tôi qua cơn sốt, và hy vọng tôi gọi điện lại.

"Cậu có muốn đi ra ngọn hải đăng trên đảo không?"

"OK, nó ở đâu?"

"Không xa lắm đâu, bọn mình sẽ đi bộ ra đó, Ryan yêu chỗ đó lắm".

Và chúng tôi bắt đầu đi bộ về phía ngọn hải đăng, chậm rãi. Tôi hái một chiếc lá và vò vò trên tay, nhát lại nhìn sang bên kia bờ. Thời tiết thật tuyệt, nếu hôm nay tôi được vẽ ngọn hải đăng thì sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

"Có phải anh trai cậu THẬT SỰ là gay không? Hay anh ấy là lưỡng tính? Hay anh ấy bình thường nhưng có quan hệ với dân gay?"

"Cậu có cảm thấy anh ấy yêu cậu không?". Jess không trả lời trực tiếp câu trả lời của tôi mà hỏi lại tôi bằng một câu hỏi khác.

"Chân thành mà nói thì có. Nhưng có một điều, chúng tôi chưa ngủ với nhau, có lạ không?"

"Tôi biết mà, cậu tới căn hộ của anh em tớ ngày hôm đấy. Tôi tỉnh giấc lúc cậu đến, và tôi đã chờ xem bọn cậu có làm gì không. Tôi đã nghe ngóng".

"Nhưng quá chán vì không có gì xảy ra đúng không?" Tôi mỉm cười nhè nhẹ.

"Tôi không biết thế là chán hay là tốt".

"Thế thì trả lời câu hỏi của tôi đi".

Jess dừng lại, thở dài. Cậu ấy đứng vịn tay vào lan can và cho hai tay lên di thái dương.

"Tôi đành phải nói thật lòng, tôi không biết, tôi không biết gì về anh trai của mình cả".

"Gì cơ?" Tự nhiên tôi đỏ bừng cả mặt.

"Cậu nói với tôi là anh ấy là gay đúng không, anh ấy chưa bao giờ có bạn gái, tất nhiên là cậu biết anh ấy bị gay đúng không?"

"Nếu cậu biết rồi thì còn không cần phải hỏi nữa?"

"Nhưng nếu anh ấy là gay, thì làm sao mà yêu tôi được. Cậu biết là gay không thể yêu phụ nữ được, tôi hoàn toàn bình thường, tôi không thể yêu phụ nữ".

"Nói cho em biết điều này thực ra, tôi không biết nhiều về anh trai của mình. Bố mẹ chúng tôi ly dị từ khi tôi mới chỉ có 5 tuổi. Tôi ở với mẹ và em gái ở California, còn anh ấy ở với bố ở Philadelphia, chúng tôi cũng không liên lạc nhiều. Chúng tôi chỉ gặp nhau vào một vài dịp và khi cả hai cùng tới New York để tham gia cái câu lạc bộ người mẫu đó và học đại học, nhưng hầu như tôi ở phía Bắc. Tôi chẳng hiểu gì về thế giới của anh ấy. Tôi nghĩ anh ấy là gay bởi vì anh ấy NÓI VỚI TÔI anh ấy là gay, và bởi vì chẳng bao giờ anh ấy tỏ ra cho tôi biết anh ấy thích phụ nữ cả, trừ Garbriel, mà đó cũng chẳng phải là tình yêu".

Tôi lặng người trước những gì Jess nói. Ryan chưa bao giờ nói cho tôi biết sự thật về gia đình anh ấy. Tôi không hề biết, tôi chỉ nhận ra một điều rằng có vẻ Ryan và Jess cũng không phải là hay nói chuyện và gần gũi lắm, họ như sống ở hai thế giới riêng biệt, chỉ có điểm tương đồng là ngoại hình và nụ cười. Và hơn bao giờ hết, trong tôi tràn ngập sự hy vọng về MỘT - RYAN - KHÔNG - GAY.

"Thế ý cậu là cậu cũng không chắc rằng anh ấy thực sự gay đúng không?"

"Tôi chẳng biết gì hết, tôi xin lỗi". Jess nói, cậu ấy rất xúc động.

"Thực ra tôi đã nghĩ khác kể từ hôm nọ tôi đưa cậu về nhà. Tôi đã nói chuyện với anh trai mình. Anh ấy không còn công nhận mình là gay nữa, khi tôi kể cho anh ấy nghe cậu đã khổ sở thế nào khi nghe rằng anh ấy là gay. Anh ấy nói rằng anh ấy không muốn mất cậu. Tôi tin rằng đó là tình yêu thực sự".

Và thế là tôi bật khóc, tôi ôm mặt khóc tức tưởi.

Jess lại kéo tôi lại và ôm tôi rất chặt, thật tồi tệ, cảm giác lại giống y như trong vòng tay của Ryan.

"OK, OK, tôi xin lỗi, tôi đã tồi tệ đúng không, mọi việc sẽ ổn thôi, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi"

"Không, cảm ơn cậu". Tôi nói.

Chúng tôi ra tới ngọn hải đăng. Tôi hỏi Jess:

"Bố cậu là thủy thủ đúng không?"

"Không, ông ấy là thuyền trưởng"

"Ông ấy còn đi tàu không?"

"Tôi không hay gặp ông ấy mặc dù cũng có lúc nhớ. Ông ấy già rồi, bây giờ ông ấy bán rượu phía bắc, mà ông ấy ghét mấy cái trò người mẫu gì gì đó lắm"

"Có thể Ryan cũng ghét, anh ấy thích ra khơi".

"Ừ đúng rồi, em gái chúng tôi cũng thế"

"Tôi nhìn thấy tranh vẽ trong căn hộ của hai người, em ấy có tài thật đấy".

"Tôi cũng thấy cậu có tài".

"Cậu có thấy tôi và em gái cậu có nhiều điểm chung không?"

"Rất nhiều. Có thể mà vì thế cả hai chúng tôi đều yêu cậu"

"Có thể cậu THÍCH tôi, chứ không phải là YÊU tôi". Tôi nhấn mạnh.

"OK, nhưng cảm giác là thật, hôm nào tôi cũng nghĩ về cậu".

Tôi cười nhẹ.

"Tôi vẫn không hiểu mối quan hệ giữa Garbriel và Ryan. Ý tôi là, kể cả nếu cô ta biết anh ấy là gay, thì cô ấy cũng không cần phải làm điều đó với tôi cậu hiểu không? Cô ấy làm tôi bị tổn thương ghê gớm, kể cả khi có một sự thật như thế, tôi cũng không cần cô ta phải nói cho tôi biết".

Tôi nói đầy tức giận khi nghĩ về Garbriel. Quả thật giờ tôi chợt nhận ra cô ta thật độc ác vì đã đối xử với tôi như vậy. Tôi không biết Gar tốt với hai anh em họ thế nào, ra sao. Jess quý đến đâu, nhưng thực sự cô ta đã cho tôi một khoảng thời gian thật khủng khiếp. Cô ta không có quyền làm tổn thương tôi như thế.

"Tôi biết, nhưng cô ấy ghen quá, cũng không hẳn là lỗi của cô ấy. Ryan không nên có mối quan hệ với cô ấy nếu anh ấy không yêu Garbriel cậu hiểu không. Cô ấy cũng say nữa, nhưng mấy hôm nay cô ấy hối hận lắm".

"Tôi cũng chỉ là một Garbriel khác đúng không?"

"Không, cậu không phải, cậu KHÁC, Chúa ơi, tôi phải giải thích thế nào đây? Cậu không phải, OK? Tôi có thể khẳng định thế, cậu đã làm anh trai tôi THAY ĐỔI. Anh ấy đang rất cố gắng để được ở bên cậu. Tôi biết anh ấy có bạn trai, ông họa sĩ, và một vài thằng cha giàu có khác lượn lờ, cậu không biết anh ấy cố gắng thế nào để cậu không rơi vào cái thế giới ấy. Thật tội nghiệp cho Garbriel, cô ấy là một phần trong đó, cô ấy hiểu, và cô ấy phát điên vì phải sống trong cái thế giới như vậy và vì phải đấu tranh để giành được trái tim của Ryan. Nhưng với cậu anh ấy không để cậu bị như thế, anh ấy công nhận rằng anh ấy yêu cậu, chính vì thế nên cậu KHÁC, cậu có hiểu ý của tôi không vậy?"

"Tôi gặp bạn trai của anh ấy rồi, ông Juicy và những bức tranh khỏa thân".

"Tôi cũng gặp ông ấy rồi. Ông ấy yêu Ryan rất nhiều".

"Buồn cười nhỉ, tôi không thấy ông ấy ghen với tôi"

"Có thể ông ấy không ghen".

"Không thể có chuyện đó, gay ghen kinh khủng, có thể họ giả vờ trước mặt tôi".

"Tại sao họ lại phải làm thế?"

"Hừm, bởi vì... tôi KHÁC?"

Jess lại mỉm cười, cậu ấy ngồi xuống và ngắm ngọn hải đăng.

"Cậu chơi piano hay lắm".

"Cảm ơn"

"Tôi cũng được nghe về quan hệ của cậu và Lave nữa".

"À, ha ha, cậu nghe thấy gì? Ha ha, bọn tớ say và cô ấy thì đẹp quá".

"Thế nên có lúc cậu không thể tự kiềm chế được đúng không?"

"Không, không thể, ý tôi là tôi cũng thích cô ấy mà".

"Kể cả lúc đây cậu có bạn gái rồi?"

"Hừm, đó là một nơi toàn những người đẹp, khó mà nhớ ra rằng bạn có một cô bạn gái..."

"Thế cậu không biết tình yêu là gì?"

"Tất nhiên là tôi biết chứ. Tôi có thể có nhiều bạn gái, tôi có thể ngủ với phụ nữ, nhưng tôi có thể chỉ yêu cậu". Jess nói như thầm thì và ngược nhìn lên tôi.

"Tôi hiểu rồi, đó là sự khác biệt giữa một người đàn ông và một người đàn bà. Chỉ có người đàn ông tôi yêu mới vào được bên trong tôi mà thôi".

Jess cúi đầu rồi hơi ngẩng lên nhìn ra phía xa xa, nơi có một con thuyền có cánh buồm đang từ từ đi qua. Tôi ngồi xuống cạnh Jess, và cả hai cùng im lặng. Tôi bắt đầu thấy chút gì đó như có lối thoát cho những sự tuyệt vọng trong lòng mình. Tôi không biết, có phải cuộc đời đang thực sự phức tạp như vậy hay như vậy thực sự ra là... bình thường nữa?"

Tôi ngồi lẩm nhẩm hát bài "74-75". Jess ngạc nhiên vì tôi cũng biết bài hát đó, còn tôi thì cũng ngạc nhiên vì Jess cũng biết. Tôi hỏi bài hát có nghĩa là gì?

Jess nói cậu ấy cũng không hiểu ý nghĩa bài hát là gì. Giọng Jess rất dễ thương, chúng tôi mỉm cười.

Năm giờ. Jess phải trở về. Chúng tôi chia tay. Jess sắp phải quay lại upstate rồi.

"Tôi sẽ nhớ Kín đây!"

"Có thể tôi cũng sẽ nhớ cậu".

"Chúng ta không thể là một đôi đúng không?"

"Tôi cũng không biết".

Tôi đó, tôi mở máy để chờ điện thoại của bà đạo diễn. Nhưng không có ai gọi điện hết, tôi suy nghĩ nhiều và thấy chông chênh trong lòng. Tôi quyết định nghỉ nốt hôm sau trước khi quay lại tiệm nail.

Nhưng sáng 8 giờ bà đạo diễn đã gọi điện nói rằng chúng tôi đi thăm ông già thôi, ông ấy yếu lắm rồi. Tôi nghe xong điện thoại mà rơi nước mắt. Trước khi ra khỏi nhà, tôi lại thắp một nén hương.

Bà đạo diễn và tôi bắt xe bus đỏ rồi đi bộ ra phía đầu đảo nơi có bệnh viện tâm thần, nói rằng ông già đang ở đó ông ấy mới ở bệnh viện Bellevue bên Manhattan trở về. Tôi hỏi ông ấy bị làm sao? Bà ấy nói ông ấy bị tiểu đường nặng, có lẽ cũng giai đoạn cuối rồi. Tôi hỏi, không biết ông ấy viết xong cuốn tiểu thuyết chưa, ông ấy phải viết xong đã chứ, ông ấy có người thân không?

"Có thể ông ấy đã tong rồi đây. Ông ấy không có người thân, chúng ta là người thân của ông ấy". Tôi nghe mà thương ông ấy vô cùng.

Ông già của tôi nằm trên giường: nặng nhọc vì thân hình to béo bệnh tật, thờ nặng nhọc, nhưng ông vẫn ôm một cuốn sách trước ngực.

"Này cưng ơi, xem ai đây nào? Tôi dẫn cô bạn đáng yêu bé nhỏ của ông tới đây này". Bà đạo diễn vừa nói dịu dàng vừa ôm và hôn ông ấy một cái. Thấy vậy, tôi cũng tới hôn ông ấy một cái lên má.

"Ồi Chúa ơi!" Ông ấy kêu lên. "Tôi được một cô gái hôn này"

"Oh oh, ông là một THĂNG BÉ may mắn!" Bà đạo diễn trêu đùa.

Tôi cười rất tươi và nắm tay ông ấy.

"Ồi tôi nhớ rất nhớ nụ cười tuyệt đẹp của cháu làm sao".

"Đạo này ông thế nào? Cháu không biết ông bị ốm, cháu xin lỗi, ông đã viết xong cuốn sách của mình chưa?".

"Ừ, cũng gần rồi, bây giờ chúng ta chỉ chờ nó được xuất bản thôi".

"Thế nó kết thúc thế nào?".

"Kết thúc gặp được một cô gái Việt nam xinh đẹp".

"Ông thật là vui tính, ha ha".

"Không, tôi không vui tính đâu".

"Ồi ông sáng tác ra một nhân vật Việt Nam bởi vì ông gặp cháu đúng không?".

"Chính xác, và nhân vật Việt nam đó chính là cháu".

"Ồi không, đó là một niềm vinh dự lớn".

"Ừ, và tôi không sáng tác ra nhân vật ấy, vì nhân vật ấy là có thật. Để tôi nói cho cháu biết một bí mật".

Ông già vờ thì thầm ghé vào tai tôi: "Câu chuyện về cuộc sống của tôi đầy cưng ạ".

"Ồi wow" Tôi thốt lên, "Thế thì cháu phải đọc nó!"

"Ừ mọi người nên đọc, ông ấy có một cuộc sống tuyệt vời, ông ấy đã cứu mạng sống của hàng trăm người. Đúng không bố già? Một ngày nào đây tôi sẽ làm phim về ông".

"Phải xem thôi". Ông già cười hà hà rồi đưa tay lên ngực ra vẻ rất tự hào.

"Thế mọi việc với anh người yêu xinh trai của cháu vẫn ổn chứ?". Câu hỏi quen thuộc.

Tôi im lặng và nghẹn lời lại. Tôi muốn kể cho ông ấy biết bao nhiêu là chuyện. Thế rồi mắt tôi ngân ngấn, cả hai người đều đã nhìn thấy thái độ của tôi.

"Cháu không sao chứ? " Bà đạo diễn hỏi.

"Có điều gì đó không ổn đúng không?"

"Anh ấy là gay". Tôi nói không lên tiếng.

"Anh ấy là gì cơ?" Bà đạo diễn sừng sốt.

"Ồi cục cưng của tôi, thật không? Tôi không nghĩ thế, có phải ai bị điên nói với cháu thế không? Oh".

Ông già nắm tay tôi và nói với giọng đầy dễ dàng.

"Tôi lấy làm tiếc khi biết vậy". Bà đạo diễn nói.

Tôi lặng người đôi chút mỗi khi cứ phải nói lên "nỗi đau" của mình.

"Anh ta nói với cháu là anh ta bị gay sao?"

"Không, anh ấy chưa nói, nhưng mọi người ai cũng bảo thế".

"Mọi người là những ai?"

"Bạn của anh ấy, em trai anh ấy, và cháu thậm chí đã gặp cả bạn trai của anh ấy".

"Tôi tệ thật. Tôi xin lỗi".

Tôi thấy mình hơi nực cười khi hôm nay đi thăm ông già, đáng nhẽ phải cười thật tươi và làm cho ông ấy vui thì chưa chi tôi đã ỉu xìu như thế này khiến ông ấy sẽ buồn thêm, nhưng có lẽ tôi đã không "control" được bản thân mình. Đây là lúc tôi quá nhạy cảm và khó có thể xử sự như bình thường.

"Cũng OK mà, cháu yêu, ở đây cái chuyện cháu gặp và yêu một anh chàng gay cũng là bình thường, bình thường thôi, đừng sợ".

"Ông có nghĩ anh ấy là gay không?"

"Không tôi không nghĩ thế. Lần đầu tiên tôi gặp anh ta, tôi đã bị sốc vì anh ta xinh trai hơn cả sự tưởng tượng của tôi, và tôi có thể hiểu được từ trong đôi mắt của anh ta tình yêu anh ta dành cho cháu nhiều từng nào, ooh, tôi đã ghen tị làm sao".

"Ông thấy anh ta yêu cháu sao?"

"Rất nhiều".

"Có thể anh ấy là lưỡng tính hoặc gì đó, bởi vì một người đàn ông gay chẳng bao giờ có thể yêu một người phụ nữ. Cháu vẫn chưa hỏi thẳng anh ấy".

"Này cô bé, nghe này, dù có chuyện gì xảy ra, đừng tự làm cho mình đau đớn, sẽ chẳng là gì hết nếu có ai đó định làm ta tổn thương, nhưng điều kinh khủng nhất là tự ra làm ta tổn thương. Những cảm xúc trong mỗi chúng ta cũng giống như nước, ta có thể đổ chúng ra khỏi cơ thể mình nếu ta muốn và đừng bao giờ để chúng bị ô nhiễm. Cháu đang sợ đúng không? Cháu đã gặp và nói chuyện với anh ta chưa hay cứ đang tự hành hạ mình những ngày vừa qua? Này, ĐỂ VƯỢT QUA ĐƯỢC NỖI SỢ, ĐÓ LÀ ĐỐI MẶT VỚI NỖI SỢ".

"Mà, kể cả anh ta là gay, tôi vẫn có thể hiểu vì sao anh ta lại yêu cháu thế, tốt bụng, thông minh và đẹp, thật là ngu ngốc nếu đánh mất cháu, kể cả anh ta là gay, anh ta vẫn phải níu giữ cháu".

"Cảm ơn vì sự an ủi thật tốt của ông".

"Đó không đơn giản là một lời an ủi, đó là những từ đến từ trái tim tôi".

"Thực ra thì, đó cũng chẳng phải là một vấn đề lớn nếu so sánh với vấn đề sức khỏe của ông hiện giờ. Hy vọng ông có thể chóng khỏe, điều đó quan trọng hơn".

"Ồi tôi đang khỏe lên rồi mà".

Tôi buồn. Thực sự là vậy: vì tôi nhìn thấy có giọt nước mắt trong mắt bà đạo diễn. Tôi nghĩ đến bà ngoại của mình khi mọi người an ủi bà rằng rồi bà sẽ khỏe, rồi sẽ dẫn bà đi siêu thị và cả... tiếp tục chơi bóng rổ ở sân nhà tôi nữa. Tôi lại chảy nước mắt, thật may. Ông già sẽ nghĩ rằng tôi đang khóc vì câu chuyện tình bị dạt của tôi chứ không phải vì ông ấy.

"Ông có muốn cháu hát bài Amazing Grace không?"

"Ồi vinh dự quá, nào".

Amazing Grace là bài hát được John Newton viết lời tặng cho những người nô lệ vào thế kỷ 18, tiếng Anh gọi đây là "hymn", sau đó nó được phổ nhạc và trở thành một giai điệu quen thuộc của những người theo đạo Thiên Chúa giáo. Hầu như ca sĩ nổi tiếng nào của nước Mỹ cũng từng cover lại bài hát này, và người Mỹ ai cũng biết đến nó như một folk song phổ biến nhất.

Tôi đã "phải lòng" bài hát này khi nghe thấy nó được hát acapella đệm nền cho mẫu quảng cáo kêu gọi giúp đỡ trẻ em nghèo đói trên khắp thế giới năm tôi 13 tuổi. Và 14 tuổi, tôi đã hát bài hát này trong nhà thờ để tặng những người già trong một trại dưỡng lão cho dù tôi không theo đạo Thiên Chúa.

Hôm nay tôi sẽ hát tặng ông già của tôi, vừa hát, và vừa khóc:

"Amazing grace, how sweet the sound
That saved a wretch like me!
I once was lost, but now am found,
Was blind, but now I see".

Ông ấy nắm tay tôi... "Này tôi yêu cháu, cô gái ạ thật lòng đấy. Giá tôi có thể trở lại 40 tuổi nữa để cưới cháu nhỉ?"

"Cháu cũng yêu ông, cháu rất vui lòng được cưới ông nếu ông muốn".

Chúng tôi cười. Tôi sẽ đọc cuốn tiểu thuyết của ông ấy, chắc chắn vậy.

Đây là lần cuối cùng tôi được nói chuyện với ông ấy và hát cho ông ấy nghe.

Đứng ven sông, tôi lại ngắm nhìn Manhattan cao lô nhô, phía xa xa là hai cái cáp treo màu đỏ đang chuyển người từ đảo sang Manhaltan và ngược lại. Tôi nhớ mình và Ryan đã từng đứng ôm nhau trên cái cáp treo đó và nhìn về phía ngọn hải đăng nhỏ xíu.

"Để vượt qua nỗi sợ, đó là phải đối mặt với nỗi khổ"

Bây giờ, tôi sẽ đối mặt với nỗi sợ của chính mình.

"Này, Ryan".

"Hey...".

"Anh có thể trả lời em được không?".

...

"Anh có là gay không?".

"Không, anh không phải, và ANH YÊU EM!".

Và tôi thú nhận với bạn một điều nhé, lần đầu tiên Ryan nói với tôi ba từ đó đấy!

51. Phần Kết

Là où je t'emmènerai
Aucune peur, ni aucun doute
Le monde est toujours en été
Pas de douleur et pas de déroute
C'est là que je t'emmènerai
Sur ma route
pour te réchauffer et te protéger

Đó là nơi anh sẽ đưa em đi cùng
Không nỗi sợ hãi, không nỗi nghi ngờ
Thế gian sẽ luôn là mùa hạ
Không sự hỗn loạn, không nỗi đón đau
Đó là con đường
Anh sẽ đưa em đi cùng
Anh sẽ sưởi ấm và che chở cho em
(La ou je t'emmènerai - Florent Pagny)

Lặng im, tôi dập điện thoại, tôi không muốn nói thêm câu nào nữa. Tôi chỉ chờ thế thôi, tôi không muốn thêm lời giải thích. Tôi sợ cái điều tốt đẹp tôi vừa nghe thất sẽ chuyển hóa thành điều gì đó tồi tệ ngay tức khắc.

Tôi tắt hẳn điện thoại, người lại run lên, rồi tôi nở nụ cười một mình, cười mà nước mắt cứ tràn ra. Tôi không miêu tả được cảm giác lúc đó, chỉ biết nó vừa giống như một điều gì đó khủng khiếp được trút bỏ, như một niềm hạnh phúc, nhưng niềm hạnh phúc ấy rất mong manh.

Trở về nhà, tôi uống hai viên thuốc ngủ. Và tôi ngủ mê mết rồi tỉnh giấc vào lúc 2 giờ đêm mà không bị đánh thức. Tôi thật mệt mỏi và xấu xí, có lẽ ai cũng nhìn thấy, bố mẹ muốn tôi được thực sự bình yên.

Tôi ngồi dậy bật máy tính. Ngồi đọc lại nhưng bức thư bạn bè gửi, và cả những bức tôi gửi đi, ngồi mò tìm những câu chuyện tình yêu, về những trang web và những bài báo viết về vấn đề đồng tính, có lúc nước mắt ứa ra vì thấy mình như một phần ở trong đó.

Tôi đến tiệm sáng hôm sau. Cầm theo bức tranh, vì hôm nay tôi sẽ gặp và tặng anh bức tranh này.

Vừa bước chân vào tiệm là đã thấy những khuôn mặt soi mói ngắnh nhìn tôi. Một cái nhìn sắc lạnh và giận dữ của Lucy.

1 giờ chiều chị Thủy mới đến. Chị ấy hỏi tôi đã ổn chưa và nói rằng tôi thực sự trông rất xanh xao. Chị ấy nói hình như Ronie đã xin bỏ làm và Lucy chắc cũng chuẩn bị tinh thần "thanh lý" tôi. Tôi cười và nói tôi cũng chuẩn bị đi đây. Lucy nghĩ rằng tôi đã xúi bẩy gì đó với Ronie và hai đứa cùng trốn bỏ chỗ này. Mấy hôm nay Helen như phát điên và Lucy không ngừng nói những lời cay nghiệt về tôi. Cả tiệm cũng được thể hòa vào, nhất là Tài. Không chỉ vậy. Tài còn nói rằng tôi và Ronie cậy tiếng Anh tốt đã xui khách hàng bỏ đi chỗ mới mà hai đứa định gây dựng".

Chỉ có một lúc chúng tôi thăm thì với nhau không để ý mà y như rằng "đồ đạc" của tôi đã lại mất tích.

Khách gọi, tôi lại phải dùng tạm cái que của chị Thủy. Tôi lẳng lặng dù biết thừa thủ phạm là ai. Thật không may mắn đó là một vị khách rất khó tính, cho dù đã trở thành khách quen của tôi, nhưng do tôi dùng que không quen nên wax hơi quá tay. mà có lẽ do tâm trạng không ổn định nữa. Đây lại là vị khách sân si từng sơi lông mày một, nên bà ấy đã tỏ ra khó chịu và hơi gắt gỏng. Và chỉ đợi có thế, Lucy lại mắng tôi. Tôi liếc nhìn Tài: anh ta len lén nhìn tôi kiêu như một con chó sắp bị đánh đòn vì làm gì tội lỗi. Và trong tiệm bắt đầu có tiếng xì xào.

Lily đi ra và hỏi tôi đầy gay gắt: "Này, Ronie đang ở đâu vậy? Nhấn giùm là về ngay đi. Bỏ đi mà không thanh toán như vậy được sao?".

Tôi ngước nhìn và chẳng trả lời nữa.

Tôi bật di động lên, và gọi cho Ryan.

"Hey, anh có thể tới và đón em ở tiệm nail không?".

Tôi cảm bức tranh lên và cho chị Thủy cùng vài người khách xem. Chị Thủy há hốc mồm và kêu lên về đây kinh ngạc vì không ngờ tôi có thể vẽ được một bức tranh như thế. Bức tranh được lồng trong một cái khung gỗ mà tôi đã mua từ rất lâu ở cửa hàng đồ cũ lên đảo.

Mấy người khách họ chuyền tay nhau và xuýt xoa. họ nói rằng sao tôi không theo nghề họa sĩ vậy. Sự xôn xao nhỏ nhoi khiến cho những người còn lại để ý.

"Cái gì cũng giỏi. Cậu trai cũng giỏi".

Cô em gái của Lucy và Lily đã từ tiệm bên kia đi sang. Vừa nhìn thấy tôi đã kêu lên: "A, bồ của Ronie đã tới đây hả, thế đã hỏi được con rể đang trốn ở đâu chưa vậy, Lucy? Gái cộng sản bây giờ ghê ha: cũng biết chiim cò để được ở lại nước Mỹ đó à nha".

Phải công nhận đó là một người phụ nữ ghê gớm. Tôi im lặng trước tất cả bọn họ.

Có lẽ Ryan đã sắp tới. Lặng lẽ, tôi lấy áo khoác, gói ghém lại bức tranh, đứng mỉm cười nói chuyện phiếm với mấy người khách đang ngồi làm chân, vui vẻ lạ thường, coi như mọi lời thị phi bên tai cũng chỉ là không khí.

"Trơ nhãi".

Và Ryan của tôi đã đến. Anh đứng trước cửa tiệm, tìm tôi như ngừng đập khi nhìn thấy hình dáng của anh.

Tôi vẫy anh vào đây. Ryan bước vào. Một cảnh tượng hiếm thấy trong tiệm. khi tất cả đều ngưng công việc để ngược lên nhìn anh. Cô em gái đánh đá cá cây của hai "bà cô" há hốc mồm nhìn khi anh tiến về phía tôi, tựa như không thể tin nổi đó là một con người bằng xương bằng thịt và là bạn của tôi. Vị khách tôi đang nói chuyện, cũng quên luôn phải trả lời câu hỏi tôi đang hỏi. Tất cả dường như bị đông lạnh trong giây phút. Tôi ôm bức tranh, đồ đạc của tôi ở đây không có gì ngoài que wax và hai chiếc nhíp thì đã bị lấy mất rồi. Tôi nắm tay anh để anh dẫn ra khỏi tiệm. Tôi gặp chị Thủy đang ngoái người nhìn chúng tôi chằm chằm ở bàn đầu gần cửa.

"Tạm biệt chị nhé, cảm ơn chị, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại" và tất cả những lời cay độc, những tiếng thị phi, những cái nhìn mỉa mai, những phút giây căng thẳng, tôi đã trả lại hết cho họ phía sau lưng...

"Em có nhớ anh không?"

"Nhiều lắm".

"Anh cũng thế". Tôi thấy anh khóc, lần đầu tiên tôi thấy anh khóc.

Tôi ngẩng nhìn người đàn ông tuyệt đẹp của mình để xem anh "gay" như thế nào. Nếu thực sự anh là gay thì tôi sẽ làm sao đây? Tôi sẽ phản ứng thế nào đây? Tôi sẽ bỏ chạy? Tầm thường như bao cô gái khác. Tôi sẽ ở lại, cam chịu rồi trở nên điên rồ như Garbiel? Ngay đến Ryan cũng không muốn tôi giống Gar nữa là tôi? Tôi đặc biệt cơ mà, có phải những lời anh đang nói là thật không, thật hay không? Gay hay không gay?".

Chúng tôi đứng ven đường để sang bên kia, nơi đỗ chiếc xe quen thuộc của anh. Ryan nắm chặt tay tôi và tôi cũng ôm chặt bức tranh. Anh gần như mất hồn. Tôi giật tay lại vì sợ bức tranh rơi. Một chiếc ô to to lao lên với tốc độ chóng mặt, mà anh lại đứng yên, tôi hét lên và kéo anh lại. Chỉ một tích tắc thôi tôi không kéo kịp anh thì chắc chắn anh đã bị đâm chết. Người tôi run lên bần bật. Tôi ôm anh thật chặt, anh thật sự khủng hoảng tới thế hay sao? "Em rất sợ phải mất anh Ryan ạ". Cuối cùng tôi cũng biết trong lòng mình đang nghĩ gì.

Chúng tôi lên xe.

Anh thú nhận rằng anh không thể hiểu nổi cảm giác của mình khi nhìn thấy tôi. Anh đã lang thang tìm kiếm tôi khắp mọi nơi. Anh nhớ ánh mắt của tôi, nhớ khuôn mặt của tôi, nhớ cái dáng bé nhỏ của tôi. Anh đã bật khóc một mình khi tìm được ra tôi. Anh ghen tuông khi thấy tôi ở bên những người đàn ông khác.

Càng tiếp xúc với tôi anh càng thấy hạnh phúc và bình yên vì tôi cho anh những cảm giác rất đặc biệt, cảm xúc của một tình yêu thực sự. Và bởi vì tôi giống cô em gái mà anh vô cùng yêu thương.

Cảm xúc dành cho tôi là sự trân trọng, và muốn "tận hưởng" nhâm nhi từng tí một như một điều gì đó dễ vỡ. Anh đã gồng mình để tôi không bị sa chân vào cái thế giới "phức tạp" của anh. Sau khi gặp tôi,

Juicy đã chấp nhận mối quan hệ giữa hai chúng tôi và nói rằng anh ta cũng hiểu vì sao tôi lại được Ryan yêu đến thế.

Đến giờ thì tôi đã hiểu, hiểu ra rất nhiều điều. Tôi có nhận ra, anh thực sự khác nhiều so với lần đầu nhìn thấy vẻ bề ngoài cao sang và lịch lãm của anh. Anh gầy hơn, sạm đi, nói ít hơn, luôn suy nghĩ nhiều tựa như một người đang vật lộn với cuộc sống, sao tôi không nhận ra nhỉ? Là vì tôi ngây thơ quá hay tôi cố tình tự lừa dối mình. Tôi cũng hiểu cái từ "glad" của mọi người. Họ đều biết mối quan hệ này, còn tôi thì không. Họ "glad" vì họ thấy Ryan thay đổi, và vì tôi đang thực sự được anh ấy yêu.

Tất cả mọi thứ, trừ việc nói cho tôi những mối quan hệ "tội lỗi" của mình, còn mọi lời nói yêu thương và cảm xúc đều là có thật.

"Anh chỉ muốn bỏ hết để được ở bên em mà thôi".

...

"Và anh đang cố gắng rất nhiều"

"OK". Tôi thì thâm, và lòng chiếc dây có chữ "I love you" mua ở chợ Tàu lên tay anh.

Tôi nói Ryan hãy lái xe đưa tôi ra biển. Tôi vẫn biết ước mơ đi biển như bố anh. Chúng tôi muốn nhìn biển, tôi muốn biết cái cảm giác muốn được đối mặt với mệnh mông như anh.

Tôi nằm xuống, gối đầu lên chân anh, lặng im, nước mắt tuôn rơi. Xe băng qua dòng người hối hả, cả một thế giới ồn ào đang ở ngoài kia. Những hàng cây ven đường đã ra đầy lá át xanh những bông hoa cuối cùng của mùa xuân. Tôi nhớ tới bông hoa mà khiến cả hai cùng nhớ đến nhau, tình cảm có thể là có thật chứ, vì nếu không sao người ta có thể đồng cảm tới như vậy?

Và tôi ngủ, thiếp đi không mộng mị.

Biển New York - đã 4 giờ chiều.

Trời hơi thâm tối nhưng vẫn có ánh sáng. Nước biển lạnh lùng. Tôi cảm bức tranh đặt lên trước biển như thể đó là một ngọn hải đăng có thực đang hiện hữu. Anh cảm bức tranh và hôn lên đó. Anh đứng nhìn, mắt long lanh. Tôi nắm tay anh.

Chúng tôi ngồi xuống bãi cát, tôi bảo tôi vẫn hay gối lên chân anh, giờ anh có thể gối lên chân tôi hay không? Anh nằm xuống và gối vào lòng tôi. Tôi vuốt tóc mái tóc dài và cắn lên tai anh như anh vẫn làm với tôi.

Anh nhắm mắt, tay bên kia vẫn nắm chặt bức tranh. Tôi ôm anh vào lòng.

Thời gian đang trôi đi lặng lẽ, có mấy cánh chim chao nghiêng bay trôi theo những vạch xám ở cuối đường chân trời. Tôi nhìn ra biển, tưởng tượng một ngọn hải đăng.

Biển, cánh chim, những ngọn hải đăng, dòng sông, ông già tật nguyền, tiệm nail, những màu xanh đỏ của nước sơn móng tay óng ánh, chiếc đàn piano, con chó đang mê mải chạy, Lave, Jess, Billy...

Những nơi ấy, những chỗ ấy, những khuôn mặt ấy, là những mảnh ghép của một thời ký ức mãnh liệt của tôi.

Một thời mà, có những người đàn ông kỳ lạ, và một cô gái tuyệt đẹp, đã rất yêu tôi... và tôi cũng thế...